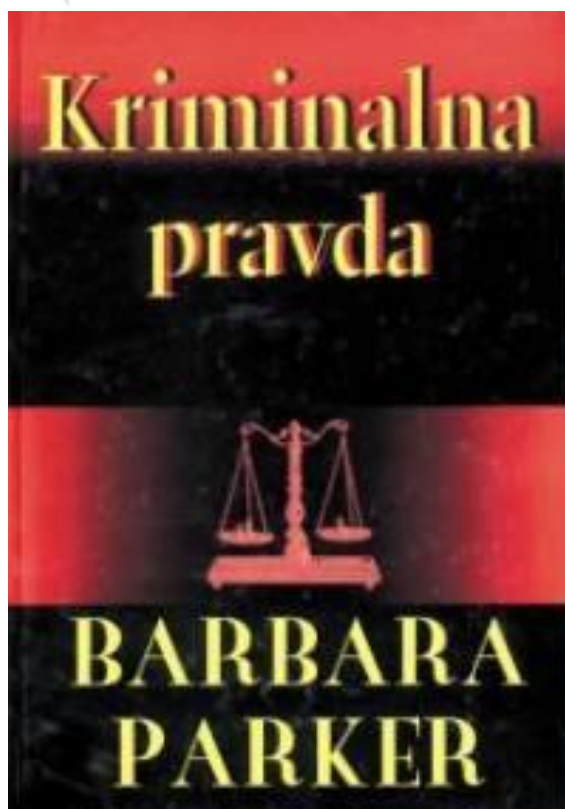

BARBARA PARKER KRIMINALNA PRAVDA

Kroz romane Barbare Parker progovaraju njeno iskustvo koje je stekla kao tužiteljica u Miamiu i odvjetnica s privatnom praksom. Iz njezinog pera proizlaze vješti i sa stilom pisani, uvjerljivi pravnički trileri smješteni na Floridu, gdje je ritam ubrzan, a ključ napetosti nosi umorstvo.

Ovaj puta jedan je sasvim upropašteni odvjetnik gurnut u slučaj koji je veći i opasniji od bilo čega s čim se do sada suočio ... Slučaj koji će ga izvući iz gliba, u koje sve dublje propada, ili pak pozitivno razrješiti uzroke koji su ga stjerali na samo dno.

U borbi protiv kolumbijanskog kartela droge, pranja prljavog novca preko glazbene industrije te u borbi za vlastiti život, Dan Galindo misli da stvari ne mogu biti gore, ali griješi ...

Do trenutka kada ovaj pravnički triler, koji se ne ispušta iz ruke, dosegne svoj iznenađujući klimaks, znat ćete zašto Barbara Parker ne može biti nadmašena u očaravajućoj vjerodostojnosti i umijeću pripovijedanja. Kriminalna pravda napeti je triler koji upravo plijeni svojom žestinom.

Poglavlje 1

Dva muškarca stajala su pokraj razrušene terase i gledala u blještavu svjetlost nedjeljnog popodneva. Jedan je držao dalekozor pred očima; drugi je virio kroz duge leće teleobjektiva. Nije bilo vjerojatno da ih itko s druge strane jezera može vidjeti. Sjena krova i obraslog drveća ispunjavala je unutrašnjost kuće neprirodnom tamom.

U sobi je bilo tiho, čulo se samo škljocanje fotoaparata. Uzduž jednog zida nalazio se sklopivi stol na kojem je stajala oprema za snimanje. Za njim je sjedila žena i pisala bilješke na podlošku s kvačilom za papir. Svjetlost malene svjetiljke odražavala joj se na licu. Pokreti su joj bili precizni i ležerni. Pod nogama su joj prolazile žice koje su završavale u razvodnoj kutiji. Druga linija je išla uzduž zida i preko dnevne sobe, pričvršćena komadima izolir trake.

Elaine McHale je koračala prostorom, osluškujući slabu jeku vlastitih koraka na golom betonskom podu onoga što je nekada bila dva milijuna dolara vrijedna kuća u izgradnji, na jezeru, u jednom od onih ogromnih područja sjeverozapadnog Miamija.

Elaine se dovezla kako bi provjerila tijek operacije nadgledanja.

Nadležni agent Vincent Hooper otvorio joj je garažna vrata kako bi mogla neopaženo parkirati auto.

Susjedima je rečeno da se kuća renovira za nove vlasnike koji žive izvan države. Žena za stolom je podigla glavu s bilješki. Daisy Estrada, sićušna i crvenokosa, mogla je biti bilo koja od žena koje možete vidjeti kako ručaju u Lakewood Village Country klubu, izuzevši činjenicu da je imala pištolj u futroli za pojasom.

Oslovila je Elaine imenom. Elaine je poznavala jednog od dvojice muškaraca, Carlosa Herreru, agenta s prosjedim brkovima, rođenog u Kolumbiji. Pozdravili su se klimanjem glave. Drugi je muškarac bio mlađi s tamno plavim repom. Ispružila je ruku.

– Elaine McHale, pomoćnica državnog odvjetnika.

– Drago mi je Scott Irwin. Traperice su mu bile poderane na koljenima, a crna majica je imala sliku gitarista s kosom u zraku.

Nosio je naušnicu u obliku lubanje.

Uočivši sve to, morala se nasmijati.

– Ti si agent kojeg je Vince ubacio u Coral Rock Productions. Moraš biti. Carlos se pogladio po trbuhu.

– Mi ostali smo ili prestari ili predebeli. Scotte, pokaži joj ring na pupku. Mlađi muškarac je podigao majicu. Srebrni mu je prsten prolazio kroz kožu.

– Au, zaustila je Elaine.

Vincent Hooper je stavio nogu na jednu od čeličnih stolica i zapalio cigaretu.

– Scott svira bas gitaru, odlično se uklapa. Sljedeća stvar koju će napraviti su tetovaže na rukama.

– Čak ni za tebe, šećeru. Scott je spustio majicu.

DEA¹ je ubacila agenta u glazbenu producentsku kompaniju jer ju je čovjek koji je živio s druge strane jezera, Miguel Salazar, koristio za pranje novca kartelu droge s bazom u Ekvadoru.

S mjesta gdje je sjedila za magnetofonima Daisy Estrada je upitala:

– Što je s prisluškivanjem? Spremni smo krenuti. Elaine je odgovorila:

– Nalog bi trebao biti potpisan svakog trenutka. Imaju vaš broj ovdje. Scott se nasmijao ne vjerujući.

– U čemu je problem? Salazar naziva cijelo jutro. Hoda naokolo s telefonom kao da mu je zapeo u uhu.

– Smiri se. Imamo vremena. Vince je gledao mlađeg agenta kako sjeda pokraj prozora. Onda se okrenuo i pogledao Elaine.

Osjetivši iznenadnu slabost u prsima, lovila je dah. Nije ništa rekao na vratima, samo ih je otvorio i pustio je unutra. Nije očekivala da će je se dojmiti to što ga vidi. Vince je bio na tajnom zadatku u Ekvadoru od prije Božića i vratio se u Miami prije tjedan dana. Željela je buljiti u njega da upije svaku i najmanju promjenu; Vince se uvijek vraćao na neki način promijenjen. Slijedeći ga u sobu primijetila je da mu je koža tamnija. Činilo joj se da mu je košulja napetija u ramenima. Brada mu je bila uredno podšišana no dovoljno duga da pokrije ožiljak na čeljusti gdje ga je prošle godine policajac u Panami mlatnuo kundakom. Imao je nešto sijeđih, no ne mnogo.

Elaine je došetala do kliznih staklenih vratiju koja su činila zapadni zid dnevne sobe i pružala pogled prema jeze-

¹ Drug Enforcement Administration – agencija za suzbijanje narkotika.

ru. Jedna su bila razbijena i zamijenjena šperpločom. Povukla je i druga kako bi došla do zraka. Kuća je zaudarala na trulež i propadanje. Na stazi je nestao zaštitni sloj. Lišće i alge zagušili su bazen čije su pločice potamnjele od plijesni. U ovo doba godine, krajem siječnja, nije bio potreban klima-uređaj. Sumnjala je i da radi. Prijašnji vlasnik, koji je bio optužen da je prevario osiguranje, radije je uništio sve u kući nego da to vlada uzme. Na suđenju je bombastičnim tvrdnjama pokušao objasniti kako su mu federalni agenti namjestili, lagali mu i namamili ga u zamku. Prije nego što je donesena presuda izbušio je rupe u zidovima i iščupao žice, razlio motorno ulje na plišane podove, razbio svaki umivaonik i zahodsku školjku te nalio cement u odvođe. Žena ga je ionako već bila ostavila pa mu je bilo svejedno. Otišao je u njihovu spavaću sobu, zagrizao cijev revolvera .38 i prosuo si mozak.

Iza svjetlucavo plavog jezera izdizala se kućerina Miguela Salazara, prostranstvo od stakla i štukature boje breskve ispod krova od crvenog crijepa. Sjedne strane kuće bilo je tenisko igralište, a s druge bazen. Ljubičasta bugenvilija provlačila se kroz sjenicu koja je zaklanjala terasu. Tropsko cvijeće uokvirivalo je prilaz od opeke koji je vodio do bijelog paviljona, a zatim do jezera gdje je na obalu bio izvučen kataran. Na terasi su žene u sjajnim haljinama vezale balone za naslone stolica postavljenih oko okruglih stolova. Baloni su plesali na laganom povjetarcu, stolnjaci su lepršali.

Djeca su se igrala na travi, smijući se i vičući. Malena djevojčica je izašla iz kuće noseći kutiju s vrpcom i stavila je na stol već pretrpan poklonima. Elaine je čula glazbu – melodiju u ritmu salse.

Bila je ritmična, pulsirajuća, čas tiša čas glasnija. Lagano je okrenula glavu. Vince je stajao pokraj nje.

- Slave rođendan.
- Nisam znala da Salazar ima djece.
- Ima sina tinejdžera, ali on je u internatu. Neki rođaci žive s njim. Sestre, sestrične. Zabava je za njegovu nećakinju.

- A što je s njegovom ženom? Povukao je zadnji dim cigarete i bacio je u bazen.

- Njegova je žena mrtva. Bila je djevojka sa sela, udala se za njega u petnaestoj. Tada su još živjeli na ranču izvan Quita. Salazar je otkrio da je trudna s njegovim predradni-

kom. Ubio ju je. Predradnik je preživio, ali bez jaja. To ti je cijela priča. Elaine je uzdahnula.

– Dragi Bože. Vincent Hooper mogao je ponavljati ovakve strašne priče bez trunka emocija. Pričao joj je i o gorim stvarima, nije ih izmišljao, a bilo je i stvari o kojima joj nije htio ništa govoriti. Sve je to ostavilo traga na njemu. Smatrao se vojnikom u prljavom ratu, posljednjom linijom obrane. No ipak, Elaine je vidjela nježnost u tom čovjeku – ne često, ali dovoljno često da ne počne gubiti nadu.

Primijetila je mercedes benz kako svijetli između kuća u Salazarovoj ulici. Iza njega se pojavio karavan. Oba auta skrenula su na prilaz prema njegovoj kući. Još je gostiju pristizalo. Nekoliko minuta kasnije jedan je par izašao na terasu s malenim dječakom koji je potrčao da se pridruži ostaloj djeci. Roditelji su sjeli u sjenu s odraslima, a sluškinja je donijela poslužavnik s pićima.

– Još jedna sretna obiteljska nedjelja u predgrađu. Kada Elaine nije odgovorila, Vince je upitao:

– Što se događa? Ljuta si što te nisam došao vidjeti.

– Ne pričaj o tome kao da je to nešto posve nevažno. Njegove usne jedva da su se razmakle.

– Nemoj biti zločesta, Elaine. Nisam se mogao izvući. Nije ništa rekla. Ionako ne bi imalo smisla.

Samo je promrmljala:

– Primila sam još jedan poziv od tvog povjerljivog doušnika iz Coral Rock Productionsa.

– Nije moj doušnik. Nisam ga ja postavio tamo. Bio sam izvan zemlje.

– Ali ona radi za tebe, Vince. I to joj se ne sviđa. Kratko se nasmijao.

– Jako mi je žao. DEA je koristila rock gitaristicu za sakupljanje informacija o istoj kompaniji u koju se uspio uvući Scott Irwin. Mlada žena, Keljy Dorff, mogla je izabrati – pomoći nam ili otići u zatvor zbog posjedovanja heroina. Već je dvaput nazvala Elaine da se požali kako više ne može.

Elaine je tiho govorila pazeći daje nitko drugi u sobi ne čuje.

– Gledaj Vince. Što ti to Kelly može dati što već nemaš? Ako se nastaviš oslanjati na nju, mogla bi puknuti. Nije stabilna. Ako kaže Salazaru što se događa upropastit ćeš priliku da ga se dočepaš.

– Ona neće ništa poduzeti. Scott pazi na nju. Ona ne zna da je on iz DEA. Dodao je:

– Znaš li u čemu je njezin problem? Viđa se s tipom koji bi mogao postati optužen u ovom slučaju. Tvoj bivši prijatelj. Daniel Galindo. Elaine ga je gledala.

– Ona kaže da nije umiješan, ali mislim da nam laže. Što ti misliš?

– Ne misliš to ozbiljno. Znam da zaista mrziš Dana, ali ipak.

– Ne mrzim ga, Elaine. Vincent se lagano nasmiješio.

– To bi bilo uzaludno trošenje energije. Samo gledam činjenice. Dan Galindo spava s djevojkom koja je uhapšena zbog dilanja. Djevojka svira u grupi koju Salazar promovira. Ona honorarno radi u Coral Rock Productionsu, koju Salazar koristi za pranje novca. Vlasnik Coral Rocka je njegov bivši šogor. Nemoj mi reći da on nema pojma o tome što se događa.

– Neću se svađati oko toga, rekla je Elaine.

Prije nego što je dao ostavku na mjesto u uredu državnog odvjetnika, Dan Galindo je odbacio slučaj protiv velikog dilera drogom. Vincent je sumnjao da je Dan namjerno zeznuo, da je bio potplaćen.

Scott Irwin je ustao, podižući svoj dalekozor.

– Evo, dolazi Leon. S druge strane jezera sunce je tuklo u vjetrobran wranglera koji je skrenuo na prilaz sa strane kuće. Mršavi čovjek s dugom crnom kosom ustao je s vozačkog sjedišta. Njegov putnik, stariji čovjek s naočalama, nosio je kutiju umotanu u rozi papir.

Vincent je zgrabio drugi dalekozor. Carlos je usmjerio teleobjektiv prema prilazu. Daisy Estrada je došla vidjeti.

– Tko su oni? pitala je Elaine.

Daisy je odgovorila: – Vozač je Leon Davila. On je bubnjar u istoj rock grupi kao i Kelly Dorff, ali je zapravo kurir Miguela Salazara. Na tvojoj je listi zločinaca, točno? Drugi tip ... ne znam ga- – On je bankar, rekao je Vince.

– Izvršni dopredsjednik, Nacionalne banke de Quito, njenog ogranka u centru Miamijsa. Pitam se što je u paketu. Daisy se nasmijala.

– Drogirana Barbie? Carlosov prst je pritisnuo poklopac i kamera je automatski kliknula. Dvojica muškaraca su ušla unutra i vrata su se zatvorila za njima. Scott je usredotočio dvogled na kuću.

– Ok, vidim Miguela u dnevnoj sobi. Rukuju se, tapšu po leđima. Sada su na stepenicama. Njegova je radna soba gore, ali su zastori spušteni. Promatrali su još nekoliko minuta, ali se Salazar nije ponovno pojavio.

Zazvonio je mobitel. Vince Hooper je krenuo prema stolu da se javi. Nije se čulo što govori. Nakon nekoliko sekundi pogledao je ostale.

– Zvao je Paxton. Dobili smo nalog za prisluškivanje.

– Konačno. Daisy je pritisnula tipke na kasetofonima i uređaju za registriranje, stavila slušalice i sjela.

Vincent Hooper je stajao pokraj otvorenih staklenih vratiju.

Tamne oči su mu bile usredotočene na kuću kao da samom snagom volje može zaviriti kroz zavjese i odagnati odbлесак sunca na zatamnjenom staklu prozora na katu.

Idućih pola sata Elaine je čekala da se nešto dogodi, ali dogodila su se samo dva telefonska poziva. Čim je Daisy otkrila da nisu važni za Salazarove poslove isključila se. Bila su četiri magnetofona, po jedan za svaku liniju u Salazarovoj rezidenciji, plus uređaj koji bilježi telefonski broj svakog dolaznog ili odlaznog poziva. Lampice su se tvrdoglavo odbijale upaliti. Elaine je pogledala na svoj sat i rekla da se mora vratiti u Miami.

Kod garažnih vratiju začula je korake iza sebe, koji su odzvanjali zatamnjenim hodnikom. Okrenula se.

Vince Hooper ju je slijedio.

– Već odlaziš?

– Vidjela sam operaciju. Smiješio se.

– Zbog toga si vozila pedeset kilometara?

– Pusti to, Vince.

– Dođi ovamo. Ušao je u sobu i stajao pokraj otvorenih vratiju, čekajući je. Osvrnula se prema dnevnoj sobi pitajući se da li ostali agenti znaju kuda je otišao.

– Dođi ovamo, rekao sam. Ispružio je ruku.

Ušli su dublje u kuću. Komadići razbijene talijanske cigle pucketali su joj pod cipelama. Soba u koju su ušli bijaše nekada prekrasno uređena radna soba. Sad su zelene svilene tapete visile u komadima. Krila stropnog ventilatora ležala su iskrivljena na izgrebenom, raskomadanom parketu.

Sunčevo svjetlo lomilo se u luđačkom uzorku prolazeći kroz slomljene drvene rolete.

Vince ju je pritisnuo uza zid. – Misliš da mi nisi nedostajala? Koljeno je ugurao između njenih bedara.

Gubila je dah.

– Lažljivče. S koliko si ecuadorenas spavao?

– Pedeset maloljetnih kurvi i svaki put sam mislio na tebe kad bih svršavao. Spustio je usta na njezina i grubim prstima skliznuo pod njezin pulover stavivši ih na jednu dojku. Znala je da joj želi podići suknju i uzeti je stoječki uza zid dok su joj noge oko njegovog struka.

Ludo. Znala je da će ga pustiti.

Čula se buka u hodniku, netko je hodao po staklu. Pogledali su naokolo. Mladi agent, Scott, stajao je na ulazu pogleda uperenog u strop.

– Oprostite. Daisy želi znati tko treba ostati noćas.

– Neka ona ostane do smjene koja dolazi u osam sati.

Vince nije pomakao ruku.

Drugi muškarac je otišao.

Elaine se odmaknula.

– K vragu. – Ne brini se zbog toga. Vince se nasmijao.

– On bi prije umro nego nešto rekao. Bilo tko od njih.

– Čuvaju te poput rotvajlera. Prošla je kroz kosu rukama koje su se još tresle.

– Idem.

– Kada te mogu vidjeti?

– Sada pitaš. Prešao joj je prstom po obrazu, do ispod brade. Ovaj ju je put nježno poljubio, a njegova brada joj je bockala kožu. – Mislio sam te zvati, Elaine. Sutra. Odvesti te na ručak. U polutami, njegove su oči bile gotovo crne i toliko blizu da su gotovo zatamnile cijelu sobu.

– A večeras? upitala je.

– Ne mogu. Imat ću posla. Kratko ju je poljubio i otišao. Elaine ga nije pozvala. Da se ne bi okrenuo i objasnio kako mora nešto obaviti sa svojom ženom večeras, kako se ne može izvući i kako je sutra najbolje što može napraviti. Sorry.

Naslonila se na zid zatvorenih očiju slušajući udaljavanje njegovih koraka. Zatim prigušeni glasovi. Već se pridružio ostalima.

I sama je znala izaći.

Poglavlje 2

Kad su se razišli mjehurići, Dan Galindo je pogledao prema gore kroz ronilačku masku. Zašiljeni pramac čamca lupkao je po površini, a tanka linija žutog plastičnog užeta spuštala se prema dnu završavajući u dubini od dvadesetak metara na malom sidru zakačenom za šupljikavi bijeli hrbat grebena.

Okrenuo se lagano odmahujući perajama. Jato lubina ga je promotrilo, zatim odjurilo, dok su im se bokovi srebrnasto ljeskali kad su se kao jedan našli u okretu. Dan je nastavio na maloj dubini, oko tri metra, sve dok nije ostao bez zraka. Na površini je ispuhnuo morsku vodu iz dihalice, nekoliko puta duboko udahnuo i ponovo zaronio, dublje. Nekoliko sekundi s ušima iznad mora bilo je dovoljno. Djevojka s kojom je došao, pronašla je rock glazbu na radiju. Krajičkom oka zamijetio je raščupanu plavu kosu i grudnjak biki-nija. Gore je hvatala boju i otvarala novo pivo.

Jutros u deset Dan je panično izletio iz kreveta. Na kojem se suđenju nije pojavio? Kojeg je suca raspizdio ovaj put. Ponedjeljak ujutro je bio božja osveta. Nazvao je ured. Alva – slatka Alva – mu je rekla da je promašio sastanak s klijentom, ali ga je ona pokrila. Prenijela mu je telefonske poruke, ali na rasporedu nije bilo ništa što nije mogao odgoditi.

Dan je ionako napola prošao. Pomislio je na papirologiju koja je ostala od prošlog tjedna. Toga je uvijek bilo. Tad je Kelly promolila glavu iz pokrivača. Ručajmo na brodu. Bit će zabavno.

Odvezli su se autoputom od Miamijsa do marine na Key Biscaynu, gdje je držao čamac, šestmetarski Mako. Dan je ubacio ronilačku opremu na čamac dok je Kelly kupovala hranu u dućanu u marini. Čim su ušli u zaljev uputili su se ravno na jug, ostavivši prenapučene obalne vode iza sebe. Nekoliko kilometara dalje kad je kopno već bilo svedeno na tanku zelenu liniju, Dan je proveo čamac kroz uski kanal u Sands Cutu, malo sjevernije od Elliott Keya, a zatim skrenuo prema Triumph grebenu. Dubinomjer je pokazivao devet, zatim dvanaest pa petnaest. Dan je usporio. Na osamnaest je zaustavio motor. Dostigao ih je krmeni val, pa se čamac propeo i potom smirio. Četristo metara dalje dno je naglo propadalo do dubine od stotinjak metara. Bacio je sidro preko ruba i mornarskim čvorom privezao užu za bitvu.

Neko su vrijeme šutke sjedili, more je udaralo u oplatu. Zimsko sunce je pržilo s neba bez ijednog oblaka. Jeli su sendviče i pili pivo. Tada mu je Kelly počela pričati o demo snimci koju njezin bend snima, klaviristici koja joj želi oteti mjesto vokala. Iza sunčanih naočala Dan je zatvorio oči. Želio je biti sam. Kad je počela petljati s gumbom na radiju zakačio je ronilačku zastavicu na štap, skinuo majicu i trape rice i obukao ronilačko odijelo. Pokrivalo ga je od vrata do koljena. Zakopčao je gumene čarape, nataknuo peraje, rukavice i pojas s olovom.

Rekao je Kelly da će se brzo vratiti, da ne ode nikud. Spustio je masku, zagrizao dihalicu i skočio. More mu se zatvorilo iznad glave u pjenu mjehurića, utonuo je u savršenu tišinu.

Dan je plivao polako, jedva se pomičući, promatrao kraljevsku ribu-papigicu² s njenim kljunastim ustima. Riba je sad bila svijetlo tirkizne boje, ali ako je se odnese na površinu boja će izbljediti kao što se život gasi u njoj. Vidljivost je bila dobra sve do dolje.

Nakupine pijeska činile su se bijele kao kost između sivkastih stijena grebena. Neravan teren propadao je u stjenovite rupe između izdanaka koralja gdje se grimizna trava ljuljala na blagoj struji.

Greben je vrvio ribom. Dan je uočio dugonosu leptiriću³, plavu ribu-kirurga⁴, sive anđele⁵. Kružeci, izvadio je dihalicu iz usta i ispustio zrak. Mjehurići su poletjeli gore jedan za drugim, da bi potom nestali pod blještavom površinom mora. Htio je poći za njima, popeti se u čamac, sjesti na sunce i ne misliti ni o čemu.

Ponovo izronivši, Dan je gurnuo masku na čelo i pogledao prema čamcu. Kelly je ležala na boku, radilo je trubio. Podlakticom je pokrila oči, jednim stopalom je pratila ritam bubnja i vrišteće gitare. Skinula je gornji dio kupaćeg kostima i jedna je ružičasta bradavica bila uperena u nebo. Na dojci je imala tetoviranu ljubavnu poruku.

² Parrotfish – jarko obojena tropska riba s kljunastim ustima.

³ Butterfly fish – mala tropska riba, žarkih boja, najčešće žute boje.

⁴ Tang – jestiva tropska riba, živih boja s jednom ili više pomičnih kopljastih izraslina na repu.

⁵ Angelfish – tropska riba s bodljikavim perajama i po jednom bodljom na svakoj strani glave.

Dan je pljunuo u masku i isprao je morem. Počeo je dublje disati. Polako. Uvlačeći zrak u raširena pluća i potpuno ga ispuhujući čistio se od ugljičnog dioksida. Ići će do dna. Izbrojio je petnaest dugih udaha, pogledao na sat i zaronio.

Na Danovom dugome mršavom tijelu pojas od pet kilograma olova dopuštao je uzgon do pet metara dubine. Kada bi otišao imalo dublje, počeo bi tonuti. Kad je osjetio neznatnu promjenu, prestao je mahati perajama. Klizio je u dubinu, zatvorenih očiju s pucketanjem u ušima. Trebat će mu oko dvadeset sekundi do dna. Osjećao je strujanje sada već hladnije vode. Masku mu se priljepila na lice, a nekoliko se mjehurića iskralo i iz odijela. Jezikom je izbacio dihalicu i stisnuo usne.

Nekad je bio dobar u tome, nekoć je mogao ostati ispod vode minutu i pol. Pitao se može li to još uvijek.

Otac mu je rekao da zatvori oči – na taj način mozak troši manje kisika. Dan nije znao kako je to radilo, ali radilo je. Na kopnu je Raul Galindo bio nezgrapan kao roda. Pod vodom je njegovo tijelo dobilo neku gracioznost, njegove su duge peraje krivudale, ravnale se, lebdjele iza njega poput ribljeg repa.

Svjetlo koje mu je prodirale kroz kapke se prigušilo, osjetio je dno. Trepnuvši dvaput otvorio je oči i pogledao na sat. Sat je pokazivao da je prošlo dvadeset i pet sekundi. S trideset za povratak, uz oprez, ima još trideset i pet za ležanje ovdje. Smjestio se trbuhom na pijesak, a prste u rukavicama je zakvačio za stijene da spriječi micanje. Jedini zvuk je bio tihi šum u njegovim ušima.

Ostati ispod minute i pol može biti teško, ali je izvedivo. Kao dijete umalo su mu izrasle škrge, loveći tropske ribice za džeparac u školi ili loveći podvodnom puškom tijekom dugih vikenda u Kevovima. Tad je bilo više dobre ribe. Velikih mesnatih lovrata, kirnja i gofova. Postupno, ali ipak, pretjerano izlovljavanje i rijeke umjetnog gnojiva umanjilo je njihov broj. Novodoseljeni su govorili kakav su raj otkrili, iako je bilo manje ribe.

Dan je stisnuo zube i stegao grlo. Već mu je trebalo zraka.

Otvorio je jedno oko. Sekundar na satu mu je pokazivao da ima dvadeset i dvije sekunde. Dvadeset i jednu ... dvadeset.

Pomisao da se ne vrati gore morbidno mu je kliznula mislima. Za dva tjedna će navršiti trideset i petu. Broj je bio donekle zlokoban. Točka na pola puta. Zenit. A što zatim? Između mamurluka i perioda opće depresije. Kad bi se usudio osvrnuti na svoje rastrgano psihičko stanje, Dan bi vrištao protiv užasavajuće vizije da se nikada neće maknuti od štakorskog ureda u kojem sada radi, s njegovim jeftinim, cigaretama probušenim tepisima i sipljivim klima-uređajem. Jednog će dana biti umiven, živjet će od uspomena na bolje dane, kao i stari odvjetnik, vlasnik ureda.

Ako se utopi, u čemu je u stvari razlika. Ima životno osiguranje.

Hipoteka njegova bivše žene bit će otplaćena. Njihov sin Josh će studirati s tim novcem.

Prsa su mu se nekontrolirano podizala i spuštala, a pluća gorjela. Što ako se zakvači za sidro svojim pojasom? Kelly će izvući sidro, a tu će biti on, mlohav kao probodena lignja. Pogledao je na sat. Pokušao se usredotočiti, sjetiti se gdje će na brojčaniku označiti trideset. Odlučio je odbrojivati od petnaest. Crna kirnja se približila, mjerkajući, neznatno uvećana staklom maske. Njezine isturene čeljusti su se otvarale i zatvarale, a kada je Dan napravio mali pomak rukom, nestala je u koraljima.

Trinaest sekundi je prošlo. Dvanaest... jedanaest. Ponovo je zažmirio i vidio male svijetle točkice koje vrludaju i pršte u tami poput vatrometa.

Kada mu je bilo deset, on i njegov otac krenuli su u podvodni ribolov, Danov prvi ribolov s vlastitom podvodnom puškom. Bili su u vodama Marathona kad ih je opazio morski pas, dug dva i pol metra. Morski psi uglavnom samo prođu. Ovaj nije. Raul Galindo je ispružio ruku s puškom, polako se okretao pazeći da mu Dan bude iza leđa. Pas je doklizao bliže i on ga je lagano udario u glavu – lagano, nije ga želio razljutiti. Jednim zamahom repa je odjurio. Onda se vratio. Brzo. Raul je opalio i pogodio ga malo iznad oka. Morski se pas pretvorio u koprcajući, uvijajući komad mesa iz kojega je tekla krv. Kasnije u čamcu, Raul je rekao da bi trebali napustiti područje zbog krvi, ali čim se usidre na drugome mjestu, ići će ponovo u more. Dan je plakao, ne tata ne, ali ga je otac ipak bacio. Ne boj se, ja sam tu. Dvije godine kasnije Raul Galindo se vraćao kući iz Key Larga kad je pijanac prešao na njegovu stranu.

Dan je osjećao vrtoglavicu. Cijelo ga je tijelo boljelo. Bio je osamnaest metara pod morem. Visina šesterokatnice. Ako izgubi svijest ostat će tu dolje, opterećen pojasom, dok mu se tijelo ne napuhne i ne podignu ga struje.

Osam ... sedam.

Josh ima sedam godina. Smeđa kosa i oči. Kao ja, Dan je mislio. Ista uredna frizura iako je Joshova dulja, upada mu u oči kada trči. Sladak klinac. Premalen za svoju dob. Prerano se rodio, mora nadoknaditi. Igra nogomet. Lisa je spomenula utakmicu sutra.

Dan nije planirao ići, pa ga Josh neće očekivati. Kakva gnjavaža, imati posla s Lisom.

Dan se sjetio da je obećao Joshu da će ga voditi na podvodni ribolov ove zime. Nikako da to uspije. Sine, želio bih ti pokazati kako se koristi podvodna puška. Nisi premlad.

Ovo je bilo čudno, mislio je Dan. Glas u njegovim ušima – zvučao je kao Raulov glas.

Sat mu je stao. Dan pogleda pažljivije. Ne, još jedna sekunda je otkucala. Zašto ne bi otišli u ribolov. Ne u zaljevu, zaboravi to.

Previše je pitomo. Trebali bismo ići na Bahame. Cat Cay. Toliko je ribe tamo. Prekrasno. Trebali bismo ići na Eleutheru, osjetiti sunce i vjetar kao pelikan raširenih krila.

Zamutila mu se slika. Oh, Kriste. Umrijet će. Srce mu je tuklo u grudima, odgurnuo se i počeo mahnito raditi perajama. Površina se činila tamnom, nemoguće dalekom, a čamac malenim poput šibice. Penjao se, osjećajući kako pada pritisak. Ne. Neće uspjeti.

Predaleko je. Pretežak je, preumoran. Onesvijestit će se prije no što dosegne površinu pa će ponovo potonuti na dno.

Dan je pomislio na Josha i grudi su mu se propele gotovo u jecaju. Zrak je provalio iz pluća i progutao je vodu. Prekasno, prekasno. Rukom u rukavici je petljao po pojasu s olovom. Zubima je skinuo jednu rukavicu. Dohvatio je plastičnu kopču. Tada je pojas otpao, a Dan pojurio, snage više nije imao, ali srebrnasto svjetlo se približavalo.

Probio se uz pljusak. Napunio je pluća. Zbog navale kisika osjetio je pijanstvo, gotovo euforiju. Okrenuo se na leđa, hripao je jedva držeći lice iznad površine. Sunce mu je tuklo u oči. Uporno je plivao prema čamcu, posegnuo za njim, ali mu ga je val podigao u vis. Kad je čamac pao natrag Dan je smotao ukočene prste oko ruba i ostao visjeti.

– Kel – ! Pokušao je viknuti njeno ime glasnije od glazbe ali je završio u grčevitom kašlju.

– Kelly, zaboga, digni se! Kucao je po trupu.

Sjedila je žmirkajući, gledala okolo, ali njega nije vidjela.

– Dane?

– Koliko glupa ti možeš biti? Moraš obratiti pažnju kad netko roni!

– Što se dogodilo? Pogledala je preko ruba i konačno ga ugledala kako visi u moru blizu kraja čamca.

– Oh, moj Bože zar te riba ugrizla? Jesi li ozlijeđen?

– Jebem ti, skoro sam se utopio!

– Žao mi je! Dane, nisam znala! Odjevena samo u gaćice bikinija provukla se kroz otvor vjetrobrana.

Ispljunuo je slanu vodu. Bolni su mu sinusi bili puni mora.

Kad je bio prilično siguran da ima dovoljno snage rekao joj je da se pomakne, da on ulazi. Dodao joj je peraje i masku, zakoračio na ljestve i drhtavo se prevukao preko vanbrodskog motora i prečke, ogrebavši potkoljenicu. Zavalio se na dno zaljuljanog čamca.

Čučnula je pokraj njega i stavila svoju dugu kosu iza uha.

– Dane? Žao mi je, OK? Što mogu napraviti? Povratio je. Potom je sjeo, naslonivši se na stražnju klupu.

Ronio je cijeli život i nikada nije ispustio pojas s olovom. Nikada nije bio tako blizu. Skinuo je preostalu rukavicu i ronilačke čarape.

– Daj mi ručnik. Obrisao je lice i kosu i kada se prestao tresti skinuo je odijelo, te se obukao. Kelly se motala naokolo skupljajući konzerve piva i pakirajući njegovu ronilačku opremu izgovorivši pritom tek nekoliko riječi. Dan ju je uhvatio za ruku.

– Kelly, nisam htio vikati na tebe. Uplašio sam se. Nisi ti kriva. Zagrlila ga je oko struka.

– Sve je uredu.

– Dođi, vratimo se natrag, rekao je.

Uz grmljavinu vanbrodskog motora Dan je okrenuo brod prema sjeveru. Stajao je za kormilom i pustio vjetar da mu udara u pluća. Nebo je bilo nevjerojatne, intenzivno plave boje, a more srebrna plahta. Brod je plesao po njoj. Galeb je zaronio, a zatim poletio. Dan se glasno nasmijao. Ponovo je mislio na Cat Cay.

Poglavlje 3

U marini, viljuškar je podigao Danov mali čamac iz vode na obložene čelične nosače kao da je igračka. Dan je stajao na doku i promatrao. Vozač je krenuo natraške prema stražnjem dijelu ureda marine, malene zgrade ravna krova boje bijele plijesni, kako bi dohvatio cijev za zalijevanje vrta.

– Je li voznja bila ugodna? Vozač je bio mladi Kubanac Ramon. Uperio je cijev prema čamcu i ispirao sol s trupa.

Dan je rekao da su se super proveli, hvala i dao mu napojnicu od deset dolara. Hodao je oko čamca promatrajući ga izbliza. Trup je bio u pristojnom stanju. Motor je prošle godine dao na generalku. Za zafrkanciju po zaljevu Biscayne čamac je bio dobar, ali za dulje izlete, za život na brodu? Nema šanse.

– Ramone, znaš li za neki krstaš koji mogu iznajmiti na tjedan dana? Želio bih otići na otoke loviti ribu. Ramon je pogledao prema hangaru ograđenom lancima s druge strane korovom obrasle ceste i promotrio raznoliku kolekciju čamaca privezanih za drvene molove.

Trula ploveća kućica ležala je na boku ispod mangrovih stabala.

– Možda. Znam tipa koji ima stvarno dobar Silvertone. Ramon je vratio crijevo natrag i zatvorio vodu.

– Deset metara dug, dva motora, osiguranje, benzin ... vjerojatno bi ga dobili za tri tisuće. Obrisao je ruke ručnikom.

– Za tjedan dana?

– Uključujući i kapetana.

– Što će mi kapetan? Znam upravljati brodom.

– Šališ se? Ramon se nasmijao.

– Moraš uzeti kapetana. Nitko ti neće dati svoj brod na tjedan dana ako on nije na njemu, čovječe. Zašto ne loviš ovdje? Nemoj ništa plaćati. To je ono što ja radim.

– Želim ići na Bahame. To je nešto posebno. Ramon je slegnuo ramenima i skočio na viljuškar, uključio mašinu i odvezao se preko ceste vukući čamac koji se cijedio.

Dan se okrenuo i vidio Kelly kako pijucka pivo iz papirnate čaše. Ponudila mu je jedno i uzeo ga je iako mu se nije pilo. Smiješila se škiljeći na suncu.

– Tako dakle. Izlet na Bahame. Razmislio je i rekao:

– To je za mog sina. Obećao sam da ću ga povesti u ribolov.

– Oh, shvaćam. Muške stvari. Kelly ga je gurnula kukom.

Obukla je traperice. Gola ramena su joj bila crvena. – Prošetajmo do kraja mola. Netko mi je rekao da morska krava tamo povremeno dolazi. Dan je pogledao na sat.

– Gotovo je pola tri. Moram otići do ureda još ovo popodne.

– Nije tako kasno, rekla je Kelly.

– Imaš pet minuta. Gotovo da smo stigli. Kroz šumu aluminijskih jarbola Dan je mogao vidjeti obrise Miamijskih kula kako bliješte kilometar i pol udaljeni od zaljeva. Njegov ured, sjeverno od centra grada, nije bio u jednoj od skupih staklenih kula, već u relikviji iz tridesetih na bulevaru Biscayne. Kelly je već šetala molom, a gumene japanke udarale su po daskama.

Gledala je u smečkastu vodu i pijuckala pivo. Zamršena kosa joj se spuštala preko tanke vrpce gornjeg dijela bikinija.

Dan je ponovo pogledao na sat i nastavio je slijediti.

Kelly je izula japanke i sjela. Naslonivši se na ruke, zbacivala je glavu kako bi maknula kosu s lica. Prvi put kada su izašli van rekla mu je da dolazi iz stare bogataške obitelji. Tako je i izgledala: nježna struktura kostiju, velike zelene oči, tanke usne.

Zlatni prsten u nosu bio je napravljen od obiteljskog medaljona.

Danu se jednom učinio erotičan. Sada nije znao što o tome misli.

– Volim sunce, rekla je Kelly ljuljajući nogama.

– Jesi li primijetio da glazbenici izlaze samo noću. Zato smo blijedi. Nismo poput tebe. Ti si tako taman. Osim guzice. Primijetila sam da je bijela. Nasmijala se i posegnula za cigaretama u slamnatoj torbi.

Dan je zagladio kosu i ponovo namjestio šiltericu na glavu.

– Slušaj, jutros sam, prije no što smo otišli, nazvao tajnicu.

Rekla mi je da Rick Robbins želi da ga nazovem. Imaš li ikakvu ideju o čemu se radi? Je li netko uhićen u posljednje

vrijeme za vožnju pod utjecajem alkohola ili droge? Posjedovanje droge?

Neko veće kazneno djelo koje zahtjeva moju pravnu stručnost? Između nastupa i proba, Kelly je honorarno radila za Danovog bivšeg šogora, vlasnika glazbene producerske kompanije.

Razišao se s njim tijekom Danovog razvoda. Rick je zauzeo sestrinu stranu, ali otad mu je nabacio nekoliko slučajeva. Ipak, bilo je čudno što ga je Rick osobno nazvao. Uglavnom bi dao klijentu Danov broj telefona.

Kelly je slegla ramenima, nastojeći smisliti što bi Rick mogao željeti.

– Martha Cruz. Kladimo se o dolar da je to.

– Tko je Martha Cruz?

– Rekla sam ti. Nisi me slušao, zar ne? Povukla je dim.

– Martha svira klavijature i pjeva prateće vokale u mom sastavu. Prije nekoliko tjedana je uhićena u South Beachu pokraj kluba. Udarila je policajca iz Miami Beacha. Kelly je otrešla pepeo u more.

Dan se nasmijao.

– Je li bila pijana ili samo samoubilački raspoložena?

– Ne, bilo je samo nešto kao, pokušala je reći policajcu da ostavi čovjeka na miru jer je samo pio pivo na pločniku ili tako nešto. Nisam bila tamo, ali tako mi je rekla. Dan nije nikada sreo te ljude. Kelly mu je pustila snimku, ali nije htjela da dolazi na probe u studio. Ostali glazbenici nisu voljeli nepoznate ljude u svojoj blizini.

Kelly je podigla glavu zaklonivši oči jednom rukom.

– Martha ima svoj stav, znaš? Skoro mi je žao što sam je pustila u sastav.

Ja mislim da joj Rick sve dopušta jer je Marthin dečko Miguel potrošio oko deset tisuća na promociju, pa mu Rick ne može reći da odjebe, a ona iskorištava situaciju. Zar ti ne mrziš takve ljude?

Martha i ja smo prijateljice ali počinje bivati naporna. Dan je ponovo pogledao prema Miamiju.

– Kelly, moram ići.

– Zašto? Ti si svoj gazda. Možeš uzeti slobodan dan ako želiš. Iznenada se uspravila i pokazala.

– Pst! Gledaj. Tamo su. Malo se približio i vidio micanje ispod površine. Morske krave. Ženka i njezin mladunac, miroljubivi sivi stvorovi s okruglim vodoravnim repovima i ob-

ješenim perajama. Alge su rasle na ženkinim širokim leđima. Imala je nekoliko gadnih ožiljaka od čamaca koji su je udarili jer se nije stigla skloniti s njihovog puta. Podigla je glavu kako bi udahнула pritom izbacujući zrak iz ljevkastih nosnica. Uperila je svoje sićušne, strpljive oči prema Danu trenutak prije no što je ponovo zaronila. Mladunac je stalno bio u blizini.

Raštrkano sunčevo svjetlo poigravalo se na njihovim glomaznim leđima dok su se udaljavali. More je bilo mutno i ubrzo su nestali s vidika.

– Morske krave su tako slatke, rekla je Kelly.

Pitao se, stojeći na zasljepljujućem suncu u ponedjeljak popodne, što on radi s tom djevojkom – osim što se ševi s njom. Prije mjesec dana dolutala je u njegov ured zbog prometne kazne, a pola sata kasnije pozvao ju je van. Zašto, za Boga miloga? Usred ničega, Dan je osjetio rađanje tjeskobe u utrobi, isto posrtanje kao u noćnoj mori, često u zadnje vrijeme – ulazi u sudnicu na otvorenu raspravu, a ne može se sjetiti o čemu se u predmetu radi. Izlio je ostatak piva među mangrove i zgužvao kartonsku čašu.

Dan je podigao ronilačku torbu.

– Žao mi je Kelly, ali ja zaista moram ići. Dio Miamijsa oko bulevara Biscayne i Tridesete ulice, nekoliko blokova južno od autoputa za Miami Beach, nekad je bio prvorazredan poslovni teren. Neke od visokih palmi, koje su obrublji-vale bulevar, još su stajale, ali najveći dio je svoje mjesto ustupio dućanima, benzinskim pumpama i jeftinim motelima.

Zgrada, u kojoj je Dan unajmio prostor za odvjetnički ured, bila je to jednokatnica s fasadom u španjolskom stilu i maurskim stupovima s prednje strane. Na ploči na prednjem zidu pisalo je, ODVJETNIČKA KANCELARIJA – CHARLES DUNAVOV. Ispod je bilo dodano, DANIEL R. GALINDO, ESQ. – pravnik. Dan se provezao okolo i otključavši sigurnosna vrata ušao na zadnji ulaz. Šipke su služile za sprečavanje ovisnika o cracku da pri lutanju ovuda uđu unutra.

Pokupio je svoju poštu i poruke sa stola Alve Dunavov. Bila je udana za Charlija. Dan je pričekao da završi pisanje pisma kako bi porazgovarao s njom. Teoretski je najamnina uključivala i njene usluge, ali ona je jasno davala do znanja čija je tajnica

– Charlieva – svi ostali morali su stati u red. Dan je letimice prekopao omotnice. Računi, rasprave, bilješke sa saslušanja. Pregledao je poruke.

Polagatelj jamčevine ga obavještava da je klijent pobjegao iz grada. Sudski izvjestitelj želi isplatu za prijepis. I poruka da nazove Ricka Robbinsa. Sad je bila prikvačena i druga poruka. HITNO.

Alva je držala svoje napola uokvirene naočale uperene u stenografski blok, a kugla starog IBM Seletic pisaćeg stroja klaparala je po papiru. Imala je natapiranu, izblajhanu plavu kosu, viseće zlatne naušnice koje su se zibale uz staccato pokrete njezinih prstiju. Dugi su joj nokti kuckali po tipkovnici. Prije nekoliko desetljeća bila je vruć komad, kako su običavali govoriti. Charlie mu je pokazao izdanje Playboya iz 1962. Djevojke iz Miami Beacha poziraju oko bazena u Castawayu. Tu je bila Alva, pokraj slapa, imala je platinastu paž frizuru sa šiškama na čelu. Veliki osmijeh, na njoj ništa osim crvenih štikli i lopte za plažu.

Dan je primijetio Miami Herald u košu za smeće pokraj fotokopirke. Izvadio je dio s oglasima. Okrenuo je stranicu s oglasima za prodaju čamaca. 1971 7,5m Bertram Bahia Mar, 39 000 dolara. Vjerojatno curi. 1988 Sea Ray Express, 10m, 47 000 dolara.

Dobra cijena. Tog je zaokružio, pitajući se postoji li u Miamiju banka koja bi mu unaprijed isplatila gotovinu.

Začuvši tihi žamor na španjolskom, Dan se približio na nekoliko centimetara kliznim vratima s prozorom od mat stakla. Troje je ljudi sjedilo u maloj čekaonici – sredovječni par i tinejdžer.

Alva je izvukla dovršeno pismo iz stroja.

– Gle, gospodin točnost.

– Hej. Gdje je Charlie? Dan se vratio do njenog stola.

– Nije ovdje.

– To vidim. Raznježila se, škrto se osmjehnuvši.

– On je na zaključenju dogovora za zemlju. Ubrzo će biti tu.

– Tko su oni ljudi u čekaonici? Nisu za mene, zar ne?

– Ne, došli su prije deset minuta. Tražili su razgovor s odvjetnikom i ja sam im rekla da se gospodin Dunavov očekuje svakog trenutka. Dodala je:

– Ti ne bi bio zainteresiran. Oni su nenajavljene stranke.

- Dobro, što žele?
- Kupili su polovni auto od susjeda, ali papiri ne valjaju pa je došla policija i odvukla ga. Sada susjed kaže da im ne može vratiti novac.
- Prekrasno. Alva je nanijela nešto koreksa na upravo dovršeno pismo.
- Dakle, hoćeš li ih?
- Neka to Charlie uzme. Imam nešto papirologije za dovršiti. Podigao je poruku od Ricka Robbinsa.
- Alva, je li Rick rekao o čemu želi razgovarati sa mnom?
- Ne, rekao je samo da nazoveš.
- Nije ništa natuknuo?
- Dragi, ako mi sami ne kažu, ja ih ne pitam. Izvukla je fascikl iz najdonje ladice stola i ukočeno izravnala leđa. Radio je bio stišan. Frank Sinatra je završio s pjesmom My Way. Zatim je išao oglas za predugovore od Levit-Weinstein Memorial Gardensa.

Dan je upitao:

- Zašto ti misliš da ja nikad ne bih želio uzeti nenajavljene? Pogledala ga je dok je uvlačila omotnicu u pisači stroj.
- Zato jer si mi rekao: 'Alva, ne želim vidjeti nikakve nenajavljene klijente, osim ako ih je upravo pregazio pijani liječnik potpuno osiguranim cadillacom.'
- Nisam to rekao. Slegla je ramenima.

Dan je pogledao prema čekaonici, zatim prišao vratima i otvorio ih.

- Bog. Ja sam Dan Galindo. Želite li ući? Bilo je upravo kako je očekivao: slučaj nije bio vrijedan vremena koje odvjetnik mora uložiti u to.

Tinejdžer je prevodio roditeljima. Otac je vozač kamiona, majka sobarica u hotelu u Miami Beachu. Mjesecima su štedjeli da kupe auto, a onda im policija kaže da pripada nekom drugom. Kako se to može dogoditi. Dan im je rekao da je sve što mogu učiniti to da upute potraživanje susjedu koji im je prodao auto. Ne nemojte uzeti odvjetnika, koštati će više no što vrijedi auto. Mogu početi postupak na sudu za mala potraživanja, dobiti presudu i leći na susjedovu imovinu. Dan je prošao proceduru s njima. Izjava o potraživanju, pozivi, što ponijeti u sudski ured. Uputio ih je prema sudu.

Drugi put prije dođite k meni. Otac je želio znati koliko duguje za konzultaciju. Dan mu je gotovo rekao nada, besplatno je, ali je vidio ponos na čovjekovom licu.

Kad su otišli, izbrojio je novčanice na Alvinom stolu. Pogledala ga je.

– Trideset dolara?

– Stavi ih na račun za najamninu, dobro? Napućila je usne pa su se pojavile linije u koraljno ružičastom ružu koji joj je prelazio prirodnu liniju usnica.

Stražnja vrata su se zalupila. Nekoliko sekundi kasnije ušao je Charlie Dunavov, sa sakoom preko ruke i aktovkom u ruci. Bio je velik, sjedokos čovjek crvena lica s ispucalim kapilarama na obrazima.

Dan ga je upitao:

– Charlie, imaš li minutu?

– Da, naravno. Pokupio je poruke sa ženinog stola i brzo izdao neke upute o pozivu sucu ostavinskog suda u vezi odgode saslušanja. U svom je uredu odložio aktovku na smeđi plastificirani dvosjed.

Dan je ušao za njim.

– Charlie, ako odem na tjedan dana, hoćeš li moći pokriti i moje dogovorene obaveze?

– Da, mislim da bih to mogao. Charlie je objesio sako na drvenu vješalicu pokraj vratiju. Trbuh mu je napinjao košulju, a naramenice držale hlače donekle vrećaste na turu. Upitao je:

– Što imaš?

Nikakva suđenja, nadam se.

– Rutinske stvari, odgovorio je Dan.

– Nema suđenja. Mogao bi biti priziv ili dva. Većina toga se može odgoditi. Želio bih povesti sina u ribolov na Bahame.

– Oh, nije li to sretno dijete? Charlie se zavalio u naslonjač.

– Reci, imaš li još onaj dvomotorni Sea Ray? Rekao si mi da ideš do Keya u njemu.

– Oh, prodao sam taj gumenjak. Motori su ionako bili uništeni. Mora da je prošlo, Isuse, pet ili šest godina. Kupio sam mali čamac plitkog dna i držim ga dolje kod stana. Prije no što mu je Charlie mogao ispričati o ribolovu u tropskom moru pokraj Islamoradea, Dan se izvukao i otišao u svoj ured.

Prije dvije godine je zarađivao preko sedamdeset tisuća godišnje kao savezni tužitelj, živio sa sinom i ženom u novoj kući, u dobrom kvartu – prije nego što je podnio ostavku. Karijera je propala, zatim brak, zatim koncentracija. U gradu zasićenom odvjetnicima lutao je od posla do posla, boreći se da ne zaostane s alimentacijom i uzdržavanjem djeteta. Radio je honorarno što je bilo ponižavajuće iskustvo. Tad mu je prijateljica Elaine McHale dala ime odvjetnika kojeg njezina porodica poznaje godinama, čovjeka u šezdesetim koji je trebao nekog mlađeg kao pomoć, po mogućnosti nekog s procesnim iskustvom.

Charlie nikad nije upitao Dana zašto je napustio ured državnog odvjetnika. Vjerojatno ga je Elaine uputila. Odgovor je bio taj da je Dan upropastio veliku optužnicu protiv ekvadorskog trgovca drogom i to zato jer je odbio koristiti svjedočenje DEA-inog povjerljivog doušnika. Tip je bio prljav. Istina, mnogi od njih su bili.

Konačno koji bi se pristojni građanin pleo s dilerima. Dan je međutim imao dobar razlog vjerovati da je tip potpuni lažljivac. Dan je otišao do suca. Nema šanse da pustim ovog svjedoka svjedočiti, časni suće. Obrana je bila oduševljena. DEA-in agent, zadužen za slučaj, posumnjao je na mito, kao da bi Daniel Galindo uništio svoju reputaciju zbog ubilačkog, ljigavog gangstera. Ne, Danov je najveći grijeh bio što je lajao o tome u medijima, osramotivši ured.

Tjedan dana kasnije primio je vijest: vodit će bolničke slučajeve tipa – poskliznuo se i pao – ili zahtjeve koje su podnijeli korisnici pošte koje je pregazio poštanski kamion. Tužit će izletnike uhvaćene s šest limenki piva u nacionalnom parku Everglades. Za jedan je sat Danova ostavka bila na stolu državnog odvjetnika.

Dolazeći u ovaj ured prije šest mjeseci, ušavši u malu čekaonicu s vreline kolovoskog sunca, prošavši pokraj uniformiranog radnika s benzinske stanice i žene s dreadlock-sima, ugledavši pohabani namještaj, prašni ventilator na ormaru za spise, Dan se ozbiljno upitao što da misli o Elaine McHale, bivšoj kolegici kada ga je poslala na ovakvo mjesto. Ili što bi pomislio o sebi kad je prihvatio Charlievu ponudu. Ali, preživio je. Sam je plaćao svoje račune.

Tridesetpetolitarski akvarij s morskom vodom šumio je pod prozorom, mjehurići su izlazili iz pumpe za zrak. Dan je

držao plavu i žutu ljepoticu, koje je ulovio na stijenama pokraj West Palm Beacha. Dao im je nekoliko zrnaca hrane.

Vraćajući kutijicu natrag na policu, ugledao je Joshovu sliku iz prvog razreda, odsutan smiješak, nove prednje zube zbog kojih liči na zeca, naočale na pola nosa. Dan je dodirnuo fotografiju, ključujući prstom po srebrnom okviru.

– Hej prijatelju. Idemo u ribolov. Ti i ja.

Poglavlje 4

Tog popodneva Dan se dovezao do Coral Rock Productionsa, probijajući se kroz gust promet uobičajen za turističku sezonu, sve do zgrade ravna krova u Hallandaleu, odmah preko granice okruga. Mjesecima nije vidio to mjesto. Malo predsooblje je imalo novu kolekciju postera na zidovima i drugu kolekciju pjesama na recepcionarovom radiju, ali osim toga sve je izgledalo isto.

Recepcionar mu je rekao da pođe otraga, Rick ga je očekivao.

Dan je zapamtio put do Rickovog ureda, špilje bez prozora na kraju hodnika.

Upoznali su se na fakultetu, potom otišli u različitim smjerovima. Dan na pravo, Rick u glazbenu industriju. Uspio je u tome, organizirajući gostovanja u lokalnim prostorima, upravljajući nastupima, producirajući gdje god je mogao, sve od gospela do acid-rocka. Kad je Dan napustio tužilaštvo, Rick mu je ponudio posao savjetnika. Zakon zabavne industrije? Ništa od toga. Ono što je stvarno htio, bio je gnjavator koji će krotiti glazbenike koji su razbijali svoje hotelske sobe ili pak koji će ignorirati ugovore. Dan je rekao ne. Ponuda je smrdjela na milostinju. Prošlog ljeta, kad je Dan financijski potonuo najdublje što je mogao, počeo mu je slati stranke. Menadžer uhvaćen u vožnji pod utjecajem nečega. Country pjevač uhvaćen s pola kile trave. Onda, poskliznuh se – padoh, provala, seksualno premlaćivanje. Danu se to nije dopadalo, ali tada nije bio u poziciji u kojoj bi mogao odbiti. Kako mu se praksa razvijala, rjeđe ih je prihvaćao. Posljednji je bio punker s šiljcima na glavi uhićen radi pišanja po publici.

Pronašao je Ricka za telefonom, zavaljenog u stolcu. Kosa mu je bila malo tanja i ćela mu se probijala van. Okrenuo

se kad je Dan lagano pokucao na otvorena vrata. Podigao je ruku, nemoj otići.

– Da rekao sam im da ćemo im faksirati ponudu ... Dvadeset za nju, konačno koji je dogovor. Ona svugdje dobiva od dvadeset do trideset. Za L.A. traži trideset plus limuzinu plus apartman ...

Velika dvorana će biti u redu. Dan je gestom pokazao da bi nešto popio i Rick je kimnuo. U maloj je kuhinji Dan iz frižidera izvadio colu kad je kutom oka primijetio majicu s turneje Bonie Raitt i uske crne traperice. Okrenuo je glavu i pogledao dolje. Rickova žena.

Sandy Robbins mu se smiješila, sitna žena s agresivno izbijeļjenom kosom. Vodila je odnose s javnošću za Coral Rock.

– Hej, Dane. Kako si?

– Odlično. Kako si ti, Sandy? Zalupila je vrata.

– Rick mi je rekao da ćeš doći. Što ti je rekao, zašto te želi vidjeti i ostalo? Glas joj je dolazio ravno s brda Georgie, više unjkav nego rastegnuto.

Dan je slegnuo ramenima.

– Nije mi rekao. Ni ti ne znaš?

– Pucaj, ne želi mi reći ni blažene sitnice. Kaže da ti hoće povjeriti slučaj, ali mora biti više od toga. Ti i Rick se niste vidjeli dugo vremena. Dakle zašto te je sada zvao? Dan je povukao poklopac na limenci cole.

– Što ti misliš o čemu se radi, Sandy?

– Iskreno, zaista ne znam. To je osjećaj kao kad smo imali problema s porezom na dobit. Bože, ti znaš za to, pretpostavljam.

Što je mali kostoglavac ovaj put učinio? Lupkala je dugim noktima po prekriženim rukama.

– Mislim da se Rick uvalio u neko sranje o kojem ne želi da išta znam. Ne daje mi jasne odgovore u vezi novca. Pravi se pametan s knjigama. Bojim se da će nam IRS⁶ pokućati na vrata i odnijeti sve što imamo. Natjeraj ga da ti kaže što se događa, Dane. Stavio joj je ruku na rame.

– Sandy, ne bavim se poreznim zakonima. Niti se želim upetļjavati u Rickove poslove. Čovjek me izluđuje. Ako imaš i najmanju sumnju da se Rick zajebava s IRS-om nazovi čovjeka koji vam može pomoći. Mogu ti dati neka imena. Sandyna staloženost je nestala i odgurnula mu je ruku.

– Hajde.

Okreni leđa. Znam da ste imali nesuglasica, ali jedno ću ti reći gospodine. On je tebi puno pomogao kada nisi imao ni lonac za pišanje, ni prozor kroz koji bi se bacio.

– Dobro, Isuse. Dan je ostavio limenku pokraj sudopera i otišao vidjeti je li Rick završio. Mogao je čuti Sandyne čizme za sobom. Rick je bio pri drugom pozivu, telefon pod bradom, čitao je s kompjutorskog ispisa.

– Tampa četvrtog, put petog, Athens šestog i Atlanta sedmog i osmog ... Dakle, na sjeveru sviraju samo jedan dan, St Paul petnaestog ... Bit ćeš u kontaktu s izdavačkom kućom, točno? Nazovi Sandy, ona ti može dati više informacija nego ja ... Ništa desetog, to je ponedjeljak Civic Auditorum, tako su mi rekli. Opazio je Dana koji je ušao i srušio se na stolac.

– Slušaj, moram ići. Nazovi me kasnije u tjednu, dobro? Sandy je također ušla, visoka oko metar i pol u crvenim, kožnim kaubojskim čizmama, zurila je u muža.

– Šećeru, Dan i ja idemo nešto gricnuti. Onda idem u studio.

Bend večeras stavlja nekoliko stvari na kasetu.

– Ja nisam pozvana na klopou? smiješak joj je bio ukočen.

– Ne, nisi.

– Pratit ću te svojim autom, Rick. Kunem se. Što god se događalo ne želim biti isključena iz toga

– Iz čega? Pričat ću mu o Marthinom napadu i premlaćivanju. Rekao sam ti.

– Lažeš li mi, Boga mi zažalit ćeš.

– Dođi Dane, idemo. Želio bih da se moja ljupka žena drži svog posla i pusti mene da radim svoj.

– Rick bi nas prije gurnuo u stečaj nego priznao kako ne razlikuje svog djetlića od pumpe za gume.

⁶Internal Revenue Service – uprava za kontrolu prihoda.

– Da draga. Upravo mi je stečaj na umu. Rick je zakopčao mobitel u futrolu.

– Sandy ima magisterij poslovne administracije iz điha države, jesi li to znao Dane? Dan je zavapio:

– Za ljubav Božju, hoćete li vas dvoje ušutjeti?

Rick je napustio crne oznake na parkiralištu i uputio se svojim limun žutim mustangom prema sjeveru cestom U.S. 1, pokraj zone trgovačkog centra, auto kuća, obiteljskih mo-

tela s kanadskom zastavom. Nous parlons frangais. Sunce je zalazilo iza stabala.

– Ona je muštra. Reci mi zašto ostajem s njom, ne mogu dokučiti jebeni razlog. Nije mogao ni Dan. Vidio je bitaka u odajama Coral Rock Productionsa. Vrištanja. Bacanja stvari. Gurkanja i naguravanja.

Sve to nije odnijelo vatru u njihovoj romansi. Barem tako izgleda.

Dan se uhvatio za ručicu iznad suvozačkog prozora kad se Rickov auto sjurio niz ulicu.

– Dakle Martha Cruz. Klavijaturistica iz Kellynog benda. Uhićena zbog napada na policajca iz Miami Beacha.

– Da, otprilike prije tri tjedna. Ja sam joj rekao da ode do South Beacha i pogleda taj rave sastav iz New Yorka pa se nabrijala sjedeći do kraja nastupa. Poslije toga, izvan kluba neki su obožavatelji gnjavili i ona je otvorila usta. Policajac je stupio u akciju i rekao joj da se izgubi, bla, bla, već si to čuo. Uhitio ju je zbog ometanja, napada na policajca, tuče i svega što joj je mogao natovariti, samo zato jer se htio kurčiti. Vozeći jednom rukom, Rick je zubima otvorio paketić Tumsa.

– Ono što bih ja želio, je raščistiti to zbog nje. Bendu ne trebaju takva sranja. Diskografi to ne vole. Uhićenje, suđenje – to su loše vijesti, Dane.

– Ja ne mogu učiniti da to nestane.

– Možda neka uvjetna. Ako to može pomoći, reci Marthi da se ispriča policajcu – iako će tu s Marthom biti natezanja. Žvačući antacid, Rick je rekao:

– Ali ona je pametna. Ona će učiniti što mora. Jedino o čemu brine je karijera.

– Je li dobra?

– Oh, da. Martha je toliko dobra da zastrašuje. Nemoj me krivo shvatiti. I Kelly je. Kelly je odlična gitaristica, a ni basist i bubnjar nisu upola lošiji. Ali Martha je glazbenik u hordi. Ona je motor.

To nisam rekao ostalima, naravno. Rick je podigao konzolu i kopao po neurednoj gomili kasete i CD-a.

– Nemam ništa svježeg. Čekaj. Ovo je Martha prije pristupanja Mayhemu. Bila je u onoj grupi zvanoj Two-Tailed Lizard. Gurnuo je kasetu u kasetofon.

– Da, ime ne valja. Prije su se zvali Electric Iguana. I zanemari kvalitetu zvuka. Miksano je u nečijoj spavaćoj sobi.

Bas bubanj je tukao iz zvučnika, praćen lomljivom gitarskih akorda.

– Evo, ulaze klavijature. Korak ispred techna, čuješ ovo?

To je Martha. Dobro, sad će dečko pjevati, ignoriraj taj dio. Čekaj.

Evo dolazi. Dan je čuo naricaljku, vrisak. Ženski glas dolazi s mjesta koje ne može zamisliti. Riječi se nisu mogle razumjeti. Konačno je rekao:

– To je ... prilično loše, Rick. Sakrio je grimasu, zapešćen, dok mu je lakat počivao na prozorskom okviru.

Rick je ugasio kasetofon, ostavljajući samo buku ceste i urlanje mustangovog velikog motora. Okrenuo je naočale za sunce prema Danu.

– Znaš li u čemu je tvoj problem? Još si zaglavljen u novalnom smeću osamdesetih. Duran Duran. The Cars. Kladam se da znaš sve riječi iz Candy

– O. – Nema šanse. Slušao sam Bad Company i Zeppelin.

– Jesi li ili nisi imao poster s jatom galebova u sobi u domu?

– Da, zbog cura, rekao je Dan.

– Čovječe, zar i ti? Rick se smijao.

– Ja sam imao Police. Skidao sam to dolje i stavljao Davida Lee Rotha za metalke. Uključio je desni žmigavac.

– Jastogova koliba je tu. Jede ti se morska hrana? Svjetla kočnica ispred njih i dalje su gorjela. Lincoln sedan s tablicom iz Quebeca počeo je polako skretati prema parkiralištu.

Rick je uzviknuo:

– Hajde, prdonjo! Naglo je zaobišao auto.

– Još jedan jebeni Kanadčanin. Isuse, bit će mi drago kad tamo prestane padati snijeg. Dvjestolitarski akvarij sa slanom vodom bio je ugrađen u unutrašnji zid restorana. Kroz akvarij Dan je mogao vidjeti drugi dio sale za jelo iskrivljen staklom. Ribe su plivale amo-tamo između umjetne morske trave umetnute u neonsko narančaste stijene. Čančica se otvorila i zatvorila ispustivši mjehuriće. Minijturna olupina broda prosula je plastične zlatnike i niske bisera. Ribe su bile klasična akvarijska varijanta: angelfish, clownfish, leptirice.

Konobarica je donijela dva piva.

Rick je stavio naočale kako bi promotrio jelovnik. – Dobro si?

– Jesam.

– Trebao sam te nazvati, znaš, da ostanemo u vezi. Posao je bio ludnica. Okrenem se i već je sljedeći mjesec. Rick je uzeo gutljaj piva.

– Dobro ti ide, ipak.

– Bez problema. Dan je podigao kriglu.

– A tebi? Primijetio sam novi BMW na Sandynom mjestu na parkiralištu.

– Oh, Isuse. Ja stičem, ona troši. Žene su takve. Nemoj joj reći da sam ti rekao, ali također si je dala podići sise.

– Stvarno?

– Rekao sam da joj to nije potrebno. Četrdeset i dvije su joj, možeš li vjerovati. Šest godina je starija od mene i još uvijek je vruća. Dan je otpio nešto piva.

– Sad će moj rođendan. Velikih tridest i pet. Ja sam na pola puta do tamo, Rick. Rick ga je pogledao preko ruba jelovnika.

– Pola puta do čega?

Smrti?

– To te mora natjerati da se zamisliš. Pitaš se što sam to postigao, a da nešto vrijedi. Pitaš se, trebaš li podivljali ili se uozbiljiti, ili oboje ako će to nešto promijeniti. Nisi o tome razmišljao?

– Ne, imao sam posla tog tjedna. Rick je okrenuo stranicu.

– Prave dobru tunjevinu na crno.

– Ne volim tunu. Ono o čemu sam razmišljao je da povedem Josha u ribolov na Bahame. Cat Cay, Eleuthera. Spavamo na brodu, plivamo goli, šćemo po plaži. Činimo ono što očevi i sinovi čine.

Ponovo imam dodir s bitnim stvarima, znaš? Ipak, nisam siguran da će Lisa to prihvatiti.

– Zvuči odlično. To meni treba, odmor. Ako hoćeš pomoć na brodu, zovi me. Dan se okrenuo da vidi listu specijaliteta napisanu kredom na ploču.

– Imaju lovratu, deset – devedeset i pet. – Probaj to. Naruči što god želiš, ja častim. Rick je dodao jelovnike konobarici, rekao joj što žele i spremio naočale u džep 36 na prsima. – Znaš Dane, mislim da ona još nešto osjeća za tebe.

Ozbiljno.

– Tko?
 – Moja sestra, što si mislio tko?
 – Što bi to značilo, želi me natrag?
 – To ne bi značilo ništa, rekao je Rick.
 – Ali kad već pitaš, da, mislim da bi te primila natrag ako odigraš kako treba. – Isuse. Prije godinu dana si joj platio odvjetnika za razvod.

Imao sam sreće što sam prošao s nedernutim jajima.

– Bio sam uznemiren situacijom. Ni ti mi baš nisi ništa olakšao. Dan je okrenuo kriglu u mokrom krugu na papirnatom podmetaču – mapi Kariba.

– Je li ti Lisa nešto rekla?

– Ne izravno, ali one ne kažu uvijek ono što misle.

– Ne bih se vratio, rekao je Dan.

– Previše se toga promijenilo. Rick je nadovezao:

– Hej, uči na prošlosti, dobro? Pogledaj Sandy i mene. Svađamo se. Vičemo. Još smo skupa. A ti ne možeš s Lisom, pravom, prvoklasnom ženom, izvrsnom majkom tvoga sina? Što ti radiš, visiš okolo s Kelly Dorff? Ona je zgodna mačka, ali molim te.

– Nisi me doveo ovamo da o tome razgovaramo, zar ne?

– Ne, žao mi je zbog svega i to je sve što imam reći o tome. Konobarica je došla s košarom punom peciva i dvije salate.

Zazvonio je Rickov mobitel. Isključio ga je.

Dan je nastavio:

– Ispričaj mi o Marthi Cruz. Ako je bila uhićena prije tri tjedna, rasprava se ubrzano približava. Ona nije razgovarala s odvjetnikom?

– Rekao sam da ću joj pronaći nekoga. Dobro, zajebavao sam se, imao sam posla. Tada sam se sjetio tebe tokom vikenda.

– Hvala neizmjereno. Što ako kažem ne?

– Ne čini to čovječe. – Napad na policajca. Reci joj da izjavi da nije bilo namjere.

Dat će joj uvjetnu.

– Što ako ne daju? Ne mogu se s time zajebavati.

– To nije velika stvar. To je jedan od onih lijepih slučajeva napravljenih da se pokaže tko je glavni. Reci joj da policajcu poljubi dupe i bit će u redu.

– Ne. Ne, slušaj. Obećao sam Marthinom dečku da ću joj naći dobrog odvjetnika. Nazvao sam ga jučer i rekao da sam našao Dana Galinda, mog šogora. Bivšeg saveznog tu-

žioca, vrlo žilavog, vrlo pametnog, sada najboljeg branitelja u Miamiu. Dan se nasmijao.

– Dobro, možda sam malo pretjerao, ali zar bih trebao unajmiti Roya Blacka za to? Kao da si to mogu priuštiti.

– Marthin dečko, Dan je ponovio. Sjetio se što mu je Kelly Dorff rekla jutros. – Miguel nešto. On financira bend.

– Manje više. Njegov novac, moja pamet.

– Naslonjen na podlakticu Rick je kopao po salati.

– Miguel Salazar. Miguel hoće da Martha uspije, a ono što je zamislio za nju je lagani pop, kao Gloria Estefan. No, to je još daleko.

– Uglavnom, ja sad moram udovoljiti Miguelu, pa mi pomozite, hoćeš li?

– Rick, što se događa? Imaš li ponovo problema s IRS-om?

– Zašto me to pitaš?

– Razgovarao sam sa Sandy.

– Oh, Isuse. Ta ženska je paranoidna. Ne, nemam problema s IRS-om. Malo kasnim, ali kada posložim neke stvari, bit ću u dobroj formi.

– Ne želim to čuti.

– Ti si započeo, rekao je Rick.

Dan je upitao:

– Tko je točno Miguel Salazar – osim što je – tatica Marthi Cruz? Rick je napiknuo komadić krastavca.

– Tko je on? Misliš, kao, čime se bavi? On je iz Ekvadora. Vodi uvozno-izvozni posao u Miamiu, uglavnom izvozi CD-e i video trake u Južnu Ameriku, a uvozi odjeću, cvijeće, kavu. To je vrlo promjenjivo. Dan je netremice gledao preko stola sve dok Rick nije podigao pogled prema njemu. – Uvozi li Miguel Salazar i nešto drugo?

– Na što misliš?

– Ne pravi se glup, Rick.

– Ne, Isuse, zar bih se ja upleo s dilerom? Osvrtao se kao da ga je netko mogao čuti i nastavio:

– Miguel je uspješan poslovni čovjek, to je sve. Lisa ga je upoznala. Živi u Lakewood Vilaggeu. Njegov klinac ili tako nešto u stvari igra nogomet u Joshovoj momčadi. Ako ćeš ostati, praktički ćete biti susjedi. Miguel je u glazbi jer se voli družiti s umjetnicima, jer će moći reći, da, ja poznam Madonnu, poznam Willyija Chirina, sreo sam Trenta Reznora. On misli da je producent, ali nema uho i ne osjeća tržište.

– Kako si ga upoznao?

– Preko Marthe. Ona je došla u Kellyn sastav prije otprilike godinu dana, a Salazar poznaje bubnjara. Mislim da su se Miguel i Martha tako upoznali i zagrijali se jedno za drugo. Tad mi je Martha rekla da Miguel želi pomoći i ja sam rekao dobro – vrlo glup potez. Onda jedno pa drugo, bla, bla, posudio mi je nešto novaca za firmu. Možda – ako se ti osjećaš darežljiv sa svojim vremenom – ti bi mi mogao pomoći da skinem Miguela s grbače, kada nađem novac za to.

– Zna li Sandy za to?

– Bože, ne, i cijenio bih da je ne prosvjetljuješ. Čim postignem da bend potpiše, mogu platiti Miguelu.

– Potpiše? Tek tako? Dan se malo nasmijao, ali je pres-tao kad ga je Rick smrknuo pogledao.

Potpisivanje ugovora za veliku diskografsku kuću bila je takva rijetkost, gotovo statistički nemoguće. Rick nikada nije došao niti blizu. Potpisao je neke bendove za lokalne kuće. Uložio je novce u jedan bend koji je obećavao, ali čim su osjetili dašak uspjeha, otpuhnuili su ga, uzeli menadžera iz L.A. i onda se raspali prije nego li je Rick mogao pokrenuti tužbu. Bio je poznat u zabavljačkoj industriji južne Floride, ali to nije značilo ništa u New Vorku, Nashvilleu ili Los Angelesu. Osim za latino glazbu, Miami nije postojao.

– Dozvoli da te pitam – nije da to želim forsirati – koliko ti je Salazar posudio? Neko je vrijeme Rick razmatrao pitanje. Cuclao je zub i prazno zurio kroz restoran.

– Oko sto tisuća. Kad je Dan zapanjeno uzdahnuo, Rick je nastavio:

– Ako dogovorimo posao – ako upali – mogu postati veliki, Dane. Vrlo veliki. Video spot, članci u Billboardu i Rolling Stoneu. Predgrupa na sljedećoj turneji Stone Temple Pilotsa ako STP bude postojao iduće godine. Ili predgrupa za U2. To je moguće. Dan je zurio preko stola. Kao menadžer, Rick je uzimao petnaest do dvadeset posto od svega što njegovi izvođači zarade. Ako bend uzleti, probije se na ljestvice, postane platinast i općenito nadživi očekivanu životnu dob za nove bendove, godinu i nešto – Rick može zaraditi milijune. No to se nikad ne događa. Puno je vjerojatnije, ako im Rick uopće osigura ugovor, to će biti za 25 000 dolara unaprijed. Proračun za snimanje može biti 125 000 dolara, ali će velike korporacije pobrati vrhnje prije nego li bend vidi i je-

dan novčić. Njihov prvi i jedini CD će na kraju završiti u košarama s bezvrijednom robom u Wall-Martu.

– Isuse, Rick. Što to radiš? Rick je posegnuo preko stola i uhvatio Banovu ruku.

– Odletio sam u New York prošlog mjeseca i razgovarao s tipom u Capitol Recordsu, Joelom Friedmanom. On se bavi s U. i R. To za tebe znači Umjetnici i Repertoar. Lovac na talente, jasno? Kao vrsta, oni su najciničniji, najneugodniji, najpokvareniji kujini sinovi koje možeš sresti. Međutim, Friedman mi duguje uslugu. Bio je ovdje prije nekoliko mjeseci, voli sportske oklade pa sam ga povezoao s pravim ljudima i posrećilo mu se. Zahvalan je. Tako sam ja otišao u New York. Pustio sam mu kasetu sa snimkom benda – nastup uživo, podsjećam te, čak nije ni studijska kvaliteta. Promatrao sam mu ruke. Uvijek se to može prepoznati. Način na koji je lupkao ritam na stolcu, znao sam da ga imam. Ali Friedman je vrlo skuliran. Rekao je da će doći ovamo na odmor i da će pokušati vidjeti koncert ako mu se dopadne demo snimka. Bend svira u Abyssu.

Ne kao glavni – to su Bone Dog – ali Mayhem je predgrupa. Oni će uspjeti. Rick je zatvorio oči i naslonio čelo na dlan. – Molim te, Isuse, samo im daj da uspiju. Uspravio se, trepćući, kad im je konobarica stavila jelo na stol.

Dan je nastavio:

– Kelly mi je pustila snimku Mayhema. Rick, ne želim te spustiti na zemlju, ali jesi li ti siguran da imaju dovoljno talenta za to?

– Slušaj me, toliko znaš. Rick je uperio vilicu u njega.

– Gdje piše da uspjeh ima ikakve veze s talentom? Kad su Smashing Pumpkins pronašli svoju basisticu, ona je još uzimala satove basa, dobro? Sav talent na svijetu te neće dovesti do toga ako je tajming loš ili kompanija nema sluha za ono što radiš. To je moj posao.

Prodati bend kompaniji koja će dovršiti posao i prodati bend publici. Uspjeh je u slučaju da netko kupuje tvoju robu. Točka. A to je teško. Ima milijardu pjevača i glazbenika, svi žele biti zvijezde i zarađivati novce, a većina njih ima talenta. Mogu li ja garantirati da će Mayhem uspjeti? Naravno da ne mogu. Ali ja imam uho.

Mogu prepoznati je li nešto izvedivo ili ne. Slušao sam Mayhem i oni sjaje, kao čisto zlato. Dok je govorio, Rickov je glas promukao.

– Čitav život, petnaest godina u tom poslu, nikad nisam bio toliko blizu. Možda nikad više ni neću biti. Moram se pobrinuti za Marthin slučaj i ne želim čuti ni jednu od tvojih gluposti tipa oh, nije to baš sitno, napad na policajca. Bit će ti trideset i pet i cmizdriš. Dakle, oprosti mi što ne dijelim tvoju bol. Proklizao si kroz fakultet i pravnu školu. Imao si prekrasnu ženu i klinca i dom. Onda si sjebao ured državnog tužioca – ne zato jer nisi bio dorastao, nego zato jer si mislio da si predobar za ono što se od tebe tražilo. Hoćeš li mi pomoći, dobro. Ako nećeš, jebi se. Dan je osjetio kako mu val vrućine preplavljuje tijelo. Htio je otići odavde. Htio je tresnuti Ricka po ustima. Ili mu odrezati tako da mu začepi usta, ali nije mogao smisliti što. Previše je bilo istine u onome što je rekao.

Polako udahnuvši nekoliko puta, Dan je zurio u tropske ribice koje su lelujale između plastičnih travki.

- Ja nisam rekao da je slučaj sitnica.
- Dalo se naslutiti.
- Znaš što? Dan je gledao ravno u Ricka.
- Sitan je. Glup je.

Tući se s policajcem – policajcem iz Miami Beacha, ništa manje.

Sretna je što joj nije polomio ruke.

- Koliko tražiš za to?
- Tko plaća? Njezin bogati dečko?
- Ne. Rekao sam Miguelu da ću se ja pobrinuti za to. Nazovi to dobrom P. R.
- Za tebe? Pogledao je Ricka.
- Tisuću za priziv, pet ako bude suđenja.
- Što, do vraga? Pa rekao si da je sitnica.
- Više nije, nakon što moram platiti dvadeset tisuća odvjetniku za razvode. Rick je ljutito buljio u unutrašnjost pivske krige.

– U redu.

Već sam joj rekao da pristaješ. – Učini mi nešto. Razgovarat ću s Lisom o tome da povedem Josha u ribolov. Ako kaže ne, zvat ću te. Kod nje imaš više utjecaja nego ja. Raširivši dlanove, Rick je slegnuo ramenima.

- Vidjet ću što mogu učiniti.
- Hvala. Rick je mahnuo konobarici.
- Imate li večeras pitu od limuna?

Dobro. Obojica ćemo komad poslije večere. I dajte ovo-me mom prijatelju račun, nemam novčanik sa sobom.

Poglavlje 5

Josh je sutra navečer imao utakmicu na igralištu iza osnovne škole. Dan je nazvao Lisu da joj kaže da će navratiti, pokupiti Josha i odvesti ga na utakmicu.

Krivudava lokalna cesta kroz Lakewood Village prolazila je kroz četiri ili pet ograđenih rezidencijalnih područja prije Heron Hillsa. Nije bilo uspona, samo dugi zeleni humci zemlje, na kojima su bila zasađena krošnjasta stabla, štiteći kuće od uličnog prometa. Sve je to bila močvara do prije deset godina, bez ičega osim trave i aligatora.

Na porti je Dan automatski pokazao vozačku dozvolu čuvaru, koji ju je pogledao, a zatim uz pomoć prsta pregledao listu imena na bloku. – Galindo ... Galindo. Evo. Šest i trideset. Pogledao je na sat.

– Sad je šest i pet.

– I?

– Ne bismo vas smjeli pustiti do petnaest minuta prije dogovorenog vremena.

– Vi to ozbiljno? Ma dajte, poznajete me. Rayan, širok obod izviđačkog šešira štitio je stražarovo lice od zalazećeg sunca.

– Rečeno nam je da postrožimo postupak, gospodine.

– Što da radim, da odem kod vašeg šefa? Začula se truba.

Dan je pogledao u retrovizor. Dva su automobila bila iza njega.

Stražarova su se usta stisnula. Okrenuo se kompjutoru, privezanom na pomična kolica. Produžni kabel je prolazio kroz vrata.

Udario je po tastaturi i komad perforiranog papira se odmotao iz pisača.

– Što sad? Stražar mu je pružio papir kroz prozor.

– Ovo je vaša propusnica. Molim vas, ostanite na glavnoj cesti. Vaš izlazni kod je u donjem uglu. Gurnite ga unutra kad odlazite da biste podigli izlazna vrata. Ugodan boravak. Kuća u kojoj je Dan nekad živio bila je tople bež boje, poput ostalih u ulici. Kratka betonska pješačka staza, omeđena ružičastim i crvenim cvjetovima, vodila je do bijelih

vratiju uokvirenih staklenom plohom kroz koju je mogao vidjeti umjetno, oblikovano drvo i rese na perzijskom tepihu. Pas kojeg je Lisa kupila nakon Danovog odlaska, koker španijel, promatrao ga je kroz staklo.

Pozvonio je, onda ostao stajati s rukama u džepovima. Bivši muž koji čeka na trijemu.

Vrata su se otvorila. Lisa je stavila ruku na bok.

– Kakvo iznenađenje.

– Rekao sam da ću biti tu.

– Puno toga ti kažeš. Miran, hladan pogled je potrajao sekundu ili dvije, a onda je Lisa uzdahnula i povukla se u predsoblje.

– Uđi, Dane. Želiš li nešto popiti?

– Hvala. Gdje je Josh?

– Oblači dres. Izaći će za minutu. Odmarširala je kroz dnevnu sobu, zaokrenula iza ugla u kuhinju, pas je išao za njom, nokti su mu škripali po popločenom podu, a markice zveckale. Dan mu je zaboravio ime. Mislio je da je mužjak. Đukac ju je koštao 500 dolara.

Lisa je imala siguran hod žene koja se brine o sebi – preplanula od tenisa, vitka od salate i mineralne vode, što je običavala ručati s prijateljima iz ureda za nekretnine gdje je radila. Bila je lijepa s trideset i dvije – više nego lijepa, čak i u trapericama i dresu Lakewood Tornadoes tima. Blijedo plava kosa, ošišana točno do ramena svjetlucala je kad bi se pomakla. Dan se bio zabaljio u nju, one noći kad mu je Rick predstavio svoju sestru na rock koncertu, ovu plavooku studenticu s Floride. Ovo je Lisa. Jesam li ti rekao da je predivna, zar ne? Lisa ovo je Dan. Upravo su ga primili na pravni fakultet.

Lisa je otvorila hladnjak.

– Imam ledeni čaj, sodu ... vino?

– Ledeni čaj, hvala. Natočila mu je čašu i stavila je na šank, okrenula se prema sudoperu, kosa joj se njihala. Ispirući tanjure i lonce od ručka, pričala mu je o susjedima s druge strane ulice. Vratili su se u Ohio. Bob je dobio promaknuće. Meredith je bilo zlo od toga, jer se nisu mogli složiti, savjetnik nije nimalo pomogao, a djeca su imala tako puno prijatelja u Lakewoodu.

Dan se osjećao nelagodno sjedeći u ovoj kuhinji, gledajući Lisu kako posprema, slušajući priče o ljudima koje više

nikada neće vidjeti. Njihov je stari život visio poput niti paučine na visokom stropu, vidljive ali nedohvatljive.

– Lisa? Kad se okrenula, nastavio je:

– Došao sam ranije jer sam htio porazgovarati s tobom o tome da povedem Josha u ribolov na Bahame, na tjedan dana. To će za njega biti prava avantura.

Za obojicu. Cat Cay je raj za ronioce. U rukama je držala srebrninu. – Hoćeš ga povesti na ronjenje.

Joshua ne roni. Ima samo sedam godina.

– Naravno, on je mali za ronilačke boce, ali za dihalicu nije.

Tamo su grebenske ribe tako lijepe. Nabavit ću mu malu podvodnu pušku i možemo loviti hogfish. Mole da ih probodeš. Dobre su i za jelo. Poznajem zaljev, nije dubok, savršen je za Josha. Išli bismo tamo čamcem i živjeli u marini ili se sidrili gdje god hoćemo.

– Kojim čamcem? Ne s tvojim Makom.

– Ne, posudio bih nešto s kabinom. Ili iznajmio. Ne znam još. Ugurala je srebrninu u košaru stroja za pranje suda. “Što je sa školom?

– On je u prvom razredu, koliko je to važno?

– Dane!

– Dobro, možemo ići za vrijeme proljetnih praznika. Dan se iznenada nasmijao.

– Najluđa stvar mi se dogodila jučer. Ronio sam na dah na grebenu Triumph, osamnaest metara duboko, pokušavajući ostati minutu i pol kao nekada. Zamalo se nisam uspio vratiti.

Bilo je jezivo kao pakao, doći toliko blizu. Puno toga mi je prošlo kroz glavu. Mislio sam o Joshu. Sipala je deterđent u mašinu.

– Znači otuda dolazi ovaj iznenadni izljev roditeljske odgovornosti.

– Nemoj tako. Bio sam i prije odgovoran.

– Odgovornost nije telefonski poziv, Dane. To znači dolazak kad kažeš da ćeš doći. Provođenje vremena s njim.

– Zar nisam ovdje? Ja vjerujem da ovo ovdje sjedi njegov otac, zar ne? Pogledala je pokraj njega i u istom je trenutku začuo tuckanje kopački po podu. Josh je dojurio iza ugla u kuhinju.

– Tata! Koker španijel je odskočio s krpe pokraj stražnjih vratiju i trčao u krug uz lavež.

– Hej prijatelju. Dan je podigao dječaka, poljubio ga i zadržao ga u rukama.

– Kako je moj dečko?

– Navečer imam utakmicu!

– Zato sam ovdje. Hoćeš li biti u prvoj ekipi?

– Vjerojatno neću, ali znaš što se dogodilo prošli put?

– Što? Dan je poravnao naočale na Joshovu nosu.

– Asistirao sam kod gola. Namjestio sam i dali smo gol.

Bilo je fenomenalno. – Oo. Žao mi je što sam to propustio.

– Nema veze. Izgubili smo utakmicu. – A, dobro, rekao je Dan.

– A, dobro, Josh je ponovio Danovo slijeganje ramenima. Dres mu je bio malo prevelik. Bijele gaće su bile vrećaste, a crvene čarape zavrnete preko teških štitnika.

Dan je raščupao Joshovu kosu.

– Pogodi što? Idemo u ribolov.

– Stvarno? Gdje?

– Na Bahame.

– To, to je cool! Đipao je gore dolje u Danovim rukama.

– Ako se tvoja mama slaže s tim, rekao je Dan.

– Mama! Reci da! Lisa je prostrijelila Dana pogledom.

Onda se nasmiješila Joshu.

– Kakva zabava. Ali tata još nije siguran. Razgovarat ćemo o tome. Na nogometnom igralištu sunce je zašlo, ostavivši purpurne i narančaste pruge na zapadu. Roditelji su stajali duž igrališta ili sjedili na malim klupicama. Druga se momčad skupila na drugoj strani igrališta. Josh i njegovi su se stisnuli oko trenera koji im je držao ohrabrujući govor.

Lisa je stigla trenutak kasnije, držeći sklopivi stolac. Dan ju je sustigao. – Lisa, znaš da ne bih poveo Josha na izlet bez tvog odobrenja. Nastavila je hodati.

– Vodiš li i svoju malu prijateljicu sa sobom?

– Koju prijateljicu?

– Onu s rinčicom u nosu. Rick mi je pričao o njoj.

– Ne. Taj izlet je samo za Josha i mene. Izvila je obrve.

– Nemoj biti tako siguran da on ide.

– Hoću povesti svog sina u ribolov, Lisa, normalan zah-tjev za oca. Spustivši sklopivu stolicu nastavila je:

– Nije li to jednostavno?

Obećaš mu nešto – što ćeš možda ispuniti, a možda i nećeš. Ali ako ja ne kažem da može ići, ja sam zločesta.

– Dobro. Reći ću Joshu da prvo moram naći veći brod. To će ti dati vremena za razmišljanje. Uzdahnula je.

– Dane, tako si zajeban. Pokupila je stolac i otišla sjesti s prijateljima.

Trenutak poslije, zakopčao je jaknu i odšetao. Večer je bila svjež, dvanaestak stupnjeva. Gledao je utakmicu neko vrijeme i razgovarao s nekim ljudima, očevima djece koja su igrala. Neke je poznao. Dvojica su razgovarala o investicijama u dionice razvojnih fondova. On je ušao u razgovor o Miami Heatsima, koji su se kretali prema dnu ove godine. Kad je Lakewood ugurao loptu u mrežu svi su navijali. Dan je pretražio teren u potrazi za Joshom i našao ga među djecom na klupi. Pljeskali su dlanove jedni drugima. Josh se okrenuo i Dan mu je pokazao palčeve.

U poluvremenu je platio dolar za čašu sode, a zatim otišao popričati s Lisom. Druge žene iz grupe gledale su ga krajičkom oka. Znale su tko je on. Čučnuo je pokraj Lisine stolice.

– Jučer sam večerao s Rickom. Želi me angažirati zbog djevojke iz benda.

Njezin dečko živi ovdje i Rick je rekao da ga poznaješ. Zove se Miguel Salazar. Lisa je prekrizila noge i lagano njihalala jednu nogu u tenisici.

– Upoznala sam ga. Njegova nećakinja igra nogomet s Joshom.

– Točno. To je i Rick rekao. Što znaš o njemu?

– Znam da je nedavno kupio kuću u Estatesu, predivan posjed.

Vodi poslove u Miamiju, nešto s videom i CD-ima. Mislim da započinje lanac glazbenih prodavaonica u Južnoj Americi.

– Radi... po zakonu? Koliko ti znaš?

– Naravno. Prestani biti tako sumnjičav prema ljudima, udovac je. Sin mu je u internatu. Njegova sestra s obitelji živi s njim, a tu mu je i još nekoliko rođaka. Dolazi na roditeljske sastanke u školu. Igra tenis u klubu. Ako večeras dođe, pokazat ću ti ga. Voli gledati Anitu kako igra. Približila mu se.

– Upoznala sam Marthu Cruz. Zbog čega je bila uhapšena?

– Napala je policajca. Dan je slegnuo ramenima.

– Ozbiljno?

- Zadrži to za sebe, ipak. Gdje si je upoznala?
- U kući Miguela Salazara u nedjelju. Joshua je išao Aniti na rođendansku proslavu. Lisa je pokazala prstom.
- Tamo, ona s crvenom trakom na repu. Miguelova nećakinja. Timovi su se poravnali za početak i većina roditelja se pomakla prema rubu. Stojeći pokraj Lise, Dan je upitao:
 - Živi li i Martha Cruz sa Salazarom?
 - Lisa je prekrižila ruke da zadrži toplinu.
 - Ne znam. Nisam čak sigurna u to što se zbiva između njih dvoje. Predstavio ju je kao kćer svog prijatelja. Ne čini se kao njegov tip. Jedva sam izvukla riječ od nje na proslavi. Podsjeća me na mačku – vrlo tiha, sjedi i promatra što se događa. Pretpostavljam da je lijepa – ako možeš zanemariti tetovaže. Gledala je igralište kad je trener pozvao poluvrijeme.
- Gledaj, Joshua ulazi. Skupila je dlanove i vikala:
 - Naprijed, Joshua! Tornadoes, jeej! Dan je zviždao kroz zube. Josh je pogledao unatrag i mahnuo. Otrčao je terenom, kosa mu je padala na čelo. Nekoliko je puta udario loptu. Klinci su protutnjali terenom, sudarajuća gomila crvene i plave boje. Kada je drugi tim poravnao rezultat, začulo se tiho gundanje roditelja igrača Tornado, a zatim suzdržan pljesak zbog dobre akcije.
- Lisa je dotaknula Banovu ruku.
 - Eno Miguela. Želiš li da te upoznam? Razmišljao je. Tamnokosi muškarac u četrdesetim stajao je sa strane i promatrao igru. Dan je za sutra imao zakazan sastanak s Marthom Cruz u Rickovom uredu, ali mu Rick nije rekao hoće li i Salazar biti nazočan.
 - U redu. Ali nemoj spominjati Marthin slučaj. To je povjerljivo. Lisa je polagano odšetala da porazgovara s njim. Dan ju je slijedio.
 - Miguele, bog! Miguel Salazar je pogledao naokolo, a onda pružio ruke.
 - Lisa! Privukao ju je bliže i dao joj brzi latinski poljubac u obraz.
 - Propustio sam prvo poluvrijeme. Koji je rezultat?
 - Neriješeno je, tri-tri. Tornadoes su izazvali pometnju večeras. Nabacila je smiješak Miss Amerike.
 - Dane, ovo je Miguel Salazar. Njegova nećakinja je u Joshovoj ekipi. Miguele, ovo je Joshov otac, Dan Galindo.
 - Naravno. Salazar je podigao obrve.

– Odvjetnik iz Miamijsa.

– Točno. Rukovali su se – Salazarova koža je bila nježna poput ženske i imao je iznenađujuće jak stisak ruke. Čupe-rak Salazarove kose ispao iz kratkog repića i padao mu je na sljepoočnicu. Po visokim jagodičnim kostima i tamnoj pomalo rupičastoj koži vidjelo se da ima indijanske krvi. Nije imao zgodno lice, ali zbog punih usana, dobre građe i bijelog pulovera od kašmira s monogramom sve skupa je djelovalo prilično privlačno.

– Koliko sam shvatio vi živite u Lakewoodu, Miguele.

– Da, Lisin brat – znate Ricka – on mi je to preporučio. Prekrasno mjesto. Prije sam živio u Miamijsu, ali tamo ima previše buke i prometa. Lisa je rekla:

– Miguel je rođen u Potopaxi, gradiću u planinama Ekvadora. Na visini od četiri tisuće i dvjesto metara. Nasmijao se.

– Sjećaš se! Lisa je zablistala kad joj je stavio ruku na rame. Zlato je blještalalo na njegovom zglobu – teška narukvica.

Dan je osjetio vrtlog ljubomore, reakciju koja se prebrzo pojavila da bi je mogao potisnuti. Navika, pomislio je. Lisa je bila njegova žena devet godina. Miguel je pogledao prema Danu.

– Moj prijatelj Rick mi kaže, Miguele, imam dobrog odvjetnika za tebe, da pomogne Marthi. Salazar se obratio Lisi:

– Sjećaš se Marthe?

Policajac iz Miami Beacha ju je gurnuo nakon koncerta i ona mu je vratila. Rekao sam, Bože Martha, moraš poštivati policiju! Možda ti je Dan nešto rekao o tome? Je? To je u redu. Lisa je rekla:

– Dan je odličan odvjetnik.

– Nadam se. Salazar im se nasmiješio.

– Molim vas, navratite k meni nakon utakmice. Martha će biti kod kuće. Popijte piće s nama. Naravno, povedite i Josha. Anita obožava posjete prijatelja.

– Večeras? Lisa je bila zatečena.

– Da, zašto ne?

– Pa – Postrance je pogledala Dana.

Dan je rekao:

– Odvedi Josha kući, ipak je to prekasno za njega. Ja ću otići. Želio bih upoznati svoju klijenticu. Uputio joj je diskre-

tan pogled koji je među njima značio samo jedno: Ne miješaj se.

Lisa mu se nasmiješila, a onda se okrenula Salazaru.

– Rado ćemo doći – ali na samo jedno piće. Sutra je škola.

– Odlično. Oči su mu ponovo bile na Danu.

– Mislim da ćemo imati mnogo za popričati. Preko puta nogometnog igrališta bio je parkiran neupadljiv kombi u kojem je Vincent Hooper pitao Carlosa Herreru je li snimio Salazara kako se rukuje s Galindom.

– Jesam, rekao je Carlos. Još uvijek je gledao kroz fotoapararat koji je škljocnuo i zujeći snimio još nekoliko fotografija.

– Nisam znao da su Galindo i Salazar prijatelji. Vincent je usmjerio dalekozor prema trojci.

– Ovo bi mogao postati problem, Carlose.

Poglavlje 6

Lisa je povela Dana na stranu i rekla kako bi bilo čudno da se voze u istom autu. Samo bi zbunili Josha. Njezin karavan je slijedio Salazarov crni Lexus, a Dan i Josh su se vozili iza njih. Stražar na porti, na ulazu u Lakewood Estates, vidjevši Salazara mahnuo je svim automobilima da prođu. Dan nikada nije bio na ovom području. Cesta je vijugala oko golf terena i jezera, srebrnih na mjesecini. Prskalice za vodu bile su razbacane po zelenim površinama poput magličastih duhova. Nakon kilometra i pol uključio se Salazarov žmigavac pa su skrenuli desno na usku cestu koja je vodila do Isles of Lakewood. Još jedna porta, još jedna vrata.

Josh je pričao o utakmici koju su Tornados dobili s dva gola razlike. Većinu vremena je sjedio na klupi. Dan ga je s vremena na vrijeme potapšao po ramenu.

Činjenica da je nogometni klub javne osnovne škole imao potpuno novu opremu i profesionalnog trenera proizašla je iz darežljivosti roditelja i lokalnog kapitala. Ovdašnje škole su bile najbolje u tom području jer su stanovnici Villa-gea nadopunjavali skromni budžet s knjigama, kompjutorima, učiteljskim pomagalicama i tutorima. Klinci su bili iz raznih etničkih skupina – uglavnom Bijelci ili Hispanoamerikanci, s nešto Azijata i nešto malo Crnaca. U Lakewoodu je mogao živjeti bilo tko ako je imao novaca da si priušti nekre-

tninu. Dan nije nikada razmišljao da traži skrbništvo nad Joshom ili da zatraži od Lise da proda kuću. Da Josh živi u Miamiu išao bi u prašnju javnu školu, s detektorom metala na vratima u kojoj većina djece jedva da govori engleski i vjerojatno bi često dobivao batina.

– Hoćemo li zaista ići loviti ribu?

– Hoćemo. Ne znam točno kada, ali obećajem da ćemo ići.

– Atlantski ocean je zaista jako dubok, točno? Joshove su se obrve nabrale iznad naočala.

– Da sine, ali mi ćemo ići u plitki zaljev. Moći ćeš dotaknuti dno. Dan ga je uhvatio za ruku.

– Bih li ja dozvolio da ti se išta dogodi, kompa? Super ćemo se provesti. Možda ćeš izostati iz škole. Hoćeš li to moći podnijeti?

– Izostati iz škole? Josh je zurio u njega. Zatim se nasmejao.

– U redu. Na Alamanda Wayu kuće su bile smještene na ogromnim parcelama. Svaka je izgledala impozantnija od prethodne s dvokatnim trjemovima i velikim lusterima koji su sjali kroz visoke prozore. Skrenuo je na Salazarov prilaz, prekriven umjetnim kamenom. Građevina nije bila ništa drugačija od kuće na Heron Hillsu, samo desetak puta veća.

Kratkonoga žena s pletenicom otvorila je vrata. Salazar je razgovarao s njom na brzom idiomatskom španjolskom. Reci Marthi da siđe dolje i donese papire. Odvjetnik je stigao. Josh je otišao s ženom do Anite koja je čekala u igraonici.

Salazar je proveo Dana i Lisu kroz dnevnu sobu s podom od masivnog mramora, stropnim ventilatorima, sobnim drvećem i bijelim namještajem pa sve do sobe obučene u drvo i kožu. Salazar ih je pitao što žele. Lisa je tražila čašu desertnog šerija, a Dan škotski viski s ledom.

Naslonjači od cme kože bili su okrenuti jedan prema drugome. Između njih se nalazio stakleni stol na zakrivljenim životinjskim rogovima. Pod njim se nalazio tepih za čiji je uzorak Dan pretpostavljao da pripada ekvadorskim Indijancima. Osvijetljene police prikazivale su zbirku lončarije. Lisa mu je objasnila, autoritetom osobe koja je već bila tu prije, da su komadi iz grobnica u Andama. Dan je primijetio zdepastu mušku figuru s pretjeranim intimnim dijelovima i ogrlicom od kovanog zlata. Stereo i TV ekran zauzeli su zid preko puta francuskih vratiju. Salazar ih je otvorio.

Iza terase Dan je vidio dugačak pravokutni bazen, zatim nešto oko pola hektara travnjaka pa jezero. Svjetla susjednih kuća odražavala su se na crnoj vodi.

Dan je odbio havansku Cohiba cigaru. Salazar ju je zapalio zlatnim upaljačem i aroma skupog duhana se širila sobom. Pijuckajući scotch, Dan je zaključio da bi bilo umjesešno prokomentirati kuću.

– Imate impresivno zdanje.

– Hvala vam. Puno, puno godina sam u Ekvadoru, kao dječak, maštao o Americi, da dođem ovamo, osnujem unosnu kompaniju i imam ovakvu kuću. Bog je čuo moje molitve. Stidljivo se nasmijao, a tada je njegovu pozornost privuklo gibanje u sobi.

– Martha, uđi. Bila je mlada i vitka, nosila je vunenu haljinu do koljena i čizmice s ravnim džonom. Rukavi na dugačkoj vesti su joj bili zasukani do laktova. Crna kosa joj je krivudala oko lica i pokušavala pobjeći iz pletenice koja joj je teško visjela niz leđa. Jedini nakit na njoj bio je par srebrnih naušnica i tanka crna narukvica na desnom zglobu. Usne su joj bile sočne i pune. Tamne su joj se oči zaustavile na Danu.

– Gospodin Galindo? Ja sam Martha Cruz. Glas joj je bio tih, a riječi jasno artikulirane. Koraknula je naprijed s ispruženom rukom. Prsti su joj bili nježni i hladni. Dan je primijetio da to nije narukvica na ruci već tetovaža sastavljena od sitnih listića. Salazar je pitao Marthu sjeća li se Lise Galindo, na što ju je ona kratko pozdravila.

– Bog. Lisa joj se nasmiješila.

– Drago mi je da te ponovo vidim. Salazar ju je pitao je li donijela policijsko izvješće sa sobom.

Ispružio je ruku i ona mu je dala presavijene komade papira koje je izvadila iz džepa.

– Uskoro ćemo ih raspraviti, rekao je i stavio ih na šank.

– Hoćeš li nešto popiti? Lagano je odmahнула glavom, sjela na kožni kauč smotavši jednu nogu pod sebe dok je drugu lagano njihala.

Lisa je sjela pokraj nje. – Nismo imale priliku razgovarati na zabavi u nedjelju. Jesi li i ti iz Ekvadora?

– Rođena sam u Miamiju. Kao i moji roditelji. Lisa je zadržala osmijeh na licu.

– Moj brat kaže da si vrlo talentirana. Kako si se zapravo počela baviti glazbom? Slegnula je ramenima.

– Naučila sam svirati klavir kao mala. Salazar joj je stisnuo rame.

– Ova žena je naučila glazbu prije nego što je progovorila. To joj je u krvi. Martha će postati velika zvijezda u SAD-u i Latinskoj Americi, čak i u Europi. Mislim da bi trebala promijeniti ime benda. Mayhem. Ne sviđa mi se. Dok je Lisa izražavala svoje mišljenje, Dan je odšetao do šanka i spustio praznu čašu. Htio je uzeti policijsko izvješće o Marthinom uhićenju kad je primijetio nešto što mu je prije promaklo – veliku fotografiju u boji na zidu. Nekoliko uokvirenih fotografija je tamo visjelo, no ova je prikazivala srebrnasto plavog morskog psa koji je visio na kuki obješen za škrge, a iza ribe je stajao Miguel Salazar, gol do pojasa, u kratkim hlačama i sunčanim naočalima.

Na doku je bio Bertram sportfisher, a ime Bastion – španjolska riječ za dobar provod – isticalo se na krmu. Dvanaest, možda četrnaest metara sjajne bijele stakloplastike i kroma. Ljestve do otvorenog kokpita, toranj iznad toga. Salon se nazirao kroz otvorena vrata. Bez čupavih tepiha ili plastičnog cvijeća. Napravljen da juri.

– Velika riba, zar ne? Miguel Salazar mu se približio s pićem u ruci.

– Gledao sam brod, ali da, vrlo lijep primjerak. – Bila je teška preko četrdeset i tri kile. Salazar je gestikulirao cigalom.

I Lisa je došla vidjeti. – Ogromna je. Dan je došao bliže. – Četrdeset i tri? Jeste li je vagali? Ne vjerujem da ima više od četrdeset.

– Imala je četrdeset i tri.

– Ulovili ste je sa stražnjeg dijela Bertrama? – Borila se preko dva sata. Bila je vrlo žilava. Salazar se nasmijao.

– Macho riba.

– Da, četrdeset i tri kile su prilično uobičajene kada se lovi s udicom i povrazom, rekao je Dan.

– Jednom sam ulovio dvadeset i šest kila tešku, ali sam ronio na dah s podvodnom puškom.

– Podvodna puška, ponovio je Salazar.

Lisa je uputila Danu upozoravajući pogled.

– Oko kile manje od svjetskog rekorda, dodao je. Primijetio je da se Martha Cruz smiješi s naslonjača, grizući donju usnu. Rekao je:

– To je odličan brod. Je li vaš?

- Da. Držim ga u Coconut Groveu.
- Povest ću sina u ribolov na Bahame. Brod poput ovog bi bio idealan.
- Oh, nemate brod?
- Imam šestmetarski gliser. Martha je rekla:
- Zašto mu ne posudiš svoj brod, Miguele?
Ako dobije moj slučaj, posudi mu ga.
- Želite brod? upitao je Salazar.
- Lisa je rekla:
- Pričekajte malo. Dan je pogledao prvo Lisu, zatim Salazara.
- Ne, ne mogu to. Niti je želio. Prihvaćanjem Salazarove ponude taj bi ga čovjek zadužio.
- Inzistiram. Ako dobijete Marthin slučaj možete posuditi moj brod. Osjećao je kako nestaje njegova odlučnost.
- Hvala Miguele, ali Rick već plaća moj honorar. Čuo je Marthu Cruz kako govori s naslonjača:
- Uzmite brod dok možete, gospodine Galindo. Miguel jedva da ga ikada koristi. Lisa je podigla ruku.
- Oprostite? Ja sam Joshova majka, i ja imam nešto za reći. Salazar ju je začuđeno pogledao.
- I što kažeš?
- Da, ribolov nudi obilje zabave, ali Dan želi povesti Josha na podvodni ribolov.
- A ti si protiv toga. Salazar joj je uzeo praznu čašu, vratio se do bara, odčepio šeri da bi je mogao ponovo napuniti.
- Zašto? Pogledala je Dana koji je samo malo slegao ramenima. Želio je vidjeti kuda to vodi.
- Stisnutih usana, raširila je oči prema njemu – izdajico – a onda rekla Salazaru:
- Joshua ima samo sedam godina. Štap i kolotur su jedno; podvodna puška nešto sasvim drugo. Krv privlači morske pse. To je vrlo opasno.
- Ali, Lisa – Salazar joj je natočio seri u čašu.
- Mi moramo naučiti naše sinove da postanu ljudi. Kad je moj sin imao osam godina otišli smo u lov u Costa Ricu, svaki noseći svoju pušku.
- Vidjeli smo divlju svinju i ja sam dao sinu prvi hitac. Pogodio ju je u nogu pa sam ju ja morao dovršiti. Pokazao sam mu kako objesiti životinju na stablo i prerezati joj vrat da isteče krv. Zapalili smo vatru, jeli dok nismo pukli i pre-

spavali tu noć u šumi. Držao je čašu ispred Lise koja je bu-
ljila u njega.

– Ne sviđa ti se šeri?

– Što? Oh. Uzela ju je.

– Hvala. Da, odličan je. Miguel Salazar je pogledao Dana i povukao dim kubanske cigare. – Tako. Recite mi što plani-
rate za Marthinu obranu. Taj slučaj može donijeti vrlo nega-
tivan publicitet. Rick je rekao da vam je to objasnio. Martha
je ispružila noge i ustala.

– Izaći ćemo van i razgovarati, gospodin Galindo i ja. Sa-
lazar se namrštio.

– Možete razgovarati i ovdje.

– Ne, odvjetnik mora razgovarati s klijentom nasamo.
Tako se to radi. Otišla je do šanka i uzela papire.

– Ispričaj Lisi sve o meni, zašto ne? Martha je izašla na
terasu. Dan je rekao Salazaru:

– Ispričajte nas. Pogledao je Lisu čije lice je jasno govori-
lo da želi što prije otići.

– Nećemo dugo. Mjesec je bio sjajan, gotovo pun. Sto
metara južnije, dugačke bijele hrpe pokazivale su gdje je ba-
ger kopao još jedno jezero bacajući kamenje na gomilu. Gi-
gantska mašina je sada mirovala.

Očito je ovaj dio Isles of Lakewooda još bio u izgradnji.
Susjedna parcela je bila prazna, a iza nje je ležala neplodna
zemlja.

Prošli su bazen. Palme su ograničavale vidokrug s tera-
se. Na drugom kraju Martha se izvalila u stolicu.

– Oprosti što je takav kreten, rekla je stavljajući jednu
nogu na ogradu.

– Nemoj se ispričavati, rekao je Dan.

– Lisa će pomisliti kako je lov s podvodnom puškom
sport za curice u usporedbi sa klopanjem divljih svinja. Je li
ju prije ispekao? Martha se nasmijala i dala mu papire.

– Ovo je policijsko izvješće i obavijest da se trebam poja-
viti sljedeći tjedan radi preliminarnog saslušanja, što god to
bilo. To je dio postupka. Naginjući papire prema kućnoj ra-
svjeti mogao je čitati. Nije bilo ničega što nije očekivao. Oso-
ba je verbalno prijetila službeniku i napala ga šakama

– Jesi li bila pod utjecajem nečega? Drogirana?

– Ne, rekla je odlučno.

– To je sranje. Policajac je pokušavao nekoga uhapsiti
zbog ispijanja piva i ja sam mu rekla da prestane.

Gurnuo me i rekao zaveži kujo i ja sam ga udarila. Ponovo bih to učinila. Ustala je, naslonila se na ogradu, gledajući prema jezeru.

– Ne, možda ne bih. Ne treba mi to. Dan je opet gledao u papire tražeći njezin rođendan.

– Koliko imaš godina?

– Dvadeset i jednu. Presavinuo je izvješće da mu stane u jaknu.

– Možda ću se uspjeti dogovoriti tako da dobiješ uvjetnu. Zatim se nekoliko mjeseci kloni nevolja pa ćemo zapečatiti dosje i izbrisati izvještaj o uhićenju.

– I to je to? Okrenula se i pogledala u njega.

– Pa, ako je policajac stvarno zapeo, onda bi nam mogao prouzročiti probleme, ali ne takve da bi te sudac strpao u zatvor. Kimnula je i nakratko zatvorila oči.

– Dobro. Ono što bih zaista željela je pobjeći iz ovog zatvora.

– Misliš na kuću?

– Na kuću i susjedstvo. Lakewood Village. Miguel mi govori kako sam sretna što živim ovdje. Mrzim ovo mjesto. Ljudi ovdje su zombiji, a da to i ne znaju. Unajmljuju stražare da ih štite. Od čega?

– Zašto ne odeš?

– Pa, ne plaćam najamninu. Imam vlastitu sobu za probe i opremu za snimanje. Na mjesečini je njezina koža bila srebrnaste boje, a naušnice su sjale uz njezin dugi vrat. – Živio si ovdje, zar ne?

– Ne u ovom dijelu, odgovorio je.

– U Heron Hillsu.

– Zašto si tu sa Lisom? Zar niste razvedeni?

– Jesmo, ali smo bili na nogometnoj utakmici našeg sina u isto vrijeme pa nas je Miguel pozvao. Dobro se slažemo, Lisa i ja.

Uglavnom.

– Upoznala sam je na Anitinoj zabavi. Bila je opijena kućom:

– Oh, Miguele, kakva krasna kuća! Kuhinja je prekrasna.

– Nemoj je ismijavati. Lisa je zaista dobra osoba. Martha je uzdahnula.

– Da. Štogod. Moja je majka bila takva.

Svetica. Ništa što napraviš nije dovoljno dobro. Napisala sam pjesmu. Ide ovako: Božanstvo. Smiluj mi se. Ubij me, tamo, pusti me.

Umirem, na oltaru

– Njezin je glas, promukao i melodičan, iznenada stao.

– U redu. Bilo kako. Uperila je prst prema njemu.

– Stvarno ti se svidio Miguelov brod, zar ne? Ti si ribolovac. Znam ih prepoznati. Imaš one krivudave crtice oko očiju. Nadam se da ćeš ga dobiti. Miguel zna biti nepredvidiv. Doveo te ovamo da bi te provjerio, znaš. Nije siguran želi li da budeš moj odvjetnik.

– Ne zastupam Miguela, rekao je Dan, – ne plaća on moje honorare. Sve ovisi o tebi.

– O meni, ha?

– Trebali smo se naći u Rickovom uredu. Zašto ne dođeš u moj? Izvadio je posjetnicu iz novčanika. Martha ju je pročitala i gurnula u džep pulovera.

Dan je pitao: “što je s tobom i Miguelom?”

– Zašto?

– Volim poznavati svoje klijente. Martha je ispružila ruke na ogradi poduprijevši se nogom.

– Ja sam mu hobi. Želi me vidjeti na televiziji. Dan je pustio da ostane na tome. Pitao je:

– Hoćeš li doći tamo?

– To je jedina stvar na svijetu u koju sam sigurna. Njezine pune usne razvukle su se u osmijeh otkrivajući savršene zube.

– Dopalo mi se što si mu rekao. Da si uhvatio ribu od dvadeset i šest kila s podvodnom puškom.

– Jesam.

– Povjerovala sam ti. Držeći ruke u džepovima slegnuo je ramenima. – To je bilo prilično glupo. Moja je riba veća od tvoje. Prekrižila je noge na drugu stranu.

– Nisi bio ni na jednoj našoj probi. Zašto?

– Zar vam to ne smeta? Kelly mi je rekla da ne volite strance u studiju.

– To je glupost. Imamo posjetioce. Trebao bi nas doći poslušati. Ovime te pozivam.

– U redu. Možda i dođem. Martha Cruz je hodala dalje uzduž ograde. Dan ju je slijedio.

Pitala ga je:

– Jesi li dobar odvjetnik? Prošlo je nešto vremena prije nego što je odgovorio.

– Kada moram, obavim posao. Da li si na to mislila?

– Kelly mi je rekla da si nekada bio u državnom tužilaštvu.

– To je točno.

– Zašto više nisi?

– Između mene i ureda je došlo do neslaganja u filozofiji.

– Da li to znači da su te otpustili?

– Dao sam otkaz.

– Zašto?

– Prilično si izravna?

– Volim dobivati odgovore. – Odgovor glasi, to je osobna stvar.

– Ako si dao otkaz – što već – hoće li te sudac u mom slučaju htjeti poslušati? Dan je shvatio da ona zaista nije znala. Poput mnogih ljudi, ova djevojka nije imala pojma kako sustav funkcionira. Rekao je:

– Branit ću te na državnom sudu, Martha. Bio sam tužilac na federalnom sudu. To su različite lige.

– Ako te unajmim, ispravila ga je, rekao si da to ovisi o meni.

– Pa? Da li prolazim? Nagnula je glavu i pogledala ga postrance.

– Bit ćeš moj odvjetnik. Ne Miguelov. Ne Rickov. Moj.

– Točno. – Pa... ako ti nešto kažem to će biti povjerljivo. Nikome nećeš smjeti reći. Točno?

– Da. Poput svećenika. Osmijeh joj je prešao preko usana. – Svašta. – Ima li nešto o ovom slučaju što bih trebao znati?

– Ne, neophodno. Martha mu je pomno promatrala lice.

– Kelly kaže da nisi poput odvjetnika. Mislim, da nisi poput većine njih.

– Da li je to trebao biti kompliment?

– Od nje, da.

– Dobro. Jesam li angažiran?

– Naravno. Martha Cruz je ispružila ruku da bi se rukovali.

Iznenada se nasmijala. Bila je to neočekivana eksplozija radosti.

– Moj odvjetnik. To je i previše cool.

– Želiš li mi reći što ti je na pameti? pitao je Dan.

– Ima li to ikakve veze sa slučajem zbog kojeg si me unajmila? Ponovo se okrenula prema jezeru i uhvatila se za ogradu terase.

Nagnula se unatrag ispruženih ruku i zbacila crnu pletenicu.

– Ne trenutno. Možda kada te vidim sljedeći tjedan. Pullover joj se rastvorio, ispod haljine njezine su se grudi nesputano micale, a nježan joj je struk bio gibak i čvrst.

Dan je koraknuo prema otvorenim francuskim vratima. – Trebali bismo se vratiti unutra. Martha Cruz je udahнула i okrenula se. Njezine su tamne oči prešle preko visokih zidova sa štukaturom. Crvenih crjepova i sjajnih prozora. Da joj je pogled bio napalm, kuća bi nestala u ogromnoj vatrenoj lopti.

Poglavlje 7

Bilo je skoro deset sati kad je Dan došao do stana, u maloj zgradi nekoliko blokova od zaljeva. Skrenuvši na parkiralište ugledao je Kellyin stari, zeleni Thunderbird ispod stabla niz ulicu.

Popevši se stazom do ulaznih vratiju, mogao je čuti kako glasna glazba trese staklena ventilacijska rebra u prozoru. Otključao je vrata i ušao. Kellyna torbica i traper jakna bili su odloženi na kuhinjski šank. Otišao je do stalaže i isključio stereo. Pokraj je bio metalni stalak s morskim akvarijem. Netko je ostavio upaljenu cigaretu u tanjuriću na vrhu akvarija. Izvadio ju je i ugasio.

– Tu si. Kelly je stajala u otvorenom, nadsvođenom hodniku prema kuhinji, upravo je stavljala kockicu sira na kreker. – Počela sam se brinuti. Bila je bosonoga, odjevena samo u gaćice i majicu.

– Otišao sam na sinovljevu nogometnu utakmicu. Danje držao opušak. – Želio bih da ne pušiš u stanu. To ne volim. – Dobro, oprost. Zašto si takvo gundalo? Ubacila je krekeru usta i prišla mu da ga poljubi.

Dan je prošao pokraj nje, ušao u kuhinju i stavio tanjurić u sudoper, a opušak u smeće. Okrenuo se i tiho rekao: – Kelly, sjećaš li se da sam ti rekao da me prvo pitaš ako želiš doći ovamo? – Zvala sam te! Provjeri na sekretarici ako mi ne vjeruješ. Zbrisala sam s probe i nazvala, ali tebe nije bilo.

Tako sam te odlučila iznenaditi, dobro? Donijela sam vino i film. Prišla je i obavila mu ruke oko struka.

– Mislila sam da bismo mogli ostati doma umjesto da izađemo van. Mogli bismo glumiti da smo u vezi. Kao što je to ponekad činila – a on je to uglavnom uspijevao ignorirati – dodala je glasu ton mješavine optužbe i samosažaljenja.

– Kasno je. Dan je otkopčao jaknu i uputio se prema spavaćoj sobi. Na francuskom krevetu jedan je jastuk bio zgužvan, a njene cipele i traperice bile su na podu. Objesio je jaknu u ormar. Kelly je ušla i naslonila se na okvir vrata. Dan ju je pogledao bez riječi i stavio novčanik i ključeve od automobila u posudicu na psihi.

– Nije ti drago što me vidiš? Nimalo? Oklijevao je.

– Kelly ... Sjednimo na minutu u dnevnu sobu.

– Zašto?

– Zato jer moramo porazgovarati.

– Što mi želiš reći? Da mogu ići? Bog mi zabranjuje da navratim poput normalne djevojke. Ti k meni nikad nisi došao. Što sam trebala učiniti, čekati dok ti mene ne nazoveš? Stajao je pokraj vratiju i pružio joj ruku.

– Dođi Kelly. Sjela je na rub kreveta zabacivši kosu unatrag.

– Došla sam ovamo, bio je mrak i donijela sam ovu bocu vina i mislila sam da ćeš doći svaki trenutak

– Kelly

– Jebena boca vina za dvadeset i pet dolara! Što sam učinila krivo? Ne daš mi razlog, a onda kažeš da moramo razgovarati.

Kao da ne znam što to znači. Sjeo je i zagrlio je .

– Slušaj, ti mi se jako sviđaš. Vrlo si talentirana. Vrlo si lijepa. Ali naši se putevi razilaze. Nitko od nas nije očekivao nešto trajno. Naslonila mu je glavu na prsa. Mogao joj je vidjeti razdjeljak u kosi kako nepravilno krivuda. – Ako ljudi nešto dovoljno jako žele, mora uspjeti. Hoću reći, dobro smo se zabavljali skupa, zar nismo?

– Naravno, ali tu mora biti i nešto više od toga. Mi jednostavno nismo jedno za drugo.

– Jesmo! Mislila sam da ti je stalo do mene.

– Je, jako mi je stalo do tebe. Zaplakala je.

– Nemoj mi to pričati. što je sljedeće? Budimo prijatelji? Molim te, Dane. Prekrila je lice. – Tako si sladak. Najbolji od svih. Svi koje sam ikada poznavala su bili gubitnici. Molim

te, nemoj biti kao oni. Samo mi reci što želiš da učinim. Učinit ću to. Idemo u krevet, dobro? Ustao je.

– Žao mi je. Gledaj, sutra moram rano ustati

– Trgnula se kao da ju je udario.

– Hvala na dobrom provodu, tamo su ti vrata? Pokupio je njene traperice.

– Nazvat ću te sutra ili kasnije ovog tjedna.

– Zašto? Na primjer, kad ti se digne? Nasmijala se. – Nisi toliko dobar ljubavnik, vjeruj mi. Imala sam boljih. Zgrabila je traperice i odjenula ih.

– Tako je. Dan je otvorio najdonju ladicu na psihi.

– Ovdje imaš stvari koje ćeš vjerojatno htjeti ponijeti sa sobom.

– Dobro, zadrži kutiju kondoma za iduću idiotkinju.

Uskočila je u cipele.

Spustio je njene majice i rublje na krevet. – Kel, molim te, znaš da je ovako najbolje. Jurila je po sobi, pokazujući mu koliko je okrutan. Dan je ispružio ruke. Vrisnula je.

– Jebi se! Iskoristio si me! Pušaču! Mislim da te boli kurac. Ritnula je noćni ormarić u zid. – Mrzim te, izrabljivački kurvin sine! Odletjela je lampa.

– Kelly, prestani! Izletjela je iz spavaće sobe. Dan je skočio na noge i krenuo za njom. Ronilačka oprema je bila nagomilana u hodniku. Gurnula je bocu sa zrakom koja se otkotrljala među podvodne puške. Preskakao ih je, dok su mu padale pod noge.

Odgurnula je akvarij u prolazu. Ljuljao se na metalnim nogarima, voda je pljuskala. U kuhinji je otvorila hladnjak i zgrabila tešku bocu – vino koje je kupila i bacila ga u pravcu Dana. Boca se razbila o zid.

Zgrabivši jaknu i ključeve od auta, Kelly je izjurila kroz ulazna vrata. Čuo je škripu guma i ugledao kako joj pozicijska svjetla nestaju niz ulicu.

Ispred sobe za probe Vincent Hooper je pogledao niz hodnik sa zamrljanim tepihom i zidovima oblijepljenim rock posterima. Neonska rasvjeta je zujala iznad glava. Gdje je do vruga Rick Robbins?

Poglavlje 8

Bend je već stigao. Vani su s pivom. Vincent je zapalio cigaretu.

Glazba je dolazila kroz ostala vrata, kaos stilova i ritmova.

DEA je koristila Manatee Studios zato jer je vlasnik bio uhvaćen pri dilanju u Fort Lauderdaleu. U zamjenu za slobodu, pristao je šutjeti o tome tko je iznajmio studio. Zgrada se nalazila u sjevernom Miamiu, jedan u nizu hangara koji su između ostalih marginalnih djelatnosti proizvodili i jeftine kuhinjske elemente. Tu je bio i auto servis za koji je DEA, njuškajući uokolo, otkrila da rastavlja ukradene automobile. Čim završe ovu operaciju, dostavit će tu informaciju lokalnoj policiji.

Dok je pušio, Vince je mogao čuti tutnjavu bubnjeva i činela iza sebe

– Arlo Pate je uskočio za tonsku probu. Bam, bam, čing, ka-bam, ritam kompresorske bušilice. Pate je živio iznad Salazarove garaže, kosio je travu i hranio psa. Kad je prvi put ugledao Vincea, Pate je ispunio hodnik ramenima, niskovatnom inteligencijom koje je iskrila u mračnim očima. Vince se vedro nasmijao.

Čekam gospodina Robbinsa. Moje je ime Victor Ramirez. Moja kompanija snima Mayhemov demo. Pate je prvo buljio u njega, a zatim se pomaknuo u stranu. Da. U redu.

Vince je bacio opušak u praznu limenku soka u smeću i otišao stražnjim putem u zamračenu kontrolnu sobu. Plafoni i zidovi bili su prekriveni sivom spužvom za zvučnu izolaciju, kablovima i žicama – tonski snimatelj ih je zvao zmijama – koje su se protezale u svim smjerovima. Veliki Mackie mik-spult zauzimao je pola prostorije. Magnetofon, ADAT i CD podrška nalazili su se na dohvat ruke. Snimateljeve ruke kretale su se po skalama s gumbima i prekidačima. Vincent je inzistirao da se angažira Willy Silva, prvoklasni stručnjak iz New Yorka. On nije bio iz DEA, ali su mu mogli vjerovati.

Willy je pritisnuo gumb za komunikaciju.

– Dobro je Arlo.

Ostani tu. Izgleda da basist još nije došao. Scotte, idemo s tonskom probom za stvar Rainbow Baby. Scott Irwin, ubačeni agent u Coral Rocku, priključio se na pojačalo.

– Naravno, pričekaj sekundu. Digao je bas gitaru sa stalka, prebacio remen preko ramena i uključio prekidač. Arlo Pate je lupkao palicama određujući ritam, a zatim je Scott uletio u trenutku kad su se palice spustile na

bubnjeve. Bas je tutnjao poput ogromnog srca.

Scott je radikalno promijenio frizuru. Obrijao je glavu sa strane, ostatak obojio u plavo i počešljao ga na stranu. Nosio je traperice rasparane na turu i poderanu majicu iz Disneyworlda. Gitara mu je bila nisko na bedru. Scott se micao u ritmu okrenut prema bubnjaru. On i Arlo Pate su improvizirali.

Willy je vidio Vincenta koji mu je stajao sa strane i pričao dovoljno glasno da ga se moglo čuti i uz studijske zvučnike.

– Scott je prilično dobar. Ako želi drugi posao mogao bih mu srediti koju gažu. Vince se blago nasmiješio.

– Ne računaj na to, on je DEA do srži.

– Meni izgleda poput rockera. Willy je okrenuo brojčanik i isključio ton.

– Rick se još nije pojavio. – Ne, možda mu je Arlo Pate rekao da sam tu. Izgleda da me Rick izbjegava.

– Opusti se, Vince. Što možeš učiniti? Salazar će se ili pojaviti ili neće. To nije do tebe.

– Isuse, mrzim čekanje. Radije bih da pucaju po meni nego da moram čekati. Vincent je pucketao zglobovima prstiju, loša navika, ali toliko je kostiju u šakama slomio tokom godina da je godilo malo ih razlabaviti.

Glazba je iznenada prestala.

Vrata studija su se otvorila. Ušao je bubnjar iz sastava, Leon Davila. Smjestio je limenku MelloVelloa, skinuo jaknu i mahnuo Arlu Pateu da se skloni. Pate se nije žurio, posegnuo je velikom šapom prema dolje, za dugovratom bocom piva. Polako je ustao, nadvisivši Davilu za trideset centimetara i više, natjeravši ga da čeka.

– Pomakni se, čovječe. Davilin glas preko otvorenog mikrofona zvučao je daleko. Zabacio je glavom da ukloni s lica, do ramena dugu, kosu. Nosio je otkopčam crni prsluk, a njegovo žilavo mišićavo tijelo djelovalo je iscrpljeno i gladno. Tetovaže na bicepsima zaokruživale su njegove ruke poput rubova rukava. Noge, čačkalice u crnim trapericama završavale su mu u prljavim crvenim visokim tenisicama.

Poglavlje 9

Prije mjesec dana Leon Davila bio je snimljen na izlazu iz motela nedaleko aerodroma Miami, odjeven kao turist, s putnom torbom na ramenu, kako sjeda na suvozačko mjesto u Grand Cherokee zatamnenih stakala, koji je potom DEA pratila do poslovnice Nacionalne banke de Quito na Brickell aveniji, u centru grada.

Auto je skrenuo u garažu, a za njim su se zveckajući spustila vrata. Povjerljivi doušnik u banci im je rekao da se u torbi nalazi 275 000 dolara u gotovini, koje će Miguel Salazar oprati za kartel Guayaquil. Kada okružni šef policije dostavi naloge za uhićenja, Davilino ime će biti na jednom od njih.

Willy je rekao:

– Pogledaj. Vidiš li kako briše nos. Sigurno je skoknuo u muški zahod na šut. Drži malu vrećicu u gaćama. Dok večeras završimo, bit će razvaljen. Willy se naslonio i stavio nogu na rub miks-pulta.

– Ne znam kako Rick Robbins misli zadržati grupu na okupu. Sinoć je Kelly zbrisala ranije. Sada basist kasni – ponovo. Svi igraju istu igru – natječu se tko će doći zadnji. Konačno su se ušetale dvije žene, Kelly Dorff i Martha Cruz.

Kelly je bila mršava plavuša. Martha je imala obline. Crna kosa joj je padala u divljim valovima. Široke traperice visjele su joj s bokova. Imala je tri srebrna prstena u pupku, a lanac je prolazio ispod kratke majice. Ako je i imala grudnjak ispod, Vincent to nije mogao znati.

– Ovo se zove seksi komad, rekao je Willy.

– Hajde, Vince, priznaj to. Vince se nasmiješio i pogladio brkove.

Martha Cruz je govorila u studijski mikrofon.

– Willy? Jesi tu? Što je s promjenom akorda u 'Last Man Out'? Jesi li to dobio na traci?

– Čekaj malo! Kelly je prekinula uključivanje gitare.

– Ispričavam se? Ja sam napisala tu pjesmu.

– Da, Kelly, ali slušaj prijelaz. Ne ide nikamo. Martha je spustila ruke na klavijaturu.

– Vidiš li na što mislim? Poslušaj sada, drugačije odsvirano. Akordi su nestali pod brujećim vriskom Kellyne gitare.

Poslije trenutka potpune tišine, Kelly je zabacila kosu preko ramena i tiho rekla:

– Mi nismo techno bend.

– To nije techno. Samo upotrijebi uši. To je potpuno novo.

– Što pokušavaš postići? Biti drugačija samo zato da možeš reći da si drugačija? Martha je zurila u nju.

– Ti to zaista ne razumiješ. Čak ni ne čuješ. Leon je poskakivao na sjedalu iza bubnjeva, smijući se djevojkama. Martha je viknula preko sobe:

– Leone začepi svoja – Psovka joj se izgubila u baraži i rafalu bubnjeva. Bani, ka-bam, čing-čing, bam – puno složenije od postojanog udaranja Arla Patea, ali jednako glasno.

U kontrolnoj sobi Vincent je upitao Willyja:

– Što misliš o tome? Willy se okrenuo kako bi ga pogledao.

– Glazba?

– Da. Koji je to vrug?

– Čovječe trebao bi čuti više toga. To je genijalno. Rekao bih da je to ... dakle, vrsta rave corea, dodan je blues, kao vanbračni sin Thrill Kili Kulta i Johna Leea Hookera. Voli ih ili ne voli, čovječe. Veliki su. Martha je fenomenalna. Da i ne radim za vas momci, volio bih snimati taj sastav. Vince je pogledao prema vratima studija, koja su se ponovo otvorila. Rick Robbins je ušao unutra s još jednim čovjekom u neposrednoj blizini. Oko metar i devedeset, osamdeset kila. Smeđa kosa i oči, rane tridesete. Traperice, tenisice, plava vesta.

– Što do vruga – Vince se odmaknuo od prozora.

– Tko je tip s Rickom? Willy je upitao.

– Duga priča. Stojeći u mraku, Vincent je gledao kako Rick Robbins vodi Dana Galinda da porazgovara s glazbenicima. Leon Davila je odložio svoje palice dovoljno dugo da stisne Danovu šaku. Kelly Dorff je ostala stajati na istome mjestu, nije razgovarala s njim. Prebiralala je po gitari koja nije bila priključena na pojačalo. Pogled joj je na trenutak pao na prozor kontrolne sobe.

Nervozno je slegnula ramenima raširenih očiju. Ne znam što on radi ovdje. Vincent joj nije vjerovao.

Zadnji put je vidio Dana Galinda prije dvije godine, u sivom prugastom odijelu, izvan savezne sudnice. Mogao ga je prebiti kao mačku da ga drugi agent nije odvukao. Sada je Vince bio sedam kila teži i imao je bradu, ali će ova operacija biti završena ako ga prepoznaju.

Drugi problem – Kelly Dorff. Htio je upucati idiotsko pi-skaralo koje je nju izabralo za povjerljivog doušnika u ovom slučaju. Kelly je bila na zabavi prošle godine kada je DEA napravila raciju. Luis Barrios – sad pokojni – je također bio tamo. Kelly je obećala da to neće spomenuti Danu Galindu. Znala je što će se dogoditi ako to spomene. Gospođice Dorff, ja ću vas osobno otpratiti u saveznu kaznionicu Atlanta. Vi nećete ugroziti ovu operaciju. Jesmo li se razumjeli? Vi nećete spomenuti ime Barrios gospodinu Galindu, niti ćete mu dozvoliti da prisustvuje vašim probama.

Sada je Galindo bio tu. Neće moći vidjeti puno više od Willya za miks pultom, treperenje svjetla na opremi za snimanje i vlastitog odraza.

– Willy, najradije bih ostao i vidio što će se dogoditi, ali ako ću morati pobjeći na zadnja vrata, ispričaj me. Upravo je tada Rick Robbins stavio dva prsta u usta i zazviždao Leonu Davila da prestane bubnjati. Pogledao je prema glazbenicima.

– Ima nas premalo večeras, ljudi. Bill-E je dobio ponudu da svira s bendom u Atlanti. Kaže da su se tamo stvari počele događati i da mora ići. Ne brinite se, naći ćemo drugog basista.

– Aj, aj, aj, rekao je Willy.

– Zar je to tako loše? pitao je Vincent.

– Loše? Ako Robbins uskoro ne zaplače onda je najveći umjetnik u laganju kojeg poznam. Stvarno je loše. Glazbenici su buljili u Robbinsa koji se smiješio.

– Čim pronađemo zamjenu, ubacit ćemo bas na snimku. Neće biti problema.

Ljudi, fantastični ste. Nastavite raditi. Ajmo. Čujem li ja to da? Svi su se pogledali. Martha Cruz je rekla:

– Možemo mi to.

Moramo. Leon Davila je odbubnjao solo.

– Kada potpišemo, Bill-E nam može poljubiti. Kelly Dorff je rekla:

– Rick, ne možemo vježbati bez basa!

– Pokušajmo s klikom, rekla je Martha. – Gdje su slušalice? Kelly je kružila, gledajući je.

– Znam što pokušavaš napraviti. Daješ mi do znanj da je moje vrijeme bezvrijedno. – Nemoj biti tako nesigurna Kelly.

– Nisam ja ta koja je nesigurna. – Idemo to napraviti. O basu ćemo brinuti poslije.

– Prestani svima naređivati! To nije tvoj jebeni bend! Leon je lupao po bubnjevima nadglasavajući žene, svirajući papučicama, udarajući činele. Rick je viknuo da ušute.

U kontrolnoj sobi Vincent je pitao:

– Što je klik?

– U osnovi metronom, odgovorio je Willy. – Sve se čuje kroz slušalice. To je uobičajena stvar za bubnjara ili za nekoga tko nema dobar osjećaj za ritam. To što Martha predlaže je uvreda za Kelly.

Upravo se svađaju oko toga. Martha Cruz je udarila tipke na klavijaturi i zvuk bas gitare se čuo na zvučniku.

– Kako vam se čini. To možemo koristiti za sada.

– To nije čovjek, rekla je Kelly. – Ne možemo svirati s prokletom mašinom.

– Mogu napraviti i ritam gitaru. – Martha! Rick je pokazao prema njoj. – Rekao sam tišina.

Ovo nam sada nije potrebno. Još je uvijek ispruženim prstom mahao po sobi, a zatim prestao.

– Ti! Scotte.

– Ja? Scott Irwin se uspravio i odmaknuo od zida na koji je bio naslonjen.

– Improvizirao si s rageom kada su došli na turneju.

Točno?

– Da, ali

– Uzmi svoju gitaru i dođi ovamo. Svi su zurili u Scotta. Rick je rekao:

– Zna melodije. Sluša vas dovoljno dugo kako svirate.

Isprobajmo ga za večeras. Vincent je mogao čuti Scottov zapanjeni smijeh preko studijskog zvučnika. Martha je prekrížila ruke i izbacila bok.

– Ja neću svirati s njim, rekla je.

– Previše je poput Van Halena. Ovo nisu osamdesete.

– Pa što? Ima ritma, rekla je Kelly.

– Ritam? Zar je to sve? Ma što ti znaš, ti čak ni note ne znaš čitati.

– Rekla sam da je dobar za probe! Ne možemo probati bez basa!

– Budi iskrena, Kelly. Ti ne možeš.

– Zaveži! Bacila je prvu stvar koju je uspjela dohvatiti, bocu piva, koja je proletjela pokraj Marthine klavijature i pogodila činelu.

– Hej! To je podiglo Leona iz sjedala. – Que haces?

Razbit ćeš mi jebene bubnjeve kujo!

– To je to! Kelly je uzela svoju gitaru i bacila je na zemlju.

Odskočila je i zacviljela.

Willy je pogledao prema Vincentu.

– Kelly je pošizila večeras. Rick Robbins je dojurio do nje i zagrlio je.

– Za Kristovu ljubav, što je s vama ljudi? Martha, zadrži svoje primjedbe za sebe, hoćeš li? Jedina stvar o kojoj sada treba voditi računa je snimanje dema.

Dođite, molim vas! Čak i iz kontrolne sobe Vincent je mogao vidjeti znoj na njegovom licu.

Scott je upitao:

– Želite me ili ne? Martha je slegnula ramenima.

– U redu – za probu. Leon je odbubnjao prijelaze završivši s udarom basa.

– I nije nam potrebna prokleta klik traka, rekla je Kelly.

Gledajući kroz prozor Willy je urlao.

– Scott je u bendu! Ne mogu vjerovati! Robbins je podigao ruke kao što se to čini prema psu koji je spreman ugristi.

– U redu? Jeste li svi OK sada? Svi sve imaju? Svi su kimnuli.

– Dobro. Strašni ste. OK ljudi, što želite napraviti prvo? Kelly je pokupila gitaru.

– Ajmo početi s Miss the Point, Willy!

Pričekaj dok ne prođemo stvar nekoliko puta sa Scottom. Scotte, spreman? – Ajmo to napraviti. Leon je četiri puta lupio palicama, a na prvi takt Kelly je nogom pritisnula papučicu za efekte, a rukom udarila po žicama gitare.

Scott je uletio, a zatim i Martha. Kelly se nagnula naprijed i vrištala stihove u mikrofon. Leonove su se ruke pretvorile u mrlju, a kosa mu je plesala po ramenima. Scott se fokusirao na prste koji su letjeli gore dolje po pragovima gitare. Odmahnuo je glavom kao da je propustio nekoliko nota. Martha je bijesno gledala u njega, ali je bend nastavio svirati.

– Vruće! rekao je Willy. – Vince, on će dati otkaz u agenciji.

Što misliš? Vince je gledao Dana Galinda koji je sjedio na rubu potrganog naslonjača u kutu. Nije se micao.

Kada je glazba završila, Rick Robbins je pao na koljena s uzdignutim rukama.

– Da! Da! Hvala ti Isuse. Zgrabio je Scotta Irwina za glavu i poljubio ga u obraz.

– Još to nije to, ali je blizu. Bit ćeš savršen. To će se dogoditi. Ponovite to dok porazgovaram sa snimateljem. Glazbenici su se skupili da se dogovore, a zatim su se počeli igrati s instrumentima stvarajući kakofoniju. Kada je Robbins ušao u kontrolnu sobu, Willy se okrenuo.

– Tvoj novi basist rastura.

– Misliš?

– Da, iskreno. Hoćeš li ga koristiti za demo? Iza Robbinsovih leđa Willy je namignuo Vinceu.

– Možda ću morati ako ne pronađem nikog drugog. Barem ima postojan ritam. Kelly se bez toga gubi, a Leon joj ga ne može dati. Robbins je noktom na palcu otvorio paketić antacida. Ruke su mu se lagano tresle. Pogledao je Vincenta koji se naslonio na stražnji, neosvijetljeni zid.

– Hej, Victore. Vidio sam te kroz prozor.

– Prošlo je neko vrijeme otkako smo zadnji put pričali, Rick.

– Što misliš o bendu?

– Rock'n roll – nije to za mene. Victor Ramirez, rođen u Portoriku, govorio je s akcentom.

– Nosiš li mi odgovor, Rick?

– Uskoro. Još uvijek radim na tome. Ali izgleda dobro. Vincent je pokazao glavom prema studiju.

– Tko je tip koji je došao s tobom?

– On? Robbins je gledao kroz staklo.

– On je moj odvjetnik.

– Što radi ovdje?

– Razgledava mjesto. Robbins je otvorio šake i nasmiješio se.

– Ima li problema?

Vince je rekao:

– Da li zna za nas?

– Više manje. Ali on je cool.

– Ne želim ga ovdje. Tamo vani je u redu. Ali ne ovdje.

– U redu. Kako god. Bila je još jedna stolica naslonjena na zid. Vince je sjeo na nju i prekrizio noge.

– Rick, mislim da igraš igru.

– Nikako.

– Zbog čega ti Miguel ne odgovara? Čekamo već dva tjedna.

Meni dolaze sredstva. Ako Miguel želi preuzeti brigu o tome u redu. Ako ne – slegnuo je ramenima. – Plati mi za rad na snimci i nađi neki drugi studio.

– Vjeruj mi Vic, ne zajebljavam vas. On je oprezan. Ne zna tko ste.

– Tko bi mogli biti? pitao je Willy.

– Ne znam, možda misli da ste DEA. Robbins se počeo smijati.

Smijali su se i Willy i Vince, a zatim je Vince pogledao Robbinsa u lice.

– Pitat ću te nešto, hoćemo li poslovati ili nećemo?

Želim da budeš siguran. Ako nisi siguran, Rick, reci mi, u redu?

Sada. Nemoj trošiti moje vrijeme.

– Što se mene tiče sve je u redu. Miguel nije siguran.

– Što misliš, Willy? Možda Rick želi dobiti demo snimku, a onda će reći jebite se, dečki.

– Ne. Apsolutno ne. Ne mogu odlučiti umjesto njega, zar ne?

Ali kažem vam, čini se dobro. Iza stakla Vince je vidio Dana Galinda kako proučava raspored kablova od Marthinog kompjutera do klavijature i od Kellynih papučica do pojačala, zatim do zvučnika iza njih. Tada su mu oči skrenule na kontrolnu sobu. Prošao je kroz studio.

– Tvoj odvjetnik dolazi. Rekao sam ti, ne želim nikoga ovdje. Rick Robbins je krenuo prema vratima, kad su se ova počela otvarati. Na trenutak su se Galindove oči zaustavile na Vinceu.

Willy je ustao zakrivši Vincea od pogleda. Robbins je mahnuo Galindu neka se pomakne unatrag; a zatim su izašli van zatvorivši vrata. Buka je nestajala.

Willy je pogledao prema Vinceu.

– Što sada?

– Nestajem, a ako te Galindo išta pita, snađi se. U baru blizu aerodroma, lokalnoj gostionici čija se klijentela uglavnom sastojala od nosilaca prtljage i strojara, Vincent Hooper je već popio nekoliko pića čekajući Scotta Irwina. Kada se Scott pojavio, plavo obojena kosa nalazila se ispod šilt kape Marlinsa i nije bilo njegove naušnice u obliku lubanje. To nije bilo mjesto gdje je mogao ući rock glazbenik a da ne izazove komentare.

Scott je sjeo za šank pokraj Vincenta i naručio bourbon. Na drugom kraju gostione šaćica gostiju gledala je NBA utakmicu na televizoru.

Vince je rekao konobaru da donese još jednu votku sa sodom i stavi ih na račun.

Pitao je Scotta što se dogodilo u studiju nakon što je otišao.

– Ne previše toga. Imali smo pauzu oko pola devet i Martha Cruz je izašla van da razgovara s Danom Galindom. Ne znam o čemu su pričali. Vince je rekao:

– Prema Ricku Robbinsu, Galindo je u ovom poslu zajedno sa Salazarom.

– Willy mi je rekao. Iako nisam vidio Galinda oko Coral Rocka.

– Provjeri nam to, rekao je Vince. – Sada si bliže zbivanjima.

Odlazak basiste u Atlantu je sretna okolnost za nas.

– Vrlo. I potpuno neočekivana. Razgovarao sam s njim jučer.

Nije spomenuo Atlantu. Bio je potpuno u bendu. Zatim je iznenada otišao. Scott je pogledao prema Vinceu, promotrio ga i odložio piće.

– Hooper, što si učinio?

– Kao što si rekao, bila je to sretna okolnost. Vince nije uspio ostati ozbiljan.

– U redu. Tip iz odjela za narkotike u Miamiju mi je učinio uslugu. Willy je trebao predložiti tebe kao zamjenu, no Robbins nam je sve olakšao. Scott je odmahnuo glavom.

– Zadivljujuće. – No, zabrinut sam za tebe Irvine. Što ako ti se sve to sviđa?

Slava i bogatstvo su pravo iskušenje.

– Uh, uh. Scott je uzeo bourbon.

Bio je dobar klinac. Vince se morao podsjećati da ga više ne zove klinkem. Na njegovoj lažnoj osobnoj iskaznici pisalo je da ima dvadeset i pet, no samo je izgledao mlad. Imao je skoro trideset.

Dobar čovjek. Dogurat će dalje od Vincenta u agenciji jer je Vincent prezirao birokrate koji su je vodili, a to im je i rekao. Scott je bio pametniji. Već je bio G-11. Vinceu je trebalo sedam godina da dođe do toga, unatoč ladici punoj pohvala i još deset da dođe do G-13. Nije vjerovao da će

ikada dospjeti dalje. Sljedeći nivo je bio ionako nadzornički, uredski posao. Za nekoliko godina mogao bi otići u prijevremenu mirovinu. A što onda? Započeti zaštitarski posao. Raditi za jednu od južnoameričkih obavještajnih službi koje su ga zvale. Vinceu je godilo to što je znao da ga Scott pomno sluša, no još uvijek je imao puno za naučiti.

– Još jedna stvar koju želim da napraviš, rekao je Vince, a to je da pripaziš na Kelly Dorff. Budi oprezan. Nemoj joj dati priliku da posumnja u tebe.

– Znam. Dok je pričao, Vince je lomio plastični štapić za miješanje, u sitne komadiće. Bacio ga je u pepeljaru.

– Galindo me večeras gotovo vidio izbliza. Ako se još približi, opet će biti kao sa slučajem Barrios. Vince je popio piće, a zatim mahnuo konobaru da donese još dva.

Scott je odbio. Čaša mu je bila još do pola puna.

– Jedno je dovoljno. Ujutro moram biti na sudu.

– Na sudu. Vince se nasmiješio. – Pa što, zar ti rade alkotest na ulazu? Nauči podnositi alkohol, prijatelju

– Podnosim ga sasvim dobro.

– Naći ćeš se u situaciji, vjeruj mi, kada ćeš morati piti s neprijateljem i ako se ne znaš kontrolirati, mogao bi biti u nevolji. Smijao se. – Potrebne su godine prakse. .

Konobar je donio Vincentu piće, pokupio praznu čašu i obrisao šank. Vratio se natrag gledati utakmicu prekrživši velike ruke na trbuhu. Svjetlo s televizora treptalo mu je na licu.

Scott je upitao:

– Kako si znao da je Galindo upropastio slučaj Barrios? Gledajući televiziju Vincent je odgovorio:

– Nisam. To je istina. Samo sam sumnjao. Digao je piće. Dan Galindo je bio iskusan tužilac. To je kao da se vrhunski borac posklizne na strunjači i padne. Ne možeš vjerovati da se tako nešto može dogoditi. Galindo je rekao da je doušnik bio mutan. Nijedan cinkaroš nije ružin pupoljak, znao je to. Nije tužiočeva dužnost da bude sudac ili porota. U tome je problem. Najgori izdajice nisu oni koji imaju hrabrosti da te prokažu. S njima znaš na čemu si. Moraš se čuvati onih koji plaću o istini i pravdi na američki način, a zatim se žale kada treba podmetnuti leđa. Vincent je otpio gutljaj iz čaše i tada nastavio:

– Barrios. Kao što sam rekao, kada je Luis Barrios

izašao, zahvaljujući Galindu, jednostavno je nešto smrdjelo. Ja sam radio po instinktu toliko godina da sam bio uvjeren da je upropastio slučaj, pa sam izašao iz sudnice da ga ubijem. Dobro, ne doslovno. Napravio bih nešto štete, moglo bi se reći. Nakon što sam se ohladio, sve je prošlo.

Sigurno. Ali sad? Vincent je odmahnuo glavom, smiješeći se.

– Nikada ne vjeruj u koincidenciju. Dulje ćeš živjeti. Scott se okrenuo na stolcu i nalaktio na šank.

– Barrios je imao poslove s Miguelom Salazarom, jesi li čuo za to? FBI je zaplijenio dokumente iz Quito Banke i tu je to bilo.

– Da, zaista. Odajmo priznanje FBI krelcima za to, Vince je rekao.

– Razmisli. Barrios, Salazar ... Galindo. Ne, ništa ne mogu dokazati. Ja ne znam, u pravom smislu riječi, ali ne odustajem. Scott je uhvatio konobarovu pozornost i prstom pokazao na svoju čašu. Sat iznad šanka pokazivao je 11.15. Vince je rekao da će možda doći noćas, ali neka ga ne čeka. Sad je već bilo prekasno. Otići će kući, odspavati nekoliko sati i rano ustati. Mora dati izjavu ujutro, naći se sa saveznom tužiocem radi jednog drugog slučaja, a onda otići u ured i baviti se papirologijom. A sutra navečer je zasjeda u Key Largou. Posao mu je ubio prvi brak i upravo stavljao omčicu na drugi. Nije znao što bi se moglo napraviti s tim u vezi.

Kad je Scott pripaljivao cigaretu, šibica je planula pa mu je Vince vidio ruku.

– Što si to radio? Bilo mu je razderano meso na jagodicama prstiju. Ispod noktiju je imao osušene krvi. Scott je skupio prste.

– To je od četverosatnog sviranja gitare. Krvarenje za našu stvar.

– O Isuse! Vince je zakašljao zbog dima, zatim se nasmijao.

– Sviranje gitare. Pričekaj da dobiješ metak, a onda mi pričaj o krvarenju za jebenu stvar. Otkopčao je manžeru i zavrnuo rukav preko bicepsa, pokazujući ruku.

– Meksiko, kolovoz 1991. Dobio sam još jedan u leđa, promašio je bubreg. Pratili smo pošiljku kroz Quintana Roo, a meksički federales na tom području su radili za

krijumčare. Carinici su to znali. CIA je znala. Jesu li nam rekli?

Jebi ga, nisu. Nakon što smo odšepesali kući, je li kongres podigao prašinu? Ni slučajno. Ne smije se ometati NAFTA. Nemojte naljutiti našeg trgovačkog partnera čak i ako pola meksičke vlade dobiva plaću od kartela. Pogledaj Salinasa, jebenog predsjednika.

Misliš da naša vlada nije znala što radi? Ne samo da se moraš boriti protiv loših tipova već moraš izbjegavati morone u vlastitoj agenciji. Osjetio je zujanje pagera i posegnuo u džep. – Netko – ne pitaj me tko jer se ne sjećam – rekao je da je najveća opasnost za republiku nepostojanje rata. Pa, mi jesmo u ratu prijatelju. U jebenom smo ratu ovdje, ne sumnjaj u to ni minutu. Gledajući ekran pagera Vince je očekivao da će ponovo vidjeti broj Elaine McHale. Htjet će je nazvati, reći joj gdje je do vraga bio i kada će doći. Namrštio se, okrećući pager prema svjetlu.

– Tko je?

– Naš najdraži povjerljivi doušnik. Kelly Dorff. Imaš li ikakvog pojma o čemu se radi? Scott je odmahnuo glavom.

– Nazovi je.

Radna grupa za operaciju Manatee sastajala se svakog petka u državnom odvjetničkom uredu u Miamiju – tužitelj, DEA, FBI i predstavnici četiriju lokalnih policijskih odjela. Na stolu sa strane bilo je kave i krafni. Četiri tuceta krafni, dva tuceta s preljevom, jedan punjen želeom i jedan bez ičega. U šest mjeseci uvijek je bilo ponuđeno isto.

Zbog mirisa šećera i masnoće Elaine McHale je poželjela nečim začepiti usta. Sjedila je s gadnim mamurlukom na kraju dugog konferencijskog stola i pokušavala ne disati.

Svi su raspravljali o tome kada treba dostaviti naloge za uhićenje. DEA i FBI se nisu slagali kao i obično. Naslonjena u stolici, Elaine je rastreseno črčkala po rubu svog bloka držeći se van vidokruga Vincenta Hoopera. Nije mogla podnijeti pogled na njega. Prošle je noći previše popila i napravila totalnog idiota od sebe na njegovoj telefonskoj sekretarici. Na kraju je nazvao. Trebalo mu je pet sekundi da joj kaže da neće doći, neka prestane zvati. Elaine se probudila u zoru na kauču, potpuno odjevena, a piće joj je bilo proliveno po podu. Nije bio vikend. Bio je radni dan. To ju je zaista preplašilo.

Poglavlje 10

Agent koji je vodio predstavu za FBI zvao se Tom Braslow.

Nije joj se sviđao. Imao je crveno ružno lice i uškrobljen ovratnik.

Nacrtala je njegovu karikaturu na bloku.

Govorio je:

– Još jedna odgoda i negdje će procurjeti. Počet ćete vidati one tipove kako uzimaju kartu za prvi sljedeći let Aviance prema jugu, a vraški ih je teško dobiti natrag.

– Stisnimo prvo Miguela Salazara. Glas Vincenta Hoopera je dolazio iz dijela prostorije blizu prozora.

– Suzdržan je, ali interesantan. Ako mu počnemo hapsiti veze, izgubit ćemo ga. Elaine je mogla pogoditi što Vincent misli. Prokleti FBI. Vode predstavu i pokupit će slavu.

– Salazar nije jedina meta ove operacije, Hooperu. Imamo čitav popis bankara i glavnih krijumčara narkotika s Brickell avenije za privesti.

– Trebamo ga, rekao je Vince. – Kartel, za koji radi, okrenuo je preko sto milijuna dolara u novcu od droge kroz Floridu u posljednjih pet godina. Salazar traži legitimne poslove. Kada završi s njima, oni propadnu. Čovjek je karcinom.

– Znamo statistike. Braslowovo je lice postalo još crvenije.

– Dok ste vi zaposleni goneći Salazara, mi bismo mogli izgubiti bitne dilere i raspačivače.

– Nećemo ih izgubiti, rekao je John Paxton. Bio je to Paxtonov sastanak. On je bio stariji tužitelj pri ovoj operaciji.

– Imamo vremena. Ovaj ured želi Salazara zajedno s ostalima, ali trebamo više dokaza. Većinu toga su nam rekli doušnici. Dileri i kuriri.

Tipovi koji pokušavaju spasiti svoje dupe od zatvora ako već nisu tamo. Svaki branitelj, koji razumije što se događa, pokušat će svakog od tih svjedoka prikazati kao samoživog ljigavca što i jesu – istinske ljige, ali to porota neće primijetiti, zar ne? Vince je rekao:

– Čim sklopimo posao sa Salazarom, naš je.

Što je s njegovim bankovnim računima? Imamo li sudske pozive?

– Imat ćemo ih početkom sljedećeg tjedna, mislim.
Nastala je tišina.

– Elaine? Pomaknula se naprijed dok nije vidjela Paxtona na drugom kraju stola.

– Pitat ću veliku porotu za sudske pozive.

– Odlično.

Posljednjih mjesec dana Elaine je pokazivala dokaze federalnoj velikoj poroti i za sada je vlada posjedovala optužnice za šesnaest objekata istrage uključujući dilere drogom, bankare, mnoštvo kurira i posrednika. Još uvijek je radila na Miguelu Salazaru.

Većina zarade kartela prolazila je kroz njegove ruke. Braslow se okrenuo u stolici i pogledao Scotta Irwina, agenta DEA koji je stajao pokraj prozora blizu Vincenta.

– Ti si jedan u bendu? Gitarist?

– Točno.

– Moj Bože, rekao je Braslow. – Ne možemo ići naprijed s tim nalozima dok predstava traje. Agent Irwin ima debi s rock bendom. Čujem da si ofarbao kosu u plavo. Skinu kapu da vidimo. Scott Irwin je tiho rekao:

– Nabavit ću karte za koncert ako vi navučete kožno odijelo. Braslow ga je pogledao, a zatim se roktavo nasmijao.

– Pametnjaković. Detektiv iz Metro-Dadea se slatko nasmijao.

Dok je ostatak njih pričao o sudskim nalozima koje treba dostaviti u banke u centru, Elaine je promatrala Vincenta i njegovog posljednjeg pajdaša. Stajali su malo izvan grupe, više zato što su to sami izabrali nego što su bili isključeni. Ista nonšalantna opuštenost, isti prazan pogled koji je skrivao što god da se zapravo događalo u njihovim glavama – u Vincentovom slučaju dosada i prezir. Elaine je znala što misli o ovim beskrajnim sastancima.

Bio je spreman da izađe van i nastavi svoju latino predstavu, sa zlatnim lancem i guavaberom⁶. Široka košulja će sakriti njegov poluautomatik.

Ponovo je shvatila da črčka i odložila je olovku.

Daisy Estrada, žena u ekipi DEA, bila je usred priče.

– Pogodi koga je Robbins doveo u studio? Dana Galinda- svog odvjetnika.

Moj Bože, krivo mi je što nisam bila tamo. Sigurno je

⁶ Guayabera – široka, uglavnom bijela košulja, vrlo popularna u Latinskoj Americi.

bilo zabavno. Vince se bojavao da će ga Galindo prepoznati pa se morao sakriti u kontrolnoj sobi. Smijeh se širio stolom.

– I to mi kaže ... što? Paxton je raširio ruke kao da mu ona može dobaciti odgovor.

– Ah. Zatim je Robbins rekao da Galindo zna o poslu sa Salazarom. To potvrđuje informacija koju smo dobili od našeg doušnika u Coral Rocku. Činilo se da je Paxton pomalo iznenađen. Razmijenio je pogled s Elaine. Nagnula se naprijed da vidi detektiva iz okruga Broward.

– Od kojeg doušnika? Mislite na Kelly Dorff? Sa svojeg mjesta pokraj prozora Vincent je rekao:

– Kelly je potvrdila ono što mi je Robbins rekao – zapravo ono što je rekao Victoru Ramirezu.

Razgovarao sam sinoć s gospođicom Dorff. Rekla je da je slučajno čula razgovor između Galinda i Robbinsa pokraj studija za vrijeme pauze. Ja sam u to vrijeme već otišao.

Razgovarali su o Salazarovim poslovima kroz kompaniju Coral Rock. Galindo je pitao Robbinsa koliku zaradu očekuje na sljedećem. To je ono što je povjerljiva doušnica sigurna da je čula. Paxton je rekao:

– Dobri Bože. Jeste li sigurni da je iskrena? – Sastajala se s Danom Galindom neko vrijeme i upravo su raskinuli. U takvoj situaciji uvijek se pitaš jesu li se uplele emocije.

Mislim da nisu jer ima i drugih dokaza. Vincent je kratko kimnuo glavom u pravcu Braslowa.

– FBI je tek pronašao vezu između Miguela Salazara i Luisa Barriosa. Prije dvije godine Galindo je bio tužilac Barriosu i bacio je ručnik i prije suđenja. U utorak navečer smo uočili Salazara, Galinda i Galindovu bivšu ženu na nogometnom igralištu u Lakewood Villageu. Bivša žena je također i sestra Ricka Robbinsa. Pratili smo ih do porte, a onda otišli do osmatračnice preko puta jezera. Popili su nekoliko pića i razgovarali do skoro deset sati. S druge strane stola, Braslow je rekao Paxtonu:

– Dakle imamo bivšeg saveznog tužioca u svemu ovome. Zanimljivo, John. – Pričekajte malo prije nego donesete zaključak, rekla je Elaine. – Trenutno nitko ne zna o čemu se radi, a ne bismo trebali špekulirati. Nasmiješio joj se.

– Au contraire, gospođice McHale. Ako je bivši pomoćnik saveznog tužitelja koji je preskočio ogradu i pridružio se kategoriji branitelja u kaznenim procesima – ako je taj čovjek u prijateljskim odnosima s jednim od

najvećih perača novca u Južnoj Floridi, špekulirat ću što god mogu. Vratila mu je smiješak.

– 'Priateljski' ne znače ništa. Ako je Dan Galindo Robbinsov odvjetnik, ne smije davati informacije o svom klijentu. To bi se kosilo s etikom. Daisy Estrada je pojela zadnji zalogaj krafne.

– Ti si radila s Danom Galindom, zar ne? Prije nego li je Elaine mogla odgovoriti, Paxton je mahnuo rukom, rekavši joj da ne izvlači zaključke poput ovih. – Dan je imao puno prijatelja u uredu, uključujući mene i svima nam je žao što se ono dogodilo.

– Žao? Luis Barrios je ubio dva naša agenta i raskomadao im tijela.

– Da, da, da. I sada je Luis Barrios mrtav. Pokušavam filozofirati, Daisy. Pusti to. Razgovor je skrenuo na druge teme i konačno je dogovoreno da se odobri više vremena da se vidi hoće li Salazar zagristi DEA-in mamac. Kad je sastanak završio, detektivi i agenti su se kratko zadržali u razgovoru, zatim polako izašli. Elaine je pričekala dok Vincent Hooper nije otišao, a onda sakupila stvari i ustala.

– Johne, mogu li porazgovarati s tobom na minutu? Paxton se okrenuo prema njoj.

– U redu. Završio je razgovor s jednim od detektiva i onda zatvorio vrata.

– Što ima? Elaine mu je rekla da želi popričati s Kelly Dorff. – Moram li za to ići preko DEA?

– Tvoje pitanje govori da to ne želiš.

– Točno. Kelly bi mogla biti puno otvorenija ako razgovaram s njom nasamo. Evo što me muči. Sumnjam u vezu Dana Galinda i Miguela Salazara. Nije toliko pitanje Danove krivnje ili nevinosti već Kellyne vjerodostojnosti. Bili su intimni. Recimo da je bijesna i lažno ga tereti. To moram znati. Ili možda govori istinu. Ako da, onda je izdala čovjeka s kojim je spavala. Nije me briga što će netko reći, ali porota će je mrziti zbog toga. Prije nego upotrijebimo njeno svjedočenje – ili je nastavimo koristiti kao doušnika – željela bih znati njene motive.

– Imaš pravo. Paxton je smrknuto gledao u pod, oči su mu bile poluskrivene iza gustih sijedih obrva. – Možeš dodati još jedan sastojak mješavini. DEA je uvjerena da je Dan sabotirao slučaj kojeg su gradili godinu dana. Mogli bi kretati s tim da ga proglase krivim. Naravno, lažljivi doušnik

ne može biti pušten da svjedoči, ali Dan odbija razmotriti bilo koji drugi pravac akcije. Otišao je sucu. Otvorio je usta medijima. To ih, u stvari, iritira. U jednoj nekontroliranoj erupciji TV reporterima poslije odbacivanja Barriosovog slučaja, Dan je kritizirao politiku DEA, državno odvjetništvo u Miamiu i ministarstvo pravosuđa. Elaine ga je vidjela u večernjim vijestima kako stoji na stepenicama ispred suda dok mu je vjetar mrsio kosu. Velike smeđe oči. Njegova pravična, glupa reakcija. Vlada nije danas izgubila. Izgradili smo sustav koji igra po pravilima. Pobjeda nije nikad važna kao obrana istine. Elaine je zajecala i zabila glavu u jastuk.

Rekla je Paxtonu:

– Ja ne mogu vjerovati da bi se Dan Galindo upleo u pranje novca.

– Ti to ne želiš vjerovati, Elaine. Ne želim ni ja, ali i ti i ja znamo da nije svaki čovjek kojeg smo optužili profesionalni kriminalac. Vidjeli smo kako dobri ljudi padaju zbog krive prosudbe.

Pogledaj to iz pozicije Dana Galinda. Nema simpatija za nas nakon svega što je bilo. Ritnuli smo ga u zube zato jer je izvršio svoju dužnost. Odvjetnička praksa mu je marginalna. Vjerojatno ga proganja bivša žena radi alimentacije i uzdržavanja djeteta.

Spava s djevojkom koja je uhićena zbog posjedovanja heroina.

Što ti to govori? Zašto bi čovjek u Danovom položaju vjerovao u čistu liniju između pravog i krivog? Što mu je to do sada donijelo?

Mora se pobrinuti za sebe. On vjeruje Ricku Robbinsu. Prijatelji su. Ako bi mogao napraviti taj jedan poslić, samo jedan – oh, da, Elaine. Takve se stvari događaju.

– To mogu saznati od Kelly Dorff, rekla je Elaine.

Nakon kraćeg razmišljanja Paxton je odmahnuo glavom.
– Ne, ne bih ti to savjetovao. Ona je DEA-in doušnik. Neka se Vince bavi s njom.

Vincent Hooper je čekao u hodniku, naslonivši se ramenom na vrata. Kimnuo je Paxtonu dok je prolazio, a onda se tiho obratio Elaine.

– Jesi li dobro? Izgledala si usporeno na sastanku.

– Nisam dobro spavala, to je sve.

– Žao mi je što nisam mogao doći sinoć, rekao je.

– Zaboravi to.

– Može doručak u krevet sutra? Dugo spavaj. Ja ću te probuditi. Na kraju hodnika ostali su agenti razgovarali s jednim od tužitelja. Scott Irwin je gledao prema njima. On zna. Elaine je postala sigurna da svi znaju i to je izazvalo mučninu.

Tiho je rekla:

– Vince, ako zatražim – zamolim – da ignoriraš moje poruke na sekretarici neko vrijeme, hoćeš li? Provukao je prste kroz bradu.

– Tražiš li to?

– Trebala bih.

– Zašto si tako zabrinuta?

– Zato jer je odvratno. Odvratni smo jedno prema drugom.

– Dakle, ljubavi moja. Tko nije, ako dobro razmisliš o tome?

– Ne govori to. Kratko se nasmijala. – Čak i ako je istina.

– Zato se slažemo. Razumijemo jedno drugo. Stisnuo joj je ruku.

– Vidimo se sutra.

– Ne. Moram raditi. Gledao ju još trenutak.

– Kako god ti kažeš.

U svom uredu, Elaine je zatvorila vrata i sjela, boreći se da ne pođe za njim. Ako požuri, on će još uvijek biti u predvorju i zajedno s ostalima čekati dizalo. Brojala je sekunde dok nije bilo prekasno.

Poglavlje 11

Ona se našla s Kelly Dorff u restoranu Denny's, pokraj plaže u Hollywoodu. Sklonile su se u separe u stražnjem dijelu lokala. Elaine je odmotala šal svezan oko revera kostima i uzela jelovnik od konobarice. Rekla je Kelly da naruči što želi.

– Samo kavu. – To je sve?

– Nisam gladna.

– Onda i meni isto.

Kelly Dorff se sklupčala u kutu separea. Kapuljača obrubljena krznom padala joj je na ramena, a kosa počesljana na razdjeljak uokvirivala joj je usko lice. Kapci na zelenim očima izgledali su kao da je plakala ili pušila travu.

- Nosite li mikrofon? upitala je tmurno.
- Ne. Elaine se morala nasmiješiti. – Ovo je samo između nas.
- Oprostite. Osjećam da žele znati sve što radim. Elaine se dvoumila da li da nazove Vincenta Hoopera radi dopuštenja da razgovara s Kelly Dorff. Iako svjesna svoje odluke, da ga neće uopće zvati, odlučila ga je nazvati kasnije. Ili ne, ovisi.
- Kelly je raskopčala i skinula jaknu, te ju je odložila na sjedalo. Ključne kosti su joj se vidjele ispod tankog pulovera, a kosa joj je skrivala male grudi. S oklijevanjem je posegnula za torbicom.
- Smeta li ako zapalim cigaretu?
- Samo naprijed. Torbica je bila kožna s mjedenim okvirom, skupocjene izrade.
- Oguljena i izgrebena, ali još uvijek dobra. Zapalila je cigaretu šibicom i privukla pepeljaru bliže.
- Kako si? upitala je Elaine.
- Ispuhnula je dim.
- Kako sam? Oh, jednostavno fantastično, hvala. Jeste li pitali da me skinu sa slučaja? Zvala sam vas prije dva tjedna i niste rekli ni da ni ne.
- Dakle, to zaista ovisi o DEA, odgovorila je Elaine, ali sam napomenula agentu Hooperu prije tjedan dana da si surađivala u potpunosti, prema dogovoru o nagodbi. Ne znam što bi još mogli željeti od tebe.
- Ne mogu to više raditi. Ne mogu. Ako itko ikada sazna – o moj Bože. Kelly Dorff, cinkaroš za narkotike? Zbogom. Isto se tako mogu ubiti.
- Pretpostavljam da svijet estrade ne prašta lako.
- Oh, općenito ljude ne zanima čime se baviš, ali ovo? A-a.
- Trebala sam riskirati na sudu. Tip s kojim sam bila, prošao je s uvjetnom, znate li to? A ja sam zaglibila u ovoj noćnoj mori. Prije osam mjeseci Kelly Dorff je povezla prijatelja, Nijemca, u pola dva ujutro, od stana u Coconut Groveu do kluba na South Beachu. Policajac u patroli je primijetio da nije stala na znak stop. Prijatelj je izbacio kilogram heroina kroz prozor. Kelly je tvrdila da nije znala da on to ima, ali je on rekao da je heroin njen.
- U stanici je detektiv za narkotike prepoznao ime Kellynog poslodavca, Coral Rock Productionsa i odmah

nazvao DEA-u.

Kelly je zurila kroz prozor. Sunce je zašlo i cesta se pretvorila u stalnu rijeku stražnjih svjetala. Elaine je mogla vidjeti odraz blijedog lica na tamnom prozoru. Kad je konobarica stigla s kavom, Kelly se okrenula i kupila mali metalni vrč. Upitala je Elaine želi li šlag. Elaine je rekla molim i Kelly je sipala kao da je vrčić od srebra, a šalice od porculana. Usprkos neurednim noktima i prstenu u lijevoj nosnici.

– Je li vas Vincent poslao da razgovarate sa mnom.

– Ne. Reci mu ako želiš, rekla je Elaine.

– Sranje, ništa ja neću reći. Kelly se smijala. – Vidjela sam ga sinoć u studiju. Victor Ramirez. Mislim da on svršava na to. Promiješala je kavu.

– Hoće li nam dati trake s matricama?

– Ne znam. Ništa nisam čula o tome.

– Moraju. Bend radi na pjesmama. Opet i opet i negdje u podsvijesti se bojim da je sve to za ništa. Mi trebamo te trake, Elaine.

Vi ste tužilac. Recite Vincentu Hooperu da nam ih mora dati.

– Kelly, to zaista ne ovisi o meni. Pustivši da joj glava padne unatrag na naslon separea, Kelly je sklopila oči.

– Bože, tako sam umorna od svega. Uzimaju sve više i više i više. Prvo su rekli da ih zanima Miguel Salazar. Pa sam ja rekla OK. Nisam znala ništa o Miguelu, osim da je Marthin dečko. Onda su željeli da pronjuškam po Rickovom uredu jer radim tamo. Oh, sitnica, samo malo virni. A onda sam im morala reći s kim Rick razgovara, kuda ide. To je užasno. Ali ako kažem ne?

Što imamo za malu gospođicu Dorff iza prvih vratiju? Minimalno izdržavanje kazne od deset godina zatvora! Do toga vjerojatno neće doći, Elaine je znala, ali joj nije mogla davati obećanja. Rekla je:

– Čula sam da si prekinula s čovjekom kojeg si viđala. Pravnikom? – Pravim primjerkom pasmine.

– Što to znači?

– Ups. Zaboravila sam da ste i vi isto. Kelly je stavila prste na usta.

– Jesi li mu ikad rekla za uhićenje? – Naravno da nisam. On je potpuno ispravan.

– Ispravan? – Znate. Misli da je tako jebeno savršen. Ne puši, ne psuje.

Nosi fakultetsku odjeću. Nasmijala se. Pere boce i guli im etiketu prije nego ih baci u smeće. Upotrebljava kalupe za cipele. Moj djed je upotrebljavao kalupe za cipele.

– Nije tip koji bi držao travu u noćnom ormariću, pretpostavljam. – Nikad nisam vidjela ništa takvog. Elaine je kimnula.

– Dakle, jesi li mu rekla za uhićenje

– Što sam mu mogla reći? Da špijuniram za DEA? Baš. Rekao bi Ricku, a onda bi saznao Vincent Hooper i slomio mi vrat.

– Ni u kojem – Oh, molim vas. DEA ubija ljude. O tome razmišljam svaki put kad vidim njegovo ružno lice. Kelly je zurila u pepeo koji je otresla s cigarete.

– Trebamo te trake. On će ih zadržati samo da bi se i dalje mogao osjećati kujinim sinom.

– Dobro, pitat ću agenta Hoopera za trake, rekla je Elaine.

– Obećajte.

– Dobro, obećajem. Zašto su ti tako važne?

– Zato jer od njih pravimo demo.

– Demo.

Ne znam što je to demo.

– To se daje lovcima na talente iz diskografskih kompanija.

Tu je tip iz Capitol Recordsa koji je rekao da će doći na koncert ako mu se dopadne naš demo. Imat ćemo tri stvari na njemu – ako se ikad dogovorimo koje. Uzdahnula je.

– Martha je u raveu. Bubnjar ima podlogu u salsi. Našem se novom basistu sviđa trash metal.

A, ja? Dakle, ja nagingjem alternativni, ali volim blues. Pokupila je cigaretu iz pepeljare. Zadebljanja na vrhovima prstiju su bila glatka, ali su davala njenim tankima prstima gotovo lopatast oblik. Vidjela je da joj Elaine promatra prste pa je ispružila dlanove. Dim se uvijao dok je okretala dlanove s jedne strane na drugu. Mišići i tetive su se micali u njenim rukama. Nokti na palcu i prva dva prsta desne ruke su bili istrošeni a koža oko njih razderana.

– Ružno, rekla je.

– Jaki su, rekla je Elaine. – Kako dugo sviraš gitaru?

– Od trinaeste godine. Počela sam s bratovim Fender

Telecasterom. To mu se nije dopalo pa je natjerao našu mamu da mu kupi novi Stratocaster, a meni je dao staru. Ja sam molila za gitaru, ali neće njena kćer svirati rock 'n roll. Kelly je zapalila novu šibicu. Kad se posve razgorjela, spustila je vrh lijevog kažiprsta u plamen i držala ga dok se plamen nije ugasio. Dok je proučavala izgoreno mjesto, oči su joj malo gledale u križ. Ostrugala je malo čađe i spustila šibicu u pepeljaru.

– Moj brat je imao grupu u školi i meni se sviđao bubnjar. Mislila sam da je najbolji način da privučem njegovu pažnju bio taj da naučim raditi to što oni rade. Tolerirali su me. Bila sam slatka.

Moj brat i njegovi prijatelji su se opijali i pušili travu, a ja sam vježbala. Ostajala bih u sobi i satima i satima svirala, sa slušalicama tako da nitko ne može čuti koliko loše sviram. Ali bila sam uporna i jednog dana sam bila dobra koliko i oni. Bolja. Nakon toga me više nisu željeli u blizini. Bend se raspao kad je basist počinio samoubojstvo. Moj brat je bio izbačen iz otprilike šest privatnih škola – mi smo iz Baltimorea. Ne znam gdje je sad.

– Roditelji su ti živi? – Zadnje što sam čula. Otac mi je liječnik, velika faca u Johnu Hopkinsu, ali kakvo govno. On me je manje više otpisao. Moja majka je u Montrealu s mužem broj tri ili četiri. Poslat će mi novce kad postanem potpuno očajna, tako dugo dok molim i izigravam dobru kćer. Poslali su me ovamo u školu. To nije išlo. Ušla sam u klupsku scenu i ponovo počela svirati gitaru, najviše radi toga da se izvrištim kad mi dođe da vrištim. Bila sam u nekih pet različitih sastava i pjevala sam prateće vokale na nekoliko neuspješnih albuma.

U prvom Mayhemu smo bili ja, basist i bubnjar. Onda se ova djevojka, koju sam sretala po klubovima, Martha Cruz, htjela priključiti, pa sam ja rekla svakako. Ja sam povremeno radila u Coral Rocku i Rick nas je čuo, pa je htio postati naš menadžer. Napravio je par promjena u našem zvuku. Mislila sam da je sišao s uma, ali je to funkcioniralo. Imali smo nekoliko nastupa i ljudi nas vole.

Tako mi sada snimamo demo.

Elaine je rekla:

– I nakon toga ćete potpisati ugovor za snimanje?

– Ha! Da barem. Možemo snimati za jednu od lokalnih kompanija, ali Rick želi posao s velikom korporacijom.

Gotovo me uvjerio da je to moguće. Ne moramo se nužno obogatiti. Ljudi misle, oh, potpisao si. Sljedeća postaja, MTV. Dobro MTV plaća grupi nekih pet dolara svaki put kada puste tvoju stvar, što je pušiona osim ako si neko veliko ime. Osim toga, kuća uzme dolar za svaki cent koji su potrošili na tebe. Publicitet, prijevoz, promocije – sve. Ići ćemo na turneju, svi spavati u istoj sobi, rasturati si guzice nekoliko godina, a onda je gotovo. No nikad ne znaš. Možda uspijemo. Ponekad mislim, Bože daj da uspijemo. Ovaj je sastav vjerojatno posljednji u kojem ću svirati vodeću gitaru, a ima izgleda da uspije. Imam dvadeset i šest godina. Ulazim u najbolje godine za gitaristu, pa ako se dogodi, bolje da se dogodi odmah. Ne očekujem puno. Auto u voznom stanju. Moja vlastita kuća. Da li previše tražim, mjesto gdje možeš obojiti zidove u boju koju hoćeš? Mogu se vratiti u školu. Možda čak imati djecu prije nego što budem prestara. Ispuhnula je dim i zdrobila cigaretu.

– Možda. Svi bi htjeli biti zvijezde. Martha pogotovo. Ako je pitate, reći će vam, ja ću biti zvijezda. Mlada je, znate? Ja sam u poslu gotovo deset godina, ali njoj je ovo prvi stvarni bend i misli da je lako. Miguel joj je upravo kupio sintesajzer, MIDI klavijaturu i kompjutorizirani sustav zapisivanja za – Bože, koliko je bilo?

– Oko četrdeset tisuća dolara. Umalo sam skrenula. Elaine je upitala:

– Kako izgleda? Miguel Salazar.

– Zastrašujuće. Seksi.

– Vidjela sam fotografije. Ne izgleda baš tako dobro.

– Ne mislite da je seksi? Kellyna su se usta iskrivila u smiješak. – Kad biste ga vidjeli u živo mislili biste. Sjela je natrag sa svojom kavom.

– Ne volim ga u blizini. Dobro, vjerojatno jer znam tko je, točno? Drži Marthu ovako. Stisnula je šaku. – Isuse, bit će mi drago kad ovo završi. Strpat ćete ga u zatvor, zar ne?

– Nadam se. Što je s Rickom? On nije kao Miguel. Što ćete učiniti s Rickom?

– Ja ... zaista ne mogu pričati o tome, odvrtila je Elaine.

– Pitala bih te nešto dok smo još tu. Što je s razgovorom između Ricka i Dana Galinda? Spominjali su dogovor s Miguelom Salazarom. Jesi li to čula?

– Tako je.

– Što te je ponukalo da zaključiš da to uključuje pranje novca od droge? – Zato jer je to Dan rekao. Upotrijebio je te izraze. Pranje.

Novac. Droga. Rick dogovara posao s Miguelom i ne želi da ga zajebu. Želi da Dan razgovara sa Salazarom o tome, da budu sigurni da su svi razumjeli uvjete.

– Gospodin Galindo je eksplicitno spomenuo novac od droge?

– Upravo sam vam to rekla. Spustila je šalicu u tanjurić.

– A gdje je to bilo?

– Ispred studija, na pauzi. Ja sam već izašla zapaliti i nisu me vidjeli. Prošli su pokraj mene, i mogla sam čuti razgovor. Onda su se udaljili. Vratila sam se unutra praveći se da sam bila u toaletu.

– Možeš li mi još nešto reći o razgovoru? Koji je iznos u pitanju? Kako će posao biti izveden?

– Ne, to je sve što sam čula. Elaine je polako kimala glavom, ne pokazujući nikakvu dodatnu reakciju. Upitala je: – Je li ti već u početku bilo rečeno da prikupljaš dokaze o Danu Galindu? Ili je to došlo kasnije, nakon što ste već bili u vezi? Nakon sekundu-dvije Kelly je pocrvenjela.

– Nisu mi rekli da ga zavedem. Poslali su me u njegov ured s lažnom prometnom kaznom. Trebala sam ga samo pozvati na piće ili tako nešto i vidjeti radi li s Rickom. Dobro, imali smo odnos, ali nisam to učinila zato što mi je to netko rekao da to učinim.

– Svidio ti se?

– Valjda.

– Jesi li bila zaljubljena u njega?

– Ne baš.

– Ali spavala si s njim.

Zelene su se oči opet podigle.

– Da, Elaine. Da.

– Zašto ste prekinuli vezu?

– Zašto? Zato jer je to bila slijepa ulica. Morala sam raditi na svojoj karijeri. On je ionako izrabljivač. Muško je, što da ti kažem?

Dovuku te u krevet, a onda odmah počinju tražiti izlaz. Elaine je šutjela, popunjavala je prazninu u vremenu poravnavajući dršku šalice s rubom stola. Kao svjedokinju, Kelly Dorff će živu otpuhati čak i branitelj s pola mozga u glavi.

– Jedno baš ne razumijem u potpunosti. Rekla si da je Dan toliko ispravan da ne bi držao joint u kući, ali raspravlja s Rickom Robbinsom o pranju novca zarađenog na drogi. To se baš ne uklapa.

– Pa, ne moraš uživati drogu da bi zarađivao na njoj. Poznajem puno ljudi koji bi te iznenadili. Elaine je pažljivo formulirala sljedeće pitanje prije nego je upitala:

– Je li ti itko – Vincent Hooper ili bilo tko drugi ikada sugerirao da će, ako doneseš dokaze o Danu Galindu, DEA s tobom blaže postupati? Kelly je gurnula kosu iza ušiju.

– Nikad to nisu rekli.

– A da li je to tebi palo na pamet?

– Ne.

– Ako je gospodin Galindo umiješan u pranje novca, a mi to možemo dokazati, ići će u zatvor. Osjećaš li da bi to bilo u redu?

– Ne znam.

– Hoćeš li svjedočiti na sudu o tome što si čula?

– Rekli ste da me nećete tjerati da svjedočim. Elaine je odmahнула glavom.

– Naš se dogovor odnosio samo na Ricka i Miguela. Ako imaš nove dokaze o Danu Galindu, to je druga stvar.

– Dobro, ne idem na sud.

– Ići ćeš ako ishodujem sudski poziv, rekla je Elaine.

– Obećali ste da neću morati. Ne mogu!

– Rekla sam tebi i tvom odvjetniku da ti vjerojatno nećeš morati svjedočiti protiv gospodina Robbinsa i gospodina Salazara. Jesi li spremna reći poroti ono što si čula da je gospodin Galindo rekao sinoć? Kelly je zagrizla usnice, tako da su se pretvorile na trenutak u tanku liniju.

– Ako kažem da se nije dogodilo, hoćete li me ipak zvati kao svjedoka?

– Ako razgovora nije bilo, onda nećemo. Ne bih imala nikakvog razloga da te postavim na klupu za svjedoke, Elaine je rekla.

Ukočene zelene oči činile su se ogromne.

– Vi poznajete Dana, zar ne?

– Bio je tužilac u mom uredu.

– Nisam na to mislila.

– Skupa smo radili. Elaine je dodala:

– Da, poznajem ga. Kelly se vratila u naslon separea, smiješeći se.

- Točno. Stvarno sam glupa.
- Pardon?
- Sjedila sam ovdje i pokušavala se sjetiti nečega što mi je Dan rekao i voila, konačno mi je sinulo. Dan mi je rekao da ima prijateljicu, zaista veliku prijateljicu u uredu državnog tužitelja.
- Ona mu je našla sadašnji posao. Jeste li to vi?
- Kelly, molim te. Pokušavam utvrditi istinu, to je sve.
- Uuuu, podmuklo, Elaine. Što ako ja kažem DEA-i? Što ako im kažem da si htjela da ja promijenim priču ne bi li sačuvala svog prijatelja Dana dalje od zatvora?
- To nije istina! Kelly je poskočila naprijed sa šakama na stolu:
- Bolje im reci da mi siđu s grbače. Želim izaći iz toga. Smjesta! Lice joj je probljedilo od bijesa.
- Ljudi za susjednim stolom okrenuli su se prema njima.
- Elaine je prošaptala:
- To nije do mene!
- Lažljivica! Što radiš ovdje? Kelly je zgrabila šibice i cigarete, ubacila ih u torbicu i pokupila kaput.
- Htjela si vidjeti jesam li dobro. Malo čavrljanja, tek toliko da vidiš trebam li štogod. Govno. Svi ste izrabljivači. Svi skupa!
- Kelly, sjedni. Prolazeći je udarila u stol i prolila kavu po tanjurićima.

Poglavlje 12

Charlie Dunavoy je ponekad svirao klavir u North-Side klubu, malom lokal u nizu glavne ulice na sjevernom kraju Miami Beacha. Svjetleće linije treperile su u prozorima u kojima su posteri najavljivali sljedeći nastup. Rijetka publika je slušala Charlija i kontrabas. Oko devet će lokal biti pun ljudi koji čekaju glavni program. Jazz sastav će svirati poslije. Elaine je to pročitala na rukom pisanom programu. Gomila ih je stajala za barom.

Šankerica je rekla da je Charliev dio tek počeo. Elaine je naručila tonik-votku s limetom.

Charlie je bio za klavirom. Reflektori su osvijetlili bijelo – v njegove košulje ispod tamnog sakoa i ćelicu njegovog partnera.

Basist je bio crn i star i žmirio je ispod naočala.

Mumljao je uz glazbu, klimao glavom, micao rukama po žicama. Elaine nije znala ime melodije, znala je samo da joj se sviđa. Sjedila je na kraju bara, leđima okrenuta najbližem praznom barskom stolcu. Nije željela društvo. Nije bilo puno usamljenih žena unutra, uglavnom sredovječni parovi i nekoliko samaca. Premda je sjedila sama za šankom, znala je da je nitko neće zamijeniti za kurvu. Nosila je malo šminke, odijevala se jednostavno, i nije činila ništa za kosu osim šišanja svakog mjeseca ili tako nekako. Sa strana se češljala unatrag, natapirala bi vrh i ignorirala nekoliko sijedih između svjetlo smeđih vlasi. Uz njenu naviku gledanja ravno u sugovornika nitko se nikad nije začudio kad bi mu rekla čime se bavi. Ja sam savezni tužilac. Buu.

Slušala je glazbu i naručila još jedno piće. Pokušavala je ne gledati u uski hodnik iza pozornice. Kupaonice su bile na dnu hodnika, a između njih telefonska govornica. Mogla bi ubaciti četvrt dolara, pritisnuti prave brojeve. Vincent Hooper živi u North Miamiju, ne tako daleko. Pogledao bi u ekran pagera i vidio šifru da nazove svoju glasovnu poštu. Mogao bi doći i popiti nešto s njom.

Elaine je pijuckala kroz malu plastičnu slamčicu. Ako uspije popiti ovo, a da ne ustane, sve će biti u redu, mislila je. Tiho je čitala nazive različitih pića iza šanka. Chambord. Sambuca. Midori.

Ako odluči doći, reći će ženi neku laž iz kurtoazije. Imali su odvojene spavaonice i on je mogao činiti što god želi sve dok ona za to ne zna. Prije nego što su se Elaine i Vincent spetljali, objasnio joj je situaciju. Ostat će oženjen svojom ženom dok njihova mlađa kćer ne završi srednju školu. Do tada želi monogamnu seksualnu vezu sa ženom kojoj može vjerovati. Bez igrice, bez pritisaka, potpuna iskrenost. Ako su oboje raspoloženi, fino. Ako netko ne, samo to treba reći. Ovako joj je to izložio:

Poštujem te, Elaine. Mislim da bi to bilo dobro za oboje. Što ćemo? Iznenadivši samu sebe, rekla mu je da joj da nekoliko dana da razmisli o tome. Pažljivo je razmotrila njegovu ponudu. Sviđali su se jedno drugome. Vince Hooper je bio privlačan i inteligentan. Sada u trideset i petoj, Elaine je bila sama od smrti svog supruga prije četiri godine. Njen posao je plašio muškarce, čak i da je imala vremena izlaziti. Mjesta za samce bila su depresivna. Tako mu je rekla da.

To je zvučalo razumno prije godinu dana. Uzbudljivo, ne jeftino. Čak se i ponadala – još se uvijek nadala – da bi moglo potrajati. Možda je Kelly Dorff imala dobro objašnjenje. Dovedu te u krevet, a onda odmah počinju tražiti izlaz. Šankerica je nagnuta nad sudoperom prala čaše. Jako kovrčavi repić joj je skakao po vratu. Nasmiješila se Elaine.

– Slaviš nešto? Čula sam da se smiješ.

– Ne, samo sam razmišljala o čovjeku s kojim izlazim.

– Da, ja se stalno tome smijem. Šankerica je osušila ruke.

– Mogu li ti natočiti?

– Svakako. Možda će me to držati dalje od telefona.

– Jeste li se posvađali?

– Zapravo ne. Čupkajući sol s pereca, Elaine je promatrala kako toči votku. Boca se vratila natrag u stalak. Soda je izgrgljala iz cijevi na mikseru.

– O tome je zamorno razgovarati. Kako se zoveš? Žao mi je, zaboravila sam.

– Terry. Spustila je piće.

– A ti si Elaine. Charlieva prijateljica.

– Da. On i moj tata su skupa studirali. Charlie je divan, zar ne? Basist je bio na solo dionici. Tonovi su odzvanjali duboko u drvetu, zatim su postajali metalni kako je basist prebiraio bliže uvijačima. Usta su mu se čudno skupila. Charlie je stajao i pljeskao u ritmu. Onda je sjeo natrag za klavir i preuzeo melodiju. Čovjek za prvim stolom je zazviždao i svi su zapljeskali.

– Juuhu! Terry je podigla obje ruke, a onda otišla pogledati što žele na drugom kraju bara.

Charliev je set završio pa je čavrljao s nekim prijateljima.

Elaine mu je mahnula da sjedne k njoj. Smjestio se na najbliži barski stolac i poravnao sako.

– Bog draga. Kako ide? Stavila mu je ruke na ramena.

– Dozvoli da te častim pićem mornaru. Želim razgovarati s tobom.

– Dama koja plaća piće. To neću odbiti. Rekao je Terry:

– Seven i soda, ljubavi moja. Neka bude lagan. Elaine je rekla:

– Nisam te vidjela dulje vrijeme, Charlie.

– To je istina. Gdje si bila?

– Previše posla. Kako je Alva? Reci joj da joj šaljem poljubac.

– Učinit ću to. Znaš li da je naša kćer Lucy opet trudna?

– Zaista? To je prekrasno. Elaine je primijetila koliko je vremena prošlo odkako je vidjela Charlievu kćer i kako brzo čovjek danas može izgubiti kontakt. Terry je donijela piće. Elaine je spustila nešto novčanica i rekla joj da zadrži ostatak. Charlie je podigao čašu do njene.

– Za najljepšu djevojku u jazbini. Nasmijala se.

– Sladak si, znaš? Basist je navratio i Elaine mu je stisnula debelu suhu ruku.

Sad je vidjela da je slijep na jedno oko. Charlie joj je rekao da je George svirao s Cabom Callowayom. George se široko nasmijao pokazavši praznine među zubima. Oooo, to je bilo daavno. Prije nego što si se rodila, kladim se. Mahnuo je ljudima u baru i rekao da mora ići, njegov ga harem čeka. Žena je ustala, tresla se raširenih ruku. Druga sjedokosa joj je govorila da smjesta sjedne.

– Kakvo ludo mjesto, rekao je Charlie.

Elaine se okrenula sučelice njemu.

– Charlie, kako je Dan?

Mislila sam na njega danas.

– Dan je dobro.

– Stvarno? Ide li mu?

– Gundđa i zapomaže, ali rekao sam mu, kompa, ako si mislio biti negdje drugdje, budi tamo, dobro? Charlie se smijao, trbuh mu je poskakivao.

– Nemamo luksuzni ured na krovu zgrade Sun Trust. Donio je nešto posla, ipak.

– Ne bih ti ga bila preporučila da nisam mislila da je pristojan dečko. Kako procjenjuješ ljude Charlie? Uvijek sam sebe smatrala dobrim poznavateljem karaktera. Možda ipak nisam. Kako ti znaš?

– K vragu, ne pitaj me. Samo obraćam pažnju, pretpostavljam. – obraćam pažnju. Mislila sam da mogu procijeniti. Dana na primjer. Ovo je smiješno, Charlie. Bila sam smrtno zaljubljena u njega prije nekoliko godina. Da mu se nisi usudio to reći.

– Neću, odgovorio je.

– Hvala. Zato sam obraćala puno pažnje i mislila sam da znam tko je on. Ali ako Dan nije ono što ja mislim da jest, a što je onda? Charlie ju je pogledao. – Zašto tako misliš? –

Tako, navodim to samo kao mogućnost. Basist George je krenuo prema pozornici. Charlie je dovršio piće.

– Vrijeme je da krenem. Zašto ne navратиš do ureda, Elaine?

Otići ćemo svi skupa na ručak.

– Kad bih barem mogla zbrisati. Spustila je praznu čašu.

– Terry?'

– Ne dušo, već sam te prije trebala otpojiti. Elaine je odmahнула glavom.

– Koliko sam ti dužna?

– Već si platila.

– O. Dobro. Jesam li ti ostavila napojnicu?

– Da, ostavila si mi dobru napojnicu.

Charlie je rekao:

– Opa, bolje da ne voziš. Mogu ti pozvati taksi.

– Možda ću sjediti ovdje još malo. Nisam večerala.

Udara mi ravno u glavu.

– Budi sigurna u to. Terry daj djevojci nešto za jelo. Na moj račun. Zagrlio je Elaine.

– Nemoj zaboraviti. Posjeti nas.

– 'Đenja Charlie. Popevši se na malu pozornicu, Charlie se sagnuo kako bi čuo želju žene za prvim stolom.

– Terry? Imaš li kovanica?

– Puno. Shvatila je što radi i maknula novčanik.

– Ne. Nije važno.

Poglavlje 13

Stojeći na rubu bazena u Lakewood Village Country Clubu, Dan je bacio novčić u visokom luku. Pao je u vodu uz glasan pljus, a Josh je, pridržavajući masku, skočio da ga pronađe. Dan je gledao svog sina kako tumara okolo u crvenim kupaćim gaćicama i svjetlo zelenim perajama, a mršave ruke i noge kretale su se kao da pokušavaju puzati kroz vodu. Josh je okretao glavu, pokušavajući jasnije vidjeti te je napokon ugledao novčić.

Podmićivanje je bio jedini način da se Josha namami pod vodu.

Zakvačio se za ljestve na plitkom dijelu bazena, dršćući. Trideset dolara vrijedna, vrhunska silikonska maska u umanjenoj veličini, bila je tako čvrsto stegnuta da mu je

isturila gornju usnu. Dan mu je rekao da mora naučiti roniti ako želi vidjeti ribe. Potrošio je pedeset dolara da bi ga namamio do dubine od metra i pol.

Voda je bila kristalno čista, od neumrljanog tirkiznog dna do dekorativnog mozaika na rubovima gdje se voda prelijevala i ispod terase od meksičkih pločica tekla do skrivenog stroja od nehrđajućeg čelika koji je filtriranjem uklanjao ponekad zalutali list ili ptičje pero.

Sad nije bilo puno ljudi, temperatura je bila jedva dvadeset.

Četvero ih je kartalo za sklopivim stolom. Dvije tinejdžerke su ležeći potrbuške na ležaljka slušale Y-100 top listu na velikom kasetofonu. Sjedokosi čovjek s nauljenom preplanulom kožom čitao je nedjeljni New York Times. U daljini su ležala zelena valovita prostranstva golf terena Lakewood Estatesa.

Josh je izronio s novčićem u ruci i psećim stilom doplivao da ga stavi na hrpicu. Uhvatio se za rub.

– Tata! Baci jednog jako daleko! Dan je bacio novčić prema oznaci za dubinu od metar i osamdeset.

Obično je vikendima vodio Josha u kino ili tako nešto, ali danas je želio da on isproba svoju novu masku i peraje. Lisa je još uvijek bila protiv podvodnog ribolova na Bahamima, ali je nakon Salazarove male krvave priče o lovu na divlje svinje postala malo sklonija dugom vikendu u Keyu.

Lisa, koja je igrala tenis, upisala je Dana kao današnjega gosta. Dan je plaćao članarinu za nju i Josha, kao dio dogovora o razvodu. Nekad je igrao golf s dvojicom iz ulice, nijedan od njih nije bio ni prosječan igrač, nisu se imali vremena posvetiti igri. Mrzio je naporene, teške udarce u tenisu i rijetko je koristio bazen, preferirao je ocean i valove. Vikendom, kad se nije pripremao za suđenje, koristio bi teretanu. Kroz staklo bi gledao step-aerobik grupu.

Tamo su bile žene, nevjerojatno oblikovane žene, s repićima koji su skakutali, njihovi tanga trikoi su otkrivali popni se na nas polumjesece u svjetlo ružičastim tajicama. Nikad nije pokušao. Volio je svoju ženu, u ona vremena.

Je li tada bio sretan? Lagodno je živio. Jedno godišnje doba prelijevalo se u drugo, različito samo po varijacijama u nagibu sunca na kraju četrdesetominutnog povratka kući s posla ili računima za klimatizaciju. Vozio se biciklom po

zelenim i mirnim ulicama. Nije bilo grafita ni otpadaka. Navečer su se održavali koncerti pokraj jezera u gradskom parku. Vatrometi četvrtog srpnja. U trgovačkom centru Lakewood Plaza nalazio se talijanski dućan, između frizera i Birkenstocka. Prodavači su bili nasmiješeni. Karavani su se punili Evianom i merlotom, svježom tjesteninom, pršutom, radičem, jeftinim bestselerima, brzo djelujućim briketima za roštilj, kamenom soli za pročišćavanje vode – Vikendi su bili tihi, čak ni kosilice nisu rondale – vrtlari su dolazili u ponedjeljak, a odlazili do petka. Djeca su se igrala na ulicama. Iz stražnjih dvorišta dopirao je miris roštilja i zvuk nogometne utakmice s televizije. Ako bi se upalio auto alarm, to je bila samo slučajnost. Lokalna ekipa problematičnih klinaca morala je tražiti sadržaje izvan Lakewooda.

Tako daleko od grada noći su bile zvjezdane. Ležao bi u krevetu i slušao cvrčke ili šumske žabe u njihovo vrijeme.

Čuo bi Lisino postojano disanje. Običavala je spavati u tankoj pamučnoj spavaćici, bijeloj s tankim naramenicama koje bi on polako pomicao s ramena.

– Tata! Josh je držao novčić. Dan mu je pokazao prazne dlanove. Stavio je masku i peraje i napravio salto u bazen. Krenuo je prema dnu, skriven mjehurićima, a onda naglo skrenuo prema gore zgrabivši Josha oko struka. Dječak je pljuskao i veselo cičao.

Dan mu je rekao da se čvrsto uhvati i zadrži dah, da idu dolje.

Josh je čvrsto obuhvatio Dana oko vrata. Krstarili su na dubini od otprilike dva metra.

Voda je strujala po Danovom tijelu, čista i hladna. Kroz masku se sve vidjelo. Ruka kako visi s crvenog madrac za napuhavanje, sporo udaranje nogu bucmaste djevojčice na jarko žutoj dječjoj dasci. Svjetlo je treperilo i plesalo.

Nedostajalo mu je mjesto, shvatio je. Nedostajao mu je red i smisao. Kako je za ime božje sve to tako odbacio? Patio je za svojim sinom. Za obitelji. Lisom. Njegovom ženom. Misao mu je iznenađujućom jasnoćom projurila kroz glavu.

Nedostaje mu njegova žena.

Izronili su uz rub, Dan je stajao, a Josh je još uvijek visio na njemu. Dok mu se voda cijedila s maske, pogled na terasu pokraj bazena se zamutio i onda razbistrio. Dan je mogao vidjeti par teških crnih sandala, uske gležnjeve i

zlatno smeđu kožu. Oko jednog gležnja krivudala je tetovaža u obliku puzavca s listićima. Suknja od nekog srebrno sivog materijala komotno je padala oko koljena, a zatim se priljubljivala na bedrima i kukovima. Ruka s nelakiranim noktima držala je cigaretu. Cigareteta se podizala i on je pratio njen put uz tijesni sivi top dugih rukava i bunt srebrnih i crnih ogrlica.

Dan je podigao masku na čelo.

Martha Cruz. Smiješila se pod sjajnim zelenim ovalnim sunčanim naočalama.

– Bog, vidjela sam te iz restorana. Kosa joj je bila raspuštena, oblak crnila oko ramena. – Nitko ne smije pušiti tamo gore. Pokazala je cigaretom prema prozorima na drugom katu.

– Bog, Joshe. Glas joj je bio dubok.

– Upoznali smo se na Anitinom tulumu, sjećaš se? Svirala sam vam klavir. Raširivši prste, Martha se ljuljala lijevo desno, nježno pjevušeći:

– Where ya gonna go when the sun goes down – Yeah. Josh se nasmiješio.

Podigavši ga za laktove, Dan ga je smjestio na terasu.

– Uči roniti. Poslije dolazi dihalica, a onda boce, kad naraste.

– Cool. Leće njenih naočala reflektirale su dva njegova umanjena odraza u zelenom.

– Nisam te viđala ovdje.

– Lisa je član. Ja sam u posjeti.

– Posjeti svom sinu, pretpostavljam. Dan je skinuo masku i peraje. Stavio je dlanove na rub i jednim pokretom iskočio iz bazena. Voda je kapala s njega. Martha Cruz ga je odmjerila i ispuhnula dim na stranu. Dan je objema rukama zagladio mokru kosu u natrag.

– Tata, smr-z-z-avam se.

– Uzmi svoj ručnik. Okrenuo se. Martha ga je još uvijek promatrala. Usta su joj bila boje burgundca. Imala je četiri naušnice u svakom uhu.

Dan je posegnuo za svojim ručnikom koji je visio s naslona stolice. Stari s nedjeljnim novinama ih je promatrao. Dan je osušio lice i prsa, a onda objesio ručnik oko vrata.

Rekao je:

– Ne djeluješ mi kao tip za country klubove.

– I nisam. Miguel se pravi da je, a želi da i ja dođem. Lakat joj je počivao na dlanu, a povjetarac je podizao dim. Rekla je:

– Imam imena i adrese svjedoka kao što si tražio. Ima ih svega nekoliko i tako su otkaçeni da se možda ne pojave na sudu.

– Ne očekujem suđenje, Martha. Svjedoci su tu prvenstveno zato da možemo reći da ih imamo. Ponesi listu sa sobom u srijedu. Dogovorili su se da se nađu u Danovom uredu prije sastanka u uredu državnog odvjetnika. Proći će detalje slučaja. Nije to neki slučaj, Dan je rekao Ricku koji je nazvao da provjeri kako stoje stvari. Kada je to čuo, Rick se pokušao izvući da mu plati samo tisuću dolara honorara. Nema šanse, rekao mu je Dan.

– Nemoj nositi ovu haljinu, savjetovao je Dan.

– Ni traperice.

Imaš li išta konzervativno? Martha se nasmiješila.

– Mislim da znam što trebam odjenuti. Vrhom sandale pratila je rub pločica, pomaknuvši se tako da su joj leđa bila okrenuta prema klupskim prostorijama.

– Mogu li doći malo ranije? Voljela bih popričati s tobom o nečem drugom.

– U redu.

– Super. Vidimo se u srijedu, rekla je Martha.

Kada se na odlasku okrenula, Dan joj je vidio oči iznad sunčanih naočala. Pogledala je na kratko gore prije nego je odšetala prema ulazu. Kretala se poput tekućine, rub suknje joj se njihao.

Povukla je zadnji dim cigarete i bacila je u živicu od crvenih cvjetova hibiskusa.

Dan je pogledao visoke prozore na katu. Čovjek u jakni i razdrhljenoj košulji stajao je i promatrao Marthu Cruz. Tada su se tamne, malo azijski iskošene oči zaustavile na Danu.

Poglavlje 14

Jacuzzi ponovo nije radio, pa je Arlo Pate ponovo bio na koljenima pokraj vratašca s baterijskom lampom. Buljio je u mehanizam. Ovaj put je otišlo brtvilo na pumpi. Prošlog

tjedna nešto nije bilo u redu sa strujom. Miguel Salazar ga je nazvao prije nekoliko minuta i rekao mu da ponese kutiju s alatom.

Arlo se malo pridigao kako bi rekao Marthi Cruz da će motor ponovo početi raditi za nekoliko minuta. Kimnula je, no nije ništa rekla. Ljutito je probadala očima Leona Davilu, koji je lupkao palicama za bubnjeve po cijelom dvorištu – drvenom platou, šanku i rešetkastoj ogradi prekrivenoj lozom.

Miguel je želio takvu ogradu kako bi se mogao zajedno s društvom skinuti gol a da ga susjedi ne vide. U zadnje vrijeme to je društvo bila Martha.

Arlo je na neki način smatrao kuću svojom. Upravljač je bagerom koji je iskopavao jezero, izravnao je buldožerom tlo i položio temelje. Kada je Miguel kupio kuću, od svih radnika zaposlio je Arla jer je znao graditi. Drugi je razlog bio to što je Arlo slomio ruku zidaru koji je pokušao ukrasti mobitel iz Miguelovog auta.

Miguel se trenutno nalazio u sobi i navlačio svoje kupaće, usput telefonirajući, kao što je običavao nakon obavljenog posla.

Nije koristio telefon vani jer nije želio uvlačiti Marthu u svoje poslove.

Leon je lupao palicama po visećim teglama orhideja, sklopivom stolu, zatim po rubu samog bazenčića u kojem je sjedila Martha i pila vino. Para se dizala iznad vode. Tu joj je bilo dovoljno toplo. Zrak je bio prilično hladan jer se terasa nalazila pod otvorenim nebom.

Svjetleći baterijom oko pumpe, Arlo je pronašao olabavljeno brtvilo. Otvorio je pretinac na kutiji kako bi uzeo ključ za cijevi.

Pogledao je Leona i nekoliko puta lupnuo ključem po dlanu, a zatim se zavukao kako bi zategnuo maticu.

Leon je upravo bio isporučio gotovinu jednom od Miguelovih klijenata i sada je želio da ga zbog toga svi miluju po glavi.

Previše se približio Marthi i ona je posegnula za jednom od njegovih palica, no promašila je. Nasmijao joj se. Martha je počela psovati i potonula je dublje u mjehuriće od sapuna.

– Ne skrivaj se od mene, djevojko. Znam kako izgledaš.

– Ne znaš.

– Ne? Koja je to djevojka bila ovdje gore neku noć s tatuom ptice na stražnjici? To nisi bila ti?

– Kloni me se, smeće. Reći ću Miguelu.

– Samo daj. Ja sam dio obitelji. Arlo je nastavio raditi. Ljudi glupi poput Leona sami ističu svoje greške na ovaj ili onaj način. Da Leon nije bio u rodu s jednim od Miguelovih partnera u Guayaquilu već bi odavno bio nestao.

Sada je Leon pričao o tome kako može osjetiti vibracije s mjeseca. Skočio je s ruba jacuzzija, a košulja je lepršala oko njega. Lupao je palicama po zraku, kao da je Mjesec veliki bubanj.

Ubrzano dišući od silne tjelovježbe bacio se na stolicu. Kosa mu je padala po leđima. – Martha, potrebno ti je da se opustiš. – Pokušavam. Zašto ne odeš? – Zato što čekam da ustaneš. Hihoćući, Leon je izvadio joint iz džepa košulje i zapalio ga.

Arlo je još jednom okrenuo maticu i rekao:

– Leone, da sam ja ti, uklonio bih to. Miguel će se vratiti za koju minutu, a ne voli takve stvari u svojoj blizini. Leon je duboko udahnuo dim, zadržao ga i rekao:

– To je ironično. Znaš li što ta riječ znači, Arlo?

Ironično?

– Baš me briga, Leone.

– Ne, to je 'apatija.' – Vrištavo se nasmijao. – Ironično je to što Miguel ne želi travu u svojoj blizini.

– Bolje ti je da zavežeš, rekao je Arlo pokazujući glavom na Marthu.

– Kao da ona ne zna. Ona zna. Ona zna sve. Zar ne, Martha?

Ti si tako pametna. Leon je ponovo povukao dim, smiješeći joj se.

– Martha Cruz. Velika zvijezda.

Para je lebdjela nad jacuzzijem poput magle. Martha je ispružila ruku i uhvatila čašu.

– Grupa je bila osrednja sve dok ja nisam došla. Ne želiš to čuti, zar ne? Leon nije obraćao pozornost. Ponovo je buljio u nebo, cerekajući se poput idiota što je i bio. Arlo je ponovo gurnuo ruku kroz vratašca da vidi je li matica dovoljno čvrsto zategnuta. Gotovo da je. Nije mu smetalo to što svoj posao obavlja rukama. Stigao je u Miami s dvadeset dolara u džepu. To je bilo kratko vrijeme nakon što je

uragan Andrew prošao onuda i cijelo je područje izgledalo kao da je bilo pogođeno golemom šakom. Trebali su građevinske radnike. Za njega je to bilo pravo vrijeme da napusti Memphis gdje je bio ubio tipa koji je u baru nasrnuo na njega. Bio je to nesretan slučaj, no pokušaj to objasniti policajcu.

Kada Miguel Salazar nije imao nikakvog posla za njega radio je za Ricka Robbinsa. Postavljao je pozornice za bendove koji su prolazili kroz grad. To je značilo da je nosio i prenosio. Kada nije nosio, oblačio bi crnu majicu na kojoj je pisalo osiguranje i pazio na red pokraj vratiju. Na punk rock koncertima nadgledao je prve redove i ako je bilo potrebno namlatio bi pokojeg skinheadsa.

Rick mu je također dopustio da vozi Mayhem na gaže i postavlja opremu. Ostali mu nisu vrijedili više od dlakave štakorske sise – Leon pogotovo – ali Martha mu se sviđala. I sam je bio pomalo talentiran, ne kao ona, ali ponešto. Prije je dolazio u blues klub u ulici Beale, gdje je jednom bio pratnja Stevie Ray Vaughnu, Bog nek' mu čuva dušu. Rekli su mu tada, Arlo ovdje imaš posao ako ga želiš. Takvo sjećanje može dugo pokretati čovjeka.

Prošle noći je ležao na krovu i gledao zvijezde – nalazile su se u malo drugačijem položaju od onog u njegovom kraju, ali ipak su to bile iste zvijezde.

Dok je tako ležao vrtio je u glavi TV show. Što da je on iza tih blještećih crvenih bubnjeva, a ne Leon? Što da se njegovo ime pojavi u časopisima? Možda čak i na dodjeli Grammya. Najbolji novi bend – Mayhem. Nije mogao podnijeti Leona na tom mjestu.

Leon je bio mali žohar. Arlo ga je želio pljusnuti. Ruke su ga svrbjele. No, ne bi ga udario šakama. Martha mu je prije nekoliko mjeseci rekla da joj se sviđa kako svira bubnjeve, pa mora biti pažljiviji s njima. Kada bi ga udario šakom po zubima, što je iskreno želio, mogao bi rasjeći zglavak.

Arlo je uključio prekidač. Počeli su se stvarati mjehurići i kotrljati po jacuzziu. Zatvorio je vratašca i obrisao ruke krpom. Pitao je:

– Onda, Martha?

– Ahhhh, divan si, Arlo. Leon je pio Miguelovo piće još uvijek ga čekajući. Ponio ga je do stola pjevušeći novu pjesmu. – Soy el poeta. La voz del aire, del sol, del cielo.

Udarao je ritam vrhovima palica. – Ja sam glas svemira

– Zaveži! viknula je Martha Cruz.

– Leone, molim te! – Želiš li progutati te palice, Leone?

Leon je lupao sve jače, pretvarajući palice u maglu.

– Slušaj me djevojko. Odvest ću te u svoj svijet. A mi mundo, alfondo de mi alma

– Prestani! Arlo, učini nešto da prestane. Arlo je otišao do Leona, uzeo palice i slomio ih.

– Moja mačka svira bubnjeve bolje od tebe. Pola si vremena drogiran i ne možeš držati ritam. Martha i Kelly te moraju pokrivati. Bolje ti je da se sabereš do koncerta, čovječe. Leon je sjedio na rubu jacuzzija.

– Voliš pokrivati moj falš, Martha? Martha se digla uz pljusak vode. Arlo je okrenuo glavu, ali ne prije nego što je bacio dobar pogled na nju osvjetljenu svjetlima iz vode. Nije imala na sebi niti nit. Njezine su grudi bile glatke i sapunica je klizila niz njezin trbuh i između nogu.

Vidio je kako uzima ručnik.

– Arlo je u pravu. Ti si ovisnik. Bend bi bio bolji kada tebe ne bi bilo. Željela bih da se vratiš u Ekvador. Ne znam zašto te Miguel drži ovdje. Leon joj se nasmijao u lice.

– Barem se ne moram ševiti s njim, zar ne? Arlo je zgrabio malog ljigavca za vrat.

– Quitelo! Arlo, pusti ga. Miguel Salazar je stajao na vratima. Na sebi je imao jedan od svojih ogrtača od teške svile. Arlo se pitao koliko je dugo bio tamo.

Rukovao se s Leonom i pustio ga da ode.

Martha je došla do Miguela, ostavljajući sjajne tragove po drvenom podu. Plakala je.

– Ne mogu to više podnijeti. Uništava bend. Nikada nećemo dobiti ugovor za ploču. Nikada! I Nopuedo suportarlo mas. Bacila je čašu. Pogodila je rub jacuzzija i razbila se. Ručnik joj je napola pao. Ogrnula ga je oko sebe i otrčala unutra. Miguel se okrenuo i gledao za njom.

Arlo je opsovao u sebi. Sada će morati filtrirati vodu. Bit će zajebano naći svaki komadić stakla.

Kada se Miguel ponovno okrenuo prema Leonu, u očima mu se vidio hladan bljesak. Zatim ga je nestalo. Leon je počeo pričati na španjolskom i Arlo je shvatio da je Leon isporučio što god da je trebao isporučiti.

Arlo je želio odvesti Leona na napušteno gradilište iza hrpe kamenja i naučiti ga pameti. Arlo bi upotrijebio svoje radne čizme.

Razmišljao je gdje bi točno ritnuo Leona, a da mu ne ošteti ruke jer su mu trebale za bend.

Miguel je rekao nekoliko riječi, nešto kao da je Leon nešto dobro obavio.

Zatim je protresao kocke leda u svojoj čaši i rekao da mu je potrebno još jedno piće.

Nasmiješio se kako bi uključio i Arla.

– A nešto za tebe?

– Ne, bolje da krenem. Pumpa sada radi.

Leon je rekao:

– Da. Miguel i ja trebamo popričati. Sjeo je na drvenu klupu pokraj jacuzzija, koji je bio potpuno osvjetljen. Čuli su se mjehurići.

Arlo je pogledao u svoje ruke. Veliki članci. Tatoo kobre na jednoj ruci, znak Harleya na drugoj. Crvenkaste dlake. Možda samo jedan udarac u Leonov želudac neće nanijeti štetu. Odmahnuo je glavom i pokupio svoju kutiju s alatom.

– Vidimo se ujutro, Miguele.

– Ne, ostani još malo. Popij piće s nama. Leon je maknuo nauljenu kosu s očiju i gledao u Arla. Arlo je rekao:

– Da, dobro. Stavio je kutiju s alatom na stol.

Miguel je otvorio i zatvorio mali hladnjak ispod bara. Napunio je tri čaše ledom i natočio tekućinu. Obično je Miguel bio taj koji je vodio razgovor. Leon je bio previše bijesan da bi govorio, a Arlo nije znao što bi rekao. Čuo je motor ispod jacuzzija. Osjećao je kako hladan povjetarac prolazi kroz lozu. Mjesec je ulazio i izlazio iz oblaka.

– Leon, dođi, uzmi svoje piće. Ustao je, crn obris ispred kade.

Miguel je posegnuo pod ogrtač, izvadio pištolj s dugom cijevi i dvaput opalio. Dva bljeska svjetlosti. Dva brza praska.

Arlo se trgnuo od iznenađenja, zatim je pogledao Leona kako kašlje širom otvorenih očiju. Miguel je još uvijek držao pištolj uperen u njega. Mali, crni, 5.6 mm s prigušivačem.

Miguel ga je ponovo pogodio i Leon se stropoštao u jacuzzi.

Nakon sekundu ili dvije Arlo je otišao pogledati u vodu. Postajala je crvena, para se još dizala, a Leon se valjao

naokolo poput mesa u loncu juhe.

– Prokleta! Pogledao je prema Miguelu koji je izlijevao Leonovo piće.

Miguel nije mogao vidjeti iza sebe. Nije mogao vidjeti Marthu koja je stajala iza njega u zamračenoj sobi. Arlo je jedva kimnuo glavom. Tračak svjetla se nakratko povećao, a zatim suzio dok nije sasvim nestao. Računao je da je dovoljno pametna da to zadrži za sebe.

Poglavlje 15

Taj govor o predmetu Država Florida protiv Marthe Cruz bio je predviđen za srijedu. Prva stvar koju je napravio u utorak ujutro je bila da svrati u tužiteljev ured.

– Bog, Ruthie. Imaš li minutu?

– Naravno, mali, dođi.

On i Ruthie Martin su se upoznali radeći na drugim slučajevima.

– Što je?

– Martha Cruz, rekao je. – Sutra je dogovor. Ruthie je pronašla dosje Cruz u jednoj od kutija na podu.

– Ovdje je. O čemu je ovaj, Dane? Oh, da. Tvoja klijentica je udarila policajca iz Miami Beacha. Što želiš?

– Što nudiš?

– To ovisi o suglasnosti policajca, naravno. Rum je na brzinu pregledala izvješće o hapšenju.

– Jim Purdy. Opa. Pa, vjerojatno bih ga mogla nagovoriti na uvjetnu ako tvoja klijentica pristane na savjetovanje. Možda čak dobiješ i obustavu postupka. Što kažeš na to? Skinula je naočale i vrtjela ih oko ručke.

Nagodba. Većina Danovih slučajeva išla je u tom smjeru – on i preopterećen tužitelj koji se pokušava dogovoriti. Uglavnom su njegovi klijenti bili obični ljudi koji su se zbog gluposti, loše naravi ili zle sreće našli u nevolji. Rijetko su imali mnogo novca. Slučaj Marthe Cruz je dakako bio iznimka.

U glavi je zbrajao tisuću dolara koje će mu Rick isplatiti, plus još četiri tisuće – u vrijednosti jednog četrnaestometarskog, potpuno opremljenog Bertram sportfishera na tjedan dana – dijeleći to s vremenom koje je očekivao da će potrošiti na ovaj slučaj – dva sata – došao je do prokleta dobro plaćene satnice. U dva sata bio je

uključen i petominutni razgovor koji je jučer vodio s Miami Beachem.

Dan je rekao:

– Inače bih rekao, naravno Ruthie, to zvuči u redu, ali mislim da imaš mali problem ovdje. Tvoj policajac. Ide u mirovinu.

– Pa?

– Vraća se u grad u kojem se rodio – Evanston u Illinoisu. Dan je udario ritam po rubu njezinog stola.

Ruthie Martin je uzdahnula, podbočivši se.

– Reci mi da lažeš.

– Zvao sam policiju Miami Beacha da vidim želi li razgovarati sa mnom – ponekad žele. Ne. Odlazi, sljedeći ponedjeljak.

Provjeri ako želiš. Bacila je dosje na stol.

– Može doletjeti na suđenje. Vratit će se. Maknut će se sa svog tog snijega? Kladam se da hoće.

– Želiš li mi reći da će tvoj ured odobriti na vrhuncu sezone, u tako kratkom vremenu put do Miamija i natrag, plus hotel i obroci za dva dana

– Kakvih dva dana? Ovo je suđenje od najviše pola dana.

– Još nisi vidjela moju listu svjedoka.

– Tada zaboravi savjetovanje. Traži nolo contendere⁷ i prihvati obustavu. Dan je odmahnuo glavom.

– Ne mogu, Ruthie. Djevojka je talentirana mlada pjevačica, na samom rubu da potpiše ugovor za ploču, zaista slatko dijete. Bilo kakav problem sa zakonom sada mogao bi joj uništiti karijeru. To što zastupam Marthu je usluga njezinom menadžeru, mom dobrom prijatelju. Situacija je izmakla kontroli kada je policajac Purdy nalupao jednog njezinog obožavatelja. Žao joj je – iskreno joj je žao. Smiješak je počeo raditi.

– Koliko još ovog sranja?

– Ruthie. Imaš pametnijih stvari za raditi.

– Ionako mi se Purdy nije nikada sviđao, rekla je.

Dolje u predvorju Dan je nazvao Marthu Cruz u Salazarovu kuću u Lakewood. Imala je probe u studiju. Ostavio joj je poruku da ga nazove, poklopio slušalicu, zatim pogledao u dosje o slučaju tražeći broj Salazarove tvrtke u

⁷ Priznavanje krivnje bez suđenja.

Miamiju. Javila se žena sa španjolskim naglaskom. Senor Salazar je bio na sastanku. – Recite mu da je zvao Daniel Galindo. Stvar o kojoj smo razgovarali je dobro završila. Obavijestite me kada da podignem svoj honorar. On će znati o čemu se radi. Hvala. Posljednji poziv je bio u Coral Rock Productions. Rick Robbins je bio vani. Ostavio je poruku recepcionaru.

– Recite Ricku da sam postigao pun pogodak u vezi sa slučajem koji mi je povjerio.

Vrijeme je za isplatu. Dan je pokupio poštu sa stola Alve Dunavov, a na radiju je svirala doo-wop melodija iz pedesetih. Mogao je vidjeti Alvu na otvorenim vratima kako psuje Charlija zbog cvijeća koje je ponovno ukradeno iz tegli. Dan je čuo Charlija kako pita zašto uopće moraju imati cvijeće, a Alva je odgovorila da s njim ured izgleda otmjenije. Čuo je Charlijev duboki glas kako tutnji:

– Dragi Bože, Alva stavimo plastične biljke. Nitko ih neće krasti, a ne moraju se zalijevati. Smiješeći se, Dan je odmahnuo glavom. Nedostajat će mu ti ljudi. Charlie ga je primio kao nepoznatog odvjetnika bez i jednog klijenta. Kada je Dan otvorio svoja vrata prvog ponedjeljka osjetio je vosak s mirisom limuna. Alva je ispolirala stari namještaj u slobodnom uredu sve dok se nije počeo sjajiti i stavila teglu s cvijećem na stolić. Dan je odmah počeo raditi na slučajevima koje mu je Charlie dao, većina njih se odnosila na uobičajeni kriminal i obiteljske stvari. Charlie bi se smijao i tapšao ga po leđima. Ti i ja, Dane, mi smo obični mornari na velikom brodu pravosuđa.

Danu je išlo sasvim dobro u ovom uredu, ali bilo je vrijeme da krene dalje.

Uzeo je Business Review s Alvinog stola i prelistao do područja koje ga je zanimalo. Onda je otišao po kavu. Lonac u sićušnoj kuhinji je bio prazan pa je napravio još kave. Čekajući da iscure, naslonio se na stol da pročita oglase za zaposlenje u struci.

Hialeh je tražio gradskog odvjetnika, plaća 15 000 dolara. Bilo je prilično puno oglasa za odvjetnika koji bi se bavio odštetama za ozljede. Područje Coral Gables. Traži se pridruženi parničar. Mora biti sposoban za uspješno vođenje parnica kod odšteta za tjelesne ozljede i slučajeve diskriminacije pri zapošljavanju. Plaća 40-70 tisuća, ovisno o iskustvu. Nije bilo kriminalno pravo, ali sudnica je

sudnica. Zaokružio ga je.

Okrenuo je stranicu, čitajući oglase o iznajmljivanju ureda.

Fort Lauderdale. Parničar i/ili stručnjak za kazneno pravo traži se za zajedničku kancelariju, tajničke usluge uključene, neposredna blizina suda, 1 000 dolara mjesečno. Dan ga je pročitao ponovno. Fort Lauderdale. Četrdeset kilometara prema sjeveru. Bliže Joshu i Lisi. To bi značilo da mora početi iznova. Izgubit će klijente ovdje, no dobit će nove u okrugu Broward. Tisuću na mjesec. Moguće.

Dan je na brzinu pogledao niz koji se odnosio na Miami. Prostor u renomiranoj kazneno odvjetničkoj firmi s elegantnim uredima u zgradi banke, blizina sudnice, soba za sastanke, knjižnica, itd. 2 000 dolara mjesečno. Savršeno – ali ne još.

Sljedeći ga je nasmijao – način kako da izbjegne bilo kakvu rentu. Odvjetnički ured na Aveniji Brickell nudio je poslovni identitet za 80 dolara. Mogao je razgovarati s klijentima u dnevnoj sobi stana.

Charlie je ušao i spustio šalicu.

–Što je tako smiješno? Dan je presavio novine.

– Čitam o zadnjem sastanku gradskog povjerenstva.

– Htio sam ti reći, ali te jučer nisam vidio. Naletio sam na Elaine McHale u klubu prošlog vikenda. Ne ide joj baš najbolje.

– Kako to misliš? Je li bolesna?

– Ne znam. Nisam baš previše shvatio iz onoga što mi je rekla. Pila je. Zvučala je strašno depresivno. Charlie je napunio šalicu.

– Elaine je sjajna žena. Šteta da se tako osjeća. Gurnuo je žlicu u stvrdnuti šećer u zdjeli.

– Pitala je za tebe. Možda bi je trebao nazvati.

– Hoću. Sigurno. Noseći kavu na stol, Dan je okrenuo njezin broj koji je znao napamet. Radili su zajedno na mnogo slučajeva tijekom šest godina dok je radio u državnom odvjetničkom uredu. Elaine je uvijek bila tako sabrana, puna samopouzdanja. Čak i kad joj je muž poginuo – kad je to bilo? – prije četiri godine, nije izgubila razum.

Henry McHale je bio poručnik u Metro-Dadeu. Poginuo je na mjestu pljačke, zaštitivši jednog od talaca svojim

tijelom. Heroj. Elaine je dobila pismo iz Bijele kuće. Nije se ponovno udavala i živjela je sama. Njezina samoća joj je vjerojatno postala preveliki teret.

Zvonjava telefona s druge strane prebacila se na govornu sekretaricu. Dan se nasmiješio u telefon.

– Ovdje jedan od tvojih mnogobrojnih obožavatelja. Gdje si, na sudu? Što kažeš na ručak? Ti izaberi mjesto, ja častim. Nazovi me u ured, a ako ne znaš tko zove, sram te bilo.

Gledajući Kelly Dorff kako izlazi iz restorana prošli tjedan, Elaine McHale je osjetila iznenadan napad panike. Nije poslušala savjet Johna Paxtona da ne priča s tajnim doušnicima i upravo joj je takav tajni doušnik prijeto kako će otkriti DEA-i o njihovom sastanku. Elaine je hladno popila svoju kavu. Odlučila je o tome porazgovarati s Vincentom Hooperom.

Došao je u njezin ured u utorak. Vince je pogledao prema stropu, trljajući prste o svoju bradu.

– Elaine, Elaine.

– Morala sam saznati otkuda dolazi Kellyna priča o Danu Galindu. Ja sam ta koja će je morati pozvati da svjedoči.

– A ja čekam da me Rick Robbins poveže sa Salazarom. Cijela je operacija izbalansirana oko te jedne točke tako da je i najmanja sitnica može upropastiti.

– U redu. U pravu si. Je li Kelly kontaktirala s tobom?

– Da, ali ne u vezi s tobom.

– Rekla sam joj da ću te pitati za snimke iz studija, rekla je Elaine. – Trebaju bendu da napravi demo za lovca na talente iz New Yorka.

– Znam, rekao je Vince. – Rick Robbins je cmizdrio oko toga prošli vikend. Evo što sam mu rekao. Ako sastanak sa Salazarom prođe kao što je planirano, dobit će snimke.

– Žao mi je te djevojke.

– Kelly? Ma daj. Ljudi sami sebe dovode u položaj u kojem se nalaze, Elaine. To što je sažaljevaš neće je spasiti, a sto posto sam siguran da ti neće pomoći da optužiš Salazara. – Vince.

Podigao je ruke.

– U redu. Ti si posljednja osoba kojoj želim držati prodike.

– Koliko ćeš je još vremena trebati?

– Do vruga, ne znam, rekao je. – Dok se sve ne završi. Htio bih da mogu reći hvala i zbogom, želim ti lijep život i naslovnicu u Rolling Stoneu. – Ne želim je pozvati da svjedoči, rekla je Elaine.

– Možda ćeš morati.

– Kelly Dorff će biti loš svjedok. Očajnički ne želi svjedočiti jer misli da će time njezina karijera završiti. Na osnovu onog što sam vidjela prošlu srijedu, dobar branitelj bi je mogao rasplakati za dvije minute, kako joj je DEA – posebno agent Hooper – prijetila ako ne

– Oh, dobri Bože svemogući. Što sam to namjeravao učiniti, prebiti je gumenim crijevom? Baciti je u tamnicu? Otkuda ljudi dobivaju takve ideje?

– Ponovno je pričala o Luisu Barriosu.

– Stvarno? Zašto nisam iznenađen? Sada postoji dobar razlog da je se ne koristi kao doušnika u ovoj operaciji. Je li to itko provalio? Nije. Odem u Ekvador, vratim se i eto nje. A zatim nađem Dana Galinda u studiju.

– Mislim da ne govori istinu o njemu, rekla je Elaine.

– Oh, misliš li? Rick Robbins kaže da je umiješan, Kelly Dorff kaže isto i to ti nije dovoljno?

– Mislim da Kelly Dorff ima razlog da laže.

– A to bi bio? – Dala ti je svašta samo da izađe van. I drugo, veoma je ljuta na Dana. Rekla mi je da ju je otac otpisao. Njezin je brat dobio što je htio, a nju su ignorirali. Vjerovala je svom zadnjem dečku dovoljno da za njega nosi kilogram heroina, a on je sve svalio na nju.

Zatim se pojavio Dan. Ljubazan, pametan, zgodan. Odvjetnik.

Naravno da je pala na njega. Kada je prekinuo s njom, osjećala se izdanom – ponovno – i željela je vratiti udarac.

– Čekaj. Rekla mi je da je ona prekinula s njim, a ne obrnuto.

– Vjeruj mi Vince. Nije. Vince je šutio neko vrijeme.

– U redu. To mogu progutati, ali tu je još uvijek Rick Robbins. On kaže da je Galindo umiješan. Nakon sekundu ili dvije Elaine je preokrenula očima i slegnula ramenima.

Nasmiješio joj se, a obraz je podupro šakom.

Elaine je voljela kada ju je gledao na taj način. Osjećaj je bio tako stvaran da je mogla zamisliti kako se cijela njime obavlja.

Gotovo da je mogla zaboraviti sve ostalo što se

podrazumijevalo pod voljeti Vincenta Hoopera. Čekanje. Pretvaranje da druga polovina njegovog života ne postoji.

– Još nisam razgovarala s Johnom Paxtonom, rekla je.

– O čemu? – O susretu s Kelly. Rekao mi je da to ne napravim. Rekao mi je da mi to ne savjetuje. Oboje su znali što zapravo želi čuti.

Vince je rekao:

– Mislim da se ne moraš brinuti zbog Johna.

– Siguran si?

– Zašto trčiš pred rudo? On je tako pedantan, što se pravila tiče, da će vidjeti problem i tamo gdje ga nema. Vince je obišao Elainin stol da bi je poljubio u vrh čela.

– Moram ići, dušo. Zatim ju je poljubio u usta.

– Sviđa mi se, rekla je. – Ponovi to.

– Sada me želiš natrag, kada sam obećao da te neću cinkati. Zgrabila je revere njegove jakne i povukla ga prema dolje za još jedan poljubac.

– Ovo nije dobro za mene. Uvijek te želim.

Poglavlje 16

Martha Cruz je rekla Danu da se nađu u marini u Coconut Groveu. Stigao je odmah iza šest sati, nakon što se presvukao iz odijela u kaki hlače i iznesene platnene cipele. Marina se sastojala od neobične zgrade iza Gradske vijećnice Miamijsa i dokova raširenih po moru. U ovo doba godine svaki je mol bio zauzet i deseci jedrilica i krstaša su jednostavno bili usidreni na suhom.

Stari drveni dokovi gdje je Raul Galindo običavao držati svoj ribarski brod davno je iščupan i zamijenjen betonom.

Dolazeći s parkirališta, Dan je vidio djevojku crne kose kako sjedi na klupi uza zid. Imala je zelene sunčane naočale. Okrenula je lice prema njemu i u jednom brzom pokretu ustala.

– Bog. Lagano ga je poljubila u obraz, više službeno nego emotivno.

– Počela sam se pitati hoćeš li doći. Crna joj je kosa bila zbrka kovrči oko lica i leđa.

– Naravno da ću doći vidjeti brod koji će me odvesti na Bahame. Nemoj mi samo reći da se Miguel predomislio. Martha je zavukla ruku u džep traperica i izvukla hrpu ključeva, koji su se njihali na jednom prstu, nježno

zveckajući. Dan je pružio ruku, no ključevi su nestali u njezinoj ruci.

– Dođi. Prešla je stazu i otključala vrata.

Hodali su uz mol, prolazeći pokraj ljudi u kupaćim kostimima i kratkim hlačama idući svojim putem. Lagano se spuštao mrak, brodovi su se vraćali natrag i vezali se. Bastion je bio vezan pri kraju dokova. Četrnaest metara dugačak, blizu milijun dolara vrijedan fiberglas, nehrđajući čelik, elektronska oprema i životni prostor s dva velika dizel motora koji su ga gurali kroz vodu brzinom krstarenja od trideset čvorova. Zatamnjena stakla, dugačka prednja paluba.

Dan je zakoračio na rub čamca, zatim dolje u kabinu. Brod jedva da se zaljuljao od njegove težine. Prešao je rukom preko glatkih metalnih ljestava koje su vodile na most.

– Mislim da si se zaljubio.

– Oh, da. Naravno. Dan je promatrao postolje za pripremu mamaca na pregradi broda.

– Kažeš da Miguel nikada ne isplovjava?

– Vrlo rijetko. Martha je skočila na brod, mekano doskočivši u tenisicama, pridržavajući se za Danovo rame.

– Njegovi prijatelji ga koriste, ali on nikada. Mislim da pati od morske bolesti.

– Kakva šteta.

Martha je stavila sunčane naočale u malenu torbu, zatim je otključala salon i upalila svjetla. Dan je ušao unutra. Interijer je bio u tamno plavoj boji i tikovini. Ugrađeni dvosjedi i ormari. Šank, televizor, video. Stepenice su vodile do brodske kuhinje, zatim hodnikom do kapetanove luksuzne kabine, glavni i gostinski ugrađeni ležajevi nalazili su se u pramcu. Brzo je pogledao naokolo dok mu je Martha pokazivala stvari.

Na putu natrag kroz brodsku kuhinju upitala je:

– Kako si postigao da državni tužitelj odbaci moj slučaj?

– Ako ti kažem, nećeš me trebati idući put.

– Miguel misli da si potplatio policiju. Dan je odmahnuo glavom i nasmijao se puštajući je da se prva popne po stepenicama u salon.

– Što god da si napravio, hvala. Večeras je bila mirna kao da ju je napetost toliko izmorila da je niti dobre vijesti nisu mogle dodirnuti. Stisnuo joj je ramena.

Vratili su se van. Zaključala je vrata salona i zatim se iznenada okrenula prema njemu s širokim osmijehom na usnama, iznenadnom provalom energije.

– Želiš li isploviti?

– Sada?

– Mogu ti pokazati kako se njime upravlja, rekla je.

– Mogli bi se provozati ako nećemo ostati predugo. Bend ima probu večeras. Pomaknula je ljestve prema mostu i zakoračila.

– U redu? – Zašto ne?

Ispod pulovera je imala kratki top koji je otkrivao nekoliko centimetara gole kože i tri srebrna ringa u pupku. Lanac je prolazio kroz ringove i padao ispod pojasa njezinih nisko spuštenih traperica. Okrenula se da se popne uz ljestve. Stražnji dio njezinih hlača raspao se na nekoliko mjesta ispod čega se vidjela samo gola koža.

Martha je stajala na kapetanskom mjestu i otključala kormilo.

– Ako bi Miguel pitao – za svaki slučaj – reci da si ključeve pokupio od Ricka, u redu?

– Zašto? Skinula je zaštitnu navlaku kormila.

– Pa ... Miguel zna biti ljubomoran bez ikakvog povoda. Gotovo mi nije dao da te unajmim.

– Ne zna da si ovdje?

– Zapravo ne. Zna da ćeš ti posuditi brod. Moramo biti oprezni, to je sve. Vidiš li prekidač? Prvo moraš njega pritisnuti.

– Martha u što me to uvlačiš?

– Ni u što. Idi, odveži konopce.

– To se zove isplovljivanje, rekao je Dan.

– OK, ajmo isploviti. – Nakon što pokrenemo motore.

– Štogod.

Iz marine su izašli malenom brzinom ne ostavljajući brazde za sobom i prošli pokraj otoka mangrovog drveta, koji je zakrivao luku tako da se nije baš vidjela iz zaljeva. Zalazeće sunce obojilo je oblake u ružičastu i purpurnu boju. Martha je prepustila Danu upravljanje brodom, sjela na drugi stolac i stavila noge na kokpit.

Dan je dodavao gas ploveći prema dubokom moru. Brod je pojurio, čulo se zviždanje vode sa strane. Martha je govorila glasnije kako bi je čuo.

– Sviđa li ti se?

– Šališ li se? Super je.

Kormilareći prema jugu, Dan je namjeravao napraviti veliki krug. Povećao je brzinu na dvadeset, dvadeset i pet čvorova. More je bilo mirno i činilo se kao da brod lebdi iznad njega. U nedjelju će povesti Josha. I Lisu ako je uspije nagovoriti. Kada vidi ovaj brod i ona će htjeti poći u Cat Cay.

Marthi je kosa lelujala oko lica. Obrve su joj se spojile stvorivši nabor na glatkoj koži između njih. Rekla je:

– Pretpostavljam da misliš da sam kurva zato što sam s Miguelom.

– Ne. Imaš svoje razloge.

– Dobro se slažemo, rekla je. – Vrlo je seksi i romantičan, znaš? Sviđa mi se to. Do neke mjere. Ne želi me pustiti, ali će morati. Čim završimo demo, odlazim odavde. Ako se to ne dogodi, ubit ću se. Da nije bila tako ozbiljna, Dan bi se nasmijao.

– Ma daj, Martha. Tvoja karijera ne ovisi o jednoj demo snimci.

– Ovisi. U ovom poslu? Ako ne iskoristiš tu priliku, gotovo je.

– Za ime Božje, pa imaš samo dvadeset i jednu godinu. Stegnula je čvrsto pulover oko sebe, zagrlivši koljena.

– Isto tako mogu biti mrtva sljedeći tjedan.

– Nećeš biti. Uspjet ćeš. Vrlo si talentirana.

– To je istina. Mogu čuti stvari koje drugi ljudi ne čuju. U svojoj glavi, razumiješ? To je kao ... da vidiš boje dok ih većina ljudi uopće ne vidi. Nasmiješila se Danu i maknula kosu s lica.

– Takva sam odmalena. Kada sam imala dvije godine moj je otac zbrisao, a mama nije imala novaca tako da smo ona, moja sestra i ja živjele u prihvatilištu. Tamo mi je netko dao dječji ksilofon.

Svaka je nota bila drukčije boje. Jedna oktava, osam boja. Mogao si otpjevati pjesmu, a ja bih je odsvirala. Nakon nekog vremena morale smo se odseliti i rekli su mi da ne mogu ponijeti ksilofon.

Plakala sam i plakala. Ne znam ti reći kako je moj otac izgledao ili gdje smo živjele, ali još uvijek čujem taj ksilofon. Vidim ga kao da je ovdje. Kada sam imala šest godina moja se mama pridružila nekoj evangelističkoj crkvi u Hialeahu.

Imali su klavijature i kada sam ih otkrila više me nisu mogli skinuti s njih. Pastor je rekao neka mi daju besplatne satove. Naravno, zauzvrat su htjeli da sviram na misama, tu stvarno glupu glazbu, pa sam prestala dolaziti. Martha se spustila niže kako bi se maknula s vjetra. Kako je postajalo mračnije bivalo je i sve hladnije. Nastavila je:

– Nikada nisam završila srednju školu. Zatrudnjela sam i prestala ići. Mama me natjerala da rodim, dijete smo dali na usvajanje. Nikada se nisam vratila natrag u školu. Bistra sam, ali čitanje mi baš ne ide.

Nije li to strašno priznati? Istina je. Ali znam čitati note. Sama sam naučila. Bolji sam glazbenik od Kelly. Čudno je kada shvatiš tako nešto o ljudima kojima si se divio. Glazba je sve što radim.

Nešto poput opsesije. Sve bih prije učinila nego odustala. Prije bih umrla. Ozbiljno to mislim. Da mi kažeš da više ne mogu pjevati, da moram prestati svirati, umrla bih. Rekla sam to Miguelu. Razumio je, znaš? Rekao je da će mi pomoći i pomogao mi je, pa sam mu do neke mjere zahvalna. U zadnje vrijeme – zadnjih nekoliko dana – razmišljam o odlasku. Puno mislim o tome. – Možeš otići, rekao je Dan. – Rick i Sandy bi ti dali da živiš s njima. Ili možeš ostati s Kelly. Šutjela je, obujmivši koljena.

Dan ju je pitao:

– Je li Miguel nasilan? Tuče li te?

Brzo je odmahnula glavom.

– Nije me nikada udario. Ne bih ostala kada bi me povrijedio. Zaljubljen je u mene. Rekao je da bi učinio sve za mene. Viče kada se naljuti, ali me nikada nije udario. Snažno je stisnula usta. – Samo – Komplicirano je.

– Što čekaš, da koncert prođe? pitao je Dan.

– Demo snimka, koncert. Da. Kada bih sada otišla – Glasno uzdahnuvši spustila je čelo na koljena. Nakon sekunde podigla je glavu, smijući se.

– Možda se jedne noći pojavim na tvojim vratima. U pomoć! U pomoć! Bi li me pustio unutra?

– Što se događa Martha?

– Bi li? – Da, ako bi bila u nevolji. Naravno. Ali ako ga želiš ostaviti, ostavi ga.

– Ne, ne želim. Odnosi su trenutno malo napeti. Mrvicu napeti. Dan ju je kratko pogledao i rekao:

– Kada smo zadnji put razgovarali, nešto ti je bilo na pameti. O čemu se radilo? O Miguelu? Gledala je more koje je jurilo prema njima.

– Ne. O demo snimci. Čije je vlasništvo? Recimo, završit ćemo demo, ali nam ga studio neće dati. Još uvijek je to naše vlasništvo, zar ne? Mi smo napravili posao. Mi smo napisali pjesme.

– Zašto ti ga ne bi dali?

– Ne znam. Možda nisu dobili novac.

– Zar će to biti problem?

– Samo ti dajem primjer.

– Nemam iskustva s takvim poslovima, no ja mislim da studio neće ništa objaviti dok im se ne plati. Popričaj s Rickom o tome ako te to brine. On ti je menadžer. Dodao je:

– Ne mogu dati dobar pravni savjet kada mi klijent ne kaže sve činjenice. Martha je ustala i naslonila se na kokpit.

– Izgubili smo bubnjara. Je li ti Rick rekao?

– Nisam pričao s njim. Dan je oštro okrenuo kormilo da vidi ponašanje broda. Miran je. Bez valjanja. Izgledalo je da se horizont naginje. Nakon uskog kruga okrenuo je na sjever.

– Što se dogodilo s bubnjarom?

– Leon se vratio u Ekvador, no već imamo novog bubnjara, Arla Patu. Visoki, crvenokosi muškarac? Bio je u studiju onu noć kada si došao.

– Što Rick kaže na to?

– Ne smeta mu. Arlo je bolji od Leona. Tako ja mislim. Kelly se ne slaže, ali ona i ja se ne slažemo oko puno stvari. Arlo mora poraditi na pjesmama. Zato se moram vratiti večeras.

– Zašto je Leon odustao?

Martha je slegnula ramenima.

– Miguel mu je naredio. Oni su bili – oni su bratići ili tako nešto. Leon je živio u kući, ali se nije sviđao Miguelu pa mu je rekao da se izgubi.

– Ali u Ekvador?

– Leonu nikada baš nije bilo previše stalo do benda.

Martha je zgrabila Dana za ruku.

– Slušaj, pripremamo zabavu u petak navečer u South Beachu, u luksuznom stanu na Ocean Driveu. Pozvan si. Miguel plaća, naravno, ali Rick je pozvao sve vrste ljudi.

Molim te, reci da ćeš doći. – Pa ... možda navratim.

– Moraš biti tamo. Svirat ćemo – prvi put s novim članovima.

Ne želiš doći zbog Kelly? Martha je privukla njegovu ruku bliže k sebi. Mogao je osjetiti njezinu dojkicu.

– Neće imati ništa protiv. Porazgovarat ću s njom.

– Ne, nije u tome stvar. Obećao sam sinu da ću ga odvesti van u petak. Dan je izvukao svoju ruku i uključio poziciona svjetla.

– Koncert. Doći ću na koncert, računaj na to. To je otjeralo Marthu u drugo raspoloženje.

– Ako sve napravimo do koncerta. Moramo. Svakako! Zabacila je glavu. – Dopast ćemo se čovjeku iz Capitol Recordsa. Kakav bend! Nevjerojatni ste! Potpišite ovdje, gospođice Cruz. Molim Vas. Iznenada se zanjihala prema rubu broda pridržavajući se za ljestve.

– Pazi! Martha se samo nasmijala, nagnuvši se unatrag tvoreći luk.

Njezin se pulover potpuno podigao, a kosa je udarala poput tamne zastave. Pogledao je ispred da vidi ima li drugih brodova, a zatim viknuo:

– Nadam se da voliš plivati u oceanu. Držeći se jednom rukom, balansirala je na rubu mosta. Viknula je

– Znam zašto si otišao iz državnog odvjetničkog ureda. Ti mi nikada ne bi rekao, ali sam saznala.

– Što si saznala?

– Da si izgubio slučaj protiv dilera drogom, pa su te htjeli otpustiti, no ti si dao otkaz.

– Nije sasvim točno, ali je blizu. Tko ti je to rekao?

– Netko. Znam puno o tebi.

– Stvarno?

– Znam da nosiš svilene bokserice u krevetu, ali ih uvijek skineš sredinom noći.

– Bez uvrede, Martha, ali ono što ja nosim – ili radim – u krevetu, to te se ne tiče. Njezin smijeh je nadglasao jednoličan zvuk motora.

– Možda ću sama saznati. Njezine su ruke bile iznad glave, a srebrni se lančić lagano njihao kroz ringove na pupku po njezinom napetom, pocrnjelom trbuhu.

Osjetio je toplinu u preponama.

– Pokušavaš li me uvaliti u nevolju?

– S kim? Miguelom?

– Mogao bi me objesiti poput morskog psa kojeg je

ulovio. Nasmijala se.

– Nigdje ne vidim Miguela, a ti? Dan je stavio ruke na kormilo i duboko uzdahnuo. Mogao je ugasiti motore i usidriti se. Povesti je dolje. Istražiti kabine. Vidjeti kuda ide lančić. Rekao je:

– Užasno si mlada.

– Miguel ima četrdeset i jednu, a ne misli tako. Koliko ti imaš godina?

– Idući tjedan ću navršiti trideset i pet.

– Da, star si. I dalje balansirajući koraknula je prema pramcu i nestala mu iz vida. Pojavila se na prednjoj palubi, vrteći se, raširenih ruku. Čamac je udario u dolinu između valova i sve zalio pjenom. Vrištala je oduševljeno i uhvatila se za ogradu.

– Hej! Nemoj to raditi! Martha! Stavio je motor u ler.

Neko vrijeme brod je klizio naprijed po inerciji. Martha Cruz je bila na prednjoj palubi i plesala. Brod se dizao i spuštao po valovima. Nebo je postalo bezbojno sa samo nekoliko zvijezda.

Uz slab zvuk motora čuo je Marthu kako pjeva jednu od svojih pjesama.

– Hej, dodirni me, budi sa mnom. Dobro nam je. Dobro nam je sada, ide nam, baby, yeah, yeah, yeah.

Dan je rekao ispod glasa:

– Nemoj. Nemoj. Bit će ti žao. Naglo je sjela dolje na palubu i udarila po njoj s obje šake.

Zatim ponovo. Kosa joj je padala naokolo. Voda je udarala o trup broda. Brod se nagnuo idući prema luci prije nego što iščeznu sva svjetla.

Zazvao je:

– Martha? Podigla je glavu, a lice joj je bilo bijelo i prazno poput neba.

Rekla je.

– Kasno je. Moram se vratiti.

Poglavlje 17

Bend je izabrao vruću blues pjesmu Goin' Down kao posljednju u tom dijelu.

Posljednji broj, najžešći broj. Možda će sve dobro proći, mislio je Rick, stojeći na rubu gomile, žvačući palac.

Cijeli tjedan je bilo nervoze u bendu. Martha ih je tjerala da puno rade, Kelly je vrištala na Marthu, dečki bi zeznuli svaku drugu pjesmu. Ali večeras su sve radili kako treba. Moj Bože, stvarno jesu. Svirali su pred nekoliko stotina ljudi koji su se nagurali u luksuzni stan u potkrovlju, neonski osvjetljen, a glazba je vrištala s tirkiznih i ružičastih zidova.

– Dođi, baby. Dođi, mrmljao je Rick gledajući Scotta Irwina.

Slijedio je njegov solo. – Ritam je dobar. Ajde! Idući prema kobilici, Scott je lagano udarao pedalu za efekte vrhom visokih tenisica. Kelly je pjevala, crvena u licu, a pljuvačka je letjela dok je lamatala glavom oko mikrofona s ustima kao prilijepljenim na mikrofona. Scott je ponovno udario pedalu. Čekao je bubanj. Udario je četiri takta brzog prijelaza. Zatim se ponovo vratio u ritam bluesa.

Rick je podigao šaku u zrak. – To! Kelly je skakala gore dolje s gitarom. Martha je preko klavijatura zgrabila mikrofona jednom rukom, a Scott se nagnuo kako bi mogao pjevati na svoj mikrofona. Arlo Pate je samo udarao bubnjeve, znoj mu se slijevao niz lice, a crvena kosa skakala ispod bandane. Imao je velik trbuh i velike ruke, mogao bi na benchu podići kravu. Rick je osjećao da mu se srce stisnulo kada mu je Arlo rekao da se Leon vratio u Ekvador. Nije imalo smisla. Nitko ne odlazi samo tako iz benda koji je na pragu uspjeha. Pribojavao se da je Leon otišao na vožnju u Everglades kako bi se igrao s aligatorima i rakovima.

Ljudi su plesali tamo gdje je bilo mjesta. Dio se razmilio po terasi.

Miguel je želio da se zabava održi u njegovom dvorištu međutim Rick ga je odgovorio rekavši da nitko neće htjeti voziti šezdeset i pet kilometara van grada, zbog nepoznatog benda, bez obzira na količinu ponuđenog besplatnog pića. To jednostavno nije in. Rick mu je rekao, to se radi ovako: iznajmi se luksuzni stan na Ocean Driveu. Uzme se dobavljač koji će pripremiti stvari poput kozjeg sira, tanko narezane sirove tune i hladnog umaka od graha s curryem. Poslužitelji trebaju biti vrlo uglađeni, manekeni su idealni. Treba kupiti nekoliko sanduka boljeg šampanjca, pozvati glavne ljude klupske scene, lokalne glazbene kritičare, nekoliko učenih tipova, nekoliko homoseksualaca u ženskoj odjeći i sve glazbenike B kategorije koji se taj vikend nađu u gradu. Na kraju se pusti glas da će možda navratiti i

Madonna. Na kraju svega se povučesh i čekaš.

Martha je snimila sve zahvaljujući kasetofonu koji je postavila u drugu sobu. Sutra će sve pažljivo preslušati da vide što trebaju popraviti. Rick je nikada nije vidio tako izbezumljenu. Rekao joj je da se ohladi, da ovdje prisutni ljudi neće niti napraviti niti uništiti bend, ali ona jedva da je podizala pogled s kablova i pojačala. Sljedeći će tjedan bend napraviti završne nasnimke bas gitare i popraviti nasnimke vokala ako će biti vremena. Ako uopće uđu u prokleti studio.

Rick se osjećao pomalo mučno od straha. Rekao je voditelju studija, Victoru Ramirezu, da mu može dogovoriti posao s Miguelom, ali Miguel mu dosad nije ništa rekao. Ramirez je tražio odgovor i postajao je sve naporniji. Rekao je, Ako nema posla, nema ni demo snimke. Rick je trebao Miguela nasamo kako bi saznao što se događa.

Stajao je na vrhovima prstiju i tražio jednog od homoseksualaca koji je bio odjeven kao Courtney Love. Miguel je bio tamo s nekim svojim prijateljima, grupom iz Južne Amerike u svilenim jaknama s Rolexima. Rick je stavio šaku na prsnu kost i snažno pritisnuo. Tresu li mu se kosti zbog zvučnika ili je to infarkt?

Bend se približavao kraju pjesme. Scott Irwin je plesao prema Kelly. Pilili su zrak vratovima svojih gitara. Kosa joj je visjela preko lica. Nagazila je eho i nagnula se unatrag uz završni akord.

Martha je zabila ruke na klavijature i to je bilo to.

Ljudi su pljeskali, vikali i zviždali. Rick se pitao da li im se dopalo. Većina ih je bila ili pijana ili drogirana. Osim nekolicine važnih ljudi, koji su se pojavili, tu je bilo raznih privjesaka, veseljaka i guzica. Jedan tip je rekao kako poznaje predsjednika MCA.

Drugi je kao posjedovao galeriju u SoHou. Stručnjaci za nošenje crne boje i cool izgled. Možda su čekali da vide hoće li se itko popeti na šank i izvesti striptiz.

Rick je otišao na drugu stranu i zagrlio svakog od glazbenika.

Osim Arla. Rick mu je samo rekao:

– Dobar obavljen posao, Arlo.

– Da. Hvala. Obrisao je lice ručnikom i posegnuo za velikim pivom koje je sopćući popio za ravno tri

sekunde.

Netko je obuhvatio Ricka jednom rukom oko struka. Sandy je stajala iza njega.

– Što misliš, kolačiću? Rekla je:

– Spremna sam za odlazak kući. Ovo je najveća hrpa lažnjaka koju sam ikada vidjela. Sandy je raščupala kosu, obukla usku minicu s resicama i kaubojsku košulju sa šljokicama, zbog čega su joj se ljudi smijuljili iza leđa. Znao je da uživa u tome i da je imao petlje on bi bio obukao svoj Elvis Presley kostim s prošlogodišnje Noći vještica.

Rekao je:

– No, što misliš o bendu?

Pogledala ga je – crne duge trepavice i sjajno plavo sjenilo za oči. Uglovi očiju su joj se namreškali dok se smijala.

– Dušo, mislim da imaš najbolje.

– To je naše, dušo. Tvoje i moje. Poljubio ju je u čelo.

– Donesi nam nešto za popiti. Moram razgovarati s Miguelom. Kelly je dala nekoliko autograma i slikala se s ljudima koje ne poznaje, a zatim je pitala Marthu može li se poslužiti Miguelovim telefonom. Kelly je uzela telefon na terasu, pronašla više– manje tiho mjesto i nazvala broj ureda Elaine McHale, čekajući da se uključi sekretarica. Nikoga nije bilo u državnom odvjetničkom uredu u ponoć, ali Kelly nije niti željela razgovarati s pravom osobom koja bi počela postavljati pitanja.

Naslanjajući se na ogradu na šestom katu, Kelly je zurila u crni ocean koji se nije mogao razlikovati od neba, osim sićušnih točkica svjetla – čamaca koji su bili vani. Ispod sebe vidjela je automobile kako se polako miču po Ocean Driveu. Ljudi su popunili pločnike, što je iz njezinog kuta izgledalo smiješno.

Glas Elaine McHale rekao je da ostavi poruku. Kelly je pročistila grlo, grubo od tolikog pjevanja.

– Bog. Ovdje Kelly Dorff. Zao mi je zbog mog ponašanja u restoranu. Bila sam potpuno poludjela. Stvarno mi je žao. Već sam nazvala Vincenta i povukla ono što sam rekla o Danu. I slušaj. Nisam mu rekla da ste ti i Dan prijatelji i sve, u redu? Uzdahnula je. – Mislim da je to sve. Oh. Nemoj zaboraviti na demo trake. Obećala si. Bog. Kelly je prekinula vezu, a zatim neko vrijeme zurila u telefon. – OK, ti kopile. Ukucala je broj Vincenta Hoopera, ne očekujući da se javi.

Nikada nije. Čak nije bilo poruke na drugom kraju, samo zvučni signal.

– Ovdje Kelly. Trebam razgovarati s tobom.

Nazovi me u stan sutra prije deset ujutro. Poslije ću izaći. Bolje ti je da me nazoveš. Sve je više ljudi počelo dolaziti na terasu s pićem u rukama, smijući se i pričajući. Kelly se povukla iza drveta u loncu, s prepletenim deblom. Nazvala je Dana Galinda kući. Zvonilo je četiri puta. Zatim se uključila automatska sekretarica.

– Dan? Ako si tamo, javi se. Čekala je. – Tamo si, zar ne? Ili možda imaš društvo. Hej, curo. On je opasan muškarac. Budi oprezna. Nasmijala se. – Ili si možda zaista vani. Ono što sam ti htjela reći – ovdje sam na šestom katu fenomenalnog stana na Ocean Driveu – Kelly je stavila ruku na oči, odmaknula telefon, udahнула nekoliko puta i zatim nastavila: – Zabava je sjajno prošla, u slučaju da te zanima. Ono zbog čega sam zvala ... Stvarno mi je žao što sam popizdila na tebe. Neke moje stvari su ostale kod tebe.

Možda bi mogla doći po njih. Ili bi mi ih ti mogao donijeti. Neko ću vrijeme biti kod Marthe. Dugi zvučni signal se čuo s druge strane.

Kelly je isključila telefon i naslonila glavu na ruku. Nakon nekog vremena je zaškiljila kako bi pronašla tipku redial u mraku.

Malo je čeprkala i zatim ponovo čula tonove. Zatim njegovu poruku. Obrisala je nos rubom majice.

– Opet sam ja. Osjećala je kako joj suze naviru na oči. S druge strane je bila tišina. – Moram se vratiti natrag. Mislim da žele da odsviramo još jedan broj. Ostavi mi poruku ili tako nešto. I ...

nadam se da si sretan. Bez laži, OK? Dok se Rick probijao kroz gužvu do njega, Miguel Salazar je govorio jednom od ulizica da će sam platiti reklamu – spotove na radiju, oglase u Miami Heraldu – ako će čovjek angažirati Mayhem u svom klubu u Coconut Groveu, noć prije koncerta u Abyssu, koji se treba održati za tri tjedna. Važna stvar, rekao mu je, je da se uvjeri lovca na talente iz Capitol Recordsa i druge, koji bi se mogli pojaviti u Abyssu, kako je bend popularan u Miamiju.

Čovjekova je kosa bila izgelirana kako bi stajala sasvim uspravno, a njegove naočale imale su oblik dugih crnih pravokutnika.

– Tri tjedna? Molim te. Da si me nazvao prije Božića, možda.

Ali gledaj. Mi nismo pravo mjesto za rock bend. Miami voli dance glazbu, znaš? To je grad u kojem disco nikada nije umro. Zbog demografije. Napola Latino, dvadeset posto crnci. Dance glazba.

Britki rock'n roll ovdje samo šepa. Naravno, osim klubova u South Beachu, ali oni su tako neinventivni. Miami ima samo dva dobra rock mjesta, a ta su više orijentirana na pop rock i alternativu tako da bi te mogli samo opstruirati.

– Što misliš koliko treba platiti da singl dođe na radio? pitao je Miguel.

Martha, koja je stajala pokraj njega, prevrnula je očima.

– Miguele, zaboravi.

– U pravu je, rekao je čovjek.

– To je poput Svetog Grala. Oni rade samo s nacionalnim hitovima. Ne možeš čak ni platiti, a i da uspiješ, to ne bi utjecalo na nacionalno tržište, točno? Kap u moru.

Postoji lokalna glazbena emisija nedjeljom, ali sluša li je uopće itko? Prišao je bliže Miguelu i ispružio ruke da dohvati Ricka, s prstima poput paukova puzao mu je po zglobu.

– Rick, prijatelju, dođi ovamo. Mogu li ti reći bezobzirnu činjenicu? Promijenit ćeš sastav ovog benda prije ili kasnije.

– Misliš?

– Da. Martha je daleko previše za ove. Mayhem. Oh, Bože.

Oprosti, ali je li ona maloljetna ili što? Doći će mnogo dalje sama, s pratećim bendom.

– Kako ćemo ga zvati? pitao je Miguel.

– Nazvao bih ga jednostavno 'Cruz'. Etno, ali ne previše. Vidiš li naslov u Billboardu? Novi bend u uzletu. Podnaslov

– Martha Cruz dosegla platinastu tiražu.

– Što misliš? Savršeno?

– Sviđa mi se, rekao je Miguel.

Rick je rekao:

– Hej, Miguele. Trebam razgovarati s tobom. Klečeći na drvenom podu, skrivena iza bubnjeva, Kelly je brisala gitaru dok su Arlo i Scott pakirali stvari. Glancala je kromirane uvijače i brisala žice.

Imala je Fender Jaguar iz 1969, vrijedan oko 2 000 dolara.

Stari hipi, koji joj ga je prodao, mislio je kako ju je oderao za 45 dolara, koliko mu je platila. Rekao joj je da ju je svirao Jimi Hendrix, a nakon njega Carlos Santana. To nije bila istina, ali sviđao joj se njezin zvuk i boja – Lake Placid plava – kao i linije tijela, i voljela je zamišljati kako su te priče zapravo istinite.

Primijetila je da joj se ruke tresu. Djelomično zbog umora mišića. Ostalo je bilo iz hladnog, totalnog straha. Danas je bila na krajnjoj granici, svirala je najbolje što je mogla i to nije bilo dovoljno dobro. Ruke su joj bile ukočene i nije se mogla usredotočiti.

Kad je svirala solo u stvari – Let It Ride, zeznula je za takt i pol.

Martha ju je pokrila. Scott se bio malo zbunio, ali Arlo nije propustio ni jedan udarac. Rick je djelovao preplašeno na sekundu, ali nitko drugi nije primijetio.

Nejasno je vidjela par visokih platnenih cipela. Obrisala je oči krpom. Scott ju je pitao što nije u redu.

– Sve je u redu. Ustala je. Zgrabio ju je za ruku prije nego što je posrnula.

– Kelly, što je s tobom?

– Moram izaći odavde. Uzela je zrak kao da će vrisnuti.

Sandy Robbins ju je zagrlila.

– Dođi, dušo. Idemo popiti čašu fine hladne vode. Možda ćemo i nakratko prileći. Hvala ti, Scotte.

U redu je. Dobro je. Nisi li, dušo?

– Samo sam htjela svirati svoju glazbu. To je sve što sam htjela. Pustila je da je Sandy odvede kroz uski hodnik iz dnevne sobe stana.

– Oh, Bože. Tako mi je žao. Sandy, žao mi je. – Tiho. Nema ti zašto biti žao.

– Ima, ima. Glasovi koje su čule iza njih su zapitkivali je li bolesna. Sandy je viknula:

– Svi je ostavite na miru. Dobro je. Gdje je Rick? Na kraju hodnika je bila spavaća soba. Unutra je bila slika Marilyn Monroe, bijela prevlaka preko kreveta i stolić u obliku letećeg tanjura. Sandy je pomogla Kelly da prilegne, donijela joj vode iz kupaonice i mokri ručnik. Rekla joj je neka popije malo vode. Sandy joj je obrisala lice. Kelly se

osjećala tako teškom da se nije mogla pomaknuti. Nakon nekog vremena prestala je plakati.

– Jesi li sada dobro, dušo? Šljokice su sjale na Sandynoj kaubojskoj košulji. Zlatna lasa bila su na džepovima, a gumbi su bili ogromne perle.

– Stvarno si draga, Sandy.

– Djevojke se moraju brinuti jedne za druge. Sandy je mahnula prstom.

– Opet ćeš početi cmizdriti? Lice joj se smekšalo.

– Želiš li razgovarati o nečemu, Kelly? Problemi s muškarcima?

Mislim da znam s kim.

– Ne. Sve je u redu sada. Kelly je zatvorila oči.

– Sredit ću to. Na terasi Miguel je poslao Ricka da nađe njegov telefon.

Martha ga je imala, mislio je. Rick ga je uzeo od nje i vratio se natrag van. Miguel je zapalio cigaru i razgovarao s nekim prijateljima dok je Rick okretao broj koji mu je dao Victor Ramirez. Victor se javio.

Rick mu se predstavio i rekao mu da netko želi razgovarati s njim. Potapšao je Miguela po ramenu.

– Hej! Možeš li to sada obaviti? Miguel je na španjolskom zamolio društvo da ga nakratko ispričaju. Uzeo je telefon, otišao malo dalje po terasi i nalaktio se na ogradu.

– Victor? Ovdje Miguel, kako si? ... Da, bend zvuči odlično.

Rick kaže da odlično obavljaš posao u studiju. Trebali bismo o tome popričati. Možda na ručku, što kažeš? ... Bolje u ponedjeljak.

Nazvat ću te to jutro i reći gdje... Ne sada. Prvo da se upoznamo...

Dobro, vidimo se onda. Prekinuo je vezu i dao Ricku telefon.

Ricku se cijedio znoj ispod pazuha i po leđima. Prisilio se na smiješak.

– Konačno. Na račun ovoga bi trebao zaboraviti ono što ti dugujem. Miguel je promatrao Ricka preko cigare, a zatim otišao k svojim prijateljima. Kurva u uskoj minici očešala se o Miguelovo rame, a zatim se počela smijati na sve što bi joj rekao.

Rick se uhvatio za ogradu, pogledao iza nje i pitao se je li šesti kat dovoljno visok da se s te visine padne.

U nedjelju ujutro Elaine McHale je sjedila prekrivenih nogu na podu svoje spavaće sobe, pregledavajući hrpe osobnih papira i puneći njima vreće za smeće. Prošle noći primijetila je koliko se smeća nakupilo u ormaru u spavaćoj sobi. Izvukla je odjeću koju ne nosi s vješalica i iz ladica, bacila izbljedjele plahte i izlizane ručnike, a zatim nastavila pospremati ormar u gostinskoj sobi i police za knjige u dnevnoj sobi. Radila je do dva ujutro i probudila se u zoru. Sada je dnevna soba bila prekrivena papirima i šest plastičnih vreća je bilo nabacano iza ograde na prednjoj verandi.

Ponekad bi ona i Vince Hooper čitali nedjeljne novine i doručkovali zajedno, no uvijek bi je nazvao noć prije da joj kaže da će doći. Nije nazvao, a začudo, nije ju to previše zasmetalo. Oprala je lice, ali se još nije bila počesljala. Na sebi je imala staru majicu miamijske policije, sportske kratke hlače i crvene čarape koje je nosila u krevet. Radio je bio namješten na stanicu s klasičnom glazbom. Samoća je bila odlična.

Jedna od njezine dvije mačke ležala je na suncu, izvrnutih šapa, zijevajući tako jako da joj je jezik ispao van. Elaine ju je pomazila po truhu, a zatim potražila novu kartonsku kutiju. Unutra su bili fascikli s bilješkama s pravnog fakulteta. Božićne čestitke bile su zavezane gumaticom koja se raspala kad ju je dotaknula. Staklena okrugla kvaka za vrata iz bakine kuće. Štapić za miješanje koktela u obliku flaminga. Etikete s vinskih boca. Stari bankovni izvještaji Henryja i Elaine McHale. Fotografije bez datuma s ljudima čijih se imena nije mogla sjetiti. Sve je to bacila. Našla je oglas za Mačkovu promociju na policijskoj akademiji i stavila ga sa strane, odlučivši ga poslati njegovim roditeljima u Ohio. Već su imali njegove službene pohvale za hrabrost, koje je posthumno dobio.

Na radiju je završio Mozartov koncert za violinu, a iza njega je slijedio oglas za Cadillac. Uzela je daljinski, stišala ton i popila još gutljaj čaja. Mango-jagoda, koji još nije bila probala.

U sljedećoj kutiji su se nalazile fotografije za koje nikada nije našla vremena da ih složi u album. Pregledala ih je.

Ništa od toga nije željela, no nije ih mogla samo tako baciti, zar ne? Sijamska mačka se igrala u vreći. Izvukla ju je van i bacila unutra šaku fotografija.

Hladan povjetarac ušao je kroz otvorena vrata u sićušno dvorište, a sunčevo svjetlo se micalo kako se i lišće pomicalo. Udaranje vjetra čulo se poput nježnog zveckanja. Prvi su susjedi doručkovali na dvorištu. Elaine je ustala kako bi bacila kutiju punu bankovnih izvještaja i potvrda o povratu i plaćanju poreza u vreću. Neka su joj pala na pod. Pokupila ih je, ubacila u vreću i energično je svezala u čvor.

Naginjući se prema unatrag od težine nosila je vreću i bacila je k ostalima. Okrenula se da se vrati unutra. Tada je čula da je netko zove.

Dan Galindo je dolazio stazom prema njezinoj verandi. Zaobišao je biljku s velikim srcolikim listovima koja je rasla pokraj gredice s cvijećem.

– Ovo se zove sreća. Nisam bio siguran sjećam li se koji je apartman tvoj.

– Dane? Što radiš ovdje?

Podigao je i pokazao joj vrećicu iz dućana s delikatesama iza ugla.

– Iznenađenje.

– Peciva?

– Šest različitih vrsta, još toplih, plus tri okusa bijelog mazivog sira. Dobio sam tvoju poruku neku večer i pomislio sam, mjesecima nisam vidio tu ženu. Idem je pozdraviti.

Došao je na verandu.

– Ove crvene čarape koje imaš na sebi su zaista seksi. Trebao si nazvati. Elaine je brzo prošla prstima kroz kosu pokušavajući je počesljati.

– Tri okusa sira? Kako okrutno.

– To ti je zato što si me odbila za ručak. Ispružio je ruke.

– Nećeš me ni zagrliti? Prije nego je uspjela išta reći, njezin je nos bio pritisnut o njegovu ključnu kost preko prugastog pulovera s visokim ovratnikom. Poljubio ju je u obraz, a onda pogledao prema vrećama na verandi.

– Ne seliš se valjda?

– Ne, samo pospremam ormare. Sijamska mačka na vratima zavijala je, gledajući ih okruglim, plavim očima. Elaine se pomaknula i vrata su se zatvorila.

– Kamo ćeš tako odjeven? Na brod?

Ljubomorna sam, Dane. Pogledao je svoje kratke kaki hlače i iznesene platnene cipele.

– Posudio sam zaista prekrasan četrnaestometarski Bertram od klijentice – točnije njezinog dečka. Odvest ću Josha nekamo, možda do Key Biscaynea i natrag. Malo ga je strah oceana, a ja bih htio da taj strah nestane, pa sam napravio veliki plan – idemo u Cat Cay. To je sjeverno od Eleuthere. Nasmiješila se.

– Prava pustolovina.

– Sve ću ti ispričati. Dodao je vrećicu Elaine.

– Što misliš o malo kave uz ovo? Ili soka od naranče?

Nevoljko je uzela vrećicu. Iznenada joj je palo na pamet da uopće ne bi trebala razgovarati s njim. Što je još gore ne smije mu reći zašto: DEA sumnja da je povezan sa Miguelom Salazarom.

– Dane ... pozvala bih te unutra, no upravo sam se namjeravala spremi. Svaki čas očekujem društvo. Približio joj se, gledajući je odozgo. Njegove su oči promatrale njezino lice.

– Kako si? Mislim, općenito uzevši, jesi li dobro?

– Naravno. Zašto?

– Charlie Dunavov mi je rekao da te sreo prije neku večer.

– Charlie. Da, je, u Northsideu.

– Rekao je da si mu se činila potištenom.

– Potištenom? Ja?

– Rekao je da mu je bilo grozno vidjeti te u takvom stanju. Nasmijala se.

– Što?

– Bila si tako pijana da se nisi mogla odvesti kući.

Zavladala je tišina. Elaine je rekla:

– Popila sam nekoliko pića.

Velika stvar.

– U četvrtak navečer?

– Što ti je? Nisam te vidjela mjesecima i onda se pojaviš i ispituješ me.

– Znaš da nisam tako mislio, rekao je.

Nešto suhog lišća bilo je na bršljanu koji se penjao po drvenim daščicama ograde. Pokupila ga je, jedno po jedno.

– Oprosti.

Bila sam budna do sitnih sati rujući po ormarima.

Stvari se tako brzo nakupe da se počinješ osjećati

zatrpano. Neke od njih su u kutijama već godinama – Dan ju je još uvijek promatrao. Znao je na taj način gledati svjedoke u sudnici. Zabrinuto, s iščekivanjem.

Smeđe oči bile su mu širom otvorene, obrve malo podignute. Nije optuživao, samo je čekao da svjedok kaže previše. Smiješila se i ugurala lišće u jednu od vreća za smeće.

– Dobro. Hvala ti za peciva. Reci Charliju da sam dobro. Neka se ne brine. Vidjela je da Dan nije zadovoljan s onim što mu je rekla. Da je bila dvoličnija i da on nije bio stari prijatelj odvela bi ga u kuhinju, narezala pecivo, natočila kavu. Reci mi Dane, zašto ste ti i tvoja bivša žena išli na piće u kuću glavnog perača novca za kartel Guayaquil.

Pitao je:

– Kako je u centru?

– Znaš. Sve je po starom.

– Viđaš li ikoga?

– Ne. Ne zapravo. Nasmijala se.

– A ti?

– Niti ja.

– Čekaj malo. Netko mi je rekao da izlaziš s rock gitaristicom.

Tko mi je to bio rekao?

– Izlazio sam s rock gitaristicom. Da, znam. Loša ideja. Razišli smo se. Dan se naslonio na zid sa štukarurom s rukama u džepovima.

– Slušaj, nemoj spominjati Charliju, ali tražim posao bliže Lakewood Villageu, možda nešto u Fort Lauderdaleu.

– Zašto? – Pa ... bliže je Joshu. I Lisi. Razmišljam o tome da pokušamo ponovo – ako me bude htjela.

– To je super, rekla je Elaine. – Pretpostavljam.

– Pretpostavljaš?

– Ma, ne. Sigurno. Kimnuo je.

– Lisa je fenomenalna osoba. Privlačna je, pametna, super mama. Viđao sam druge nakon razvoda – ne mnoge, ali dovoljno njih da shvatim kako je depresivno ono što se može pronaći. Ona i ja smo se razišli prije godinu dana. Ni sada ne mogu objasniti zašto. Dosta sam financijski izgubio nakon slučaja Barrios i nisam se uspio oporaviti. Volio bih da mogu premotati traku unatrag. I napraviti ovaj put sve kako treba. Nadam se tome. Dan se nasmiješio tako kao da je on taj koji je ovaj put previše otkrio.

– Budi oprezan, rekla je Elaine. – Statistike kažu da drugi brak istih ljudi obično ne ispadne ništa bolje od prvog. Rekao je:

– Proučila si.

– Naravno. Uvijek čitam Cosmo u redu, u dućanu. Uzvratila mu je osmijeh i rekla:

– Dobro. Moram ići. Dotaknuo joj je ruku. – Zvat ću te češće.

– Nema potrebe. Koraknula je unatrag.

– Hvala ti. Kloni se nevolja. Mahnuo joj je s pločnika, držeći ključeve od auta u ruci. Kada joj je nestao s vidika, Elaine se naslonila na ogradu i zahvalila svim mogućim božanstvima što je Vincent Hooper nije čekao unutra s uhom prislonjenim na vrata. Rekao bi joj da je Dan Galindo običan smutljivac koji je očekivao da će za nekoliko peciva i zagrljaj kupiti informaciju o operaciji Manatee od bivše kolegice iz odvjetničkog ureda.

Iz auta koji je bio parkiran ispod bengalske smokve Dan je kroz vjetrobran promatrao zasjenjen ulaz u Elainein stan. Zadnji ju je put bio vidio u listopadu, slučajan susret na cesti u centru, odlazak na kratki espresso i lagana šetnja natrag do federalne zgrade gdje su se rastali kod pokretnih vratiju. Bio je svjestan da poznaje Elaine McHale dovoljno dobro da se može osloniti na svoje instinkte. Krila je nešto.

Nakratko je razmislio o prisutnosti još jedne osobe – muškarca – u kući, no odbacio je tu ideju. Nijedna žena ne bi nosila zamrljanu majicu i crvene čarape dok je neki muškarac u blizini – osim ako su u braku već dugo godina. Je li njezina kuća u takvom neredu da bi joj bilo neugodno da to bilo tko vidi? Da li ima praznih flaša pića naokolo? Da li je gledala pornić na videu? Dan nije bio siguran da je sve u redu, ali ako ona nije htjela o tome pričati, tu on ništa nije mogao poduzeti.

Upalio je motor. Kada je stigao do kraja bloka, noviji model limuzine se popeo na pločnik s druge strane ceste. Otvorila su se vrata. Čovjek je izašao van. Kod znaka stop Dan je uključio žmigavac i pogledao u retrovizor. Činilo se da čovjek ide po stazi koja vodi do Elaineinog stana.

Dan je pogledao raskrižje. Pričekao je da prođe autobus. Zatim bicikl. Još je jednom pogledao u ogledalo, a zatim napravio zaokret od 180 stupnjeva i vratio se natrag istim putem. Vozeći polako s rukom na licu kao da češe

sljepoočnicu, Dan je gledao kroz staklo prema Elaineinoj prednjoj verandi. Muškarac je stajao pred vratima, s profilom prema ulici. Sekundu kasnije vrata su se otvorila. Ušao je unutra. Tamnokosi čovjek s bradom. Crna vjetrovka, široka ramena. Bio je visok oko metar i osamdeset, četrdesetih godina, vjerojatno latinoamerikanac. Dan se ponovo okrenuo za sto dvadeset stupnjeva.

Na raskrižju je proučio muškarčev automobil. Tamno plavi Chevy Caprice. Bez naljepnica na branicima. Uobičajene tablice države Floride. Bez plavog svjetla na vjetrobranu, bez dodatne radio antene. Automobil tajnog agenta, bio je siguran.

Skrenuo je na autoput, vozeći prema sjeveru. Znao je da je tog čovjeka već negdje vidio. Pokušao se sjetiti, ali mu nije uspijevalo.

Vincent Hooper je vidio bijeli Acura coupe kako vozi u suprotnom pravcu dok je parkirao auto na kraju Elaineine ulice. Kada je prošao pogledao je registracijske pločice da bude siguran da ne halucinira.

Vjerovao je da ga Galindo nije prepoznao. Bilo je moguće, ali ne baš vjerojatno. Kada je Elaine otvorila vrata, ušao je unutra i čekao da vidi što ona zna.

Poljubila ga je i rekla:

– Ovo je iznenađenje.

– Bio sam u zasjedi cijelu noć i nisam mogao nazvati. Može li kava? Stavio je jaknu na naslon stolice, stavio mobitel na stol i izvukao pištolj i futrolu. Primijetio je vrećicu s pecivom. Otvorio ju je i pogledao unutra. Peciva.

– Čuli smo Salazara, rekao je. – Sastanak slijedi.

– Čestitam. Elaine je kuhala kavu. Što je rekao?

– Naći ćemo se u ponedjeljak. Javit će mi gdje. Oprezan je, prvo želi ispipati teren. Vincent je uzeo nazupčan nož sa stalka i stavio pecivo na pult da ga izreže.

– Dan Galindo ih je donio, rekla je Elaine.

– Upravo je otišao.

Pretpostavljam da ga nisi vidio. Vincent je vratio pecivo natrag u vrećicu.

Nasmijala se.

– Nisu otrovana.

– Što je Galindo radio ovdje?

– Pa, očito je pokušavao podmititi državnog službenika.

Elaine je završila s rezanjem peciva, a zatim je polovice

stavila u toster.

– Gledaj. Sir s okusom jagode. Možda sam trebala pristati.

– Smiješno, Elaine.

– U redu. Svratio je samo da me pozdravi. Izmislila sam nešto zbog čega nemam vremena da uđe unutra pa smo popričali oko pet minuta na verandi i onda je otišao.

– Stvarno? Pojavio se ujutro odmah nakon što sam razgovarao s Salazarom. Koja slučajnost.

– Dragi Bože. Stavila je šalicu s kavom pred njega. Nasmijao se.

– Dan Galindo bi prvo trebao biti uhvaćen in flagrante delicto da bi ti povjerovala da može počinuti nešto teže od prelaska ceste na neoznačenome mjestu. Slušaj ovo. Znaš da smo dobili fotografije njega i njegove bivše žene kako u Salazarovoj kući piju. Prošli utorak uhvatili smo poziv za Salazara u kojem aludira na posao koji su obavili na obostrano zadovoljstvo – mislim da je točno tako bio rekao – i želi da mu se plati. Zatim je Martha Cruz nazvala Galinda i ostavila poruku neka pokupi 'ključeve'. Što bi to bilo, Elaine? Ključevi. Počinješ se pitati. U srijedu su on i Martha Cruz bili na Salazarovom brodu u marini u Coconut Groveu. Nitko ne zna kamo su išli. Gledala je u njega, a lice joj je postalo bezbojno. Vincent je tiho pričao.

– Ali on ti donosi peciva u nedjelju ujutro. Bez razloga, samo da te pozdravi. Kako drag momak.

– Ovo je suludo, rekla je.

– Ti reci meni, Elaine. Što misliš da on radi?

Odmahnula je glavom.

Pogledao ju je kako stavlja pecivo na tanjur i razmazuje sir po njemu.

– Zar ćeš to jesti?

– Da, agente Hooper. Svježije je. Gladna sam. Ne postoji princip koji bih mogla ugroziti time što ću pojesti jedno prokleta pecivo. Podigla je obrve i pogledala ga.

– Uživaj, rekao joj je. Kada se okrenula da otrgne papirnati ubrus, Vincent ju je pljesnuo po guzici.

– Sjednimo. Srušit ću se. Njezin je stan uglavnom bio uredan, ali danas je dnevna soba bila prekrivena kutijama i papirima.

– Što je to, proljetno čišćenje?

– Otkopavanje, rekla je, pomičući kutiju sa torsjeda.

– Čišćenje smeća koje se stvorilo tijekom deset ili dvanaest godina. Nešto ću zadržati, ali većina samo zauzima mjesto. Radim na tome cijelu noć.

– Nemoj čuvati toliko smeća, pa nećeš to morati raditi, rekao je Vince te se zavalio na trosjed i zatvorio oči, potpuno iscrpljen.

Ispružio je noge na stolić za kavu, na ugao koji jedini nije bio zatrpan papirima. Do zore je bio ležao na trbuhu na vrhu Little Havane s noćnim dalekozorom čekajući pošiljku droge koja nije stigla.

Elaine je sjela pokraj njega. Poljubila ga je u obraz i prošla prstima kroz kosu. Pitala ga je o susretu sa Salazarom i rekao joj je ono što je znao.

DEA je već pripremila nekoliko ljudi koji će potvrditi Salazaru da je Victor Ramirez ono za što se izdaje: slobodnjak iz Portorika, koji se vrlo diskretno bavi prodajom heroina za noćne klubove. Vince se mogao ponašati kao diler mnogo bolje od njih samih. Stvar je bila u tome da se usvoje objekte manire i stil oblačenja, te učini sve da se ovaj osjeća kao da priča sa svojim kolegom. Ovisno o situaciji Vincent je mogao nositi majicu s kapuljačom i zlatni lanac ili Armanijevo odijelo i ručni sat Patek Philippe vrijedan 15 000 dolara. DEA je imala sef pun nakita zaplijenjenog kod hvatanja dilera drogom. Za Miguela Salazara, Vince će biti otmjeni tip iz predgrađa – sportska majica, traperice s potpisom i zlatna narukvica. Neće biti ozvučen. Trenutno su se nalazili u fazi upoznavanja.

Ako Salazar bude zainteresiran predložit će novi sastanak.

Tada će zaduženi specijalni agent DEA u uredu u Miamiu panično moliti Ministarstvo unutarnjih poslova za 500 000 dolara u gotovini koje su im spomenuli prije nekoliko tjedana i koje su im pismeno obećali dati. Bit će svađa, cmizdrenja i prijetnji oko toga.

Ministarstvo bi moglo odobriti novac, ali bi se moglo dogoditi da Vincent ne dobije sve. Možda će dobiti mamac od sto tisuća i onda će reći Salazaru da ostatak stiže. Ako Salazar zagriže, gotov je.

Elaine je držala tanjur u krilu. Odgrizla je još jedan komad peciva, a zatim polizala rozi sir s palca. Jagoda. Vincent je danas potrošio dodatnih pola sata pričajući gluposti s jedinicom za narkotike iz Miamijsa, ubijajući

vrijeme. Što da je došao ravno ovamo?

On i Galindo mogli su razmijeniti koju riječ. Tada bi posao sa Salazarom sigurno otpao.

Elaine je bila opasan tužilac, što je bio jedan od razloga koji je privukao Vincenta. Vidio je kako uništava branitelje i tjera svjedoke da skaču sami sebi u usta. Njezina slijepa vjera u Dana Galinda ga je iznenadila. Bilo bi opasno da ga ona ikada goni. Vince je želio zgrabiti pecivo iz njezine ruke i baciti ga kroz otvorena vrata na dvorište.

Premjestio se na trosjedu i prošao prstima kroz njezinu kosu.

– Elaine, stavi tanjur na stolić i dođi ovamo. Smiješeći se, nagnula se i spustila tanjur i pecivo na hrpu starih novina. Povukao ju je unatrag jednom rukom i izmanevrirao tako da je on ležao ispružen na trosjedu, a ona na njemu. Bio je umoran, ali ne tako umoran. Skinuo je cipele. Elaine ga je prekoračila, prekrižila ruke i skinula svoju majicu preko glave. Imala je male grudi. Zgodne. Poljubio je jednu pa drugu, ližući bradavice dok nisu očvrsnule. Ležao je na leđima i dozvolio joj je da mu otkopča hlače i skine ih. Kurac mu je iskočio iz gaća, kao na pozdrav, pa su se počeli smijati. Poljubila ga je, zatim legla pokraj njega i mazila se nosom o njegovu bradu.

– Vodi ljubav sa mnom, Vincente. Poljubila ga je otvorenih usta.

Mogao je osjetiti sir. Sir s okusom jagoda. Isuse Bože. Pomaknuo se napravivši malo više mjesta i gurnuo joj je glavu da mu ga popuši. Bila je dobra u tome i gledao ju je kako ide gore dolje. Vidio je njezina usta i jezik na njemu, sjaj njezine slinice. Kada je došao blizu vrhunca okrenuo ju je, raširio joj noge i ušao u nju.

Neko su vrijeme tako ležali. Mogao bi malo odspavati. Čuo ju je kako se mota po kupaonici. Pustila je vodu.

Otvorio je oči. Jedna od mačaka se smotala pokraj stražnjih vratiju i promatrala ga. Zatim je ugledao sat na videu.

– Majko Božja – Brzo je sjeo i obukao gaće.

Elaine je izašla van brišući lice ručnikom.

– Što je?

– Kelly Dorff. Moram je nazvati prije deset sati. Seli se u Salazarovu kuću gdje će stanovati s Marthom Cruz neko

vrijeme. Rekla je da je bolje da je nazovem, što god da to značilo. Ne znaš zašto, točno? Vincent je zakopčao hlače.

– Ne. Nisam pričala s njom od prošlog tjedna, rekla je Elaine.

– Kako tužna, zbrkana djevojka. – Ma, molim te. Ljudi su si sami krivi. Nitko nije odgovoran za sjebanje vlastitog života, zar ne? Posegnuo je u bočni džep gdje je držao maleni notes, a zatim ispružio ruku.

– Donesi mi moj telefon, hoćeš li? Gledala ga je sekundu, bacila ručnik na stolicu i otišla u kuhinju po njegov mobitel. Mogao je koristiti njezinu liniju, ali bi se broj mogao pojaviti na aparatu za identificiranje poziva. Okrenuo je Kellyn broj. Živjela je u zgradi čiji je vlasnik bio njezin otac blizu Hollywood Beacha. Pogledao je na sat. 9.52. Odgovorila je kada je telefon zazvonio po šesti put, baš kada je pomislio spustiti slušalicu.

– Ovdje Hooper, rekao je.

Kelly Dorff je pričala, a on je slušao.

Zvučala je zadihano što je značilo ili da je preplašena ili da laže, ili oboje. Elaine je bez glasa pitala Što se događa? I on joj je mahnuo neka ušuti. Razmišljao je što mu je bilo da je nazove dok mu ona tu stoji. Otišao je u njezinu sobu i zatvorio vrata.

Rekao je:

– Kelly, to je sranje. Znaš to, ja znam ... Ne zajebavaj se sa mnom ... Da, to je strašno zabavno ... Evo mog protuprijedloga. Obrati pažnju. Drži svoja jebena usta zatvorena jer ne želim da Salazarovi prijatelji saznaju tko mu je smjestio. U redu?

Oni nisu fini dečki, dušo ... ne. To je to. Do viđenja. Prekinuo je vezu i opsovao. Pogledao je na sat. Nema vremena da pošalje nekoga da je pokupi. Mora da je spustila telefon i brzo izašla. Sada je već bila na putu za Lakewood Village.

Ušao je u dnevnu sobu, pogledao Elaine, vratio se opet u kuhinju. Stavio je telefon pokraj futrole. Čuo je korake. Znao je da će ga pitati, pa joj je rekao.

– Kelly Dorff me upravo obavijestila da će otkriti pozadinu slučaja Luis Barrios ako joj ne dopustimo da prestane biti doušnik i damo joj snimke iz studija. Nazvat će Miami Herald i TV stanice. Kaže da ima snimljen upad. Ima

moj glas na traci. Ima snimljen zvuk mog pištolja kada sam hladnokrvno pogodio Luisa Barriosa. Što misliš o tome, Elaine?

– Moj Bože. – Sve krivotvoreno, naravno, ali to je strašna priča. Elaine je uzdahnula.

– Kelly mi je spomenula Barriosa nekoliko puta. Bila je tamo.

– Znam da je bila tamo! Udario je dlanom po zidu.

– To govorim svima. Ne bi trebala biti ni blizu ove jebene operacije. Što ti je rekla? Agent Vincent Hooper je pucao u Luisa Barriosa s leđa dok je na koljenima molio krunicu, a ostali – DEA, gradska policija, državna policija – su to pokrili. Svi su lagali. Ja znam istinu, Bože, bio sam tamo. Snimio sam cijelu tu stvar na skrivenom mikrofONU. Elaine ga je slijedila natrag kroz hodnik. Rekla je:

– Pričaj mi o Barriosu. Pročitala sam izvješća. Nikada nisi htio govoriti o tome. Vincent je sjeo na rub trosjeda kako bi mogao obući cipele.

Pogledao je Elaine i pitao:

– Je li Dan Galindo došao s tim na umu? Elaine se iskreno iznenadila.

– Rekla sam ti zašto je došao

– Da, naravno. Donio ti je pecivo. Mislio sam da nisi vidjela tog klauna mjesecima. O čemu ste razgovarali?

– Ni o čemu. Pitao me kako sam. Rekao je da se razišao s Kelly i da će se vratiti ženi

– Što si mu rekla o Kelly? – Ništa! Do vraga, Vince. Prestani. Da je nije poznavao, da nije bio obučen da primijeti takve stvari, možda bi mu promaklo. Nije mu rekla istinu. To je bilo više ili manje tako kod ljudi kojima se bavio, ali je kod Elaine računao barem na neku osnovnu iskrenost. Ili je možda on bio taj koji nije pravilno razmišljao, nakon trideset sati bez sna. Nije mogao otići kao što je običavao.

Elaine je otišla do stražnjih vratiju i zatvorila ih, a onda se okrenula.

– Što o Luisu Barriosu? Može li itko prepričati događaje tako da ispadne da si bio prebrz? Može li tvoja vjerodostojnost kao svjedoka biti dovedena u pitanje u Salazarovom slučaju? Želim biti sigurna da nismo ranjivi.

– Jesi li sigurna da je to ono što te zanima, Elaine? Tiho je odgovorila:

– Možda želim biti potpuno sigurna. I možda je osobno. Puno toga skrivaš od mene. Naši životi se sreću samo u sudnici ili u uredu državnog odvjetnika. Ili ovdje, u mom stanu.

– Je li to prigovor?

– Ne. Samo mi reci za Barriosa. Je li bio naoružan? Kelly kaže da nije.

– Da, Elaine. Bio je naoružan. Sasvim je sigurno bio naoružan.

Imao je Tec-9 podešen na automatsku paljbu. Kelly nije bila u jebenoj sobi, pa kako onda do vraga može otvoriti usta? Počeli su pucati po nama. Policajac iz Miamijsa je bio pogođen u vrat. Umro je, a dvojica naših su bili prilično teško ranjeni. Mi smo skinuli trojicu njihovih, uključujući i Barriosa i ja zbog toga nisam izgubio ni sekunde sna. Isuse, zašto se osjećam kao da mi se ovdje sudi? DEA je provela istragu. Metro-Dade je proveo istragu. Bio sam automatski suspendiran uz plaću sve dok nadležni specijalni agent nije presudio: nužna samoobrana. Imali smo nalog. Išli smo s racijom na kupoprodaju droge. Dvjesto kila kokaina, kuća na vodi u Coconut Groveu. Imali su nekakav tulum, za koji mi prethodno nismo znali. Bend Kelly Dorff je bio tamo i mislim vlasnik kuće – svirao je gitaru u rock grupi u Meksiku – smatrao se glazbenikom, pa su ga pustili da sjedi tamo. Nismo mogli otkazati raciju.

Bila je planirana danima. Naš agent je bio unutra i bio je ozvučen.

Ako ga ne izvučemo, bit će ubijen. Ali tamo su bili i drugi ljudi.

Luis Barrios među njima. To me iznenadilo. Čuo sam da je odletio u Quito čim mu je slučaj odbačen. Možda i je, ali sigurno je kao pakao da se vratio u grad. Dobili smo signal i ušli. Vikali smo da svi legnu, ali je glazba bila preglasna. Nastala je ludnica. Pucnjava i dim. Barrios je potrčao prema stražnjem izlazu s oružjem u rukama. Pošao sam za njim. Rekao sam mu da stane. Nije stao i ja sam ga ustrijelio. Kraj priče. Da je Danny boy napravio svoj posao mi ne bismo vodili ovaj razgovor, točno? Elaine ga je promatrala kao da ga prvi put vidi, a njemu je to promaklo.

Promatrao je i on nju, nije mogao otkriti – možda zbog iscrpljenosti – skriva li ona nešto. Nije htio to ni pomisliti.

Koliko on zna nikada mu nije lagala. Bio je s njom jer je tu bilo nešto iskrenosti. Nešto odanosti. Zamisliti to nešto drugačijim bi povlačilo neke zaključke o kojima nije želio razmišljati.

Upitala je:

– Što ćeš poduzeti u vezi Kelly?

– Još ne znam. Dati joj studijske snimke za Mayhem, vjerojatno. To nije ništa. Koristio sam ih da zadržim Ricka Robbinsa na pravom mjestu, a izgleda da smo u tome uspješni, pa ću im možda dati trake. Strašno sam ljut, ipak. Mrzim kada me povjerljivi doušnik straši. Postajem stvarno uznemiren.

– Zašto ona tvrdi da ima snimljenu raciju na Barriosa. Odakle joj to?

– Te su noći snimali. To je istina. Bio je uključen mali magnetofon. Vincent je kažiprstima crtao krugove po zraku.

– Kao što sam rekao, objekt je mislio da je neka vrsta glazbenika i želio je vlastitu snimku. Da, postoji traka. Poslušali smo je. Na njoj nema ništa. Dobro, pucnjava i puno vike.

– Gdje je sada?

– Negdje u skladištu. Uništena, izgubljena, ne znam. Svi objekti racije su priznali krivnju – uhvatili smo ih sa spuštenim hlačama – tako da traka nije bila bitna. Ako Kelly tvrdi da je ima, laže.

Ali ipak to smeta.

– Zato jer može doći natrag do Salazara i otjerati ga?

– Ne, Isuse, na to nisam ni pomislio. Vincent se sručio u fotelju.

– Ne nego zato jer to može dečkima u Washingtonu dati razlog da me otpreme u Kansas ili neko drugo prokleta mjesto. Nije važno je li istina ili ne, to je loša reklama. Ljudi vjeruju ono što im mediji govore. Nije važno što sam čist. Evo nas opet. Odijela su umorna od Hooperove velike gubice, pa će mu naći fini kancelarijski posao.

Ne sviđa ti se, povuci se. Da, zašto ne? Imam četrdeset četiri. Prošlo je moje vrijeme. Mogu dobiti mirovinu. Ja nisam bogat, Elaine.

Što ću imati? Mirovinu. Mirovinu i svoju reputaciju. Neću tako otići. Neću to učiniti. Prišla je i sjela na rub fotelje, obavila je ruke oko njega.

– Možeš dati ostavku. Možeš raditi nešto drugo.

- Što? Ustao je i zagladio kosu. – Što bih mogao raditi?
– Spomenuo si poslove sa zaštitarskim kompanijama.
Pogledala ga je.
– Idem. Moram svratiti do ureda prije nego krenem kući.
– Ostani još malo. Držala ga je za ruku.
– Ne, moram završiti neka izvješća. Smijući se uputio prema kuhinji. – Bože, volim ovaj posao. Pokupio je futrolu sa stola.
– Nikad mi ne donosiš cvijeće. Što djevojka može pomisliti?
– Prokletstvo, ne sprdaj se s tim! viknula je.
Brige su ga pritisnule. – Što želiš da učinim?
– Željela bih da mogu s tobom ući u restoran. Uхватiti te za ruku pred svima. Nešto tako jednostavno. To želim. Primijetio je uzorak na tapetama. Mali tulipani. Provukao je remen kroz futrolu i zakopčao ga. Ugurao je pištolj i pritisnuo sigurnosnu traku.
– Pričat ćemo o tome.
– Kladam se.
– Hoćemo. Gledao ju je, dodirnuo joj dlanom lice. – Hoćemo. Čvrsto mu je stegnula ruku i poljubila je. Isprepleo je prste s njenim i pritisnuo ih njoj na lice. Koža joj je bila vruća i vlažna, oči su joj bile sklopljene. Nakon nekog vremena je rekao:
– Elaine, moram ići.

Poglavlje 18

Na porti Heron Hillsa stražar je stajao uz kućicu. Dan Galindo mu je pokazivao vozačku dozvolu.

– Dolazim po sina u kuću Lise Galindo. Rekla je da će vas nazvati i obavijestiti. Stražar je potražio njegovo ime i rekao mu da malo pričeka.

Ušao je unutra i vratio se s fotoaparatom. – Počinjemo novi postupak s čestim posjetiocima. Digitalni je. Skenirat ćemo vašu fotografiju u kompjutor, onda ćemo je moći prikazati na monitoru.

Hoćete li pogledati ovamo, molim vas? – Pričekajte. Dan je podigao ruku i raširio prste.

– Ne želim imati sliku u tvom kompjuteru. Stražar je pogledao prema ostalim autima koji su stajali u koloni. Obod kape bacao je sjenu na njegove naočale sa zlatnim

okvirom. Rekao je Danu:

- Gospodine, pokušavamo svima uštedjeti vrijeme.
- Rekao sam ne.
- Kako hoćete. Otišao je do računala i dotaknuo

tastaturu.

Dan je rekao:

– Reci mi nešto. Isplate li se te metode borbe protiv zločina?

– Stanovnici se zbog njih osjećaju sigurnije. Nitko se ne može dovesti ovdje i voziti naokolo tražeći koju će kuću opljačkati.

– Točno. Neka ostanu u Miamiju. Neka to rade u svom susjedstvu. Čuvar je podigao glavu prema Danu, otrgnuo isprintanu propusnicu i dao mu je kroz prozor. – Ugodan dan Vam želim. Rampa se podigla i Dan je prošao.

Dvije minute kasnije, parkirao je iza Lisinog karavana. Susjeda mu se ljubazno nasmiješila iz svog dvorišta. Nije se mogao sjetiti njezinog imena pa joj je samo mahnuo na pozdrav. Plijevala je gređicu caladiuma. Vidio je Josha koji je s nekoliko dječaka gađao koš na ženinom prilazu. Imali su jedan od onih sjajnih plastičnih dječjih koševa na kotačićima kojeg se po noći spremalo u garažu. Dan je zaviknuo kroz dlanove.

– Hej, Shaqille O'Neal! Josh je tako naglo stao da se skoro pomaknuo u svojim velikim tenisicama.

– Tata! Moram završiti utakmicu. Dan je pokazao prema kući.

– Razgovarat ću s tvojom mamom. Pozvonio je i ušao unutra. Klizna staklena vrata iza blagovaonice bila su otvorena i mogao je vidjeti maleno dvorište s drvenom ogradom i ljuljačku ispod velikog stabla. Nadstrešnica je štitila roštilj od vremenskih nepogoda. Čula se glazba u kući. Hootie and the Blowfish. Prošetao je hodnikom koji je vodio do spavaćih soba.

Lisin koker španijel je izašao iz glavne spavaće sobe da vidi tko je došao. Zalajao je, otrčao u sobu pa onda opet van.

– Lisa, ja sam. Dan je mogao osjetiti miris boje. Namještaj u sobi je bio odguran na jednu stranu, prekriven najlonom, a Lisa u trapericama i košulji dugih rukava vukla je valjak premazujući prljavo bijelom bojom, svjetlo plave zidove. Pramenovi plave kose ispali su joj iz repa.

Lisa je gurnula valjak u posudu i ugledala ga kako stoji na vratima.

– Ponovo si uranio. Bože. Običavao si dolaziti s pola sata zakašnjenja. Zadivljena sam. Glas joj je odzvanjao od golih zidova. Nije bilo ni zavjesa, a i tepih je bio uklonjen.

– Čemu sve to? upitao je.

– Preuređujem. Kad bih mogla, rado bih pozvala nekoga da dođe i to napravi, ali nemam novaca. Podigla je valjak i nastavila bojati zid oko prozora koji je gledao na ulicu.

– Josh je u susjedstvu. Ostavila sam njegovu torbu pokraj ulaznih vratiju. Pripazi da koristi zaštitu od sunca. Pasje njuškalo boju. – Poppy, van. Idi. Koker španijel je legao u kut s glavom na šapama, ušima na podu, a očima gledao malo Lisu, malo Dana.

Dan je podigao zaštitni pokrivač s kreveta. Nije promijenila madrac. Rekao je:

– Bi li htjela poći sa mnom i Joshom na brod?

Mogli bismo se usidriti preko u Key Biscayneu i ručati u Rusty Pelicanu. Prije dva dana kada se dogovarao da pokupi Josha, Dan joj je opisao brod Miguela Salazara do najmanjeg detalja – motore, elektroniku, kuhinju i kabine. Nije spomenuo da je i Martha Cruz bila na brodu, bio je to irelevantan podatak koji bi se samo krivo protumačio.

Lisin valjak je stvarao ljepljiv pucketav zvuk po mokroj boji.

– Imam malo posla trenutno.

– Napravi to kasnije. Pomoći ću ti počistiti, rekao je Dan.

– Josh bi htio da pođeš. I ja.

– Ti? – Naravno. Gledala ga je.

– Zašto? Slegnuo je ramenima.

– Nedostaješ mi.

– Stvarno. Spustila je valjak u kantu. – Što bi to trebalo značiti? – Mislim da te pozivam na spoj. Usta su joj se lagano otvorila i pogledala je u plafon.

– O moj Bože.

– Dođi. Bit će zabavno.

– Sigurna sam da hoće. Uloživši nešto snage istiskivala je višak boje, a kanta je škripala po golom betonu.

– Još uvijek viđaš onu krasnu djevojku s naušnicom u nosu?

– Ne. Gotovo je. Lisa, to nije značilo ništa.

– Tetovirana rock pjevačica, moj Bože. Voljela bih znati što si vidio u njoj.

– Jednostavno je bila tu. Nije vrijedno razgovora. Dođi sa mnom i Joshom. Prekrasan je dan, prelijep da bi se ostalo u kući. Lisa ga je pogledala.

– Nalazim se s nekim u klubu u dva sata.

Igramo tenis. Dan je osjetio bol u trbuhu.

– S kim? Ako smijem pitati?

– Ne poznaješ ga. Izbrisala je još jedan dio plave boje.

– Odvjetnik je, čovjek bi pomislio da sam naučila, zar ne? On je mlađi partner u firmi u Boca Ratonu. Upoznala sam ga kad sam išla posjetiti roditelje.

– Je li to ozbiljno?

– Ozbiljno kao bolest? Nasmijala se i ponovo gurnula valjak u kantu.

– Izlazim. Vodim normalan život. Mislim da mi se ovaj tip samo želi uvući u gaćice. – Tko mu to može zamjeriti? Dan je pokupio grudicu suhe boje s mramornog podnožja prozora. – Kad smo kupili ovu kuću, krstili smo je vodeći ljubav u svakoj prostoriji – čak i u ugrađenim ormarima, sjećaš se? Lisa je buljila u zid.

– Nemoj to raditi. Molim te.

– Zamišljam te s nekim drugim – Josh dolazi kući nekom krelcu koji sjedi u mom naslonjaču, gleda moj televizor, spava s mojom ženom

– Ja nisam

– Znam, oštro je rekao.

– Znam da nisi. Ali bila si moja žena devet godina, to je navika, razmišljati o tebi na taj način. Otkako sam otišao, nešto mi nedostaje. Veliki komad iz moje dubine. Nacrtao je krug. – Upravo ovdje. To je takav osjećaj.

– Sentimentalno. Nasmiješila se malo, okrenuta profilom.

Koža joj je još uvijek bila savršena i imala je jamice u obrazima.

Rekao je:

– Prijatelj u Fort Lauderdaleu mi je rekao da traže odvjetnika za krivično pravo u njegovoj tvrtki. Napisat ću životopis i odnijeti ga tamo. Što misliš o tome?

– Zašto mene pitaš?

– Zato jer želim tvoje mišljenje.

– Lijepo. Čini što želiš. To je tvoj život.

- Daješ mi po gubici, Lisa?
- Zaslužio si. Uzeo je dršku valjka i naslonio ga na zid.
- Ovaj put bismo mogli drugačije.
- Mi? Pardon? Gledaj, Dane. Ja sam se snašla sasvim dobro.

Prisilila sam se da ne mislim na tebe ili na naš brak ili na ono što si učinio i toga mi je dosta.

– Sigurno? Sagnuo je glavu da bi je poljubio. Dopustila mu je to, razmaknuvši usne. Šapnuo joj je na uho:

- Lisa, želim se vratiti.
- Oh, želiš. Povukla se, a ruke su joj još uvijek bile na njegovim prsima.

– Trebao bi se čuti. Ja želim. Uvijek je bitno što Dan želi. Poput prokletog broda. Nije važno što ja kažem, jer ćeš ionako ti odlučiti. Skoro se nasmijao.

– Je li ovo početak rasprave s tobom? Cmoknula je jezikom.

– Ne. To je ono što ti pokušavam reći: ništa se nije promijenilo. Kada si radio na krijumčarskom slučaju prije dvije godine rekla sam ti, Dane pusti to, molim te. To nije bilo važno. Čovjek je kriminalac. No, ti si rekao, Oh, ne Lisa.

Dužnost mi je kao pravniku da tražim pravdu. Bilo bi to u redu da si pokušavao spasiti nevinu osobu od smrtne kazne, ali ti si oslobodio krivca. Reci mi gdje je tu pravda. Nisi to napravio zbog pravde. Napravio si to zbog ponosa da ga nosiš kao medalju na prsima. Gledajte kako je plemenit Dan Galindo. Želio si to više od svega. Udahnuo je.

- Nisam znao da si ti to vidjela na taj način.
- Trebalo mi je drugo vremena da sredim svoje osjećaje. Lisa ga je pogladila po obrazu.

– Nisam ljuta. – Oh, dušo. Dan je zažmirio držeći je za ruku i nije ju puštao.

– Ponekad se budim usred noći pitajući se kako sam uspio sve tako zajebat.

- Dobro je. Konačno zvučiš kao da ti je žao.
- Naravno da je. Izvukla je prste iz njegovog stiska.
- Idi. Idi se provozati na tom milijun dolara vrijednom brodu i uživaj. Povedi Josha na Bahame na tjedan dana. Bit ćete ti, Josh i tvoja macho puška, pretvarat ćeš se da nemaš trideset i pet i kada shvatiš da ima i drugih stvari osim toga, onda dođi i reci mi da ti falim. Njezine plave oči su bile pune suza, a samouvjerenost se nasmijala.

– I ti meni nedostaješ. Divlje, ha? Uložila sam u ovaj odnos i ne želim sve to izgubiti. Stoga da, pošalji svoj rezime. Nađi posao kojim ćeš se ponositi. Učini nešto sa svojim životom. Podigla je valjak i napala kantu pa se boja slonove kosti prolila po podu.

Sa suvozačkog sjedala Josh je pitao:

– Jesi li ljut? Nakon sekunde je rekao:

– Tata?

– Što? Olabavio je stisak na volanu i pogledao sina.

– Ne, kompa, nisam ljut. Razbarušio je Joshovu kosu.

– Jesi li spreman za ukrcavanje na brod?

– Maksimalno. Rekao sam Evanu, susjedu, o tome. On je želio ići ali ga mama nije pustila.

– Je li u redu da idemo samo nas dvojica?

– Naravno. Bit će zabavno. Josh se nasmijao. Izgledao je mudro s naočalama.

– Radim ti čestitku na računalu, ali ne možeš je vidjeti do rođendana. Hoćeš li doći po nju?

– Naravno. Stražaru na ulazu u Isles of Lakewood, dijelu Villagea Miguela Salazara, Dan je dao svoje ime i osobnu iskaznicu, lagano lupkajući po volanu. Pričekao je dok su mu uzimali broj vozačke dozvole i obavljali telefonski razgovor. Josh je odmatao papir s niskokalorične pločice od žitarica. Lisa mu je u torbu spakirala dvije takve zajedno s jabukom, mrkvama i bocom filtrirane vode. Podigao se u sjedalu kako bi vidio kroz prozor.

– To je put za Anitinu kuću. Dan je rekao:

– Stat ćemo samo na minutu. Moram ostaviti neke stvari. Nakon što mu je Kelly Dorff ostavila poruku na sekretarici, spakirao je njezine stvari, odjeću koja je ostala kod njega, neke CD-e, izgubljene naušnice, češalj i bocu šampona. Barem je toliko mogao napraviti za nju. U kutiji joj je ostavio poruku. Žao mi je, nemoj mi zamjeriti. Sretno s bendom.

Dok je parkirao na kružnom prilazu, primijetio je monstruozno crni Harley Davidson oslonjen na nožicu ispred trostruke garaže.

Crvenokosi čovjek građen poput profesionalnog hrvača glancao je žbice. Promatrajući Dana polako je ustao i udarao krpom po dlanu.

Dan je otvorio prtljažnik i izvadio kutiju.

– Došao sam vidjeti Kelly Dorff. – Kelly je zauzeta.

– Možete li joj ovo dati?

– Martha je rekla da to odnesete iza. Prolazeći kroz kuću, iza niske Indijanke s pletenicama, Danu se učinilo da je čuo jauk gitare, lagan i prigušen. Sjetio se da Martha ima studio za probe na imanju i pomislio je da je Kelly Dorff sada tamo iza izoliranih zidova kako bi ga izbjegla.

Bijele zavjese su lelujale na otvorenim stražnjim vratima. Kroz prozore Dan je vidio tratinu koja se protezala do jezera i liniju kraljevskih palmi koja se protezala do obale. Crveno-žuto jedro nasukanoga katamarana lepršalo je na vjetru. Dan je hodao ispod paravana od bugenvilija, a onda je kročio na terasu. Žmirnuo je, sunčevo svjetlo se odrazilo od bazena, tvoreći aureolu oko stola gdje je sjedio Miguel Salazar čitajući novine.

Kada je ugledao Dana i Josha odložio je novine, ali nije ustao.

Frotirski ogrtač mu je bio otvoren, otkrivši tirkizne Speedo kupače i tamna dlakava prsa. Bose je noge držao na stolici. Kratko se nasmijao Joshu, a zatim podigao tamne oči prema Danu.

– Dobro jutro. Pozdrav je zvučao ispitivački.

– Donio sam Kellynu odjeću, rekao je Dan.

– Koliko sam shvatio sada stanuje ovdje.

– Da. Marthina je gošća. Nije zvučao sretno. Povrativši manire, pružio je ruku.

– Molim vas sjednite. Uzmite narančinog soka. Iznad Salazarove glave lepršale su rese s ruba suncobrana. Sjedio je u njegovoj sjeni. Tu je bio i poslužavnik s kolačima i salvetama, a pokraj njih srebrni vrč za vodu.

Josh je primijetio Salazarovu nećakinju i otrčao da joj kaže kamo ide danas. Nekoliko se osoba praćakalo u bazenu, a iz velikog žutog kasetofona na kraju bazena čula se salsa, sami duhači instrumenti i praskavi ritam bubnja.

Dan je stavio kutiju pokraj stolice i natočio si sok.

– Čovjek koji je vani čistio motor rekao je da dam kutiju Marthi.

– Ona pliva. Mislim da vas je vidjela. Salazar je pokazao prema drugim ljudima na terasi. Rođacima iz Ekvadora – jedan ujak i njegova žena, njihova snaha i njezina beba u vrtiću. Salazarova sestra je veslala na madracu za napuhavanje. Na sredini bazena ženine mršave ruke uporno su se dizale i spuštale dok je sjekla vodu približavajući se.

– Ponovo vam hvala što ste nam pomogli na sudu.
– A vama hvala za brod, rekao je Dan.
– Jeste li ga već vodili u ribolov?
– Isplovljavamo ovo popodne. Možda ćemo i loviti ribu.
On kaže, u redu, tata, ali neće stavljati crve na udice.
Salazar se nasmijao.

– Kada ćete ići na Bahame? Rukom je kružio iznad poslužavnika s kolačima i izabrao malenu roladu posutu bademima.

– Pa ... nisam siguran. Moram još razgovarati s Lisom. To je izazvalo mekani smiješak. Rupičasta koža se razvukla na Salazarovim visokim jagodicama, a njegove su se tamne oči pretvorile u uske proreze.

– Ne, moj prijatelju. Želiš ići? Idi. Reci Lisi, idem na Bahame sa svojim sinom. Oh, ne sviđa ti se? Žao mi je. Zagrizao je kolač do pola, gestikulirajući prema Danu.

– Nikada ne moli ženu. To rade slabići. Ti moraš biti glavni. Ako dopustiš ženi da ti govori što trebaš raditi, neće te poštovati.

– Pokušat ću to zapamtiti, Miguele. Dok su razgovarali, pogledavali su prema ljestvama na kojima bi se trebala pojaviti Martha kad bude izlazila iz bazena. Dan joj je prvo ugledao vrh glave, zatim ruke koje su stiskale sjajni krom dok joj se voda slijevala niz tijelo. Jednodjelni kupaći kostim je bio iste boje kao i njezina zlatno smeđa koža, ostvarajući dojam da nema ništa na sebi, a materijal je bio tako tanak da je Dan mogao vidjeti tamno ružičastu boju na vrhu svake savršeno okrugle dojke. Tijelo joj je bilo čvrsto i glatko. Pogledala je prema stolu gdje su sjedili Dan i Salazar i sagnula se da podigne vrpcu s naslonjača. Kupaći kostim jedva da joj je pokrivao stražnjicu. Na jednom bedru je imala tetoviranu pticu. Dan je pustio da mu oči lutaju po njezinim nogama do tetovaže od listića oko njenog lijevog članka, a zatim ponovo gore dok je skupljala svoju tešku kosu i vezala je u rep. Naušnice su joj sjale uz vrat.

Iznenada shvativši da bulji, okrenuo se natrag. Salazar ga je gledao. Dan se nasmiješio.

– Ona je prekrasna djevojka.

– Hvala, rekao je Salazar kao da mu posjedovanje ove žene daje pravo na kompliment.

S ručnikom preko jednog ramena Martha je stavila

sjajne zelene sunčane naočale i došla se pozdraviti. Salazar je ispružio ruku.

Sagnula se da mu da poljubac u obraz, ali ju je njegova ruka čvrsto povukla dolje. Prošaptao joj je nešto na uho i pustio je.

Gledajući Dana umotala se u ručnik i svezala čvor na boku.

– Što je u kutiji, Kellyne stvari? – Dan je danas dostavljač, rekao je Salazar. Uhvatio je srebrni vrč i natočio joj sok. – Sjedni s nama. Uzmi slatkiš.

– Upravo sam jela, Miguele, nisam gladna.

– Sjedni. Dan nije ni taknuo svoj sok. Donio je kutiju i sad je mogao otići. No želio je ostati još koji trenutak da vidi što se događa.

Ustao je i pridržao stolicu Marthi tako da su ona i Salazar bili jedan preko puta drugoga, a njegova stolica između njih.

– Hvala. Nasmiješila mu se i sjela. Njezina su ramena blistala od kapljica vode. Pomalo je mirisala na klor.

Dan je rekao:

– Kelly mi je rekla da će stanovati s tobom. Pitam iz znatiželje zašto je tako odlučila? Salazar se nasmijao.

– Želi biti sigurna da joj Martha ne preotme bend.

– To nije istina, Miguele. Imam opremu ovdje. Radimo na pjesmama. I Arlo je ovdje pa je sve skupa jednostavnije. Obratila se Danu:

– Jučer navečer na zabavi Kelly je stvarno zabrljala i sigurna sam da su ljudi primijetili. Stvarno mora poraditi na ritmu. Zaista ne znam što ćemo napraviti ako pukne na koncertu. Salazar se naslonio i isprepleo prste na trbuhu. Zlatna narukvica presijavala mu se na zglobu. – Netko nam je rekao da bi Marthi bilo bolje samoj s pratećim bendom. Možemo ga nazvati 'Cruz'.

Što misliš, Dane?

– Nemam mišljenje. To ovisi o bendu. Pogledao je Marthu.

– Što ti misliš?

– Pa, trenutno ne želim ništa mijenjati. Još su dva tjedna do koncerta. Martha je postajala sve hrabrija – možda zato što njezin odvjjetnik sjedi s njom, pomislio je Dan. Dodala je:

– U svakom slučaju, to je Kellyn bend. Ona ga je

osnovala. Salazar joj se strpljivo nasmiješio.

– Što su ti ljudi sinoć rekli, Martha? Da si najbolja. Zvijezda. Martha je podigla ruke da popravi rep i grudi su joj se podigle.

– Kelly piše bolje pjesme.

– Ne razumijem njezine riječi. Ona ne pjeva, ona vrišti.

– Ona ima mnogo toga za reći, Miguele. I trebao bi pokušati slušati.

– Što to ona ima za reći? Ovo je tako loša zemlja, strašno mjesto. Trebala bi otići u Ekvador. Kada sam imao deset godina, tata nas je poveo u grad jer u planinama nije bilo posla. U Guayaquilu smo živjeli u kući sa zemljanim podom. Policija je pretukla mog oca i on je oglušio. Majka mi je umrla sa sedmom bebom i morali smo skupljati smeće da bi preživjeli. Ja znam što je strašno i što to nije. Kelly bi trebala tamo otići. Salazar je rekao Danu:

– Martha zaboravlja kako je živjela prije nego što sam je sreo. Martha nije ništa rekla. Sunčane naočale su bile okrenute prema jezeru. Kap vode kliznula joj je iz kose niz vrat.

Dan se okrenuo prema Salazaru.

– Martha će to napraviti kako treba. Uopće se ne bih zbog nje brinuo.

– Da, Miguele. U ovo vrijeme iduće godine ćemo biti na nacionalnoj turneji. Bit ćemo slavni. Kelly i ja i Scott i Arlo.

– Gledat ćete je na Saturday Night Liveu – , rekao je Dan.

Salazar se uspravio u svojoj stolici smiješeći joj se preko stola.

– Što ću vidjeti? Debeloga kauboja kako svira bubnjeve. Kelly Dorff u krpama poput prosjaka i Scotta, s plavom kosom, poput mariconu, tebe – Marthu Cruz s ćulo koja joj viri iz hlača.

– Ako ti se ne sviđamo, žali se Ricku.

Salazar ju je ošamario, čuo se glasan prasak. Naočale su joj odletjele. Martha je uzdahnula i uhvatila se za obraz.

Ljudi na drugom kraju bazena nakratko su prestali razgovarati i okrenuli leđa.

Dan je shvatio da stoji. Pogledao je prema Salazaru. Crne oči izgledale su smrtonosno. Udahnuo je.

– Zašto ste to, do vraga, učinili?

– Mislim da biste trebali otići.

– Da?

Ponovo je udahnuo. Glava mu se punila strahom.

– Martha, odmah ću te odvesti odavde. Uzmi što god da ti treba, čekam te. Salazar je ustao. Bijeli ogrtač mu se otvorio, a njegov mišićavi trbuh je sjajio od ulja za sunčanje.

– Ona ne ide nikamo s tobom.

– Ako želi otići, povest ću je. Ako ti to predstavlja problem, tvoja stvar. Salazar se nasmiješio.

– To ne predstavlja meni problem, već tebi.

– Nemoj! Marthin prodoran glas probio je zrak između njih.

Zgrabila je Miguelovu ruku.

– Otiđi odmah, Dane. Buljio je u nju.

– Želim ostati. U redu? Samo idi. Na obrazu joj je gorio otisak Miguelovog dlana, a oči su preklinjale.

– Miguel je u pravu.

Ovo te se ne tiče. Molim te idi.

– Jesi li sigurna?

– Jesam. Želim ostati ovdje.

Salazar je rekao:

– Imaš li ključeve od moga broda?

– U mom stanu su. Poslat ću ih poštom, danas. Onda si možeš uvesti brod u tvoju ćulo. Brzo poput zmije Salazarove su ruke sunule i zgrabile Dana za ovratnik pulovera.

– Mislim da ću te ubiti. Smijao se kao da mu je netko rekao da drži u ruci pobjedničke brojeve lota.

– Miguele, prestani! Martha je zarila prste u njegove šake.

Njegov sin se igra tamo preko. Pusti ga! Josh. Pomisao na Josha spriječila je Dana da odvuče Salazara u bazen, gdje je znao da je u prednosti. Držati ga pod vodom dok ne ostane bez zraka i utopi se. Zatim bi ga izvadio van i ostavio pokraj bazena.

Salazar ga je odgurnuo.

– Ajde. Uzmi dječaka i gubi se.

Poglavlje 19

Ispod žarkog sunca, veliki sportfisher letio je po vodi gonjen s dva dizel motora. Dan je stajao za kormilom, a Josh mu je sjedio s lijeve strane na suvozačkom sjedalu. Zaljev je bio pun jahti, dasaka za jedrenje, glisera,

raznobojnih jedara koja su titrala prema vjetru.

Dan je zaključio da mu muškost ne ovisi o tome da odmah pošalje ključeve. Josh je očekivao vožnju brodom, red je da to i dobije. Već su napravili puni krug po Key Biscayneu, zatim su odjurili po atlantskoj strani Miami Beacha nekih osam kilometara od obale, brod je udario u valove, razbacivao pjenu, ostavljajući oko osamsto metara dugu brazdu iza sebe. Sada su se vraćali prema jugu, po obalnim vodama, polagano krstareći. Kada su prolazili ispod autoputa koji povezuje kopno s Miami Beachem, Josh se spustio niz ljestve do kokpita i bacio udice. Dan mu je manje – više rekao kakva je situacija. Čovjek, čiji je brod, treba ga natrag ranije nego što je očekivao. Smješkao se i smijao, skrivajući svoju ljutnju. Želio je izvući čep i potopiti nesretni brod. Bio je ljut i na sebe. Podbadao je Salazara što je bilo jednako zabijanju čavlića u čegrtušu i Salazar je sve istresao na Marthu.

S vremenom mu je čisto plavo nebo i užitak upravljanja brodom ohladilo bijes i razočaranje. Kad su stigli do marine i Bertram se poslušno vratio natraške na svoje mjesto, sunce je postalo blijeda uspomena na horizontu, a spremnici goriva su usisavali zrak. Dan je odvezao Josha natrag u Lakewood Village. Lisa jedva da je progovorila. Iscrpljen i obeshrabren, Dan se uputio kući.

Kad se autom popeo na više dijelove mreže cesta koje čine Golden Glades petlju, Dan je mogao vidjeti svjetla Miamijska raširena prema jugu i zapadu i preko prema istoku, a tamo gdje je završavalo kopno, tamna linija je označavala ocean. Iza toga, preko krivulje Atlantika, bili su Bahami.

Pokupit će tisuću dolara koje mu Rick duguje za Marthin slučaj. To i MasterCard odvest će njega i Josha na tjedan dana u Cat Cay. Rick će poslati demo traku lovcu na talente u Capitol, koji će doći na koncert, oduševiti se, potpisati ugovor i Martha će biti na putu u New York. Adios, Miguel.

Dan je prošao 151. ulicu, zatim 125. ulicu prema North Miamijsku, zatim 119. Vozio je 113. kad mu se lice pojavilo u sjećanju.

Trgnuo je volan u desno, presjekao tri trake, ušao na autoput i vratio se. U 125. ulici uputio se prema North Miamijsku. Morao je pronaći Manatee Studios.

Možda mu je razmišljanje o demo traci potaklo

pamćenje. U intervalima brzim poput stroboskopskog svjetla, vidio je tamnokosog bradatog čovjeka. Ako ga pronađe, studio će biti otvoren.

Poglavlje 20

Oni su uvijek otvoreni preko noći – mogao bi se sjetiti tko je to.

Trebalo mu je gotovo pola sata da pronađe studio. Natrijske lampe su žučkastim svjetlom osvjetljavale prazno parkiralište. Dan je prepoznao kontejner za smeće, pa obraslu hrpu paleta. Farovima je osvijetlio natpis: MANATEE STUDIOS. Ugasio je motor i pogledao kroz staklena vrata.

Polako mu je dolazilo. Vidio je čovjeka dva puta. Jednom ovdje, prije par tjedana, a onda ponovo jutros ispred stana Elaine McHale. Njezin gost je bio isti čovjek kojeg je nakratko vidio u zatamnjenoj kontrolnoj sobi studija. Ne snimatelj, nego onaj drugi. Tražeći Ricka, Dan je otvorio vrata kontrolne sobe. Čovjek je ostao nepomičan, kao da bi ga svaki pokret odao. U djeliću sekunde pogledi su im se sreli, a onda je snimatelj ustao i slučajno zagradio Danov pogled. Onda ga je Rick izveo van i zatvorio vrata.

Ako je to bio isti čovjek, zašto bi onda studijski snimatelj posjetio saveznog tužioca? Obrisao je znojne dlanove o nogavice kratkih hlača. Znao je da bi mogao biti u krivu što se toga tiče.

Smrtonosno pogriješiti.

Poglavlje 21

Stojeći u moru svjetla na trijemu kuće svog bivšeg šogora, čuo je Ricka kako viče dobro, dobro. Onda tišina, kao da viri kroz špijunku. Onda škljocaj otvaranja vratiju.

Rick je vezao remen na kariranom kućnom ogrtaču.

– Što je ovo? Zašto prvo ne nazoveš?

– Mislio sam da nećeš biti u krevetu, tiho je rekao.

– Da li Sandy spava? – Ne, čeka mene, spremna za ples, ako razumiješ usporedbu. Kosa mu je stršila, i mirisao je po kolonjskoj vodi.

– Dane izgledaš kao govno. Što se događa, čovječe?

Dan je čuo škripu i pogledao prema stepenicama.

Viknuo je:

– Sandy, to sam samo ja, Dan. Moram razgovarati s Rickom na trenutak. Nemoj ustajati. Zgrabio je Rickovu ruku i odvuкао ga prema radnoj sobi, maloj prostoriji s televizorom, uz dnevni boravak, koji je i u polumraku svjetlucao pun ogledala i poliranih pločica.

– Što je

– Šuti i slušaj. Već je gotovo do pola ispričao što je vidio kada su se vrata naglo otvorila. Na njima je stajala Sandy u spavaćici, prekriženih ruku i raščupane kose.

– Dečki, nemate li ništa protiv, recite mi što se to dovraga događa?

– Vрати se u krevet, bundevice. Kada ju je Rick pokušao okrenuti udarila ga je po ruci.

– Nemoj mi to raditi. Pitala sam nešto. Ovo je i moja prokleta kuća, za Boga.

– Rick, ozbiljno mislim! Gledala je čas jednoga čas drugoga.

Rick je ubrzano disao. Dan se ukočio. Gužvala je spavaćicu iznad srca.

– Oh, moj Bože. Da li je netko umro? Josh je dobro? Dan je odgovorio:

– Josh je odlično. Žao mi je što sam te morao uznemiriti ovako kasno, Sandy. Morao sam Ricku postaviti nekoliko osobnih pitanja – mislio sam, meni osobnih.

– Lupao si na vrata kao da te goni ubojica sa sjekirom.

– Nisam znao jeste li budni.

– Zašto prvo nisi nazvao?

– Pa, nemam mobitel, a prolazio sam ovuda. Oštro ga je pogledala.

– Ti meni lažeš, gospodine. Rick je rekao:

– Isuse! To je između mene i Dana. Dobro?

Muški razgovor? Hoćeš li se sada vratiti gore? Pojavio mu se znoj na gornjoj usni.

– Ne. Dan je stavio ruku na Rickovo rame.

– Nazvat ću te ujutro.

– Aaaah, sranje. Rick je potonuo u stolicu, ruku obješenih između nogu. Čela mu se presijavala na svjetlu stolne lampe. Podigao je glavu i pogledao Dana.

– Reci joj. Noćas ovdje neće biti ni mira ni tišine ako joj ne kažemo. Nakon jedne sekunde Dan je rekao:

– Sandy, nisam koristio telefon jer se bojim da bi vaša linija mogla biti prisluškivana. Moguće je – ne i sigurno – da bi čovjek kojeg sam danas slučajno vidio na ulici mogao biti prikriveni policijski istražitelj, a istog sam čovjeka vidio u kontrolnoj sobi Manatee Studiosa. Rick mi je rekao da mu je ime Victor Ramirez. To sam shvatio malo prije, na povratku, nakon što sam odvezao Josha kući, inače bih došao ranije.

Pitao sam Ricka što zna o Ramirezu.

– Oh, moj Bože. Rick

– U redu je, rekao je, posegnuvši da joj stisne ruku.

– Što si učinio?

– Ništa. Kunem se. Rick je pročistio grlo.

– Upoznao sam Victora Ramireza prije dva mjeseca. Dao mi je neke preporuke, i ja sam ga provjerio. Čovjek je glazbeni producent. Snimatelj, Willy Silva, je pravi snimatelj. Njihova oprema je upravo ono što smo tražili za snimanje Mayhema. Imaju Mesa-Boogie Mark III. pojačala, dinamičnu konzolu, digitalne glazbene zapise, kompjutorsku podršku. Za koliko studija znaš da imaju kompjutorsku podršku? Dan je upitao:

– Ali ako su Ramirez i Silva tako dobri, zašto su u toj štakorskoj rupi od zgrade u North Miamiju?

– Zašto ne bi bili? Za snimanje ne plaćaš visoku najamninu. Ne moraš nikoga impresionirati. Sve što trebaš je oprema, a oni je imaju. Victor je investitor. Ima nekoliko noćnih klubova u Portoriku i jedan u Atlantic Cityu

– Dan je polako ispuštao dah, a Sandy je zurila kao da mu čita misli.

Rick je rekao:

– Dajte, dečki. On je čist. U zabavljačkoj industriji, Victor želi izgraditi vlastitu veliku korporaciju. Ljudi to stalno pokušavaju. On svoju zamisao pokušava pokrenuti ovdje, manja je konkurencija nego u New Yorku. Tako je Victor jednog dana došao u Coral Rock. Otišli smo na ručak. Rekao je da je čuo za bend, da su atraktivni, želi ih snimiti i distribuirati njihove CD-e.

Ja sam rekao, ne hvala, sklopit ćemo posao s velikom korporacijom. Kaže, dobro, to je u redu. Daj da mi snimimo demo. Ako bend potpiše ugovor, možemo se dogovoriti s Capitolom, Atlanticom ili s kim već ili ćemo u krajnjoj liniji imati dobru reklamu.

Kažem, ne, taj demo mora biti napravljen kako treba, mislim savršeno kvalitetno. Trebamo superiskusne ljude. Rekao je nema problema, popričaj s našim snimateljem. I jesam. Razgovarao sam sa Willyem Silvom. Provjerio sam njegove preporuke. Poslušao sam neke njegove mikseve, koji su me oborili s nogu. Rick se nasmijao:

– Dane, prikriveni policijski istražitelji se ne zamaraju toliko. To bi moralo koštati – Isuse, samo oprema!

Ovdašnja policija nema takvu opremu za snimanje.

– Mogli su je iznajmiti, rekao je Dan.

– Ali ja sumnjam da Ramirez pripada North Miamiu ili Metro-Dadeu. Mislim da je on federalni agent, a njegove preporuke su falsificirane, a ako ne ispričao je vraški dobru priču. Sandy je spriječila uzdah vrhovima prstiju. Dan ju je pogledao, zatim rekao:

– Reći ću ti gdje sam vidio Ramireza – čovjeka koji bi mogao biti Ramirez. Na ulazu u stan moje prijateljice, pomoćnice državnog odvjetnika. To je savezna stvar, Rick. FBI, DEA, carina – moguće da je Manatee Studios fasada. To je klopka, ali ne znam za koga. Na trenutak je Rick sjedio nepomično kao da su ga umočili u beton. Na kraju je rekao:

– Što ... to zapravo znači? Dan je rekao:

– Je li ti Ramirez rekao tko je vlasnik zgrade?

– Ne. On samo tamo unajmljuje prostor, nekoliko studijskih prostorija, uključujući i onu koju koristimo za snimanje dema. Dan je lupkao prstima po koljenima.

– Je li moguće da se tamo obavljaju još neki poslovi osim dogovorenih? Jesi li primijetio ljude koji dolaze i odlaze, a ne pripadaju tamo?

– Poslovi?

– Droga, Rick. Narkotici? Kokain? Pratiš li me?

– Ja – ja ne – moguće je, pretpostavljam. Sandy je gledala u Ricka ne govoreći ništa.

Rick je rekao:

– Ne. Uh-uh. Pričekaj malo. Pokušavam razmisliti.

Skinuli smo IRS s leđa. Čist sam. Ako je Victor iz DEA-recimo da je, do vraga – zašto bi nadgledao mene? Ja nisam ništa napravio. Ne družim se s dilerima. Ne bih se upustio u tako nešto.

To je samoubojstvo. Dan nije bio zadovoljan odgovorom. Nastavio je.

– Koga poznaješ, Rick? Tko bi mogao zanimati

federalce?

– Poznajem tone ljudi. Da, neki od njih jesu mutni, ali o tim stvarima se ne raspravlja na koktelima, razumiješ li me? To nije tema razgovora.

– Koji od tih ljudi su povezani s Manatee Studiosom? Dan je pričekao i rekao:

– Samo bend, točno? – Mayhem?

Oh, nema šanse. Poznajem te ljude, rekao je Rick.

– Je li tako, Sandy? Bave se glazbom i to je sve. Dobro, možda popuše malo trave, ali dilanje? Nasmijao se.

– Čuo sam danas, rekao je Dan, – da se Leon Davila vratio u Ekvador. Imaš li kakvu informaciju o tome?

– Meni nije ništa rekao. Briga me, nije mi se sviđao. I ubacili su Arla Patea unutra tako brzo da to stvarno nije bilo bitno. Vidiš Dane, umjetnici su poznati po nepouzdanosti. Kao naš basist.

Zbrisao u Atlantu. Čim dobiju bolju ponudu, odu.

– Što je s novim basistom? – Scott Irwin. Upoznao sam ga prije nego Ramireza. Student je novinarstva na ovdašnjem sveučilištu.

A Kelly Dorff? Ti je poznaješ bolje od mene, pa ti meni reci. Arlo Pate – čudan tip, ali ne mogu zamisliti da bi zainteresirao federalce. Martha? Nikad.

Prepametna je da bi upala u tako nešto. Sve što želi je ugovor za snimanje. Dan je rekao:

– A što je s Miguelom Salazarom?

– A ne. Nikako. On je u redu.

– Misliš? Jutros sam bio kod njega u Lakewoodu.

Martha mu je rekla nešto s čime se nije slagao, pa ju je udario.

– Udario je Marthu? Rick je uvukao zrak.

– Oh, čovječe. Je li ona dobro?

– Naravno, osim što ne želi napustiti kurvinog sina.

– Pa, ne može. Pričali smo o tome. Prvo koncert, onda će sve biti u redu. Čovječe, znao sam da ima problema, ali

– Udario ju je?

– Ježim se od Salazara, Rick. Mislim da bi on mogao biti taj koji ih zanima. Sandy je ispružila ruku i zgrabila Rickovu.

– Dušo? Rick ju je ignorirao.

– Salazar ima kompaniju u Miamiju i on financira bend. Ako radi nešto drugo u svoje slobodno vrijeme ja za to ne znam. Dane, mislim da pretjeruješ. Na kraju je Rick pogledao u Sandy koja ga je tapšala po ruci.

– Što? Sandy je kleknula.

– Prošle noći kad je Kelly bila tako uznemirena, kad je plakala? Prije nego što si došao vidjeti kako je, pričala je i pričala, a ja nisam obraćala pažnju. No rekla je da je bila uhapšena s kilom heroina i kako je zbog toga sve započelo. Je li ti ikad pričala o tome? Skrenula je pogled s Ricka na Dana.

– Heroin? Rick se zavalio natrag u stolicu, a ruke su mu se objesile sa strane.

– Oh, što je sljedeće? Uzmi me, Bože.

– Ni ja nisam znao, rekao je Dan. – Nikada to nije spomenula.

Kada se to dogodilo? Je li prijava bila odbačena iz nekog razloga?

– Nisam je pitala, jer je grozno plakala. Smirila se i poslije to više nije spominjala.

– Što je mislila time, 'Time je sve započelo'?

– Dušo, ni ja ne znam kao ni ti, ali možemo pitati.

– Rick, jesi li ikada vidio Kelly s dilerima? Nemoj mi reći da ne znaš tko su oni, rekao je. – U ovom poslu to se zna. – Kada je svirala sa svojim prijašnjim bendom, Black Mangom, njihov je menadžer imao veze s tim. Rick je gledao u strop. – Mislim da je bio iz Philadelphije. Uhapšen je u onoj raciji u Coconut Groveu. To je bilo kada je onaj tip, onaj iz Ekvadora, poginuo u pucnjavi s policijom. Kako se ono zvao? Znaš, onaj zbog kojeg si izgubio posao. – Luis Barrios.

– Točno. Menadžer Black Manga je uhićen zajedno s grupom ljudi u toj raciji i osuđen na zatvorsku kaznu zbog preprodaje kokaina. Poznavao sam Kelly u to vrijeme i sretao sam i Marthu i Leona, koji su također bili u bendu, ali sam postao njihov menadžer tek kasnije. Rick se uspravio u stolici.

– Čekaj malo. Možda smo se prepali ni zbog čega. Pitao si me je li moguće da Kelly dila? Nema teorije. Nekada je redovito uzimala kokain, ali ne u zadnje vrijeme. Nisam ga vidio, a vjeruj mi često sam imao priliku. Smiješeći se Rick je zagladio kosu.

– Ne možeš biti siguran da si vidio Ramireza. Vidio si

nekoj tipa s bradom, istih godina i iste građe. Ustao je, a Dan ga je pratio pogledom.

– Točno? To si vidio? Zar si me izvukao iz kreveta da mi to kažeš? Dan je rekao:

– Možda griješim. Kao što sam rekao, vidio sam ga samo letimično.

– Oh, Bože – Rick je na trenutak pokrio lice rukama, a zatim ih dignuo u zrak. Zgrabio je Dana i poljubio ga u obraz.

– Dane, volim te, iako sereš. Sada se gubi odavde, hoćeš li? Mahao je rukama prema Sandy, da ustane.

– Vrijeme je za spavanje.

– Rick. Bilo je oštine u Danovom glasu.

– Što? – Dat ću ti savjet, u redu? Pravni savjet. Tu pred tvojom ženom tako da mi kasnije ne možeš reći da te nisam upozorio. Nisi iskren prema meni. Obojica to znamo. Što god da se događa, bolje da mi kažeš sada – kao svom odvjetniku – jer će kasnije biti prekasno. Dan je govorio polako, izgovarajući svaku riječ poput zvonjave dubokog, prigušenog zvona. – Nemoj se zajebavati s federalcima. Ako budeš, iz principa će te poslati u zatvor do kraja života. Rick se nasmijao, pogledavajući Dana i Sandy. Rekao joj je:

– Mislim da je poludio. Vidi tipa i odjednom ja dilam kokain.

– Do vraga, pokušavam ti pomoći. Rick je upro prstom u Dana. da

– Žao mi je što sam te zamolio da preuzmeš Marthin slučaj. Napravio sam ti uslugu, prijatelju, jer me sestra zamolila. Trebao sam uzeti nekog agresivnog advokata s Boulevarda koji ne misli da je Božji dar jebenom američkom pravnom sistemu. Dan je spojio dlanove da ne zakuca Ricka u zid.

– U redu. Dobro. Reći ću ti nešto. Kada se pojave policajci, zovi nekog drugog. Završio sam s tobom.

– Ništa nisam napravio! Duboki jecaj čuo se s druge strane gdje je još uvijek klečala Sandy.

– Rick? Tresla se.

– Molim te nemoj. Dan je stavio ruke na bokove.

– Reci joj o Salazaru.

– Oh, za ime Božje.

– Reci joj. – Posudio sam novac od Miguela Salazara. Pa što! Ako sam zbog toga kriminalac – ako sam zbog toga

povezan s tim što god da on do vruga radi, a ne znam što tip radi – onda priznajem krivicu. Sandy je buljila u njega.

– Koliko?

– Sto tisuća.

– Zašto Rick? Samo je omahnuo glavom.

– Zašto? – Zato ... htjela si novi auto i namještaj

– Kriviš mene, ti kurvin sine? – a nisam ti to mogao priuštiti. Posao je išao loše ove godine. Nisam želio da znaš koliko loše. I nisam želio ... tebe izgubiti. Rickov glas je podrhtavao. Bio je na rubu i kretao se dalje.

– Vratit ću mu. Dobar je po tom pitanju. Samo moramo napraviti taj demo.

Tada ćemo imati koncert. Sve će biti u redu. Obećajem ti, hoće.

– Dovraga Rick! Bacila se na njega, posrnuo je.

– Što si to napravio? Znala sam. Znala sam! Vrištala je udarajući ga.

Rick je podigao ruke.

– Prestani! Sandy! Pomaknuo se, zgrabio jastuk sa naslonjača i udario ju s njim. Sagnula se i udarila ga u trbuh. Rick se srušio na naslonjač, ogrtač mu je pao s ramena.

Dan ju je odvukao od njega. Još jednom je zavrištala i onda je nastala tišina. Rick je popravljao kosu dršćućom rukom. Obrisao je nešto krvi s nosa pojasom ogrtača, digao se i ponovo ga svezao.

Ona je sjela u stolicu i zatvorila oči.

– Koliko moram podnijeti, Gospode?

– Sandy?

– Ne mogu to više podnijeti.

– Ne ostavljaj me bundevica.

– Sigurno da hoću. Vraćam se natrag u Georgiju. Zbog tebe brzo starim.

– Ne. Ti si najljepša žena na svijetu. Spustio se na koljena.

– Molim te, Sandy. Vratit ću mu čim bend dobije ugovor

– I kad na vrbi rodi grožđe.

– Preklinjem te. Molim te, dušo. Daj mi još jednu priliku. Ne ostavljaj me.

– Rekao si to i prošli put i ostala sam, a vidi sad!

– Toliko te volim. Oh, Bože. Molim te, ne ostavljaj me. Onda više nemam razloga za život. Ubit ću se, kunem se.

Sandy, ti si smisao mog života. Nemoj ići. Molim te. Molim te nemoj. Lice mu je bilo zakopano u njezinom krilu, prigušivši mu glas. Ramena su mu se tresla. Oklijevajući na početku, Sandy mu je dotakla zatiljak, pramenovi njegove kose krivudali su joj kroz prste.

– Ti glupoguzi mali kurcoglavče. Dan je tiho rekao da će sam izaći.

Kila heroína. Kila. Ne nekoliko grama već 2,2 funte heroína.

Dan je znao kolika je kazna za to na federalnom sudu. Minimum deset godina zatvora, bezuvjetnog. Kelly Dorff je bila uhapšena – ali ne i osuđena. I nikada to nije spomenula.

Dan je stao da uzme benzin i buljio u pumpu sve dok se nije sjetio da ju je čuo kako se isključila prije nekoliko minuta. Vratio se natrag na međudržavnu cestu, vozeći prema jugu. Prošao je izlaz za Biscayne Boulevard, nastavio voziti prema centru došavši u blizinu Coral Gablesa.

Prošao je pokraj zgrade Elaine McHale, vozeći se tihom ulicom koja je imala park s druge strane. Svjetlo je bilo upaljeno.

Njezin auto je bio tamo, mali ford Sedan. Ponovo prošavši provjerio je sve druge automobile i među njima nije našao tamno plavi Chevy Caprice.

Opsovao je jedva otvorivši usta, parkirao i otišao stazom do njene verande. Vreće za smeće su nestale. Svjetlo je curilo kroz minijaturne zastore na prozorima. Legao je na zvono. Ništa. Ponovo ga je pritisnuo. Stavio je uho na vrata. Nikakvog zvuka.

Udario je šakom po vratima i odšetao natrag do auta. Dok je odlazio shvatio je kako je bio glup što je došao ovamo. Ona nije bila prijatelj, ona je bila savezni tužitelj. Duboko je disao da svlada drhtanje.

Poglavlje 22

Vjusta bengalska smokva ispred Danovog stana radila je takvu sjenu da je Dan pitao kućevlasnika da ugradi senzor za svjetlo na trijem. Uključivalo se sa zalaskom sunca, a isključivalo u zoru.

Već nekoliko puta nije radilo, tako da Dan nije bio

posebno iznenađen kada je ugledao prednji ulaz u mraku. To je bila jedna stara zgrada; uvijek nešto nije radilo.

Ušao je unutra, zatvorio vrata i uključio prekidač na zidu.

Svjetlo se nije upalilo. Pretpostavio je da je izgorjela sijalica. Jedva da je vidio put. Sivi pravokutnik obilježavao je prednje prozore i konture namještaja – naslonjač, stolicu i krivulju sjenila lampe – bile su jedva vidljive. Jedini tračak svjetla dolazio je s televizijskog ekrana. Prostorija u kojoj se nalazio akvarij bila je tamna i neobično tiha, bez uobičajenog zvuka mjehurića koje je stvarala pumpa.

Nema struje, pomislio je. Onda je primijetio nježno plavi sjaj koji se odražavao na zidu prema kuhinji – digitalni sat na mikrovalnoj. Gotovo istog trenutka je primijetio žuti d isplav na stereu: 11.08.

A onda tihi šum i neki pokret.

Ukočio se. Bio je potpuni mrak tamo gdje je stajao. Nitko bez optike za noćno promatranje nije ga mogao vidjeti. Stajao je nepokretan, osluškujući. Još jedan šum, čudan zvuk kojem nije mogao odrediti pravac. Nije bio izvana, iz susjednog stana ili odozgora.

Netko je bio ovdje u njegovoj sobi.

Pomislio je da pobjegne van, ali je već bio okrenuo sigurnosni zasun i nalazio se nekoliko koraka udaljen od vratiju. Ako se pomakne otkrit će svoj položaj.

To mora da je bio klinac iz susjedstva koji je došao pogledati njegovu elektroničku opremu, netko preplašen kao i on. Nije bilo mnogo toga što je za Dana bilo vrijedno, osim njegove ronilačke opreme vrijedne nekoliko tisuća dolara – boce, regulatori, podvodne puške, podvodna kamera. Držao ju je u kutu dnevne sobe blizu hodnika.

Dan nije disao i nije se micao. Čuo je zvuk automobilskih guma na ulici. Udaljenu grmljavinu mlažnjaka. Slabe glasove kroz zidove.

Ponovo se čuo tihi šum. I još jednom. Dan je nakrivio glavu.

Zvuk je dolazio iz blizine akvarija. Izdahnuo je. Bile su to ribe, njegovi plavi neonski glavoči. Otvarali su usta na površini. Obično bi ih nahranio kada bi došao kući. Malci su bili gladni. Osjećao se glupavo. Zamišljao je Miguela Salazara kako čeka da ga zgrabi i gurne mu nož u rebra.

Nije bilo struje jer je iskočio osigurač. To se i prije

dogaðalo.

Odluĉio je upaliti svjetlo u kuhinji i pogledati ploĉu s osiguraĉima. PaŹljivo je krenuo preko dnevne sobe, s rukama ispruŹenim ispred sebe, a onda se upitao, zašto radi sat na stereu ako je iskoĉio osiguraĉ. Akvarij nije radio, a bili su na istoj utiĉnici. Stao je u vodu. Ćuo je pljuskanje pod gumenim potplatima. Cipelom je gurnuo nešto preko drvenog poda sobe. Sagnuo se na trenutak slijepo pipajuĉi prije nego što su se njegovi prsti slegnuli oko tankog metalnog cilindra. Podvodna puška, njegova kratka podvodna puška s pedeset centimetarskom cijevi. Jaka guma je bila opuštена, slobodno je visjela. Najlonski konopac je bio odmotan. Harpuna nije bilo, bio je ispaljen.

Val vruĉine oblio mu je tijelo, a zatim ledeni znoj. Tiho i oprezno spustio je pušku. Sada kada su mu se oĉi navikle na tamu vidio je obrise velike kuhinje. Ustao je i napipao put, a zatim pokušao naĉi prekidaĉ na zidu. Bljesak neonskih cijevi iznad njega napola ga je zaslijepio. Priĉekao je i kada ništa nije ĉuo, pogledao je iza ugla. Preko naslonjaĉa je mogao vidjeti dnevnu sobu.

Prevrnuta svjetiljka. Metalno postolje akvarija prevrnuto na bok, a staklo razbijeno. Voda, pijesak, morska trava. Komadiĉi jarko plave boje – njegove mrtve ribe. Komad bijelog koralja u obliku prstiju. Sljedeĉeg trenutka se sjetio da nije bilo koralja u akvariju.

Obišao je stoliĉ i pogledao. Nije bio koralj. IspruŹena ruka. Rukav od plavog trapera. Duga plava kosa.

Potrĉao je preko sobe i spustio se pokraj nje. Koljeno mu se klizalo na krvavom podu. Osjetio je jaku bol.

– Kelly! Pokušao ju je posjesti. Glava joj je pala unazad, zatim na prsa. Osjetio je vlagu na dlanovima. Njezina bijela majica bila je natopljena krvlju. Jedna krvava linija tekla joj je iz usta i sušila se na obrazu. Svjetlo je titralo u njenim poluotvorenim oĉima.

Detektiv za umorstva sjedio je za kuhinjskim stolom nasuprot Dana, zapisujuĉi u mali spiralno uvezani notes.

Dan mu je rekao njeno ime. Rekao mu je tko je bila. Gdje Źivi. Gdje je Źivjela. PredloŹio mu je da stupi u vezu s Marthom Cruz i Rickom Robbinsom. Dan je objasnio da je Rick menadŹer Kellynom bendu, Mayhemu, a Martha je bila njezina najbolja prijateljica. Gonzalez je zapisao njihove telefonske brojeve.

Skupljen u stolici, Dan je naslonio glavu na zid. Oprao je ruke i noge. Imao je zavoj na koljenu. Hitna pomoć mu je izvukla komadić akvarijskog stakla. Policija je htjela njegovu odjeću pa se presvukao u traperice i majicu. Još je bilo krvavih mrlja na telefonu. Pozivajući 911, znao je da je prekasno da bi je spasili. Harpun je prošao skroz, ušavši kroz grudni koš okrznuo je kralješnicu na izlasku van. Mrtvozornik je upravo otišao. Dan nije vidio pregled tijela, ali je vidio kako guraju nosila na kotačima kroz izlazna vrata. Ispred zgrade je traka s natpisom mjesto zločina išla od ulične lampe do drveta pa do ograde, ograđujući šest metara široki prolaz od ulice do Danovog trijema, zadržavajući u ovo doba rijetke znatizeljnike na udaljenosti. I stražnje je dvorište bilo ograđeno.

Krim-tehničari su fotografirali i zaprašivali u potrazi za otiscima.

Dan je pogledao sat na mikrovalnoj: 2.36. Morao se usredotočiti da zapamti da je već poslijepodne.

Detektiv za umorstva ga je pitao kako je upoznao pokojnicu.

Dan mu je rekao da je došla u njegov ured po savjet u vezi s prometnom kaznom. Počeli su izlaziti. To je bilo prije šest tjedana, otprilike.

Posjetnica je ležala na stolu. Jesus A. Gonzalez, detektiv narednik, odjel za umorstva. Gonzalez je izgledao prilično moderno za policajca. Imao je stanjenu sijedu kosu, dužu odostraga i mali dijamant u lijevoj usnoj resici. Nalazio je da je zanimljivo što je Dan odvjetnik.

– Eres Cubano?

– Ne, moj djed je bio Kubanac. Došao je ovamo 1940. Bio je ribar. – Vidim akvarij ovdje. Skupljate ribe? Lijepe su. One plave.

Kako se zovu?

– Neonski glavoči. Drugi detektiv, mlađi čovjek, bio je ležerno naslonjen na sudoper, prekrivenih ruku. Značka mu je visila na džepiću sportske jakne.

Gonzalez je upitao:

– Kada ste prekinuli s gospođicom Dorff?

– Prije nekoliko tjedana, čini mi se.

– Zašto je došla noćas?

– Ne znam. Nisam razgovarao s njom od kada smo prekinuli.

– Da li je bilo neke zle krvi, recimo, između vas i gđice Dorff?

– Zle? Ne. Nije joj bilo drago što smo prekinuli, ali nismo postali neprijatelji. Nazvala me u subotu i zaželjela mi dobro, u stvari.

– Malo prije ste rekli da niste razgovarali.

– Ostavila mi je poruku na sekretarici.

– A tako. I niste je vidjeli otkad ste prekinuli?

– Ne, vidio sam je u studiju nekoliko dana nakon toga. Jutros sam odnio nešto njenih stvari k njoj. Ona stanuje – stanovala je kod Marthe Cruz. Nisam je vidio, ali sam čuo kako svira gitaru.

Imali su probu večeras. Ne znam kada su završili. Pitajte Marthu.

– Hoću. Je li Kelly imala neprijatelja za koje znate?

– Ne koliko ja znam.

– Bilo bi korisno, rekao je Gonazalez, – kad biste nam mogli dati imena svakoga tko bi, znate, ovako nešto mogao napraviti ovoj mladoj dami. Možete li nam pomoći?

– Svakako. Dan je zatvorio oči na trenutak. Vidio je podvodnu pušku na podu, gdje ju je ispustio. Najlonski konopac je prolazio kroz Kellyino tijelo. Harpun je imao oštar nazubljeni čelični vrh i policija ga je iščupala iz zida, iza akvarija.

Gonzalez je rekao:

– Nitko nije noćas provalio ovamo, zar ne?

Mislio sam da je provala, gospođica Dorff dolazi, zatiče provalnika-

Dan je odmahnuo glavom.

– Vrata su bila zaključana. Nisam vidio nijedan razbijeni prozor.

– Da li je imala ključ?

– Ne. Oh, čekajte. Držim rezervne ključeve ispod stražnjih stepenica za slučaj nužde. Znala je gdje su. Moguće je da ih je upotrijebila da uđe. Gonzalez je pogledao drugog detektiva, koji je odmotao ruke i izašao van baciti pogled. Rekao je Danu:

– Hoćete čašu vode?

Smijem li ja uzeti jednu?

– Čaše su iznad sudopera. Dan je naslonio čelo na ruke. Čuo je otvaranje vrata hladnjaka. Kloket vode. Voda je

kapala iz cijevi pumpe, posljednjih nekoliko kapi. Kelly je na smrt iskrvarila. Da je Dan došao samo deset minuta prije, možda bi uhvatio kurvinog sina. Oko jedanaest navečer, susjeda je čula vrisak, zatim lomljavu. Nije obratila pažnju. Vratila se televizoru.

Poravnajući rub hlača, Gonzalez je ponovo sjeo.

– Odakle ste se vraćali kući?

– Od mog bivšeg šogora u Pompano Beachu.

Rick Robbins. – Menadžer Kellynog benda. I kad ste napustili njegovu kuću?

– Da vidimo. Tamo sam došao oko pola deset, a otišao oko deset.

– A prije toga? Dan je treptao i trljao oči. Kuhinja se činila tako svijetlom.

– Odvezao sam sina kući. On živi s majkom u Lakewood Villageu.

To je u okrugu Broward.

– Znam gdje je Lakewood, Gonzalez je rekao. – Lijep predio.

Vaša bivša žena je Robbinsova sestra, jesam li dobro shvatio?

– Da, ime joj je Lisa Galindo. Hoćete li adresu?

– Dat ćete mi je kasnije, ako je budem trebao. A kada ste napustili njenu kuću?

– Oko pola osam. Dan je pogledao prema gore. Drugi detektiv se vraćao kroz stražnja vrata.

– Nema ključeva, rekao je, – ali mrtvozornik je rekao da je pronašao nekakav ključ u džepu njenih traperica. Dan je rekao:

– Upravo sam se sjetio da je brava bila zaključana kada sam došao, ali sigurnosni zasun je bio otvoren. Isti ključ ih zaključava. Kelly bi ih oboje zaključala kad bi došla.

Detektiv je rekao:

– I onda?

– I onda ju je netko slijedio unutra, a otišao je okrenuvši automatsku bravu.

– Što time dokazujete?

– Ne znam. Pustila je nekoga unutra.

– Doći ćemo i na to, rekao je Gonzalez. Njegov ton je rekao mlađemu muškarcu da se ne petlja u njegov posao. Ponovo je pogledao Dana.

– Smijem li vas pitati koliko dugo ste razvedeni?

- Od prošlog kolovoza.
- Vi i vaša bivša se dobro podnosite?
- Dobro. Pokušavamo ispraviti stvari. Možda ćemo opet biti zajedno. Gonzalez je kimnuo.
- Sretno. I ja sam razveden. Prošle godine. Moja bivša mi stalno radi sranja zbog žena s kojima izlazim. Nasmijao se i prekrizio noge.
- Izlazim s mladim komadima, dobro? Moja bivša skače do stropa, a ja nisam čak više ni oženjen s njom. Da li je bivša poznavala Kelly?
- Mislim da su se upoznale, vjerojatno preko Ricka.
- Jesu li se dobro slagale?
- Srele su se, nisu se poznavale, Dan je rekao nestrpljivo.
- Jesmo li završili? Želio bih se istuširati.
- Uskoro. Gonzalez je pogledao svoje bilješke.
- Koje je prirode bio vaš posjet gospodinu Robbinsu?
- Pravne. Ja sam mu odvjetnik.
- O čemu se radi?
- Žao mi je, to je povjerljivo.
- Pretpostavljam da ima neke veze s bendom. On je menadžer, točno?
- To je povjerljivo, naredniče.
- Dobro. Gonzalez je kotrljao olovku između dlanova.
- Pomozite mi shvatiti ovo. Napustili ste kuću bivše žene u pola osam. Stigli ste u kuću gospodina Robbinsa u Pompano Beach, malo sjevernije od Fort Lauderdalea u pola deset. To je put od pola sata, u to doba noći. Pitam se biste li mi pomogli preciziravši gdje ste bili ostalih sat i pol. Dan se iznenada sjetio da se vozio amo-tamo po autoputu, zatim oko Manatee Studiosa, pokušavajući naći čovjeka s bradom.
- Irelevantno je gdje sam bio u to vrijeme. Kelly je umrla u jedanaest.
- Gospodine Galindo, dozvolite da ja odlučim što je relevantno. Volim imati sva polja popunjena. Tu sam malo čudan? Dan je osjetio prvi val gnjeva, pojačanog spoznajom o vlastitoj gluposti. Sam je ušetao u to. Detektiv iz odjela za umorstva ga je ispitivao. Daniel Galindo je osumnjičenik u ubojstvu. Naravno da je sumnjiv. Bivši dečko. Dan je govorio svojim klijentima ponovo i ponovo: Nemojte razgovarati s policijom. Što god im kazali, mislit će najgore. Dajte im ime, adresu, a onda pozovite odvjetnika.

– Gospodine Galindo? Ali on je bio odvjetnik. Reporteri će puzati po ovom slučaju već od ranog jutra i zadnje što je htio čuti u vijestima je bilo, Policija je priopćila da je odvjetnik i bivši pomoćnik državnog odvjetnika, iz Miamijsa, Daniel Galindo odbio komentirati misterioznu smrt njegove bivše ljubavnice, rock pjevačice Kelly Dorff, čije je tijelo pronađeno sinoć u njegovom stanu.

Dan je prekrižio ruke.

– Između osam i devet sati sam se zaustavio radi posla koji ima veze s gospodinom Robbinsom – i o kojem nisam spreman diskutirati – a poslije sam se odvezao do njegove kuće u Pompano Beachu, došavši tamo, kao što sam već rekao oko pola deset. Otišao sam oko deset, došao kući, otključao vrata, ušao i našao gđicu Dorff mrtvu u mojoj dnevnoj sobi.

– Ovamo ste stigli u jedanaest.

– Jedanaest nula osam.

– I niste već prije vidjeli Kelly Dorff, te večeri? Niste razgovarali telefonski?

– Ne. – Došli ste kući i našli tijelo.

– Upravo sam vam to rekao. Osam minuta – manje ili više – nakon što je moja susjeda čula ženski vrisak i lomljivu stakla mog akvarija. Jesmo li sada gotovi?

– Izdržite još malo. Otišli ste od Robbinsa oko deset sati. Gospođica Dorff je ubijena oko jedanaest, a vi ste, prema vašim riječima, stigli u 11.08.

– Prema satu na stereu, odgovorio je Dan.

– Točno. Od Pompana do Miamijsa je ... koliko? Pedesetak kilometara? I trebalo vam je sat i osam minuta? Po međudržavnoj cesti. Gonzalez je čekao.

– Možete li to objasniti? Razjasniti mi? Danova je košulja bila mokra ispod pazuha i osjećao je znoj kako ga škaklja niz kičmu.

– Mogu. Bio sam kod prijatelja. Otišao sam k njemu da popričamo o poslu.

– Toga ste se tek sada sjetili?

– Točno.

– Kako se zove prijatelj? Želio bih ga nazvati – ili nju. Dan je odmahnuo glavom.

– Odgovorio sam na dovoljno pitanja. Sada ću obaviti telefonski razgovor.

– Koga ćete nazvati?

– Svog odvjetnika.
– Trebate odvjetnika. Ma, dajte. Vi? Gonzalez je odložio bilješke. – Slušajte. Bilo bi puno jednostavnije da mi kažete što se dogodilo?

– Jesam. Dan je prošao pokraj njega i izašao iz kuhinje. Prošao je kroz dnevnu sobu, ne gledajući krv niti ostatke akvarija.

Dva policajca u tamno plavim uniformama promatrala su ga. Čuo je Gonzaleza kako ga zove. U svojoj spavaćoj sobi imao je automatsku sekretaricu ugrađenu u telefon. Tek je sada primijetio da zeleno svjetlo pokazuje da su na njoj dvije poruke.

Stojeći na vratima, Gonzalez mu je rekao.

– Nemojte ga ni dotaknuti. Do njih je došao uniformirani policajac koji nije bio siguran što se događa. Gonzalez je ušao i pritisnuo gumb krajem olovke.

Čuo se bip. Zatim uzrujan Lisin glas.

– Dane? Nadam se da si na putu k meni. Rekao si da ćeš vratiti Josha do sedam i trideset. Tišina. Još jedan bip. Kellyn promukli glas.

– Bog. Ja sam. Vidjela sam te danas kad si bio kod Miguela.

Trebala sam izaći, no bojala sam se. Glupo, ha? Hvala ti za odjeću i ostalo. I još nešto. Dane, moram razgovarati s tobom večeras.

Navratit ću nakon probe. Važno je. Molim te nađi vremena. Vidimo se. Gonzalez je uključio gumb za ponavljanje. – Bog. Ja sam ...

– U glavi Dan je vidio Kellyno usko lice, tanke usne. Vidio ju je kako priča, mičući kosu s očiju.

– Probat ću pogoditi – prva je poruka od vaše bivše, a druga od Kelly Dorff. S maramicom preko ruke, Gonzalez je podigao poklopac i izvadio traku.

– Tvoja susjeda mi je rekla da je nedavno čuo svađu ovdje. Viku, vrisku, psovke, glasne udarce. Sljedeći si je dan vidio na dvorištu i pitala te što je bilo. Ispričao si se. Rekao si da se više neće ponoviti jer se gospođica Dorff više neće vraćati.

Sjećate li se toga? – Izađite van. Moram telefonirati.

– Razgovarat ćemo o tome u stanici.

– Nećemo, osim ako me ne uhitite, a nemate nalog. Ček nemate ni mogući motiv da bi dobili nalog. Gonzalez se

nasmiješio.

– Na osnovu onoga što već imamo, ne vidim problem. Dan je kontrolirao svoj glas.

– Ne mogu vas izbaciti s mjesta zločina, ali mogu nazvati svog odvjetnika. A onda idem. Charlie Dunavov stigao je za petnaest minuta, raščupan i zlovoljan. Reкао je policajcima da želi da se izgube do podneva i da vrate Danove ključeve u ured. Dan je objesio vreću s odijelom u stražnjem dijelu cadillaca.

Dok su kretali s parkirališta, prošli su pokraj policijskih automobila i kombija za očevide, i Dan je vidio detektiva Gonzaleza kako ih promatra s prednjeg trijema.

– Dobri Bože. Charlie, razgovarao sam s kopiletom. Ne mogu vjerovati. Sjedio sam tamo i odgovarao na pitanja. Sve znam o tome, a ipak sam to učinio.

– Oh, sve ćemo to riješiti. Charlie je skrenuo na lijevo prema Biscayne bulevaru.

– Odvjetnici su najgori. Mislimo da sve možemo ispričati. Pametni smo. A što će reći Udruženje odvjetnika Floride ako ne damo objašnjenje? Što će reći naši klijenti? Bulevar je bio mračan i tih, prošlo je samo nekoliko automobila u oba smjera.

– Misle da sam ju ja ubio! To je nezamislivo. Zašto se toliko znojim?

– Znojiš se jer se osjećaš krivim. Osjećaš se krivim jer se tako svi osjećamo kada pati osoba do koje nam je stalo. To je u ljudskoj prirodi. Misliš, Oh, da nismo prekinuli, ovo se ne bi dogodilo.

Točno? Naravno. Jeftina psihologija.

– Trebao bih nazvati Ricka. Ne smije to čuti na vijestima.

– Kada stignemo k meni, porazgovarat ćemo što ćemo.

– Kasno je. – Budan sam poput sove. Alva je ustala i čeka nas. Rekla je da će pristaviti kavu.

– Reći ću ti sve što znam, Charlie. Potrajat će. Dan je opet vidio Kellyno lice i osjetio ja kako mu se steže grlo i kako ga boli.

Poglavlje 23

Ubojstvo Kelly Dorff potaknulo je govorkanja u radnoj grupi operacije Manatee. Državni odvjetnički ured,

uključene federalne agencije, lokalne snage zakona su pretpostavljale da je netko otkrio tko je ona, povjerljivi doušnik. Očekujući da će objekti istrage potražiti zaklon, FBI je tražio da ih se odmah uhapsi. DEA je tražila odgodu. Kako su objekti nastavili s normalnim životnim navikama, dogovoreno je da se uhićenja provedu kao što je planirano, nakon što DEA uhiti Miguela Salazara ovaj vikend.

Prvi susret Salazara i agenta Vincenta Hoopera, koji se predstavljao kao Victor Ramirez završio je tako što je Salazar predložio još jedan susret. Ponovo će se naći u nedjelju, ovoga puta kako bi obavili posao. Ramirez će donijeti 500 000 dolara u gotovini. Salazar će donijeti isti iznos na bankovnim računima stranih banaka, umanjen za svoj uobičajeni honorar od deset posto. Salazar će osobno obaviti transakciju. Njegov kurir, Leon Davila, vratio se u Ekvador. Tako je rečeno. Nitko od veza u Ekvadoru ga nije vidio.

S prioritetima usmjerenim drugdje, istraga o ubojstvu Kelly Dorff prepuštena je lokalnoj policiji Miamijska. Elaine McHale je pročitala novine. Znala je da policija sumnjiči Dana Galinda, pretpostavljajući da je izbila svađa između bivših ljubavnika. Nije znala tko bi drugi mogao biti na listi sumnjivaca. Niti je znala zašto je Kelly bila otišla vidjeti Dana te večeri. Zanimalo ju je kako je reagirala DEA.

DEA-in agent Scott Irwin pojavio se kao svjedok pred velikom porotom u jednoj od finalnih sjednica operacije Manatee.

Elaine je odlučila da će ga pitati.

Velika porota-zapravo dvije odvojene dvanaesteročlane grupe, koje su se okupljale u različite dane – sastala se na devetom katu federalne zgrade. Bezlično sivo predvorje bilo je zatrpano novinama i praznim plastičnim šalicama za kavu u tako kasno popodne. Izlazeći iz jedne od porotničkih soba, Elaine je ugledala Irwina kako razgovara s tajnim agentima. Svi su nosili kravate i tamne sportske kapute. Pažljivo je pogledala da izdvoji Irwina, onog sa svijetlo smeđom kovrčavom kosom. Perika je izgledala stvarno. Nije bilo ni traga njegovoj plavoj punk-rockerskoj kosi.

Kimnula je prema policajcima i rekla:

– Agente Irwin, htjela bih nakratko porazgovarati s vama. Otišli su iz predvorja u malu sobu za sastanke okrenutu prema zapadu.

Elaine je spustila rolete, a tračci svjetla iscrtali su sive zidove i tepih. Irwin nije ništa govorio. Tako su dobri u tome, pomislila je. Prazan pogled. Ni prijateljski ni neprijateljski. Čekao je, ali bez nestrpljenja. Osjećala se kao da gleda u screen saver na zaslonu.

Naslonila se na rub stola.

– Želim saznati što se dogodilo Kelly Dorff. Ona i ja smo razgovarale u nekoliko navrata i na neki način sam je upoznala. Što god da piše u Miami Herald u očito nije cijela priča. Pitam se biste li je vi mogli nadopuniti. Irwin je rekao:

– Trebali bi razgovarati s policijom.

– Da, ali vi ste ovdje, rekla je, – i radije bih čula što DEA misli o tome. A naročito vaše mišljenje. Imali ste probu u Marthinom studiju, u Salazarovoj kući, one noći kad je umrla.

– Točno.

– Otišla je oko deset sati?

– Da. – Dobro, što se dogodilo? Udahnuo je, kao što ga je vidjela da radi prije nego što bi odgovorio na pitanje velike porote.

– Proba je trajala do nešto prije deset sati. Kelly je već bila spomenula da se treba naći s Danom Galindom te večeri. Martha Cruz nije htjela ići. Htjela je da nastavimo raditi. Bili smo usred pjesme kad je Kelly isključila gitaru i rekla da odlazi.

– Što se onda dogodilo?

– Ona i Martha su se svađale oko toga. Martha je rekla da Arlo i ja trebamo više raditi da bi sve naučili prije koncerta. Kelly je rekla da radimo već deset sati i da su već svi umorni. Optužila je Marthu da želi promijeniti srž benda – ista svađa već tjednima.

Tada je Kelly otišla.

– Da li ste vi ostali nastavili raditi?

– Ne. Martha je htjela nastaviti, ali ja sam joj rekao da sam preumoran. Htio sam slijediti Kelly, ali je njezin auto već bio nestao.

Dovezao sam se do Galindovog stana u deset i četrdeset dvije minute. Ako je otišla u deset imala je sasvim dovoljno vremena doći do tamo. Nije bilo svjetla, niti njegovog niti Kellynog auta, pa sam pretpostavio da su se našli negdje drugdje. Tada sam nastavio po prethodno dogovorenom planu, sastao sam se s agentom Hooperom.

- Je li Salazar znao kamo Kelly ide?
- Znao je. Pitao ju je zašto želi razgovarati s Galindom. Nije htjela reći.
- Da li ti znaš?
- Ne. Zafrkavao sam je zbog toga. Pitao sam je hoće li se ona i Galindo pomiriti, ali nije htjela pričati o tome. Elaine je lijeno primijetila kako sunčane zrake svjetla, koje su prolazile kroz roletu, tvore isprekidano ´z´ na mjestu gdje su se lomile u kutu zida, a zatim opet na podu.
- Je li moguće da je Salazar posumnjao da radi za nas?
- Moguće je. Vidio sam čovjeka iz bliza i mogu reći da je vrlo pametan i vrlo sumnjičav. Do prvog dogovora, susreta između njega i Vincenta Hoopera, skoro nije ni došlo. Agent Irwin se naslonio na rub stola, sklopivši ruke ispred sebe. Rebra svjetla vijugala su po njegovom sakou, kravati i bijeloj košulji.
- I daje Salazar posumnjao da je ona povjerljivi doušnik nije baš vjerojatno da ju je povezao s Victorom Ramirezom. Dogovor za nedjelju još uvijek vrijedi. To znači da ne sumnja na klopku.
- Gdje je bio Salazar za vrijeme probe?
- Ulazio je i izlazio. Kada su se Martha i Kelly počele svađati, Salazar je izašao iz sobe i nije se više vraćao. Nekoliko minuta kasnije, kada sam odlazio, pogledao sam u garažu. Unutra i okolo bilo je raznih automobila, ali Salazarov auto nisam vidio. Ponovo sam se vratio unutra i pod nekim izgovorom upitao sluškinju kamo je otišao Salazar. No se, senor. Nije znala. Ali sljedećeg dana je rekla policiji da je bio kod kuće cijelu noć i kartao sa sestrom.
- Pokriva ga. – Zna li policija da bi Salazarov alibi mogao biti lažan? Elaine je prvi put mogla vidjeti svijetlu točkicu na zaslonu.
- Nestala je. Irwin je rekao:
- Nisam siguran da li su upoznati s tim podatkom ili ne. Nije mogla zaustaviti osmijeh.
- Vi niste sigurni. Dobro, jeste li vi osobno upoznali policiju s tom informacijom?
- Ne, nisam.
- Zašto niste?
- Nisam bio pozvan komentirati Salazarov alibi i njegove nedostatke, gospođo McHale.

– Informacija koja je izravno povezana s istragom o ubojstvu i vi niste našli za potrebno to iznijeti na vidjelo?

– Držimo se po strani od toga.

– Vidim. Tako policija neće slučajno omesti sastanak Hoopera i Salazara u nedjelju.

– Točno.

– Čak iako u međuvremenu Daniel Galindo bude uhićen za ubojstvo? Agent je imao osmijeh kojeg kao da i nije bilo. Kada bi ga pomnije pogledao, nestao bi.

– Ako je nevin, gospođo McHale – a u to iskreno sumnjam – onda nema razloga za zabrinutost. Zar ne? Morala se nasmijati.

– Vi ste ljudi nevjerojatni. Irwin se odlijepio od ruba stola.

– Žao mi je Kelly Dorff. Ne biste se trebali osjećati krivom, mislim, ne osobno. Družila se s dilerima. Policajci su je uhapsili jer je pomagala prenijeti heroin.

Nitko je na to nije tjerao.

– Da. To je rekao i Vincent Hooper.

– Ako smo završili, rekao je Irwin, – moram otići na još jedno mjesto. Kimnula je.

– Samo dajte. Krenuo je i otvorio vrata, upalilo se svjetlo na ekranu.

– Još jedna stvar, ako smijem? Pustite Hoopera da radi svoj posao. Ako se želite ševiti s njim, to je vaša stvar, ali pričekajte dok operacija završi. Vrata su se zatvorila za njim, a Elaine je bila neko vrijeme previše zbunjena da izađe iz sobe.

John Paxton, glavni tužilac u radnoj grupi i Elainein šef, dogovorio je sastanak s državnim odvjetnikom u pet sati. Željeli su proći detalje izjave koja će biti pročitana novinarima u sljedeću srijedu ujutro.

Nakon primjene oštih mjera, ranih devedesetih, na veliki priliv kokaina koji je u SAD ulazio preko Miamija, kraljevi droge počeli su robu slati preko Meksika. Kada se pojačala kontrola granice na jugozapadu, ponovo se povećao promet u južnoj Floridi.

1995. godine za carinike je bilo uobičajeno da pronađu 500 kila skrivenih u teretnim kontejnerima ili lažnim pretincima u brodovima i avionima. Prvo su zapljene narasle na 1 000 kila, zatim na 3 000. Optužnice i uhićenja u operaciji Manatee pokazat će javnosti da vlast potpuno

kontrolira situaciju.

Tiskovna konferencija će biti emitirana u podne. Državni odvjetnik za južni dio Floride bit će na podiju. Agenti FBI-a, DEA-e i pripadnici lokalnih policijskih snaga stajat će iza njega. Dva kongresmena iz Floride bit će mu s desne strane. John Paxton će mu biti s lijeve strane, a do njega, njegova glavna asistentica, Elaine McHale.

Elaine je čekala Paxtona u njegovom uredu dok sastanak nije završio. Nije se iznenadio što ju je tamo našao; često su tako ulazili jedno k drugome.

Prepričala mu je razgovor s DEA-inim agentom Scottom Irwinom.

Paxton, koji je do pola njene recitacije držao dlanove ispred usta, počeo se lupkati prstima po bradi, a zatim je spustio ruke na stol.

– Dobro, što predlažeš? – Mislim da to ovisi o tome što radi miamijska policija. Do kuda su stigli s istragom? Imaju li ikakvih tragova osim Dana? Da li ga zaista žele uhititi?

– Planiraju uhićenje za sutra ujutro, rekao je Paxton.

– Nisu mu rekli.

– Sutra?

– U cik zore. S bivšom je ženom u Lakewood Villageu tako da će uhićenje biti tamo. To je informacija koju sam dobio iz ureda državnog odvjetnika. Detektiv iz odjela za umorstva je prilično siguran da ima dokaze. Galindo nema alibi. Ima motiv. Njegovi su otisci prstiju nađeni na oružju ubojstva, podvodnoj puški, s kojom zacijelo zna baratati. Opruge Paxtonove stolice su zacviljele kada se naslonio. – Možda je to bio nesretan slučaj koji Dan ne želi priznati. U tako nešto bih mogao povjerovati. Elaine je odmahнула glavom. – Nije u tome stvar. Policiji bi trebalo reći da je alibi Miguela Salazara lažan. Zar ćemo samo stajati i gledati kako optužuju nevina čovjeka?

– Poštujem tvoju brigu, Elaine. To je plemenito, dobronamjerno. Ali kloni se toga. U ovom se slučaju slažem s DEA-om. Ustala je i odšetala do prozora.

– Gledaj. Jednostavno ćemo reći državnom odvjetništvu da pričeka do iza ponedjeljka. Dan nikamo neće otići. Policija može provjeriti Salazara, a onda donijeti odluku. Paxton je rekao:

– DEA to neće dozvoliti. Ne žele da išta ugrozi slučaj. Imaju pune mjehure, a nemaju vremena za pišanje do

sljedećeg tjedna. Ne očekuj da će Scott Irwin pristati ni u kojem slučaju.

Možemo porazgovarati s Hooperom, ali u ovom stadiju ne vjerujem da će se htjeti umiješati.

– Ja bih mogla, rekla je Elaine.

– Oh Bože. I što onda? Tisak bi počeo gurati nos pod našu suknju. Dovoljno je loše to što je bivši tužitelj osumnjičen za ubojstvo, da ne spominjemo činjenicu da bi mogao biti umiješan u operaciju pranja novca.

– Kelly Dorff je potpuno odbacila te optužbe, rekla je Elaine.

– Rekla je DEA da je to izmislila da napakosti Danu zbog toga što je prekinuo s njom.

– Toliko ti je stalo da dokažeš da je nevin?

– Ne, ali dovodim u pitanje način na koji je ovo vođeno. Povećala je ton. Uzdahnula je i rekla:

– Gledaj. Ako imamo oslobađajući dokaz i ne damo ga, što će tisak reći o tome. Možemo pokušati prikriti činjenicu da smo za to znali i nismo ništa poduzeli.

Spasiti se neugodnosti. Ili možemo pričekati dok Salazara ne pritvore. Možemo ga pitati gdje je bio kada je Kelly Dorff ubijena.

Hoće li nam izaći u susret? Dan Galindo će do tada biti uhićen zbog ubojstva. Zar će Salazar onda reći, Oh, ne. Pustite ga. Ja sam to učinio? Paxton je upitao:

– Je li on to učinio?

– S podvodnom puškom? Sumnjam. Ako je se želio riješiti, zašto bi to napravio u Banovoj kući? Jednako lako – lakše – mogao je odvesti par kilometara na zapad i baciti je u Everglades. Poanta ostaje, John. Skrivamo dokaze pred policijom. Činilo se da je Paxtonova pozornost usmjerena prema stolu, dvanaestostranom bijelom plastičnom kalendaru koji je stalno okretao, čas okrenuvši lipanj, pa kolovoz, pa ožujak.

– Kada si zadnji puta vidjela Dana Galinda? Namrštila se, ne shvaćajući na što cilja. Paxton je ponovo okrenuo kalendar. Rujan. Srpanj. Podigao je pogled.

– Kada si zadnji put razgovarala osobno s Danom Galindom? To je vrlo jednostavno pitanje, Elaine.

– Svratio je do mene kući, prošle nedjelje ujutro. Pričali smo vani, na trijemu nekoliko minuta. Dodala je:

– Svratio je da me pozdravi. Nisam ga očekivala. Rekla sam mu da imam posla i otišao je. Paxton ju je još uvijek gledao.

Rekla je:

– Zašto me to pitaš? Gurnuvši kalendar u stranu, Paxton je rekao:

– Nisam želio voditi ovaj razgovor s tobom, Elaine. Bila si mi desna ruka, što se tiče Manatee. Oslonio sam se na tebe i opravdala si moje povjerenje. Ali više ne vjerujem da možeš biti nepristrana. Želim da izađeš iz radne grupe. Sada. Odmah. Zaljuljao joj se pod ispod nogu. Elaine se automatski pridržala za naslon stolice.

– Mislim da si zapela na ovoj stvari s Danom Galindom. Ne shvaćam. Ali neka bude što mora biti

– John, to je potpuno besmisleno!

– Kao šlag na torti, nastavio je, – je to što si postupila protiv mog savjeta da ne razgovaraš sa svjedokom. Sjećaš li se te rasprave? Rekao sam ti da ne razgovaraš s Kelly Dorff. No, ti si upravo to napravila – Ni na koji način mi nisi izričito zabranio

– Izričito? Nemoj mi reći da nisi razumjela. Išla si glavom naprijed i ćaskala s povjerljivim doušnikom DEA-e, bez njihovog znanja, pa se pitam je li rasprava imala ikakve veze sa – Paxton je podigao glas spriječivši je da odgovori. – S ovim. Premećući papire po stolu izvukao je jedan list s hrpe.

– S ovim. Ovo je transkripcija telefonskog razgovora obavljenog s telefona Miguela Salazara u prošli petak navečer. Dobio sam ju danas, kao dio uobičajenog paketa DEA-inih transkripcija prisluškivanih telefonskih razgovora. Možda ćeš je prepoznati. Stavio je naočale. – Ide otprilike ovako,

'Bog. Ovdje Kelly Dorff... nazvala sam Vincenta i povukla što sam rekla o Danu. I slušaj. Nisam mu rekla da ste ti i Dan prijatelji i sve, u redu? ... Ne zaboravi na demo snimke. Obećala si.'

– Izgovarajući posljednju riječ pogledao je Elaine. Čekao je da čuje što ima za reći.

– Nikada nisam rekla Kelly da to napravi, John. Napravila je to zato jer se osjećala krivom. Bilo joj je žao što je lagala.

– Možda joj je i bilo. Ali pretpostavimo da ova

transkripcija dođe, kao što vjerojatno hoće, u ruke obrane. 'Očito je, dame i gospodo porotnici da je ovaj povjerljivi doušnik lažljivac i vlada to zna. Elaine McHale je obećala nabaviti studijske snimke za Kellyn rock 'n roll bend ako Kelly povuče ono što je rekla, ono što je rekla o njezinom bivšem dečku, Danu Galindu.' – Elaine je mogla samo nijemo stajati dok je John Paxton nastavljao svoju tiradu. – Zaboravi to. Što je još gore, puno gore, to što si izabrala učiniti mi nešto iza leđa. Isto mi tako nisi ni spomenula ovaj telefonski poziv Kelly Dorff. Saznao sam iz transkripcije.

Ono što ne znam, zato što me nitko ovdje nije uputio, je što si joj točno rekla, što je bilo tako osjetljivo da to nije mogla spomenuti DEA-i. Zašto se smiješ? Mislím da trenutno nisi u poziciji da ti išta bude zabavno, Elaine.

– I nije. Sjetila sam se svih svojih zaključnih izlaganja pred porotom. Objašnjavajući im stav tužitelja. Onda se diže obrana i radi istu stvar, a porota se pita govorimo li uopće o istom slučaju. Paxton je polako skinuo naočale i odložio ih na stol.

– Zar ne znaš što ti pokušavam reći?

– Znam. Žao mi je, Johne. Masirao si je šiju.

– Odbijam povjerovati kako pokušavaš nekome pomoći da izbjegne progon, ali drugi bi ljudi mogli. Drugi ljudi to i vjeruju, u stvari.

– Tko ti je to rekao? Odmahnuo je glavom.

– Ne smijem o tome govoriti.

– DEA? Mogu li toliko pretpostaviti?

– Ne gnjavi, Elaine. Paxton se zavalio u stolicu. – Želim da uzmeš tjedan dana odmora. Reci u uredu da ti je majka bolesna ili imaš zubobolju. – I gledaj tiskovnu konferenciju na televiziji. Rekla je.

– Ne želimo nikoga osramotiti.

Prostrijelio ju je pogledom. – Kada se vratiš reći ćeš mi na čemu želiš raditi. Sve dolazi u obzir osim Manatee. – Nema veze što sam ja napravila većinu poslova oko toga u posljednjih šest mjeseci. – Elaine – podigao je prst, tražeći da prihvati.

Naslonila se na stolicu i podigla glavu.

– Dobro. Ostavit ću ti spise na stolu do petka, zajedno s bilješkama. – Hvala ti. Bila je na vratima kada je rekao.

– Elaine? Blizu si ruba. Nemoj ga prijeći. Nemoj

kontaktirati s Danom Galindom prije sutra ujutro. Nemoj razgovarati s policijom o Miguelu Salazaru. Jesam li bio jasan po tom pitanju? Kimnula je i izašla van.

U svom uredu, Elaine nije upalila svjetlo. Stala je pokraj prozora. Sunce je skoro zašlo, bilo je još samo nekoliko slabih zraka svjetlosti po zgradama i ulicama punih prometa. Osjećala se potpuno potrošenom, posramljenom iako bi bilo teško točno reći zašto. Pomislila je da će vjerojatno otići kući i zasluženo se napiti.

Kelly Dorff nije trebala umrijeti. Otkad je čula vijesti, Elaine se pitala što bi se dogodilo da ju je skinula sa slučaja. Da je puste, to je Kelly željela. Elaine je mogla reći, Hvala ti za pomoć, ali sada idi. Ne trebaš svjedočiti. Idi. Pjevaj. Sviraj gitaru.

To bi trebalo bilo dovoljno, mislila je Elaine. Dovoljno pića da ne vidi Kelly Dorff kako sjedi preko puta nje za stolom u restoranu i stavlja šlag u teške šalice kao da su od najfinijeg porculana. Kako stavlja svoju dugu kosu iza ušiju. Te iznenađujuće ružne, nevjerojatno jake ruke. Kelly je ugasila šibicu zadebljanim jagodicama prstiju. Bila je skeptična po pitanju svog uspjeha, no unatoč tome nije ga manje željela. Moja posljednja šansa, Kelly je bila rekla. Ako to ne učinim ovaj put, gotovo je.

Dovoljno pića da ne ustane rano ujutro. Nije željela isteturati iz kreveta, uključiti radio i čuti ime Dana Galinda na jutarnjim vijestima.

Poglavlje 24

Dan je u ponedjeljak proveo noć u Charlievoj kući, a onda je pitao Lisu može li na nekoliko dana koristiti njenu gostinsku sobu. Trebalo mu je da se makne iz Miamijsa. Daleko od stana. Naručio je temeljito čišćenje, nekoga da ukloni tepih i izriba podove.

Do tada Dan nije želio vidjeti stan.

Rick se dovezao u Lakewood kako bi porazgovarali. On i Dan su otišli u stražnje dvorište i popili par piva dok je Lisa uklanjala suđe od ručka.

Dan je rekao:

- Ti si je nagovorio da mi dozvoli ostati, nisi li?
- Da, dobro. Rick je zurio u bocu u ruci.
- Što će se događati s tobom?

- Još ne znam.
- Panduri će te uhititi zbog toga?
- Vjerojatno. Nisam to rekao Lisi.
- O, Isuse. Reci mi, što ja mogu učiniti?
- Pobrini se za nju i Josha, ako ja ne budem mogao.
- Nema problema. Neko vrijeme su šutke sjedili.

Dan je rekao:

– Znam da me ne mogu optužiti, pa i nisam previše zabrinut. K vragu to. Kako je Martha podnijela Kellynu smrt?

Nisam razgovarao s njom.

– Martha je rekla da nađem novog gitaristu. Istina je. Hladnokrvna mala kuja, zar ne? Rick je popio pivo, podrignuo i stavio bocu na stazu.

– Ostali se drže skupa. – A ti?

Nasmijao se.

– Ja ću biti u studiju, počev od sutra navečer i provjeravati gitariste. Imam neke momke na listi. Bez djevojaka.

Možda jedan od njih može nositi plavu periku i pjevati u falsetu. Rick je iznenada zajecao, zatim stegnuo zube. Uzdahnuo je.

– O, Isuse. To jadno dijete. Sve se raspada, Dane. Dan je čuo otvaranje kliznog paravana. Lisina sjena je pala na stazu.

– Dane? Josh je spreman za spavanje. Možeš li mu doći zaželjeti laku noć?

– Dolazim za dvije minute. Vrata su se zatvorila.

Rick je ustao.

– Trebao bih krenuti.

– Čekaj. Dan je rekao tiho:

– U nedjelju navečer bend je imao probu u Salazarovoj kući. Kada su završili?

– Ja nisam bio tamo, odgovorio je Rick, – ali Martha mi je rekla da je Kelly krenula k tebi oko deset sati, i kako nije došla natrag cijelu noć, Martha je zaključila da će ostati kod tebe.

– Zna li zašto je Kelly željela razgovarati sa mnom? – Rekla je da ne zna. Unatoč svemu, te su djevojke bile prilično bliske. Teško je povjerovati da joj Kelly ne bi rekla.

– Tko je još znao kamo je krenula?

– Svi su znali. Kelly je bila nestrpljiva da što prije završe, a Martha je željela nastaviti rad. Vježbali su od podneva. Ona i Kelly su se posvađale, onda je Kelly skinula gitaru i rekla da ide, a oni mogu nastaviti svirati bez nje.

– I jesu li?

– Ne, spakirali su se.

– Kamo su otišli? Rick je nagnut pokupio svoje boce koje su zveckale jedna o drugu.

– Arlo i Martha su ostali u kući. Miguel je bio na katu s obitelji. Scott je nestao kad i Kelly. Martha ne zna kamo je otišao. – On ne bi imao razloga pratiti Kelly, zar ne?

– Ne mogu to zamisliti. Dobro su se slagali. Rekao je da ima djevojku. Dan je upitao:

– Pretpostavljam da je policija provjerila gdje je bio?

– Nesumnjivo. I mene su pitali gdje sam bio. Mislim da je neki od tvojih lokalnih narkića vidio kako ulazi, slijedio je, uplašio se. Možda je tako bilo.

– Možda. Rick je kucnuo Dana bocom u prsa.

– Hej. Sandy i ja smo razgovarali. Nabavljamo ti novi akvarij.

– Niste to trebali učiniti.

– Marine Mart. Već sam ih nazvao. Što god poželiš – do detalja. Ne budi lud.

Josh je svoju sobu držao urednom, sve na svome mjestu. Plastične kutije pune šarenih igrice i igračaka su bile složene uza zid.

Zavjese su odgovarale pokrivaču. Imao je krevet na kat za slučaj da neki od prijatelja ostane prespavati. Mali akvarij je žuborio pod prozorom. Nije bilo televizora, ali je imao novo računalo s tiskačem u boji. Bez modema. Lisa nije htjela da odlazi na Internet dok još malo ne naraste.

Kad je Dan lagano pokucao na otvorena vrata, Josh, u pidžami, je ustao od stola s omotnicom u ruci. Svjetiljka se odražavala u njegovim naočalama kad je podigao glavu da pogleda oca.

– Što to imaš, prijatelju?

– Tvoju čestitku.

– Rođendan mi je tek sutra.

– Ovo je u slučaju da ne budeš sutra tu, rekao je Josh.

– Pitao sam mamu, ali ni ona još nije znala.

– To je istina. Možda neću biti tu. Dan je čučnuo pokraj njega. – Mogu li je vidjeti?

– Napravio sam je na računalu. Josh je pogledao omotnicu.

– Napraviti ću je ponovo ako želiš. Ova baš i nije nešto.

– Kako to misliš? Super je. Dan je sjedio prekrivenih nogu na tepihu, a Josh je stajao pokraj njega, gledajući mu preko ramena, čekajući presudu.

Na žutoj omotnici pisalo je tata crvenim kosim 3-D slovima koja su rasla od malih prema velikima.

– Lijepo je.

Dan je izvadio čestitku. Na sjajnom bijelom papiru Josh je isprintao brod iz crtanog filma i plave valove. Dvije sićušne figure, nacrtane rukom stajale su na krmi s ribičkim štapovima. U gornjem desnom uglu smijalo se žuto sunce. Unutra je pisalo:

– Mom tati. Ti si najbolji.

Sretan rođendan. Od tvog sina, Joshua D. Galindo.

Dan je osjetio kako mu oči gore. Tiho je rekao:

– Famosno.

– Mama je rekla da sam krivo napisao 'ti si'. Trebalo je biti jedno 'i' na kraju. Josh mu je pokazao riječ.

– U redu je. Sigurno joj se ipak svidjelo.

– Rekla mi je da ju napravim ponovo, ali više nisam imao ovakvog papira.

– Ovo je u redu. Dan je poljubio Josha i povukao ga u krilo.

– Je li ti mama objasnila zašto je moje ime bilo na televiziji?

– Rekla je da je to bilo zato jer je netko umro u tvojoj kući.

Nije mi dala da gledam televiziju. Moj prijatelj Taylor mi je rekao u školi da je žena ubijena harpunom. Što se dogodilo?

– Moja prijateljica je došla u posjetu, a ja još nisam bio došao kući. Netko – još ne znamo tko – ju je ubio, Joshe. Policija će ga naći. Neće više nikoga povrijediti. Josh ga je mirno pogledao kroz naočale.

– A je li bila izbodena i razrezana u komade? To mi je rekao Taylor.

– Ne, sine. Ubijena je podvodnom puškom. Jednom od mojih. Dan je dodao:

– Ostale sam bacio.

– Vidio si je mrtvu?

- Da, izgledala je vrlo spokojno, kao da spava.
- Jesi li tužan?
- Naravno. Bila mi je prijateljica. Dan je stisnuo Joshovo rame.
- Zvala se Kelly. Svirala je gitaru i pjevala u rock and roll bendu.
- Nije istina.
- Istina je. Čak je imala i tetovaže i prsten u nosu. Nisi je nikada vidio, ali ja sam joj pokazao tvoju sliku. Rekla je da izgledaš kao super klinac, kao mladi pastuh. Točno je tako rekla. Josh se nasmijao, a Dan mu je prošao rukom kroz kosu i ustao.
- Laku noć, sine. Hvala ti za čestitku. Zašto mi ne napišeš i prigodnu pjesmicu?
- Pjesmicu? Josh je prevrnuo očima i odglumio da se davi.
- Onda priču. Priču o tebi i meni kako lovimo ribe.
- Za priču bi trebalo puno vremena, rekao je.
- Imamo vremena. Lisa je razvukla trosjed u gostinskoj sobi. Razmotala je čistu plahtu i prostrla je po madracu. Pažljivo ugurani rubovi. Držala je jastuk ispod brade i obukla ga u jastučnicu. Kada se okrenula da uzme pokrivač s police ormara, primijetila je Dana na vratima.
- Uzeo joj je pokrivač i bacio ga na krevet. Zagrlio ju je. Zbog malene svjetiljke, soba je djelovala intimno i sigurno. Teško je disao i još ju je čvršće pritisnuo uza se.
- Trebam te, Lisa. Stavila mu je ruke na leđa, na čvrste mišiće uz kralješnicu.
- Grudi su joj bile meke i tople.
- Mislila sam da to nikada neću čuti od tebe.
- Idemo u krevet. Na trenutak se ukipila pa je Dan rekao:
- Neću te ni pipnuti ako ne želiš. Lisa je podigla glavu i zlatna kosa joj je pala unatrag, val svile. Polako se nasmiješila, kutovi usana su joj razvukli glatke obraze.
- Želim. Stavila je svoje usne kraj njegovih i šapnula:
- Drago mi je da si se vratio. Ležao je u mraku slušajući noćne zvukove i gledao digitalne brojeve na radio satu kako otkucavaju minute: 11.56.
- Soba je još mirisala na boju. Tepih će biti stavljen idući tjedan, rekla mu je Lisa. Čupavac, vrlo otmjen, boje slonove

kosti kao i zidovi. Karastan, na rasprodaji je koštao skupa s postavljanjem 42.95 dolara po metru.

Plahte su bile nove. Dan je presavinuo gornju do struka kako bi se ohladio. Imale su svjež miris kao iz kutije. Komplet, zajedno s jastučnicama i poplunom, koji je Lisa stavila na krevet za ovu priliku. Smijala se, odbijajući mu reći koliko je to koštalo. Ali, spavaća soba je izgledala fantastično. Lisin koker španijel, Poppy, je bio dolje na deki, budan, glasno dahćući, čuvao je kuću od uljeza. Dan ga je ranije prošetao, pokušavajući naći na Heron Wayu mjesto gdje pas može obaviti svoje potrebe, konačno ga je pustio u dvorište. Poppy je bio na šišanju i imao je trakicu u dlaci. Beskorisna đukela.

Lisa se pomaknula. Uzdahnula. Protrljala mu gornji dio ruke.

– Dane, sve je u redu.

– Valjda sam premoren, rekao je. – I koljeno me boli gdje sam se porezao. Napipao joj je ruku. – Ne smišljam isprike. Prinio je njenu ruku usnama i poljubio svaki članak.

Rekla je:

– Razmišljala sam. Dan je naslonio obraz na dlan.

– O čemu si razmišljala. – Brod Miguela Salazara.

Najbolje bi bilo da mu ga vratiš.

– Prokletstvo. Zaboravio sam mu poslati ključeve. Lisa je rekla:

– Ne imati taj brod znači da moraš ozbiljno razmisliti o tome što želiš. Na primjer, zašto Bahami? Zašto samo ti i Josh? Možda bismo svi trebali ići. Nalaktila se. Bila je gola i mjesečina je kroz otvoreni prozor preplavila njenu put, pretvarajući je u srebrno plavu.

Zažmirio je, okrenuo se prema njoj i obgrlio je oko struka.

Rekla je:

– Možemo pronaći utočište. Nešto za sve nas. Bijeke pješčane plaže, kalipso bend, krstarenja u suton. Ne zvuči li to romantično? Golf i tenis. Josh može pronaći društvo za igru, a mi – Poljubila ga je nježno, brzo. – Mi se možemo ponovo upoznavati.

Hoću da razmisliš o tome. Dobro?

– Ne znam.

– Dane – Protresla mu je rame. – To bi bilo dobro za nas. Mislim, ako si ozbiljno mislio o novom pokušaju. To si ti

rekao. Hoću reći, ozbiljan si, jesi li?

– Naravno. Samo sada imam neke druge stvari na umu.

– Oh. – Da. Oh. Legla je na leđa i gledala strop. – Hoće li biti sve u redu s policijom?

– Uhitit će me. Ne znam kada. Imam prijatelja u uredu državnog odvjetnika koji mi je rekao da je policija već poslala papire.

– Oh, moj Bože. Zašto mi nisi rekao?

– Pokušavao sam smisliti kako.

– Što to znači?

– To znači da idem u zatvor, Lisa. Nema jamčevine za ubojstvo.

Moja će praksa vjerojatno biti uništena. Neću vidjeti tebe i Josha, osim u dane posjeta. Isuse. Što to znači?

– U redu. Ne moraš se otresati na mene.

– Oprosti. Zagrljo ju je i naslonila je glavu na njegova prsa.

– Što je s odvjetnikom? upitala je.

– Charlie Dunavov je tvoj prijatelj, ali je li dovoljno dobar?

– Morat ću angažirati nekog drugog. Neko je vrijeme u sobi vladala tišina. Čuo je kako diše.

– Dane, ne mogu prodati kuću. Ne mogu.

– Ne. Nikada to nisam ni predložio, rekao je. Protrljao joj je leđa. Koža joj je bila poput satena.

– Čak i hipoteka – nije ostalo još mnogo dionica. Krov, stražnja staza – Oh, Dane. Žao mi je. Osjećam se grozno čak i kad to spominjem. Maknula se od njega i gledala u strop.

– Lisa, u redu je.

– Možda bi moji roditelji pomogli. Hoćeš li da ih pitam? Dan se nasmijao.

– Mogu čuti tvog oca. Liso, upravo si se razvela od tog čovjeka. Pritisnula je ruke na čelo. Izgledale su kao blijeda izokrenuta slova 'v' na slaboj svjetlosti.

– Ovo nije stvarno. Ne mogu vjerovati da se to događa.

– Sutra ću nazvati Charlija i pitati što se događa. Ako me planiraju uhapsiti želim da se to obavi što prije.

– Hoće li doći ovamo? – Moguće je. Ili se ja sam mogu predati. Dan ju je pogledao.

– Da se vratim u Miami? Odmahnula je glavom.

– Ne moraš to napraviti.

– Hoću. Možda je tako bolje.

- Ne, nemoj. Lisa je šutjela kratko vrijeme.
 - U redu. Možda bi tako bilo bolje. Što ako dođu, a Josh bude ovdje?
 - Otići ću ujutro. Dan je sakrio razočaranje.
 - Želim – Oh, Bože. Ne znam što da radim, zavapila je.
 - Ne brini, rekao je. – Sve će biti u redu. Okrenuo se na svoju stranu i prije nego je zatvorio oči vidio je vrijeme na noćnom ormariću: 12.07.
- Lisa je rekla:
- Zašto se smiješ?
 - Srijeda je. Moj rođendan. Znači tako se osjećaš s trideset i pet.

Poglavlje 25

– Tražio sam C smjenu, rekao je Gonzalez. Od jedanaest navečer do devet ujutro. To je dobra smjena za Umorstva. Pomislio bi čovjek da se većina ubojstava događa za trajanja C smjene, u tami noći, sitne sate, tako da kažem. No, nije tako. Većina ih se događa za B smjene, od tri popodne do jedan u noći. To je vrijeme kada ljudi dolaze s posla, umorni su i mušičavi. Klinci koji nakon škole izbodu jedan drugoga. Tučnjave ispred noćnih klubova, velik broj pljački dežurnih dućana, plus ubojstva zbog vožnje u pijanom stanju, te pljačke i silovanja koja krenu po zlu. Ne volim niti A smjenu. Od sedam do pet je zoološki vrt. Telefoni zvone, ljudi istrčavaju i utrčavaju. Naravno, u Miamiju se ubojstva događaju svaki sat, tako da svaka smjena ima posla. Detektiv Gonzalez je dopratio Elaine do stola i izvukao joj stolicu.

Odjel za umorstva bio je na petom katu zgrade i Elaine je imala dobar pogled kroz prozor prije nego što je sjela. Grad je bio mreža svjetla pod crnim nebom. Na potpuno ravnoj zemlji, duga traka međudržavne ceste uzdizala se i propadala preko poprečnih ulica na svom putu prema sjeveru, okrugu Broward i dalje.

Elaine je već bila objasnila preko telefona svoju vezu s Kelly Dorff i rekla je detektivu Gonzalezu da možda ima informacije vezane uz njezinu smrt.

Objasnila je otkud poznaje Dana Galinda. Počela mu je objašnjavati delikatnost situacije – DEA, FBI

– Ne zanima me, rekao je. – Rješavam umorstva. Želim otkriti ubojicu. Sve drugo je od drugorazrednog značenja. Želite sok?

– Ne, hvala. Jesus Gonzalez je prebacio gležanj preko koljena, povukao čarapu i poravnao rub hlača. Bio je zgodan čovjek, četrdesetih godina, sijede kose. Imao je dijamant u jednom uhu. Govorio je engleski bez naglaska. Rekao je:

– Dobro. Pričajte mi.

– Prvo imam jedno pitanje, rekla je Elaine.

– Na vijestima je rečeno da je Kelly ubijena oko jedanaest sati. Je li to točno?

– Deset pedeset i devet, gotovo jedanaest. Prva susjeda je bila u krevetu i gledala televiziju kada je čula ženski vrisak i lomljavu.

Lomljavu je uzrokovao akvarij koji se prevrnuo. Galindo je imao četrdesetilitarski akvarij s morskom vodom u stanu i pokraj njega smo našli njezino tijelo. Imala je posjekotine od stakla, ali ju je harpun ubio. Dotaknuo je mjesto nekoliko centimetara iznad struka. – Ušao je ovdje, a izašao otraga. Našli smo ga u zidu. Nisam znao da podvodne puške mogu to učiniti. Susjeda se vratila gledanju vijesti. Nije nazvala 911 jer je prije nekoliko tjedana iz stana čula svađu, pa je mislila da se ponovo radi o tome.

– Je li čula bilo kakve druge glasove osim vriska?

– Nije. Dan Galindo mi je rekao da je stigao kući osam minuta nakon jedanaest. Njegov poziv upućen 911 bio je u 11.12, četiri minute kasnije.

Bio je uznemiren, ali pod kontrolom. Pronašli smo njegovu krv na podu. Porezao je koljeno. Njegovi su otisci pronađeni na podvodnoj puški. Samo njegovi. Kaže da je nagazio na nju u mraku i podigao je. Gonzalez je protegnuo ruke, a zatim ih stavio za vrat. Kravata mu je bila olabavljena, a ovratnik svjetlo žute košulje s dugim rukavima otvoren.

– Što drugo? Imamo traku s njegove automatske sekretarice. Bio je išao vidjeti Kelly u Lakewood Village u jutro istog dana. Ona se odselila prijateljici, Marthi Cruz. Bile su u istom bendu. Na traci Kelly kaže da nije izašla van razgovarati s Galindom jer se bojala. Ostavio joj je ceduljicu i pretpostavljam da joj je to ublažilo strah jer je njezina

sljedeća poruka glasila: Puno hvala, mogu li doći večeras nakon probe, stvarno je važno.

Pitao sam Marthu Cruz što zna o cedulji, a ona je rekla da su je bacili pa ne znamo što je Galindo napisao. Rekla je da ga je nazvala oko četiri popodne. Da vidimo. Vrijeme.

Galindo je otišao od žene – bivše žene – u sedam i trideset te večeri, nakon što je proveo dan sa sinom. Ona je to potvrdila. Galindo je bio kod šogora od devet i trideset do deset. Provjereno. Odbio mi je reći gdje je bio između sedam i trideset i devet i trideset. Nisu potrebna dva sata od Lakewooda do Pompano Beacha. Ne treba sat i osam minuta od Pompano Beacha do njegovog stana. Zavaljen u stolicu, Gonzalez se naginjao sve dok se prednje noge nisu odvojile od poda. – Pretpostavljam da je došao kući oko osam, osam i petnaest, čuo poruku i otišao do šogora. Razgovarali su o nečemu što mi ne želi otkriti. Odnos odvjetnik-klijent. Što god da je bilo, vratio se kući, pronašao Kelly, posvađali su se i on ju je ubio. Zaboravio je obrisati poruku.

Gonzalez je održavao stolicu u ravnoteži s jednim prstom na rubu stola. – Uhitit ćemo ga za ubojstvo prvog stupnja. Osobno mislim da je drugog stupnja, možda čak i iz nehata. On je pristojan tip. On i Kelly su se svađali prije, a sada se vratio ženi. Možda mu je Kelly pravila probleme. Mislim da će porota biti blaga prema njemu. Gonzalez je pogledao Elaine. – To je moja priča. Sada mi ispričajte vašu. Što imate?

– Dva razloga zašto je nije ubio. Elaine se nalaktila na stol i naslonila glavu na otvoreni dlan.

– Ribe su prvi razlog. Rekli ste da je akvarij bio srušen. Znate li što je držao unutra?

– Sjećam se male plave ribe na podu.

– Plave neonske glavoče. Dan ih je sam uhvatio.

Gonzalez je maknuo prst s ruba stola i ostao u ravnoteži. – Hoćete reći da ne bi ugrozio svoje ribe ispaljivanjem harpuna u tom smjeru. To je ideja. No, recimo da je Kelly trčala prema njemu kako bi pobjegla ili ju je možda ubio jer ga je prevrnula. što je drugi razlog?

– Alibi. Nije bio tamo.

– To bi moglo upaliti. Alibi stvarno zna pomoći. Nasmiješila se.

– U 10.47 one noći kad je Kelly Dorff umrla, Dan Galindo je pozvonio na moja vrata. Nisam otvorila i

pretpostavljam da misli da nisam bila kod kuće. Svjetla u dnevnoj sobi su bila ugašena. Bila sam u krevetu, pregledavajući spise za sutra. Kada sam čula zvono pogledala sam na sat, koji je u minutu točan i otišla vidjeti tko je tamo. Svjetlo na trijemu je bilo upaljeno i mogla sam ga jasno vidjeti kroz špijunku. Gospodin Galindo je još jedanput pozvonio, a onda otišao. Bio je tamo ne duže od petnaest sekundi, ali sam ga vidjela. Detektiv se nastavio lagano ljuljati na zadnjim nogama. Elaine se uspravila u stolici i rekla:

– Nisam ovo izmislila da ga zaštitim.

Nisam razgovarala s njim nakon Kellyne smrti.

– Vjerujem vam. Odahnuvši, Elaine se iznenadila vidjevši da se trese od olakšanja.

Gonzalez je rekao:

– Možda bih sumnjao da nema jedne stvari.

Galindo je spomenuo odlazak do prijatelja prije nego što je otišao kući. Nije rekao o kome se radi, je li muško, ili žensko, ili što.

Zatim je odbio odgovoriti na pitanje tako da to nisam mogao razjasniti. Jeste li to bili vi? Prijatelj? – Očito, rekla je.

– Gdje živite?

– U Coral Gablesu, blizu sveučilišta.

– Bio je kod vas u 10.47.

– Da. – Rekao je da je stigao kući u 11.08.

– Dvadeset jedna minuta, rekla je.

– Nema šanse da je stigao od vaše kuće do njegove do 10.59. – I ja tako mislim – , rekla je Elaine.

Prednje noge Gonzalezove stolice su teško tresnule na pod.

– Što ćete napraviti?

– Nazvat ću ured šerifa u Browardu. Oni izdaju naloge za nas.

Mogu li vas zamoliti da potpišete službenu izjavu.

– Naravno. Predviđate li probleme zbog odustajanja od uhićenja? Gonzalez je pregledavao svoj adresar.

– Ma. to je samo papirologija. Ukucao je broj na telefonu.

– Plavi neonski glavoči.

Mislim da ste u pravu. Nakon što je izneseno Kellyno

tijelo, Galindo je pokupio svaku od tih riba i pustio vodu za njima. Gonzalez je odmahnuo glavom.

– Sprovod na moru. Iskopao je svaku od njih iz tog stakla i krvi, zamotao ih u papir i stajao pokraj školjke gledajući kako odlaze. Jedna po jedna. Dobro. Trebao mi je odgovoriti na sljedeće pitanje. Ne bismo prošli sve ovo u četiri ujutro, zar ne.

Poglavlje 26

Sljedećeg je jutra, jedan od Danovih klijenata, čovjek optužen za posjedovanje ukradenih predmeta, rekao da je čuo za Danove probleme na vijestima. Pokazao je sućut.

– Pazite, jer kažu da ste to učinili. Policija uvijek optužuje ljude za sranja koja nisu napravili. Klijent je potpisao punomoć za zastupanje i prije nego što je otišao dao je Danu 1000 dolara u zgužvanim novčanicama iz papirnate vrećice. Dan ih je izbrojio na Alvin stol. Njen radio je svirao pjesmu od Doris Day. Que serd, serd, whatever will be, will be...

– Ovo će zvučati čudno, rekao je Dan, – ali ovaj bi klijent mogao biti nevin.

– Je li to problem? Alva je liznula rub omotnice i zalijepila je

– Svakako. Kad je klijent kriv – a većina ih je – daš sve od sebe, a ako ih porota osudi ne osjećaš se previše loše. Ali kada su nevin, opterećuje te spoznaja da ne smiješ pogriješiti jer bi oni mogli u zatvor za nešto što nisu počinili. Kada je zazvonio telefon, namrštila se. Imala je olovkom nacrtane obrve.

– Tako je po čitave dane.

– Žao mi je, rekao je.

Javila se. – Odvjetnički uredi Dunavov i Galindo... Ne nije tu.

Neće ni biti i ne primam poruke, pa nemojte više zvati. Tresnula je slušalicom tako žestoko da su joj zazvečale narukvice.

Dan je rekao:

– Reci mi da to nije bio klijent.

– Opet neki novinar, rekla je. – Iz Inside Editiona.

– Oh, i?

– Hoćeš se javiti drugi put? Podigao je ruke u zrak i

vratio se u svoj ured. Entertainment Tonight je već objavio priču, ne gubeći vrijeme. Rock pjevačica ubijena u stanu bivšeg ljubavnika. Čak su imali i video spot s jednog od Kellynih nastupa s bivšim bendom, Black Mangom. Dan ga nije vidio. Nije gledao televiziju cijeli tjedan.

Za čudo, policija se još nije pojavila. Napetost ga je činila nervoznim. Stalno je pogledavao kroz prozor, očekujući da će vidjeti detektiva Jesusa A. Gonzaleza s dva uniformirana policajca i primjerkom lisica. Charlie je nazvao Gonzaleza koji mu je htio reći samo da je istraga još u tijeku. Danova veza u državnom odvjetništvu je bila zbunjena.

Dan je pusti da rolete padnu na mjesto. Alva Dunavov je ušla s ohlađenom limenkam čokoladnog tekućeg nadomjeska za ostarjelu populaciju. Odčepila je limenku dugim narančastim noktom.

Lak za nokte je išao uz njenu tijesnu bluzu od džerseja, kroz koju je njeno poprsje bilo prijeteći upereno u Dana. Samo neka proba prigovoriti.

– Popij to, naredila je. – Već su gotovo tri sata. Ako ne uzmeš nešto, onesvijestit ćeš se.

– Nikad u životu se nisam onesvijestio, Alva. Prestani se ponašati kao mamica.

– Stav ti je jadan, rekla je. – Nekim je ljudima ipak stalo. Bio je to njen način isprike za prijašnje loše raspoloženje.

Dan je uzeo limenku. – Dakle, čini mi se da sam ipak malo gladan.

Hvala. Kad je otišla, Dan je izlio čokoladu u teglu s cvijećem, žaleći što je to morao učiniti. Nije imao apetita od nedjelje navečer. Osjećao se šuplje i krhko, ali je sumnjao da će umrijeti od gladi. Nakon što je obavio nekoliko telefonskih razgovora, Dan je stavio disk u računalo i počeo pretraživati izvješća s vrhovnog suda u potrazi za mišljenjima o nedobrovoljnim priznanjima, ali bilo mu se teško usredotočiti. Tekst bi nestao s ekrana, a on bi se vratio četiri noći unazad, ponovo u svoj stan, uspravljajući Kelly Dorff, ne prihvaćajući da je mrtva čak ni dok mu je njena krv, još uvijek topla, tekla po rukama.

Dan je trepnuo i nakratko pritisnuo prstima oči. Isključio je računalo i zavalio se u naslonjač.

Nešto je bilo čudno u cijeloj priči, a ova iznenadna

šutnja policije samo je dio toga. Mora biti da su pronašli još neki trag. Dan nije vjerovao da je Kelly ubio lopov koji je slučajno vidio kako uzima rezervni ključ i ulazi u stan.

Heroin. Već je više puta razmišljao o njenom uhićenju – onom za koje mu nije rekla. Nije to mogla jednostavno zaboraviti; osuda ju je mogla odvesti u zatvor na deset godina.

Druga slika mu je zatitrala u mislima – slika bradatog muškarca kojeg je vidio prošle nedjelje ujutro ispred Elaineine kuće.

Elaine, savezni tužitelj. Nije to taj čovjek, uvjeravao ga je Rick, kojeg je vidio nakratko u studiju Manatee. Sličnost, ništa više.

Deja vu, igra svjetlosti, neuobičajeni transfer sjećanja.

Dan se okretao u stolici dok se nije zaustavio pod pravim kutom prema telefonu. Nazvao je, predstavio se i zatražio Elaine McHale. Čekao je dosta dugo.

Drugi ženski glas se javio.

– Gospodine Galindo? Ja sam pomoćnica gospođe McHale. Žao mi je. Ona je izvan grada zbog obiteljskih razloga.

– Je li s njom sve u redu?

– Oh, da. Vratit će se u ponedjeljak.

– Dobro, ako nazove, recite joj da mi se javi, može?

Hvala? Spustio je slušalicu.

Zvuk kucanja po drvu prekinuo ga je u razmišljanju i okrenuo je stolicu prema vratima.

– Naprijed. Charlie Dunavov, upravo se vrativši s razgovora u ostavinskom sudu, sjeo je i upitao ga kako se snalazi.

Dan mu je odgovorio da je uspio malo odspavati prošlu noć.

– Stan izgleda odlično. Čistači su razmjestili namještaj okolo i promijenjen je tapison pa sam ga jedva prepoznao. Rick i Sandy su mi poklonili novi akvarij. Rekao bih da sam dobro.

– Navrati i ostani sa mnom i Alvom, ako osjetiš potrebu?

– Zahvaljujem.

– Bilo bi mi drago. No, slušaj. Želio bih da popričaš s nekim od tvojih kompića o tvojoj sadašnjoj

situaciji. Previše vremena je prošlo za mene, Dane. Previše. Bavio sam se ubojstvom prvog stupnja, oh, 1965, mislim da je to bio – srednjoškolski profesor matematike koji je navodno izbo svoju ženu jer je izlazila s profesorom tjelovježbe. Jesam li ti već pričao o tome? Dan mu je odgovorio da je.

– Bio si prilično ponosan što je optužba bila odbačena. Charlie je stavio ruke pune vena na koljena, a trbuh mu je virio iz hlača. – Volim pričati o tome jer je to jedino prokletu ubojstvo na kome sam ikada radio, ali kažem ti, bilo je stalna zabrinutost, znam li što dovraga radim, hoću li ga poslati na električnu stolicu i tako dalje. Preuzeo sam slučaj jer je branjenik poznavao mog brata, obitelj nije imala novaca, a i vjerovali su mi. Radio sam na kaznenim djelima – pljačkama, krađama, takvim stvarima – nisam bio potpuni tutlek, ali bio sam klinac, mlađi od tebe, a u tim godinama misliš da si jako pametan.

Kada je završilo, otišao sam na zahod i povratio. Rekao sam sebi nikad više. Prekršio bih svoju profesionalnu zakletvu da preuzmem tvoj slučaj, Dane, ako on to ikada postane. Treba ti tigar, a ne stari pas poput mene. Vi mladi ste u tijeku. Ali ako ćeš zatrebati pomoć kod plaćanja troškova, reci. Stvarno to mislim. Podigao je ruke.

– Ne. Nemoj proturječiti. – Dobro, ako tako kažeš. Dan je već bio razgovarao s prijateljem, vrhunskim odvjetnikom koji je rekao da će uskočiti ako bude potrebno. Rekao je:

– Charlie, razmišljam o tome da nađem posao bliže Lakewood Villageu, vjerojatno u nekoj velikoj tvrtki gdje bih imao financijsku stabilnost dok se probijam do partnerstva. Lisa i ja – dobro, razmišljamo o novom početku, a i Josh me treba u blizini. Želim da znaš koliko sam ti zahvalan zbog svega što si učinio za mene. Uzeo si me kada sam tonuo zbog optužnice, a nisi me ni poznavao.

– Elaine me je prisilila. Charlie se nasmijao, prikrivajući razočaranje.

– Nadam se da nije zbog novca. Ja pristojno živim od opće prakse. Ni tebi ne ide loše, znaš, i sve ti je bolje.

– Ne, moram otići iz Miamija. Izluđuje me. Ljudi su jedni drugima za vratom, svi urlaju – buka, zločin, smeće – I ja sam također ovdje rođen, rekao je Charlie. – Moj otac je došao za vrijeme depresije, vozeći se na vagonu, kao dijete. Zakleo se da više neće vidjeti pahuljicu snijega sve dok bude

živ i nije je vidio. Oh, znam da Miami nije ono što je nekad bio, Bože svemogući. Sada je to veliki grad. Puno je mojih prijatelja odselilo, a i ja sam pokušao otići, ali nisam mogao. Možda sam stari egocentrični to – i – to, ali ovdje se osjećam korisnim. To ne bih bio u Coral Springsu ili Boca Ratonu. Oni me ne trebaju. Oni imaju dovoljno odvjetnika, puno bistrijih od Charlija Dunavova. S uzdahom koji je prerastao u tiho roktanje kada se izvlačio iz stolice, rekao je:

– Ne, ja razumijem mladog momka poput tebe, želiš za sebe izboriti mjesto pod suncem. Razumijem. Danov telefon je zazujao – interna linija. Pogledao ga je pa rekao:

– Ne baš tako mlad. Napunio sam trideset i pet jučer. Charlie je podvukao palčeve pod naramenice.

– Jednom sam i ja imao toliko. Vraški dobro doba. S četrdeset je još bolje, ipak.

Vidjet ćeš. Dan je podigao slušalicu da čuje što Alva želi. Glas joj je bio tih, gotovo šapat.

– Ovdje je djevojka koja te želi vidjeti, Dane.

Rekla sam joj da ne primaš posjetitelje, ali je rekla da je poznaješ.

Martha Cruz?

– Da, došla je po neke ključeve. Stojeći na ulaznim vratima, okrenuta prema ulici Martha je izgledala kao kip. Samo je neznatni pokret torza iznad širokog srebrom okovanog pojasa označavao njeno disanje. Dim se vukao oko njene kose koja joj je padala niz leđa u sjajnim uvojcima.

Haljina boje vina, uskih rukava, padala je preko bedara i kuglicama obrubljenim rubom dodirivala je sare mekanih crnih kožnih čizmica. Vrhom jedne čizmice držala je vrata otvorenima. Jakna, nemarno bačena na naslonjač u čekaonici, ležala je do pola na podu.

Možda je zbog slabog šuma osjetila da je netko u blizini te se okrenula. Dan je nikada nije vidio tako blijedu. Oči su joj izgledale podlivene i zamagljene, čak se činilo da su njene pune bogate usne izbljedjele.

– Hajde, uđi, rekao je Dan.

Martha je bacila cigaretu preko vanjskih stepenica, pokupila jaknu i platnenu torbicu te ih zabacila preko ramena. Haljina je šuštalala oko vrhova njenih čizmica dok ga je slijedila u ured. Zatvorio je vrata i pokazao joj da sjedne u stolicu za klijente nasuprot stola.

Ostala je stajati, namršteno ga promatrajući iskosa kao da se šuljajući, oprezno priprema za ono što je naumila reći.

– Jesi li to učinio? Glas joj se slomio, a zatim ojačao.

– Mogu osjetiti kad netko laže. Moji su u santerija, i to mi je u krvi. Mogu vidjeti. Činila se spremna za skok. Skok kroz vrata, skok na Dana, nije mogao reći.

Zastao je na pola puta do svoje stolice.

– Ne. Došao sam kući i našao je, Martha. Martha Cruz je stisnutih usta zurila u njega, nekoliko sekundi dulje od uobičajenog. Tamne oči izgledale su joj veće, a lice zgrčeno poput šake.

– Znao si da će Kelly doći. Nazvala te je.

– Ostavila je poruku, koju ja nisam čuo dok mi je policija nije pustila u stanu. Stresavši se Martha je prekrížila ruke i ugurala prste u njih.

– Pitala sam se, znaš? Nisam mislila da si to napravio, ali ljudi te ponekad mogu prevariti.

– Hoćeš li sjesti? Nakon sekunde je kimnula. Objesila je torbu na rub stolice, sjela i prekrížila noge. Rese na rubu suknje su se jednolično njihale kao i njezina čizma, a kuglice su lupkale po koži.

– Kellyn pogreb je u subotu u Baltimoreu. Hoćeš li ići? Dan je odmahnuo glavom. Otvorio je ladicu da uzme kolut na kojem su bili ključevi Salazarovog sportfishera i vrata marine.

– Niti ja, rekla je Martha.

– Nitko ne ide. Moramo raditi. Bit će samo njezina majka, otac i brat. Vjerojatno će je staviti u kartonski lijes. Znaš li što me pitao njezin idiot od oca? Gdje je Kellyna gitara? Htio ju je prodati da plati pogreb. Kopile. Spustila sam mu slušalicu. Poslat ćemo cvijeće, puno, puno cvijeća. Miguel kaže da naručim što god želim, tako da će sve izgledati poput cvjetnjaka, vjeruj mi. Tip iz pogrebnog poduzeća će slikati pa ću ti pokazati slike. Napravili smo kutijicu koju će staviti s njom. Unutra su trzalice i kasetna benda. Kelly i ja smo napravile traku od zabave na South Beachu. Dobro je ispala. Ono što bi Kelly od svega najmanje željela je da bend propadne. Moramo nastaviti. Rick će naći novog gitaristu – nadam se. On poznaje više ljudi od mene.

Za dva tjedna je koncert u Abyssu. Sve je sada na meni. Ja sam glavna pjevačica. Sve će biti u redu. Ako koncert uspije, sve će biti u redu. Napraviti ćemo konačni miks preko

vikenda, a onda ga trebamo odnijeti Joelu Friedmanu do sljedećeg ponedjeljka. On je čovjek iz Capitola i Rick mu je obećao demo. Na njemu neće biti Kelly, to jedino, pa moramo nasnimiti novog tipa, čim ga nađemo. Rick je sada u studiju, održava audiciju. Martha koja je do sad gledala u svoje krilo, podigla je pogled.

– Ne želim ti poremetiti raspored. Ne mogu ostati dugo. Znaš kakav je Miguel.

– Hoćeš li imati problema zato jer si došla?

– Nikako. Mahnula je tankom rukom punom srebrnog prstenja.

– Na poslu je. Ne zna čak ni da si me nazvao.

– Ne uzimaj to tako olako, rekao je Dan.

– Čovjek te udario. – To je bilo prvi put. Nasmijala se.

– Čim potpišemo ugovor, odlazim, bez obzira da li me tuče ili ne. Ne mogu vjerovati da si mu rekao sve to. Moj bože. Za to je trebalo imati petlje.

– To nije bilo pametno, rekao je Dan.

– Mislim da sam ga isprovocirao. Evo ti besplatan savjet, Martha. Ostavi ga odmah sada. Preseli se kod Ricka. Čuo je kako kuglice s ruba njene haljine lupkaju po čizmicama.

– Slatko od tebe. Tako se brineš za mene. Kratko je slegnula ramenima i ustala iz stolice. – O tome ću razmišljati nakon koncerta. Otpratio ju je do izlaza iz ureda.

Dan je rekao:

– Martha, zašto je Kelly došla u moj stan?

– Zaista ne znam.

– Nemaš nikakvu pretpostavku? Rick mi je rekao da ste ti i Kelly bile bliske, da ste se povjeravale jedna drugoj.

– Da, ali uglavnom u stvarima vezanim za bend. Kad su došli do čekaonice, Martha se polako nasmiješila. Toplo rumenilo joj se vratilo na lice, ružičasta sjena na maslinastom tonu. Tiho je rekla:

– Saznala sam nešto o tebi. Rekla sam ti da hoću. Dan nije bio raspoložen za takve stvari. Rekao je:

– Ti si vrlo sposobna djevojka, Martha.

– Sjećaš se, na terasi kod Miguela? Nisi mi htio reći zašto više nisi tužilac, ali sam sama doznala.

– Nadam se da si se nekoliko dana zabavljala istraživanjem.

– Prije će biti deset minuta. Martha je obukla kratku crnu jaknu i stresla teške uvojke s ovratnika.

– Pitala sam Ricka. I Kelly mi je ponešto rekla. Ja ne bih učinila ono što si ti učinio – pogledaj kako je ispalo.

– Ne samo sposobna, rekao je. – Pragmatična. Ili recimo, istančana osjećaja za etiku, *expostfacto*. Nije željela zaći u te vode.

– Svašta. Izjurila je van i ostavila Dana s njegovim mislima.

Luis Barrios. Diler koji se izvukao, zahvaljujući mladom tužitelju i njegovoj procjeni dobrog i lošeg. Dan je zauzeo stav; propao je. Točka o koju se nastojao zakačiti je bila na uskoj, vjetrovitoj klisuri, a na kraju to i nije bilo važno, kako bi Lisa rekla. Neka prođe.

Vraćajući se prema sobi bio je zaustavljen Alvinim trubljenjem.

– Daaa-a-ane. Telefon. Vratio se korak natrag i pitao tko je to.

Rekla je:

– Nije novinar. Tvrdi da je klijent, ali neće reći ime. Kaže da mora razgovarati s tobom.

– Preuzet ću u uredu. Čuvši glas umalo je ispustio slušalicu.

– Ovdje Salazar. Zašto je Martha maloprije bila u tvom uredu? Dan je otišao do prozora i razmaknuo roletu.

– Gdje si?

– Vidio sam je kad je izašla iz tvog ureda. Ne igraj se sa mnom.

Zašto je došla?

– Došla je po ključeve tvog broda. Što si ti mislio?

– Ovo ću ti reći samo jedan jedini put. Ako je dotakneš, ubit ću te. To je obećanje. Linija se prekinula.

Spuštajući slušalicu primijetio je prsten s ključevima, još uvijek na njegovom stolu.

Zgrada kaznenog suda bila je na Miami Riveru ispod autoputa, osmerokatna kockasta siva zgradurina gdje se odvijala većina Danove odvjetničke prakse – ne kriminalci s bijelim ovratnicima i veliki trgovci drogom na saveznom sudu, nego klijentela sačinjena od nesretnih, uglavnom siromašnih, a ponekad nasilnih ljudi.

U arhivi je Dan gurnuo karticu u prorez za odvjetnike i osoblje suda. Želio je pogledati dokumentaciju o Kelly Dorff, sve slučajeve unazad dvije godine. Nije znao broj njenog

socijalnog osiguranja, ali je znao datum rođenja. Službenik je pogledao u kompjutor i rekao da ima dva unosa. Miami Beach, posjedovanje marihuane, obustava. Zatim, prije osam mjeseci uhićenje u Miamiju zbog posjedovanja heroina.

Upitao je za daljnji razvoj slučaja. Ništa. Sve je još uvijek na ledu. Upitao je tko je zastupao gospođicu Dorff. Branitelj po službenoj dužnosti.

Dan se dizalom odvezao na osmi kat. Čekaonica ispred ureda javnog branitelja je vrvjela ljudima, većinom Crncima i Hispanoamerikancima, sirotinjom. Službenica informacija je sjedila iza debelog stakla. Pitao ju je da li je George Everett slobodan.

On i George su nekoliko puta surađivali zastupajući suokrivljenike u istom slučaju. George, rođen u Miamiju, urednik pravnog biltena na Yaleu, odbio je ponude velikih firmi iz Bostona i New Yorka. Namjeravao je odraditi nekoliko godina kao javni branitelj prije povratka na sjever, ali otad je prošlo već osam godina, a on još uvijek traži tužiteljske guzice u svom rodnom gradu.

George je imao rupu između klijenata i mogao je odvojiti nekoliko minuta za razgovor s Danom. Čuo je za ubojstvo djevojke u Danovom stanu, i što god može učiniti, neka kaže.

– Radi se o toj djevojci, George. Dan je objasnio da je Kelly zastupao netko iz ureda javnog branitelja. Slučaj, uglavnom, nikad nije bio procesuiran.

– Što se dogodilo? Ljudi uhićeni s kilom heroina ne mogu samo tako išetati van. Tu mora biti nešto drugo.

– Obično, ja ne smijem govoriti o tome, rekao je George nakon kratkog razmišljanja, – ali djevojka je mrtva – točno? A čini se da ti imaš pravni interes.

– Ne seri, rekao je Dan.

George je pogledao u računalo. Odvjetnica Lori Rosen je vodila slučaj. Lori Rosen je otišla iz ureda prije mjesec dana – u Washington, u stvari – ali su spisi još uvijek bili tu negdje.

– Idemo vidjeti što možemo naći u arhivi, dodao je George.

– Siguran si da ti to nije problem? – Ne, samo si probudio moju znatizelju. Dan je otišao s Georgeom u arhivu koji je nakon pet minuta izvukao spis iz kutije na

jednoj od mnogih polica. Otpuhao je nešto nepostojeće prašine i otvorio ga.

Spis je bio tanak. George ga je na brzinu pročitao i pogledao Dana.

– Na ledu zbog dogovora s uredom državnog odvjetnika. Da vidimo... evo bilješke. 'Slučaj neće biti procesuiran ovisno o punoj suradnji s ministarstvom pravosuđa, za ured državnog odvjetnika, Elaine McHale.'

– Dan je to polako prihvaćao.

George je rekao:

– Kelly Dorff je bila cinkaroš za federalce, čovječe.

Poglavlje 27

Prometna špica u Miamiju je bila uvijek gadna, ali danas je bila ludnica. Dan je psovao druge vozače. Izluđivali su ga. Psovao je sam sebe što nema mobitel. Trebalo mu je gotovo sat vremena do izlaza za North Miami.

Deset minuta kasnije pronašao je kompleks skladišta, uz cviljenje guma prošao je ulaz i sjurio se niz ulicu koja je vodila straga, gdje se nalazio Manatee Studios. U sivilu sutona, vidio je žuti mustang Ricka Robbinsa. Parkirao je točno pokraj njega, i ušao unutra, prošao hodnikom pokraj ureda.

Čovjek je izvirio.

– Hej, tko si ti?

– U redu je. Tražim Ricka Robbinsa.

– On je na zatvorenoj seansi. Hej, ne možete

– Dan je čuo kako se otvaraju još jedna vrata u hodniku, iza njega, pogledao oko sebe i vidio čovjeka s tamnom bradom i vjetrovkom.

– Stani, ne miči se! Potrčao je.

Zvuk rock gitare odjekivao je hodnikom iz studija na kraju hodnika. Dan je trčao prema tamo. Iza njega se čuo bat koraka.

Dan je dohvatio kvaku, ali ga je čovjek sustigao. Zgrabio je Dana oko struka i obojica su se naslonila na vrata sa suprotne strane hodnika. Vrata su pala i oni su uteturali unutra. Glazbenici, tinejdžeri su vrištali i bježali. Komplet bubnjeva se prevrnuo, rasuvši se u slap tomova i činela. Čovjek je bacio Dana na tepihom pokriveni pod i pritisnuo mu koljenom kičmu. Dan je okrenuo glavu ugledao cijev 9

milimetarskog pištolja. Zagledao se čovjeku u oči i znao. Nije ga vidio izbliza dvije godine, ali je znao tko je on. Vincent Hooper, DEA.

– Silazi s mene, dovraga.

– Začepi! Hooper je naredio klincima da izađu. Poslušali su, ostavivši instrumente za sobom. Držeći uperen pištolj u Dana, Hooper je otišao do vrata i zatvorio ih udarcem noge. Vibracije su protresle naslage sive spužvaste gume za zvučnu izolaciju.

– Ruke na zid, noge van i raširi. Učini to! Odmah!

Razjaren, Dan je ustao.

– Gubi mi se s puta, Hooperu. Nemaš mi nikakvo pravo govoriti da napravim i jednu prokletu stvar. Hooper je spremio pištolj u futrolu ispod jakne. Dan se povukao natrag, ruke je automatski podigao da bi zaštitio lice. Hooper mu je zabio šaku u želudac.

– Ovo je moje pravo šupčino. Kad se Dan predao i pao na pod, Hooper se spustio pokraj njega i zavukao mu prste u kosu.

– Što radiš ovdje?

– To nije tvoja jebena briga. Odjednom je poletio prema zidu, pokrivenom ružnim čupavim crvenim tepihom. Iznad njihovih glava neonske su cijevi zujale i treperile.

Otvorila su se vrata i upala je žena kratke crvenkaste kose.

Vidjela je Hoopera s uzdignutom šakom.

– Vince! To nije dobra ideja. Hooper je zadao Danu još jedan udarac. Pitao ju je:

– Što rade oni preko puta?

– Još uvijek slušaju gitariste, nisu ništa čuli. Žena je pogledala dolje prema Danu.

– Što ćemo sada? Dan je uspio kleknuti, rebra su ga boljela.

– Ako nemate nalog za uhićenje ja sam slobodan.

Hooper je podigao Dana za revere.

– Mogao bih te uhapsiti pod nekoliko optužbi

– Reci jednu.

– Ometanje istrage. Napad na federalnog agenta.

– Sereš. Došao sam ovdje potražiti klijenta i ti si me napao. Hooper je gurnuo Dana u stolicu koja se nagnula, ali ipak ostala na nogama.

– Sjedi tu i drži usta začepljena ili ću ti slomiti jebenu čeljust. Držao je prst uperen na Dana dovoljno dugo da bude siguran da ga je ozbiljno shvatio, a onda otišao popričati s drugim agentom. Tiho su razgovarali. Žena je izašla van.

Hooper je uzeo drugu stolicu i zajahao je sučelice Danu.

– Malo ćemo sjediti ovdje. Kolegica je otišla telefonirati. Želimo znati što da napravimo s tobom. Postavio sam ti pitanje pa mi odgovori.

Što radiš ovdje?

– Poljubi me u dupe, rekao je Dan.

Hooper se nasmijao. – Još uvijek si isti patetični drkadžija, Galindo. Trebao sam te likvidirati prije dvije godine.

– Uspio si srediti Barriosa, rekao je Dan.

– Nije bilo namjerno. Nisam znao da će biti tamo. Imali smo sreće. Ja sam imao sreće. Povukao je Tec-9 na mene i raznio sam ga. Bog čuva dobre dečke. Dan je znao da Vincent Hooper samo čeka izgovor da ga ponovo napadne pa je sjedio mirno, tresući se više od bijesa nego od straha. Hooper je bio čak i širi u prsima nego prije, imao je nešto sijedih u bradi, ali nije izgubio ništa od svoje razbijačke vanjštine.

Na bedrima su mu se napinjali mišići. Šake pune ožiljaka odmarale su se na naslonu stolice, spremne da ga ponovo dohvate. Hooperu bi se sigurno više dopalo da mu razbije čeljust nego da ga ubije. Vatra je iskočila iz Hooperovog upaljača i duboko je povukao prvi dim, zatim zatvorio upaljač i vratio ga natrag u džep košulje.

– Ne bih se trebao žaliti. Glavni diler je nestao, a ti si završio u štakorskoj rupi od odvjetničkog ureda na Biscayne Boulevardu.

Klijentela su ti sitni ulični kriminalci i istrošeni stari prdonja ti je partner. Sada si osumnjičen za umorstvo. Ne, ne mogu se požaliti. Dan se opušteno zavalio u stolici izvan dohvata ruke.

– Kelly Dorff je bila vaš povjerljivi doušnik. Hooper je otpuhnuo dim.

– Zato si je ubio?

– Koga je špijunirala? Ricka? Mene?

– Rekao sam ti da zavežeš. Dim se dizao gore prema crno obojenim akustičnim pločama na stropu. Hladan zrak i

kapljice kondenzata izlazile su iz rupe na pola začepljene s prljavo žutom izolacijom. Nedostajao je metalni ventilacijski otvor. Dan je čuo rock gitaru preko puta. Svirala je, stala. Zatim je ponovo počela.

Agentica se vratila i šapnula nešto Hooperu na uho. Hooper je kimnuo i rekao Danu:

– Sjedit ćemo ovdje još neko vrijeme petnaest minuta. Ne želim te čuti kako cviliš o nezakonitom zadržavanju. Ne želim čuti ništa od tebe? Dan se napeo, spreman izbjeći šaku.

– Gdje je moj klijent?

Što mu radite?

– Ništa. Zabavlja se izborom novog gitarista. Rock and roll. Pola sata kasnije je netko pokucao na vrata. Agentica je otvorila vrata i uvela Johna Paxtona. Paxton nije bio sretan. Ispod debelih sijedih obrva oči su mu sijevale od bijesa. Pogledao je Dana i rekao agentima da izađu. Čim su izašli, Dan je skočio sa stolice.

– Svi ćete biti duboko u govnama zbog ovoga, Johne.

Želim vidjeti svog klijenta. Sada.

– Ako izađeš kroz ova vrata odmah ćemo uhititi Ricka Robbinsa. Ton je bio dovoljno oštar da je natjerao Dana da se okrene.

– Rekao sam Hooperu da te zadrži ovdje dok ne stignem. Ako je itko pogriješio, ja sam. Daj mi nekoliko minuta, Dane. Da ti objasnim što se događa. John Paxton mu je rekao da je federalna radna grupa pod imenom operacija Manatee prikupljala dokaze protiv članova Guayaquil kartela koji žive u Južnoj Floridi. Uvezli su i distribuirali u prosjeku tisuću kila kokaina godišnje kroz posljednjih šest godina, po cijeni od osamnaest tisuća do dvadeset tisuća dolara za kilogram – veleprodajna cijena u Miamiju – tako da je ukupna cifra otprilike sto petnaest milijuna dolara.

Miguel Salazar je bio čovjek koji je pretvarao profit u potrošivu gotovinu. Koristio je nekoliko metoda, najčešće bankovne manipulacije i kompjutorske transakcije. Bilo im je teško ući u trag. Salazar je provlačio novac i kroz legalne poslove. DEA je naročito promatrala jedan – Coral Rock Productions. Stvaranjem lažnih izvještaja o prodaji karata i troškovima, Salazar je opraio oko tri milijuna dolara kroz ovu kompaniju – sa znanjem i uz pomoć njezinog vlasnika, Richarda Robbinsa.

Velika porota je dala zapečaćenu optužnicu protiv Ricka Robbinsa, uglavnom osnovanu na dokazima koje je pribavila Kelly Dorff. Za vladu je problem, objasnio mu je Paxton to što dokazi protiv Salazara nisu tako čvrsti kao protiv drugih članova kartela.

DEA je organizirala susret Salazara i agenta Vincenta Hoopera koji se izdavao za Victora Ramireza, čovjeka čija je kompanija, Manatee Studios, snimala bend Ricka Robbinsa. Ramirez je tražio da mu Salazar opere pola milijuna dolara. Da je Salazar uzeo novac, DEA bi ga uhvatila. Sastanak se ne može odgoditi niti ubrzati.

Uhićenja kreću sljedeći tjedan.

Hooper nije mogao znati zašto je Dan tu, ali kada ga je vidio kako žuri prema studiju morao ga je zaustaviti.

– Ovo je moja ponuda, rekao je Paxton.

– Tvoj klijent neka nam pomogne i nećemo ga poslati u zatvor. U suprotnom ga čeka minimum dvadeset godina bezuvjetno plus kazna od dva milijuna. Na osnovu posla koji je ovaj kartel napravio, mogao bi dobiti toliko da bi nam i kada umre još dugovao. U svakom slučaju gubi posao, nekretnine i osobno vlasništvo. Sve. Želim da svjedoči pred velikom porotom sljedećeg tjedna prije nego što objavimo optužnice i pošaljemo okružne šerife. Dan je shvatio da je prije nekog vremena glazba preko puta prestala. Sumnjao je da je Rick otišao. Hooper će se za to pobrinuti. Rick vjerojatno ima slušalice i sluša gitaru zajedno sa snimljenim basom, bubnjevima i klavijaturama. Nije mu ni nakraj pameti da se njegov svijet ruši.

– Imaš li kakvih pitanja? upitao je Paxton.

– Moram to raspraviti s Rickom.

– Naravno. Imaš vikend i nadam se da ću vas vidjeti obojicu u svom uredu, u ponedjeljak u osam sati ujutro.

Ispitat ćemo ga popodne i drugi dan ujutro može izaći pred veliku porotu. Napomeni mu da očekujem da sastanak sa Salazarom prođe kako je planirano. – Rick nema nadzor nad Salazarovim odlukama. – Samo nemoj da saznamo kako ga je upozorio. To bi za tvog klijenta bilo vrlo loše.

Dodao je:

– I reci mu da bude oprezan. Većina dilera su poslovni ljudi. Zarada. Gubitak. Trude se izbjeći nasilje. No, nisam siguran da je sa Salazarom tako. Ne tako davno bio je oženjen. Uhvatio je ženu kako ga vara. Morala je gledati

kako kastrira tipa, a zatim ju je ubio. Dan je glasno ispustio dah kao da ga je predugo držao u plućima.

Gitara se pomalo probijala iz studija. Glasnije. Nije bio isti glazbenik. Bio je netko drugi. Težak blues rock ritam.

– Što je s demo snimkom? Dan je pogledao Paxtona koji nije imao pojma o čemu priča.

– Bend snima stvari za demo, a primjerke će slati velikim korporacijama. Netko dolazi iz New Yorka sljedeći tjedan i želi kopiju prije nego ode na koncert. Članovi benda nisu objekti vaše istrage. Dajte im demo.

– Pa, to ovisi o DEA-i. Njihov je studio, rekao je Paxton.

– Slušaj me, Johnne. Ako želiš Ricka poradi s njim na tome.

On živi za bend. Ako sav njihov rad propadne nisam siguran da se neće ubiti.

– Dobro. Razgovarat ću s Hooperom.

– Ne. Naredi kurvinom sinu.

– Evo što ćemo napraviti, rekao je Paxton.

– Ako sastanak sa Salazarom prođe bez problema, tvoj klijent će dobiti traku. No, podsjećam te. Neće zadržati kompaniju. Ako išta zaradi na tom bendu, bit će mu oduzeto.

– Ako prizna krivnju, rekao je Dan, kontrolirajući se.

– Ako!?

Sada ti ništa ne mogu obećati. Lagani smiješak iskrivio je crte Paxtonovog lica. – Borben kao uvijek. Ustao je.

– Prošlo je već neko vrijeme Otkako smo razgovarali. Žao mi je što je pod ovim okolnostima, ali mi je drago što te vidim. Ponudio mu je ispruženu ruku i nakon sekunde ili dvije Dan ju je prihvatio. Na vratima, Paxton je rekao:

– Drago mi je čuti da si se riješio onog drugog problema. Nikada nisam mislio da te treba optužiti. Dan ga je pogledao.

– Kako to misliš?

– Zbog gospođice Dorff. Poništali su nalog za uhićenje. Zar nisi čuo? Prijatelj u uredu državnog odvjetnika mi je rekao. Policija kaže da imaš alibi.

– Tko? Paxton se nasmijao.

– Netko tko se zakleo da si bio na drugome mjestu u vrijeme smrti, očito. Ne znam tko. Trebalo mu je nekoliko sekundi. U vrijeme smrti kucao je na vrata Elaine McHale. Iz nekog razloga nije to rekla Paxtonu. Dan je vidio da je

Paxton znatiželjan, ali je samo odmahnuo glavom kao da nema pojma.

Poglavlje 28

Danje rekao:

– Želio bih popričati sa svojim klijentom.

Rekao je Ricku da moraju o nečemu razgovarati i da mora poći s njim. Sada. Nije mu pokušavao proturječiti, vjerojatno zbog Danovog ozbiljnog izraza lica. Rick je rekao tonskom snimatelju da je za večeras gotovo, da će se vidjeti sutra. Naokolo je sjedilo nekoliko glazbenika s ravnom kosom. Rick je nakratko porazgovarao s tetoviranim ćelavim tipom dok je Dan čekao pokraj vratiju.

Na hodniku Rick reče:

– Njega ću uzeti u bend. Svirao je s Ozzy Osbourneom. Hoćeš li usporiti? Što ti je dovraga?

– Samo hodaj. Vani se mračilo i postajalo je hladno. Dan je skrenuo iza ugla gdje ih nitko od ljudi unutra nije mogao vidjeti. Sigurnosno svjetlo na krovu vidjelo se kroz krošnjju drveta koje je natkrivalo parkiralište. Rick je bio toliko nestrpljiv da je trzao ramenima. Upitao je:

– Dobro, što je? Dan mu je sve ispričao.

Na polovici razgovora Rick je zaškiljio kao da je uletio u pješčanu oluju.

– Državni odvjetnički ured, upitao je, vlažeći usta.

– U redu. U ponedjeljak. U subotu radimo nasnimke, konačni miks u nedjelju – Ima vremena.

– Rick – Jesi li čuo novog tipa? Bobbya. Odličan je. Rick se smijao.

– Nije zgodan kao Kelly Dorff, no sada će Martha biti u prvom planu. Sve će biti u redu. Ona može povući.

– Slušaj me! Dan ga je zgrabio za jaknu od tvida.

– Neće ti dopustiti da sve bude u redu. Bit ćeš optužen za trgovanje drogom i urotu. Žele ti uzeti sve što imaš – tvoj posao, tvoju kuću, aute, bankovne račune. Žele da im predaš Salazara, uništiti će te ako to ne napraviš. Ako izjaviš da nisi kriv i odeš na suđenje i izgubiš, provest ćeš najmanje dvadeset godina u zatvoru. Rick je buljio u njega.

– Što? Dan je tiho rekao:

– U nevolji si, Rick.

– Trgovina drogom? Ne. Nema šanse. Nisam to učinio, Dane.

Nikada ne bih. – Svi koji pomažu kartelu droge mogu se smatrati odgovornima za sve što kartel radi. Takav je zakon. Ako je kartel dobio više od deset milijuna dolara – a ovaj je zaradio blizu sto milijuna dolara – osoba koja im pomaže dobit će kaznu bezuvjetnog doživotnog zatvora. Ako Paxton ima dokaze za koje kaže da ih ima i ako ih mogu dokazati, naći ćeš se na nišanu. Ako ne budeš surađivao, prišit će ti kompletnu zavjeru. Dan je udahnuo. – Mirno ćemo o tome svemu porazgovarati, a onda ćemo odlučiti što je najbolje poduzeti. Čak i na slaboj svjetlosti koja je dolazila od sigurnosne lampe, Dan je mogao vidjeti sjaj znoja na Rickovom čelu.

– Nisam znao da je Victor iz DEA. Ponudio mi je besplatnu upotrebu studija ako ga povežem sa Salazarom. To je sve što je htio. Samo da mu sredim posao s Miguelom. I jesam, pokušavajući mu pomoći. To je sve.

Zar je to bio takav zločin da sada žele moju krv?

– To nije sve, Rick.

– Možda su krivotvorili dokaze.

– Ne. – Oni mogu prepraviti dokaze, rekao je Rick.

– Savezna vlada ima pristup svim vrstama napredne tehnologije.

– Nemaju Rick. Ne rade tako. Prisluškivali su Salazarov telefon i imaju na traci kako raspravljate o poslu. Imaju tvoje bankovne izvještaje koji pokazuju da si zaradio na Salazarovim aktivnostima.

– Victor mi je lagao. Kako se oni mogu samo tako izvući?

– Naravno da je lagao. A što si ti mislio? Da ga možeš pitati, 'Jesi li ti iz narkotika? Nema križanja prstiju. Budi iskren.' A on odgovara, 'Ne, ja nisam iz narkotika.' 'Dobro, onda je u redu.' Jesi li na to mislio?

– Bila je to zamka, rekao je Rick.

– Prevarom su me uvukli u ovo.

– Možda. Pričat ćemo o tome, rekao je Dan. – Saslušat ću tvoju priču i onda ćemo vidjeti. Možemo probati dokazati prijevaru ako te DEA uvukla u zločin koji nisi sklon počinuti. Ako je jedini razlog što si se otkotrljao do vruga taj što je DEA sve to podmazala i gurnula te u to.

– Tako je točno bilo! Dan je tiho rekao:

– No, bio si povezan sa Salazarom prije nego si upoznao Victora.

– Nisam to namjeravao učiniti!

– Odličan razlog. 'Poštovani sude nisam to namjeravao učiniti.' – Rick je udahnuo. Dok je govorio jezik mu je bio toliko suh da mu je pucketao u ustima.

– Ono što sam ti rekao neku večer kod mene o Victoru Ramirezu je istina, kunem se. Tip je bio tako prokleta uvjerljiv. Victor – ili kako god da se već zove – je rekao da je vlasnik nekoliko noćnih klubova i da želi postati vlasnikom velike korporacije. Također mi je rekao – što ti nisam spomenuo – da ima milijun dolara u gotovini za koje želi da nestanu i da je čuo da mu Miguel Salazar može pomoći. Nisam se želio u to upuštati, pa sam mu rekao da nema šanse. Tada mi je ponudio posao sa studijem.

Trebao sam snimiti kvalitetan demo, a nisam želio da Miguel bude više u tome nego što je bio. On ima svoje ideje, učinio bi da bend zvuči poput Abbe. Isuse Kriste, Dane, kunem ti se, uvukli su me u ovo. Prvo Miguel, onda DEA. Oh, Isuse, onesvijestit ću se. Možda i umrem.

– Smiri se, Rick.

– Oh, Bože. Sandy. Oh, što ću joj reći? Rick je stavio ruku na trbuh.

– Što je s demom? Jesi li ga pitao?

– Jesam. Možeš dobiti demo ako budeš surađivao s njima, ali zaboravi demo, Rick. Gotovo je.

– Kako može biti gotovo! Koncert je tjedan dana nakon subote!

– Trenutno me malo više brine kako da te sačuvam od zatvora.

– Ne mogu mi ovo raditi, rekao je Rick. – Nisam kriminalac, ne poput Miguela. Svjedočit ću, ili što već. Ali zašto bi mi morali uzeti sve što imam?

– Zato što mogu. Zato što žele dati primjer drugima.

– Želim se maknuti. Nije me briga koliko će koštati, makar ti bio dužan do kraja života.

– Postoji poslovice, Rick, 'Možeš se izvući od optužbe, ali ne i oprati od svega.' Znaš li što to znači? Kiselo se nasmiješio.

– Neće mi se dopasti, zar ne – To znači da možemo ići na suđenje. Ali onog trenutka kada te optuže javnost će vjerovati da si kriv. Posao će ti krenuti nizbrdo.

Možda ćeš ga uspjeti povratiti, a možda i ne. Porota će te možda osloboditi – možda ćeš se izvući. Moraš biti čvrst, Rick. Jer nećeš se moći oprati.

– Oh, Bože.

– Idemo u moj ured, rekao je Dan. – Reći ćeš mi sve što se dogodilo između tebe i Miguela Salazara. Kako si se umiješao, što si ti napravio, što je on napravio. Moram smisliti obranu, Rick.

Zaboravi prokleti bend.

– Želim vidjeti Sandy, rekao je Rick. – U Coral Rocku je. Moram razgovarati s njom.

– Ne sada.

– Hoću razgovarati sa svojom ženom!

– Ne. Ti si klijent, a ja sam odvjetnik. Ako je ljuta mogla bi svjedočiti o onome što si mi rekao. Ne mogu to dopustiti.

– Ona to ne bi napravila, rekao je Rick, – ali i ako bi, nije me briga. Odluka je moja? Ja sam klijent?

– Ti si idiot. Rick je promuklo rekao:

– Sandy bi bilo bolje kada bi se meni dogodila nesreća, znaš? Osiguran sam.

– Ne. Tako nikada nije bolje. Dan je zagrlio Ricka i poveo ga preko parkirališta do auta.

– Težak je to posao, rekao je Rick. – Jedan si dan bogat, sljedeći siromašan, zatim opet bogat. Bilo mi je dobro i onda sam donio neke pogrešne odluke. I nisam imao sreće. Neki angažmani su propali. Potrošio sam tone novaca na promocije na kojima se nitko ne bi pojavio. Obično bih to nadoknadio na sljedećem koncertu, ali prije godinu dana sam stvarno bio zaglavio. Sandy i ja smo imali problema, pa sam joj rekao, dušo, idemo u Pariz. Vratili smo se i kupio sam joj auto. Bila je sretna, a bio sam i ja. Priredili smo neke sjajne zabave. Svi su bili na njima. Te sam sezone čuo Kellyn bend i znao sam da ih moram zastupati. Dao sam Kelly honoraran posao u Coral Rocku. Leon Davila, njihov bubnjar me upoznao s Miguelom, koji je rekao da će mi posuditi novac. Nije to bilo odjednom sto tisuća, već je pristizalo malo, pomalo. Naravno, nisam rekao Sandy jer bi poludjela.

Jesam li znao tko je Miguel? Vjerojatno da. Leon je bio takav ovisnik o koki, uvijek se družio s dilerima. Takvima se sviđa zabavljačka industrija. Ako si izvan toga čini ti se

glamuroznim i uzbudljivim. Miguel je želio ući unutra. Da li me bilo briga što još radi? Zapravo i ne. To je bila njegova stvar. Onda je postala mojom. Znaš, te stvari uvijek započnu kao sitnice. Vršio je pritisak na mene da mu vratim novac, a nisam imao gotovine. Rekao mi je, 'Dobro, daj mi da produciram jedan od tvojih koncerata pa ću otuda uzeti novac.' Da, znao sam da će plasirati novac kroz prodaju ulaznica, ali kada bi to završilo, bili bi kvit. Ali nismo bili. Palm Beach zimski festival je propao zbog kiše, a ja nisam imao osiguranje. Nikada ne pada kiša zimi, točno? Posudio mi je trideset tisuća da pokrijem uredske troškove. Sada tek vidim da me držao na udici, namatajući je malo pomalo. U početku sam imao izbora, ali ga nisam vidio. Nije točno. Zapravo jesam. Ali bilo mi je jednostavnije da se ne obazirem.

U jednom sam trenutku poželio izaći. Bojao sam se da će ga uhapsiti, da ću i ja pasti s njim. Nakon što je napravio, koliko ja znam, gotovo milijun dolara na rave koncertu na stadionu Joe Robbie prošlo ljeto, mislio sam da je definitivno gotovo. Rekao sam mu dosta ili ću sve reći policajcima. On i Leon Davila stavili su me u Leonov Jeep na Alligator Alley i odveli su me u Everglades. Znao sam da ću umrijeti. Natjerali su me da kleknem. Plakao sam. Isuse, čak sam se i popisao. Preklinjao sam ga. Vidio sam drač, čuo proklete komarce i osjećao prljavštinu među nogama.

Sjećam se žaljenja. Bilo mi je toliko žao da sve to neću više nikada vidjeti, i zato što sam tako malo cijenio prokletog komarca, znaš? Mislio sam na Sandy i zadnja mi je pomisao bila, čovječe, kako će biti ljuta na mene. Miguel mi je prslonio pištolj na potiljak i povukao obarač. Nije bio napunjen. Rekao je: 'Vidiš li kako lako to mogu učiniti? Vidiš?' Nakon toga više nisam ništa spominjao. Nijekao sam da se to ikada dogodilo. Kada zauzmeš takav stav, nestanu svi problemi.

Miguela je bend strašno zanimao, koji je tada već bio promijenio ime iz Black Manga u Mayhem. To je bio Kellyn izbor. Miguelu se nije sviđalo, ali Marthi je, a on je lud za Marthom. Kako mi je Kelly ispričala Miguel i Martha su se samo jednom pogledali i to je bilo to. Njegov novac, njezin talent. Ona ne zna za njegov drugi život. Ona misli da je on stekao sav svoj novac pošiljkama CD-a i videa u Južnu

Ameriku. Miguel želi od Marthe načiniti zvijezdu. Kaže ako uspijem osigurati Marthi ugovor, smatrat će moj dug izbrisanim. Moja želja da bend potpiše je i želja da se riješim Miguela.

Mislim da ga je DEA već bila počela pratiti. Koristili su Kelly Dorff. Sada znam da nije imala izbora i zato ne mislim loše o njoj.

Znam kako je to. Ne mogu se ljutiti na nju. Tko god da ju je ubio, vlada treba snositi odgovornost. Ali isto tako nema opravdanja.

Ni za mene, ni za nju. Gotovo je. Rick je govorio gotovo sat vremena. I posljednji zaposlenici su otišli pa je u uredu vladala tišina. Bili su sami, njih troje, Rick za stolom, a Sandy i Dan u stolicama okrenutim prema njemu. Kada je završio, nasmiješio se i poravnao rubove hrpe papira pokraj svog monitora.

– Sandy, nakon ovoga ne očekujem da ostaneš i pobrinut ću se da ne odeš praznih ruku. Nitko ne zna da sam spremio nešto na stranu – ne mnogo, ali dovoljno da započneš novi život u Georgiji ili gdje god želiš. Dan to može srediti ako nije preosjetljiv da laže vladi, koja želi sve osim plombi na zubima. Dan ako ne želiš to napraviti reci ne, ali bio bih ti zahvalan da pomogneš Sandy. Konačno je pogledao svoju ženu koja je buljila u njega. – Neću sjediti ovdje i reći ti žao mi je, bundevice, iako Bog zna da će mi biti žao dugo vremena. Sada Dan i ja moramo odlučiti što da radimo, da li da prihvatim njihovu ponudu ili da predam svoju sudbinu u ruke porote. Što god da se dogodi – možda ću do kraja života biti u zatvoru – bit ću dobro dok god ću se sjećati da si me voljela.

Godine s tobom bile su najbolje. Usrećila si me. Nakon sekunde Sandy je okrenula glavu prema Danu i prstima obrisala obraze. Ruke su joj se tresle. Govorilaje šaptom.

– Dane? Mislim da Rick i ja sada trebamo biti nasamo.

Poglavlje 29

Dolazila je hladna fronta; temperatura će pasti na oko pet stupnjeva ujutro. Palmino je lišće suškalo, a vjetrom pokrenuti zvončići na zadnjem trijemu pjevušili su svoju kakofoničnu petnotnu melodiju. Zvijezde su bile poput

glavica pribadača. Elaine je sjedila na stolici napravljenoj od dvije pletene krivulje s tankim nogama koje su neravno stajale na kamenoj popločenoj stazi. Stolica se njihala kada bi podigla noge i prekrížila ruke, gurajući ruke u rukave pulovera. Čula je kako Vincent priprema pića. Tražila je konjak.

Vincent je donio piće van i stavio ga na metalni stol između stolica. Stojeći, zapalio je cigaretu, zakrivši plamen dok su mu obrazi na trenutak djelovali upalo. Upaljač je kliknuo i miris tekućine je nestao u naletu vjetra. Dvorište je bilo maleno, zatvoreno pletenom drvenom ogradom zaraslom bršljanom. Već neko vrijeme nije padala kiša i biljke su postale smečkaste i suhe.

– Hajde, Vince, pitaj me. Znam da si nestrpljiv da to skineš s dnevnog reda. Podigao je svoje piće.

– Znam zašto, Elaine. Ti vjeruješ da je on nevin.

– Da, možda mi sat nije dobro išao.

– Možda si, – rekla je ironično, – vidio ono što želiš vidjeti. Oslobodila je ruke iz rukava i gucnula konjak.

Vince je rekao:

– Prvo si mogla porazgovarati sa mnom.

– Baš me zanima kakav bi mi savjet dao. Držala je čašu na koljenima.

– Kako je Scott Irwin saznao? Nisi mi rekao.

– Zanimalo ga je zašto ga nisu pokupili, pa je pitao. – I trčeći došao k tebi.

– Nije bilo tako, rekao je.

– Batman i Robin. Pogledao ju je dok je stavljala cigaretu u usta.

Nasmijala se. – Znaš li što mi je Scott rekao? Da ako se želim ... jebati s tobom trebam pričekati da operacija završi. Mislim, ti si oženjen, a ne ja. Možda ti oduzimam snagu, Vince. Dalila sa škarama, zaprljala je dječacima kućicu na drvetu. Zvončići na trijemu njihali su se i zveckali. Elaine je progutala pola svog konjaka. Grlo joj se zapalilo.

– Što je Galindo radio ovdje?

– Ne znam. Kružili su pokušavajući zatvoriti krug.

– Je li bio ovdje, Elaine?

– Ne, dala sam mu alibi zato što me Miguel potplatio. Ili možda zato što se jebem i s Danom Galindom. Bio je okrenut leđima prema kući i lice mu je bilo u sjeni. Narančasti kraj cigarete se podigao, pa pao.

– Tog sam se jutro neočekivano pojavio i on je bio tu. Mučilo me to. Pitao sam se, razmišljao o tome. Koliko je dugo bio tu? Pet minuta? Dva sata? Cijelu noć?

Prošlo mi je sve to kroz glavu.

– Oh, za ime Božje.

– Ne, pusti me da završim. Mogu prihvatiti pet minuta. Vjerujem da je to istina. Ali nikada mi nije palo na pamet da se pitam. Vince je tiho govorio. Uvijek je to radio kada bi došao u dvorište. Trening. U slučaju ako bi netko prislonio uho na ogradu.

– Potpuno sam ti vjerovao. Zato smo se i spetljali. Vjernost.

Iskrenost. Iskrenost iznad svega. A sada se igramo. Čujem da se događaju stvari o kojima ništa ne znam. Našla si se s Kelly Dorff i rekla si mi to samo zato što ti je zaprijetila. Tada si me tražila da ne kažem ništa Paxtonu o tome. Možda se ništa i ne događa. Vjerojatno je tako. Ali ne sviđa mi se što moram sam sebe u to uvjeravati svaki put kada smo zajedno.

– Iskrenost. Sada ćemo čuti što je to. Elaine je podigla svoju čašu.

– John me pitao: 'Elaine, kada si zadnji put vidjela Dana Galinda?' Način kako je to rekao odavao je da zna odgovor – prošle nedjelje ujutro, ispred mojih vratiju. John je htio vidjeti hoću li lagati. Kako je znao, Vince? Da vidimo koliko si iskren. Vince ju je pogledao, ali nije mogla zaviriti ispod njegove površine.

– Ne znam zašto te John to pitao, nisam mu ništa rekao.

– Pitam se tko je? Robin? Jeste li vas dvojica razgovarali o tome? Iskreno, Vince. – Naravno da jesmo, rekao je oštro Vince. Glas mu se opet pretvorio u šapat.

– Pričamo o svemu što može utjecati na slučaj.

– Pretpostavljam onda da ti je rekao da je razgovarao s Johnom? Dakle?

– Neću se ovako igrati, Elaine.

– Kako si sumnjičav, ciničan, ogorčen čovjek Vince. Umorna sam od toga. Bacio je cigaretu u tamu.

– Mislim da je bolje da odem.

– Da. Zašto ne odeš? Dakle, ovako to završava, pomislila je. Poput rezanja mrtvog uda. Možda će kasnije naglo poteći krv, ali za sada nije bilo nikakvog osjeta.

– Vincent je zastao pokraj stolice.

- Vidjet ćemo se.
- Vjerojatno nećemo, odgovorila je.
- Ne. Vjerojatno nećemo. Pogladio ju je po obrazu.
- Čuvaj se.

Kada je Arlo Pate krenuo do Miguelove radne sobe da mu kaže da dolazi Rick Robbins s novim gitaristom, vrata su bila napola otvorena. Arlo je prekrizio ruke na prsima i napravio još nekoliko koraka. Nosio je žućkasto smeđe čizme na vezanje s debelim gumenim potplatima, ali nije ispuštao nikakav zvuk po mramornom podu.

Miguel je razgovarao na telefon. Arlo se približio vratima.

Španjolski. Naučio ga je nešto na gradilištu, dovoljno da može naručiti jelo iz kioska ili shvatiti šalu. Nije imao običaj prisluškivati Miguela, ali zbog svih tih stvari u posljednje vrijeme htio je znati gdje je njegovo mjesto u svemu tome.

Kocke leda padale su u čašu. U radnoj sobi je bio šank sa staklima boje dima i zlatnim sudoperom. Arlo ga je sam postavio.

– ... el Domingo, si... No hablamos de eso por telefona, Victor. ? Me entiendes? Razgovarao je s Victorom Ramirezom, tipom koji je vodio studio. Arlo se pitao o čemu se radi. Sastanak u nedjelju. Ne razgovaraj o tome preko telefona.

– Que me llamesper la mañana, okay?... Bueno. Nos vemos. Spustio je slušalicu. Arlo se vratio nekoliko koraka unatrag, gazeći čizmama prije nego što je pokucao na vrata. Miguel se okrenuo oko šanka stavljajući čašu u sudoper.

– Rick je ovdje s gitaristom.
– Dobro. Što misliš o njemu, Arlo?
– Nisam ga vidio. Stražar je nazvao. Martha me poslala po tebe. Miguel je ugasio svjetlo u radnoj sobi i zatvorio vrata. Slijedeći ga niz kružne stepenice prema glavnom katu, Arlo je mogao vidjeti njihov odrazu na velikom prozoru koji je gledao na jezero.

Jedan je imao sve, a drugi je bio ružna seljačina čije su šanse upravo trebale nestati.

Rick je rekao svima u bendu da im neće zamjeriti ako odustanu. Plakao je. Slomio se i plakao, govoreći o Kelly. Rekao im je da je nitko ne može zamijeniti, ali da ona ne bi željela da odustanu.

Odlučili su pogledati gitariste i onda zaključiti što im je činiti.

Na trenutak je Arlo pomislio da bi stvar mogla uspjeti. Nije da će postati bogat i slavan, ali će moći reći da je u životu postigao više od košenja trave i popravaka zahoda. Ležeći noću na krovu, zamišljao je prizore, poput vožnje Harleyem natrag kući u Memphis, ulaska u glazbenu trgovinu i pronalaženja Mayhemovog CD-a na stalku. Izvadio bi ga i okrenuo. Palcem bi prešao po celofanu i čuo ga kako škripi. Pročitao bi popis pjesama, gledao svoje lice odmah pokraj Kellynog i Marthinog i Scottovog. Netko bi primijetio što drži u ruci i rekao, Hej, to je Mayhem. Oni rasturaju, čovječe. Sada, kad je Kelly otišla, Arlo se pitao hoće li ikada imati taj CD u rukama.

Izašli su kroz kuhinjska vrata, prošli pored teniskog terena do gostinske kolibe. Da ugodni Marthi, Arlo je rasparao tepih i njime prekrio prozore, uredivši joj ovdje sobu za probe tako da može svirati, a da ne smeta ukućanima.

Kad su se približili, slijedeći mala svjetla uz stazu, Arlo je kroz zidove mogao čuti svirku gitare. Žmarci su mu prošli niz prsa i zaustavili se u utrobi. Mogao bi se zakleti da to Kelly svira. Što ako je to ona? Što ako nije mrtva ona, već neka druga djevojka slična njoj? I prava Kelly je ovdje kao i uvijek, nagnuta unatrag pri visokim tonovima, zabacujući kosu s lica. One tanke ruke i bijela potkošulja, onaj plavi Fender Jag vrišti.

Miguel je otvorio vrata.

To je bio Jag, ali nije bila Kelly. Bio je to tip star oko trideset pet, a izgledao je kao da ima tuberkulozu. Svirao je Kellynu gitaru. Ostali su stajali okolo i slušali. Rick se smješkao kao da je uhvatio Boga za bradu. Scott je plesao, plava kosa mu se njihala na licu. Martha je prekrížila ruke. Arlo nije mogao vidjeti što misli, ali Martha je bila takva.

Gitarist je svirao sve dok mu nije prišao Rick i mahnuo mu da stane. Rick ih je pogledao i rekao :

- Ovo je Bobby Doyle. Gitarist je pozdravio:
- Bog. Uzeo je zapaljenu cigaretu koju je do tada držao pod žicama na kraju vrata gitare. Tetovaže su mu išle od ručnog zgloba do kratkih rukava crne majice. Bio je

potpuno ćelav, s prugom svijetle brade ispod donje usne i šest naušnica. Lijeva ruka mu je ostala visjeti s vrata gitare poput mrtve ribe.

– Miguel je rekao:

– Zvuči kao Kelly Dorff.

– U tome i je stvar, rekao je Rick. – On je savršen.

– Žao mi je zbog Kelly, čovječe, rekao je gitarist. – Bila je dobra. Slušao sam je gore u Lauderdaleu u Edgeu, improvizirala je s Lunachicksima. Imala je žicu. Nitko nije prozborio ni riječ. Arlo je pretpostavio da su svi razmišljali o Kelly Dorff na svoj način. On sigurno je. Miguel je rekao da je to njen dečko, Dan Galindo, napravio, sudeći po novinama. Nitko ga nije vidio, ali Miguel je bio siguran da je on. Sinoć, nije mogao zaspati, pa je zamišljao što bi učinio kada bi uhvatio Galinda na samo. Vjerojatno bi ga zakopao pokraj Leona, na praznome mjestu ispod jedne od onih gomila kamenja pokraj jezera.

Ako Galindo ode na sud, neće biti osuđen. Sudac će odbaciti priznanje. Odvjetnici će se pobrinuti da porota pomisli kako se DNK ne slaže, ili tako nešto. Arlo je zaspao zamišljajući kako bi mučio tipa prije nego ga zakopa.

Gitarist, Bobby Doyle, je povukao dim iz cigarete i ponovo je zaglavio između žica. Rick mi je dao jučerašnje mikseve benda, plus snimke Kelly Dorff. Ostao sam budan cijelu noć i radio na pjesmama. Poznato je da sam u stanju skinuti različite stilove. Imam neke studijske radove kao rezultat toga. Svirao sam Jimmija Hendrixa, Erica Claptona, B.B. Kinga, Stevie Ray Vaughana – Stevie Ray, rekao je Arlo.

– To je moj tip.

– Mrtav je. Yeah. Stevie. Gitarist je nagazio pedalu efekta i prsti su mu poletjeli po žicama i začula se Stevie Raveva – Cold Shot. Nakon nekoliko taktova, glazba se slila u Curta Cobaina, pa Petera Bucka.

Scott je rekao:

– Zapanjujuće. Rick je rekao:

– Samo zvuči kao Kelly Dorff za koncert, Bobby. Miguel je promatrao gitaristu. Prišao je bliže.

– Smrdiš kao da si pušio travu. Bobby se smješкао. Oči su mu bile polusklopljene.

– Rick?

Tko je ovaj šaljivčina? Ricku je probio znoj kroz košulju.

– Budi pristojan, Bobby, to je čovjek koji ti daje plaću. Miguel je malo raširio oči. Rekao je Ricku:

– Zašto ćete svirati Kellyne pjesme na koncertu?

– Zato jer tip iz Capitol Recordsa očekuje u osnovi čuti ono što je čuo kad sam mu pustio traku u New Yorku.

Svidjet će mu se Marthin dio u tome. Čut će je na koncertu, ali za demo se moramo držati onoga što imamo.

– Hoću više Marthinih pjesama. Bobby Doyle je rekao:

– Hej. To nije tvoj bend, rista. Miguel se okrenuo i zaurlao:

– Marš van! Martha je vrisnula:

– Miguele, ne možeš tako! Arlo je prišao Miguelu i stao ispred njega. Želio ga je udariti nekoliko puta, da se smiri.

– Ja ću se pobrinuti za to. Bez brige.

Bobby je drzak, ali ja ću ga izvesti i objasniti mu stvari. Na trenutak je Miguel zadržao ruku na kvaki i onda rekao Marthi, – Hablamos despues. – Zalupio je vrata za sobom. Arlo nije namjeravao bilo što objašnjavati Bobbyju. Rick je spuznuo u stolicu i zabio lice u dlanove.

– Umrijet ću. Past ću mrtav. Pomozi, Bože. Molim te. Arlo je stao iznad njega.

– Svira li on u bendu s nama? Trepćući, Rick je podigao glavu.

– Ako vam se sviđa. Što kažete? Martha?

– Svakako.

Poglavlje 30

– Arlo? Scott? Svi su se složili da prime Bobbya Doylea. Bobby Doyle je rekao:

– Guba.

Vježbali su nekoliko sati. Ponovo u glazbi, Arlo se osjećao bolje. Mogao je samo zatvoriti oči i Kelly je bila u sobi. U Bobbyjevim rukama je njena gitara pjevala njene pjesme. Kelly bi bilo drago kad bi znala da jedan dio nje i dalje stvara glazbu.

Napravili su stanku. Martha je htjela još raditi pa su dečki navukli jakne i izašli u stražnje dvorište s limenkama piva. Arlo je ugasio svjetlo na terasi. On i Scott su odvukli stolice do jezera.

Sjeli su i Bobby Doyle je smotao joint.

Neko vrijeme su razgovarali o probi, onda o koncertu. Bobby je ustao i pomaknuo stolicu. Rekao je:

– Ne čujem na lijevo uho.

Otišlo bi mi i drugo da ne nosim čepiće. Popili su nešto piva, onda je Bobby rekao Scottu da se ne čuje kako ne svira bas dugo vremena, ali da je to normalno jer su pjesme Mayhema prilično jednostavne. Mala plava tetovaža u obliku znaka beskonačnosti pokraj Bobbyevih usta, na svjetlosti zvijezda, davala mu je pokvaren smiješak. Vrh obrijane glave mu se sjajio. Smotao je još jedan joint i zapalio.

– Što je s Marthinim dečkom? Je li Kolumbijac?

– Iz Ekvadora je, mislim, odgovorio je Scott.

Bobby se nasmijao.

– Ne, čovječe. Je li on diler? Scott je rekao:

– Mislim da nije.

– Izgleda kao da je. Arlo je rekao:

– Ne bi trebao to pričati, čovječe.

– Što znate o tipu koji vodi studio? Victor. Arlo i Scott su se pogledali.

– Scott je rekao da on snima naš demo. Zašto pitaš? Vratio je joint Bobbyu.

Bobby je zadržao dah. Potrajalo je dok nije odgovorio.

– Mislim da je Victor murjak.

– Fiju! rekao je Scott. – Zašto misliš?

– Ne znam, čovječe. Osjećam te vibracije po tijelu. To sam vam povjerio jer sam sada u bendu. Zato sam pitao za Miguela.

Nazovi to mojim narko radarom.

Arlo je pogledao Scotta.

– Miguel ne dila drogu. To pouzdano znam, ali ti misliš da je Victor iz narkotika? Ne znam ni za jednog pandura iz narkotika koji vodi tonski studio. Ako je ipak pandur, mi tu ne možemo ništa. Pustimo to.

– Da. Bobby je kimnuo glavom.

– Nemojte ništa unositi tamo, ipak. To je moj savjet za sada. Moramo reći Marthi i Ricku.

– I Miguelu, rekao je Arlo.

– Ne, rekao je Scott.

– Nemojte nikome ništa reći. Pitat će Victora o čemu se radi, onda nećemo dobiti demo traku. Sjebat će nas.

Predlažem da pričekamo koncert, kao što je Bobby rekao.

Dobro? Arlo je razmislio o tome.

– Što ti misliš, Bobby?
– Zvuči razumno, pustimo to. Scott je otvorio još jedno pivo.

- Odakle si, Bobby?
- Chicago. Rodio sam se tamo, ali me bilo posvuda.
- Rick je rekao da si svirao s Ozzyem Osbourneom.

Užarena crvena točka je opet došla Bobbyu. Čekali su da ispusti dim. Rekao je:

– Ne, prošao sam audiciju kod Ozzya, za sviranje na turneji. Bio sam zelen, ali su mi dali posao. Hoćete čuti totalni zajeb? Napio sam se noć prije probe i zaspao. Otpustili su me. Rekao sam sam sebi, no, pa što? Ne treba mi to sranje. Kao da sam samog sebe uvjeravao da nisam za ozbiljno želio to raditi, znate? Svirati za ishlapjelog rockera. Tako sam razmišljao u toj fazi mog postojanja. Da. Ali Ozzy je faca, čovječe. U redu je.

– Ali, bio su blizu uspjeha, rekao je Scott.

– Blizu? Bio sam gitarski tehničar Aerosmithu i Metallici, čovječe. Godinu i pol na cesti.

– Nemoj srati. Uf.

– De luxe autobusi. Puno klope. Imali smo sve što smo poželjeli. Najbolju travu, najbolje pivo. Cure koje hoćemo. Tri odjednom, ako to zaželimo. Ali to dosadi. U vašem stupnju karijere to je teško shvatiti, ali nakon nekog vremena to postane opterećenje.

Potruga za savršenom drogom. Potraga za ženom koja te neće iznevjeriti. Bobby Doyle je dohvatio zamišljenu gitaru i kada je zapjevao to je zvučalo kao turpijanje metala. Nemoj me napustiti, mama.

Nemoj me ostaviti lijepa mama, jer stojim tu, djevojko, na rubu raja, čekam tvoj slatki, slatki dodir da me spasi – Prebirao je po zraku. Bah-dah-dah-da-da-daah. Uzeo je joint od Arla. – Vau.

Danas smo retro, narode. Nisam mislio da zvuči kao ... Nirvana. Pao je sa stolice hihoćući.

Arlo je otpuhnuo dim.

– Upravo si to smislio?

– Da. Glas mi je uništen.

– Meni se sviđa, rekao je Arlo. – Koji je ono komad umro od heroina u šezdesetima?

– Janis Joplin? Nasmijao se.

– Jako dobro. Zvučim kao ušlagirana Janis. Svaki je

otvorio još jedno pivo.

Bobby Doyle je rekao:

– Znete li što mi se sviđa kod Mayhema? Pjesme o nevidljivim silama koje žele zavladata ljudskim duhom. Zauzimaju u modernoj mitologiji mjesto koje je nekada pripadalo vragu. Potiču impulse za destrukciju. O tome su moje pjesme – kako ljudi reagiraju na uništenje duha u doba kada je nasilje prihvatljivije, a društvene norme slabe. Arlo je kimao glavom.

– Ne znam, rekao je Scott. – Martha Cruz ima svoje ideje.

– Yeah. Bobby Doyle se škrto nasmiješio.

– Naučit će. Nitko to ne može sam, čovječe. Ja sam nekada mislio da se to može. Poslije sam smekšao. Sad sam stariji i drago mi je da uopće imam posao.

– Koliko ti je godina? upitao je Scott.

– Pogodi. – Trideset osam?

– Trideset i jedna. Ja samo izgledam drevno.

Arlo je zaspao na ravnom dijelu krova tako da se ne može otkotrljati. Probudili su ga glasovi. Otvorio je oči i podigao gornji dio vreće za spavanje. Marthin glas, pršti od bijesa. Onda Miguel, više na nju. U ovo doba godine, zimi, ljudi ostavljaju otvorene prozore da udahnu malo zraka, suprotno od sjevernih krajeva.

Poneki put bi zaboravili da ih ljudi mogu čuti.

Arlo je bio u čarapama. Pažljivo birajući put preko okruglog crijepa da ne pukne pod njim, spustio se niz kosinu, prekoračio cijev ventilacije i uhvatio se za dimnjak. S visine od šest metara imao je dobar pregled okolnog zemljišta – dvije ili tri već sagrađene ogromne kuće i jedne u gradnji, potpuno okružene jezerom, izuzev prilaznog puta. Tu je bio i veliki bager na kojem je Arlo radio. U tami je voda izgledala crna i humci kamenja su izgledali poput nazubljenih sivih planina.

Arlo se konačno zaustavio na strani kuće gdje je bila Miguelova spavaća soba. Ispod njega je bio mali balkon i svjetlo je dopiralo kroz vrata. Jedva je vidio na sat. Dva i trideset u jutro.

Vikali su na španjolskom. Miguel joj je nekoliko puta rekao da zaveže. Riječi bi im se jasno čule, zatim bi se izgubile kao da hodaju naokolo po sobi, približavajući se i udaljavajući od vrata.

Tresući se na hladnoći Arlo je virio preko ruba krova. Čuo je nekoliko oštrih udaraca. Martha je vrisnula. Rekla mu je da prestane. Miguel je vikao na nju. Nešto o ključevima. Gdje su ključevi? Arlo je promijenio položaj. Miguel ju je i prije znao udariti, ali ovo je već postajalo previše. Martha je imala jezičinu i možda je rekla neku glupost, ali svejedno. Još se protegnuo držeći se za dimnjak. Vrata su se naglo otvorila udarivši u zid. Martha je izašla na balkon, a Arlo se povukao. Otrčala je bosonoga niz stepenice, a na sebi je imala samo malenu, crvenu satensku spavaćicu. S balkona su se spuštale kamene stepenice prema cvjetnjaku i maloj fontani.

Miguel je bio odmah iza nje, samo u crnim trapericama. On i Martha nestali su iza živice. Čulo se pucketanje grančica. Martha je jednom jauknula i nastupila je tišina.

Bilo je prilično mračno, bez mjeseca i ičega. Arlo je čekao.

Zbrka koju je imao u glavi, kada se probudio, je nestala. Brinuo ga je ovaj događaj. Pogledao je dolje prema balkonu, pitajući se može li se objesiti za rub krova, skočiti, a da ne slomi nogu. Onda ih je ugledao kako se vraćaju preko cvjetnjaka. Miguel je vukao Marthu za lakat. Prednji dio spavaćice je bio rasparan, a kosa joj je visila preko lica.

Arlo nije pričekao da se vrate do kuće i uđu unutra. Znao je ako ostane slušati u blizini balkona da će ih čuti kako vode ljubav poput divljih životinja. Na sve četiri krenuo je po strmini krova, a zatim preko sljemena birajući put uz svjetlost zvijezda. Navukao je vreću za spavanje preko glave, ali je sumnjao da će se naspavati do jutra.

Poglavlje 31

Elaine je pila drugu votku i tonik, slušajući Charlija Dunavova kako svira – Sophisticated Lady, kada je čula kako netko izvlači stolac pokraj nje. Petkom je bila gužva. Nije mogla očekivati samoću. Okrenula je oči spremna da nekoga pogleda obeshrabrujućim pogledom.

Bio je to Dan Galindo.

– Dakle, rekla je.

– Bog Elaine. Poljubio je u obraz i rekao konobaru da mu donese točeno pivo.

– Ovo je slučajnost? upitala je.

– Nije. Charlie je nazvao i pitao zašto ne navratim. Dan je stavio tenisicu na prsten na barskoj stolici.

– Dugo nisam čuo Charlija kako svira. Prilično je dobar. Zakopčani ovratnik virio je kroz izrez plavog pulovera. Nasmiješio se konobarici kad mu je donijela pivo.

– Terry, nemoj naplatiti ovom čovjeku. U srijedu mu je bio rođendan i ja častim.

– Sretan rođendan, rekla je konobarica.

Dan je pogledao Elaine.

– Kako znaš? Slegnula je ramenima.

– Otišli smo na pivo kada si navršio tridesetu, bilo je plakanja na ramenu jer sam taj dan izgubila veliki slučaj na sudu.

– Zar je toliko prošlo? Dotakla je svojim votka-tonikom njegovu čašu.

– Ponovit ćemo to kad napuniš četrdeset. Dan je otpio pivo i rekao:

– Charlie mi je rekao da su četrdesete bolje. Nadam se da je u pravu.

– Nemoj mene pitati, toliko stara još nisam. Elaine je uzela perec i zatim gurnula posudu prema Danu.

– Čujem da tražiš novi posao.

– Vrijeme je, rekao je. – Charlie će uskoro u mirovinu. Razmišljam o Fort Lauderdaleu.

– Oh, da. Tvoja bivša živi u blizini. Elaine je skidala sol s pereca. Bend je pjevao – Satin Doli i okrenula je glavu prema pozornici. Nekoliko je parova ustalo i zaplesalo. Charlija i basista je pratio mladi saksofonist, student umjetnosti iz centra. Gledala je kako mu se obrazi nadimlju, zatim kako se naginje sa svojim instrumentom. Ugodan zvuk.

– Došao sam ti zahvaliti, rekao je Dan.

– Da nije bilo tebe, sada bih bio u zatvoru. Kada sam ti pokucao na vrata te noći mislio sam da te nema kod kuće.

– Nisam te mogla pustiti. Nasmiješila se.

– Ne, Dane. Nisam imala društvo. Jednostavno nisam mogla razgovarati s tobom. Zašto si uopće dolazio? Dan se približio jer je glazba bila preglasna.

– Htio sam te pitati tko je dovraga bio taj bradati tip ispred tvoje kuće u nedjelju ujutro. Izgledao je kao Victor Ramirez. Još uvijek gledajući saksofonistu, Elaine je rekla:

– Pretpostavila sam da je tako nešto i nemoj me

ispitivati o slučaju.

– Još uvijek si na njemu? Kada sam te nazvao u ured, rekli su da si izvan grada zbog hitnog obiteljskog slučaja, a ti sjediš ovdje.

Je li Paxton saznao što si učinila za mene?

– Nije bilo samo to.

– Dobro, što je bilo? Gurnula je limun u piće i odmahнула glavom.

– U redu. Dan se smjestio na stolici, rukama je udarao u ritmu melodije. Rukavi veste su mu bili podvrnuti. Imao je ugate elegantne duge ruke.

Koža mu je bila tamno zlatna – pretpostavljala je od vremena provedenog na moru.

Rekao je:

– Što znaš o Kellynoj smrti? Policija mi ne želi ništa reći. Ima li ikakvih tragova?

– Ništa što bih ja znala. Pogledala ga je.

– Policajci ne održavaju vezu s nama.

– Zašto je Kelly došla k meni te noći?

– Nemam pojma. Lagano su se doticali ramenima.

– Nešto mi je htjela reći, Elaine. Volio bih znati što. Tebe pitam zato jer znam da si bila umiješana u njeno postavljanje kao povjerljivog doušnika, i moram pretpostaviti da je prilično dobro poznaješ i da si morala s njom i razgovarati. Elaine je dohvatila perec, izgrickala ga do pola i rekla:

– Nismo baš često razgovarale. To ti mogu reći. Nekoliko noći prije smrti ostavila je poruku na sekretarici u mom uredu. Bilo joj je žao jer je lagala o tebi. Vidiš, ona je rekla DEA-i da si umiješan u pranje novca sa Salazarom – Dan je udario rukama po baru i glasno ispustio zrak, a Elaine je nastavila:

– Ja u to nisam povjerovala. Nazvala me da bi se ispričala. Možda je i tebe tražila iz istog razloga. Kada si prekinuo s njom, to ju je uništilo – možda je to prejak izraz. Bila je ljuta i željela te povrijediti. Dan je razmislio.

– Ako je bila ljuta, vjerujem da je imala razlog za to. Pustio sam je da vjeruje kako imamo nešto što nismo imali. Držala je odjeću u mom ormaru, šminku u kupaonici, a ja bih se stidio kad bi nas vidjeli zajedno. Sada sam pogledao unatrag i to je bilo tako. Smišljao sam isprike da je ne

moram upoznati s prijateljima. Moj sin je nikada nije vidio. Znao sam da nemamo budućnosti, a nastavio sam spavati s njom. Prilično jadno.

– Sada je lako pričati o tome, gledajući unatrag, rekla je Elaine, – ali mislim da si prestrog prema sebi. ŠankERICA je došla provjeriti količinu pića u njihovim čašama. Elaine je naručila još jedno. Dan je popio tek pola piva. Omahnuo je glavom.

– Posljednji put kada sam je vidjela, rekla je Elaine, – pričala mi je o svom životu, djetinjstvu. Kako se počela baviti glazbom.

Njenim snovima. Željela bih tugovati, Dan. Željela bih plakati, ali osjećam se ... umrtvljeno. Nekako se osjećam krivom, znaš? Ne zakonski, ali

– Kimnuo je glavom.

Neko vrijeme su slušali glazbu. Charlie im je mahnuo iza klavijature. Svjetla su igrala na njegovoj bijeloj kosi i ruke starog basista su skakale po žicama. Onda je uletio saksofonist – bogata, drhtava melodija.

– Vincent Hooper te ne zaslužuje, Elaine. Riječi su je iznenadile, izgovorene tako jednostavno i ozbiljno. Od bilo kog drugoga zvučale bi neiskreno.

– Ne pričaj o tome što ljudi zaslužuju, Dane. Premda je zabavno. Ja spavam s oženjenim muškarcem, a on je taj koji nije dovoljno dobar.

– Trebala bi ga ostaviti.

– Misliš?

– Ne čekaj ni minute. Vidjela ih je oboje na tamnoj, iskričavoj površini zrcala. Danov profil s kosom počešljanom na stranu. Velike smeđe oči, malo spuštenih kutova za koje je uvijek mislila da su prilično ganutljive. Porotnici su mu bezrezervno vjerovali.

– Pa, već je gotovo, Vince i ja.

– Kada?

– Prošlu noć. Mislila sam proslaviti. Dan je pogledao njen votka-tonik.

– To mi je tek treći. Možda i prestanem, tko zna?

Spustila je čašu na šank. Gledao ju je strpljivim, nijemim pogledom.

– Jedan od razloga zašto sam se razišla s Vinceom, vjerovao ili ne, si ti. Nije bio siguran što se događa između mene i tebe. Rekla sam mu istinu – ništa – a ti si se stalno

pojavljivao. Kod čovjeka poput Hoopera vrijedi ili si s njim ili protiv njega. Ako si dio tima, umrijet će za tebe. Ali postoji li ikakva sumnja, zalupit će vratima. Dotaknula je Danovo rame i lagano ga gurnula. – Peciva. U tome je stvar. Pojavio si se u nedjelju ujutro s pola tuceta svježeg peciva. Kakva je to nepoštena taktika bila. – Ne očekuj da se ispričavam s obzirom na rezultat. Podigla je svoje piće, a zatim ga ponovo odložila. – Dane, što zapravo misliš postići odlaskom iz Miamijs? Odeš li bilo gdje drugdje, odbacit ćeš sve svoje klijente. Razumijem, želiš se vratiti ženi i sinu, ali neko vrijeme možeš putovati. Charlie kaže da ti je praksa krenula.

– Auh. Zaboravio sam kako znaš zapovijedati. Dan se nalaktio, obraz naslonio na dlan.

– Zašto si me poslala Charliju?

– Trebao mu je netko mlad i sposoban i pristojan da mu pomogne. Zato jer vas volim obojicu. Dane, zašto uopće pričam s tobom? Trebali bismo pucati jedno po drugom. Otpio je gutljaj.

– Danas sam razgovarao s Johnom Paxtonom.

Svratio je u ured da razjasni neke detalje o mogućoj pogodbi s Rickom Robbinsom – pretpostavljam da o tome ne možemo razgovarati.

– Ne, ne možemo.

– Paxton me pitao o Luisu Barriosu. Ne znam kako smo se dotaknuli toga, ali čini mi se da ga to još uvijek muči. Pitao me bih li ponovo učinio isto.

– Što si mu odgovorio?

– Da ne znam. Puno sam razmišljao o tome u zadnje vrijeme.

Luis Barrios. Mrtav je, a stalno se pojavljuje. Ne mogu ga se riješiti. Dan se okrenuo prema njoj.

– Što si mi onda savjetovala, Elaine?

– Ja? Uopće me nisi pitao za mišljenje. Nasmijao se.

– Tipično za mene. Ja sve znam. Nakon što su mi dali nogom u guzicu, ti si mi pomogla braniti se od osuda, ali te ja ipak nikada nisam pitao za mišljenje. Možda sam želio vidjeti svoje ime u novinama. 'Mladi tužitelj zagovara ideale istine i pravde.' Možda sam zbog toga to napravio. Elaine je vidjela da on želi znati. Više nego išta, morao je saznati – kao da bi je bio poslušao onda, ili ako bi čuo sada, dvije godine kasnije, njeno mišljenje, nešto značilo. Polako je

odgovorila:

– Mislim – poznajem te – da si to napravio jer si vjerovao da je tako ispravno.

– Ali je li bilo ispravno?

– Možda nije bilo mudro, Dane, ali ... da. Bilo je ispravno.

Vrlo ispravno. To je bila najgluplja – ali najhrabrija – stvar koju sam ikada vidjela da je neki pravnik napravio. Upitno ju je pogledao. Odgovorila mu je smijehom i kliznula sa stolice povukavši ga za ruku.

– OK, dosta. Dođi.

– Kamo idemo? Progurala se kroz gomilu na plesnom podiju.

– Budi tiho. Charlie! Pokazala je na Dana i povukla ga prema bendu.

– Pogodite kome je rođendan ovaj tjedan. Dan je ustuknuo.

– Elaine, za ime Božje. Pokrio je lice rukom kada je bend zasvirao jazz varijantu – Happy Birthday. Terry, konobarica glasno je zazviždala kroz zube. Ljudi su nahrupili na šank pjevajući neujednačeno i falš.

Poglavlje 32

Vidjevši koji je stražar na dužnosti u kućici, Dan je nekoliko puta udario glavom po rukama smotanim na volanu. Kada je auto ispred njega prošao, Dan se pomaknuo naprijed.

Stražar je pregledao imena na listi.

– Idete vidjeti Lisu Galindo, točno? Vaše ime nije na popisu.

– Sigurno vas je zaboravila nazvati.

– Očito. Provjerit ću je li kod kuće. Ušao je unutra na telefon.

Dan je rukom, koja je visila iz auta, lupkao ritam po vratima.

Svjetla su se pojavila u retrovizoru. Bio je tu jučer navečer; Rick ga je to zamolio. Dan i Lisa su razgovarali duže od jednog sata. Na kraju joj je Dan rekao jednu dobru vijest – policija ga više ne smatra osumnjičenikom.

Stražar je spustio slušalicu, izašao i rekao mu da nitko ne odgovara. – Pustio sam da zvoni sedam puta. – Odvela je našeg sina u Boca Raton. Vjerojatno se još nije vratila.

Dobro, gledajte. Provest ću vikend ovdje. U stvari uselit ću se idući tjedan. Dala mi je ključeve.

– Oh? Čestitam.

– Hvala. Ali nije mi dala rezervnu propusnicu. Stražar je odmahnuo glavom.

– Da je do mene, ja bih vas pustio.

– Tko će saznati, za ime Petrovo?

– Jok. Ne mogu. Kroz neko vrijeme ću je ponovo nazvati i vidjeti mogu li vas pustiti. U međuvremenu, možete pričekati u McDonaldsu u trgovačkom centru. Pokazao mu je olovkom prema okretištu.

– Hoćete li osloboditi cestu, gospodine? Psujući tiho, Dan je zaokrenuo oko stražarske kućice. Svjetla su mu preletjela preko cvjetajaka, a gume klizale preko cigli složenih u uzorak riblje kosti. Parkirao je gotovo kilometar dalje, na parkiralište country kluba. Parkiranje na travnjacima uz ceste Lakewood Villagea nije bio dopušteno. Automobili će biti odvučeni.

Dan je pješačio natrag prema Heron Hillsu, kao da je izašao u šetnju.

Nije bilo puta za ulazak, osim pokraj stražara – ako osoba ne prepliva močvaru ili ne preskoči zidove kod ulaza.

Zidovi boje breskve bili su visoki metar i osamdeset, a dugački šest metara, s imenom naselja uklesanim u beton. Dan je to sinhronizirao tako da bude blizu kad naiđu automobili do kućice.

Zaletio se uza zida, gurnuo vrh cipele u slovo na o od natpisa Heron, dohvatio vrh i prešao preko, dočekavši se mekano iza nekakvog grmlja. Otresao je prljavštinu s traperica, razmaknuo grane i presjekao iza nečijeg dvorišta. Pogledao je preko ramena. Stražar je provjeravao dokumente nekom drugom jadniku.

Trebalo mu je dvije minute da dopješači do kuće. Ušao je i upalio svjetlo u hodniku. Koker španijel je smjesta digao galamu, dojurivši preko sobe uz klepet ušiju.

– Začepi! Pas je zacvilio i odšuljao se u zaklon iza jednog od naslonjača. Bila su dva, oba presvučena u bijelo, okrenuta jedan prema drugom, sa staklom pokrivenim stolom između.

Dan je otišao u kuhinju tražeći propusnicu. Otvarao je i zatvarao ladice. Nije je bilo na šanku niti na stolu blagavaonice. Pregledao je Lisinu spavaću sobu. Toaletni stolić, noćni ormarić, stol.

Ispraznila mu je jednu stranu ugrađenog ormara. U automobilu – po kojeg će otići čim pronađe prokletu propusnicu – ostala mu je većina košulja, kravata i odijela. Mislio je donositi po koju kutiju svaki put kada dođe. Namještaj može ostati u Miamiju. Ona je već ionako imala sve što joj treba, kvalitetnije od njegovog.

Prolazeći pokraj Joshove sobe, uočio je svjetlo akvarija, čuo meki žubor pumpe. Ušao je i na trenutak promatrao karase zlataše i crnopjegave šarančice. Dan je već kupio novi akvarij zahvaljujući Ricku i Sandy, sedamdesetpetolitarski ljepotan s dvjesto dolara vrijednim anđelima – što nije trebao učiniti jer će ga ionako morati rastaviti i donijeti sve do Lakewood Villagea, ali, dobro. Okrenuvši se da pođe, ugledao je bijelu omotnicu na Joshovom stolu, natpis TATA napisan istim stilom kao slova u Supermanu. Dan ju je ostavio ovdje u srijedu ujutro, nehotice. Ponovo je pročitao dok se vraćao prema dnevnoj sobi. Mom tati. Ti s najbolji. Voli te tvoj sin, Joshua D. Galindo.

Ponovo je pročitao i nasmiješio se. Ti s najbolji. Vratio je čestitku u omotnicu.

U kući je bilo tiho. Pas je sjedio pokraj kliznih staklenih vratiju i gledao van. Tamno staklo, i terasa okupana svjetlošću iz unutrašnjosti kuće. Dan je krenuo prema vratima, njegov vlastiti odraz mu se približavao. Plinski roštilj je još uvijek bio vani ispod zaštitne navlake. Dan ga je kupio za 749 dolara na rasprodaji u Home Depotu, najbolji model. Roštiljali su sa susjedima. Činilo mu se da nije upotrebljavan otkad je otišao. Pitao se jesu li se Bob i Meredith već vratili u Ohio, a onda se sjetio da mu Bob nije ni bio simpatičan.

Lisa će stići svaki čas. Odvela je Josha u kuću djeda i bake preko vikenda, zato jer joj je Dan rekao da će većinu vremena provesti s Rickom, poslušati njegovu verziju priče, pokušati odlučiti što će reći Johnu Paxtonu na sastanku u ponedjeljak.

Plakala je. Suze bijesa. Rekla je da je to nije iznenadilo, zaista. Pogledaj s kakvim se ljudima Rick družio – rock

glazbenici i Bog zna što još. Kao djevojka s kojom si bio. I Sandy! Znala sam što je ona, čim sam je prvi put vidjela. Pogledaj novi BMW. Dijamant na njenom prstu. Preseravala se s njim na obiteljskim ručkovima. Tata i Rick jedva da razgovaraju. Što ću im reći

– Oh, moj Bože.

Pas se okrenuo prema ulaznim vratima, onda su mu pandže zagreble po pločicama. Neko je vrijeme lajao na nikoga, a onda se, zadovoljan što je uljez otišao, vratio promatranju Dana.

Dan je ugledao propusnicu na stoliću u hodniku. Prošao je pokraj nje kad je ulazio. Stolić je bio od stakla, na dugim tankim nogama, sa kosim zrcalom iznad i blijedoplavim tepihom ispod.

Stil u Lakewood Villageu je naginjao prema staklenim stolovima, popločenim podovima, svijetlom drvetu, umjerenim bojama. Biljke u loncu kao dio vanjskog svijeta. Časopisi uredno složeni na stoliću za kavu. Lisa je lijepo uredila kuću. Josh je znao da ne smije ostaviti igračke u dnevnoj sobi i da mora poravnati rubove tepiha ako ih podigne cipelom u prolazu. Više je voljela da ulazi kroz kuhinju.

Koker španijel mu je sjedio pokraj nogu, tiho dahćući. Kleknuo je i pomilovao mu duge svilenkaste uši.

– Bog, Poppy. Začuvši svoje ime pas se okrenuo prema njemu.

– Ja sad idem. Budi dobar. U jednoj od ladica u kuhinji Dan je vidio blok papira s crtama. Pokraj je našao olovku. Napisao je, Draga Lisa, čekao sam te neko vrijeme, ali ono što ti imam reći je kratko i nema smisla da se svađamo oko toga. Odlučio sam ostati u Miamiju. Nadao sam se da možemo pokušati ponovo, ali mislim da ne bismo uspjeli. Žao mi je. Nazovi me ako hoćeš. Noćas ću biti kod kuće.

Oklijevao je kod završetka. Voli te, Dan? Pozdrav? Iskreno?

Napisao je, sve najbolje, Dan.

Post skriptum: Pusti Josha da pravi rođendanske čestitke kako hoće, bez da mu ukazuješ na gramatičke greške (ako to sam ne zatraži). Bilo mu je neugodno kada mi je davao čestitku. Ja mislim da je bila odlična onakva kakva je.

Ostavio je cedulju na šanku, stavio ključ i propusnicu na cedulju i ugasio svjetlo.

Poglavlje 33

Dan je parkirao najbliže što je mogao svom stanu i otvorio prtljažnik. S vrećama za odijela preko ruke otključao je ulazna vrata. Novi akvarij je ispunjavao sobu blagim svjetlom. Dan je upalio svjetla u prolazu i još tri puta prešao put od automobila do spavaće sobe. Spustio je kofer pokraj ormara kada je primijetio treperenje žaruljice na sekretarici.

Stao je pokraj malog stolića ispod prozora i pritisnuo gumb, nimalo se iznenadivši kada je začuo vrištavi glas iz aparata.

Ovdje Lisa. Ne mogu vjerovati. Bila sam kod roditelja i rekla im – Oh, moj Bože. Oh ... proklet bio. Ostani u Miamiju. I ne pomišljaj na to da povedeš Josha na Bahame! To je naj

– Dan je pritisnuo gumb za brisanje poruka. Dok se traka premotavala, iz hodnika ispred spavaće sobe se začuo zvuk. Korak.

Škripanje drva.

Polako se okrenuo.

Na vratima je stajala figura u crnim trapericama i crnoj majici. Napeo se u istom momentu kada ju je prepoznao. Martha Cruz je prva progovorila, pokazavši otprilike prema dnevnoj sobi.

– Ulazna vrata su bila otvorena. Preplavilo ga je olakšanje tako snažno da mu se zavrtjelo u glavi. Duboko je udahnuo.

– Što radiš ovdje? Oči su joj izgledale ogromne.

– Moram razgovarati s tobom.

– Nisam ti vidio auto.

– Ostavila sam ga iza ugla, rekla je. – Došla sam ravno s probe u studiju.

– Bojiš se da će te netko doći tražiti?

– Miguel? Neka traži koliko hoće, neću se vratiti k njemu. Kada je ušla dublje u sobu, Dan je i uz jednu lampicu na toaletnom stoliću mogao vidjeti modricu na jagodici lica, za koju je prvo pomislio da je sjena.

– Dođi ovamo da ti pogledam lice. Oborila je glavu, ali Dan ju je uhvatio za bradu i maknuo joj kosu s lica. U uglu

lijevog oka imala je gadan ljubičasti podljev. – Kurvin sin, promrmljao je.

– Sinoć je pobjesnio kada sam mu rekla da sam zaboravila ključeve od broda u tvom uredu. Misli da sam to namjerno učinila, a nisam.

– Na mom su privjesku. Dan ih je izvukao iz džepa. Srebrni prsten sa Salazarovim ključevima visio je uz ostale.

– Mislio sam ih poslati poštom još jučer. Poslat ću ih po kuriru u ponedjeljak. Bacio ih je na toaletni stolić, zadržavši smireni izgled pred njom, a želio ih je zatjerati niz Salazarovo grlo. U ogledalu je mogao vidjeti kako Martha namješta kosu preko modrice. Sad je sve skriveno.

Dan je pogledao prema ulaznim vratima.

– Bolje će biti da zaključam.

– On ne zna da sam došla ovamo. Martha ga je slijedila u dnevnu sobu, ali je ostala na trijemu dok je on zaključavao auto.

Mahnuo joj je da uđe i zaključao ulazna vrata, stavivši i lanac za svaki slučaj.

– Spremao sam se skuhati čaj, rekao je.

– I ja bih malo. Hvala. U kuhinji je sjela bočno na stolicu i spustila malu torbicu na stol. Dan je pristavio čajnik i izvadio dvije šalice iz ormarića iznad sudopera.

– Martha, moramo odlučiti kamo ćemo s tobom. Ne bi bilo mudro da prespavaš ovdje, obzirom na okolnosti. Kako bi bilo da nazovem Ricka i Sandy? Okrenuo se da vidi što misli o tome.

Tamna kosa joj je zaklanjala oči.

– Rick je u nevolji, zar ne? Dan je oklijevao.

– Kako to misliš?

– Hoće li ići u zatvor?

– Zatvor? Dan se naslonio na šank i prekrižio ruke.

Martha je rekla:

– Naš novi gitarist, Bobby Doyle, mi je rekao da si došao u studio u četvrtak i natjerao Ricka da pođe s tobom. I jučer u Miguelovoj kući, Rick je potpuno poblesavio i ne bi mi rekao ništa. Mislim da je to zbog Victora Ramireza. On je iz narkotika.

– Tko ti je to rekao?

– Istina je.

– Samo mi odgovori na pitanje. Razmišljala je neko vrijeme.

– Noćas je Arlo Pate rekao da Bobby Doyle ima nekakav narko radar. Bobby je narkomančina, Arlo nije bio siguran, ali se zabrinuo jer je jučer čuo kako Miguel telefonski razgovara s Victorom o sastanku u nedjelju. Arlo ne zna o čemu se radi, ali je mislio da bi mi trebao reći. Stojeći uz šank, Dan je mogao osjetiti kako mu kontrola nad Rickovim slučajem, tako teško stečena, počinje kliziti kroz prste kao da su namašćeni.

Tiho je upitao:

– Zna li Miguel što Bobby Doyle misli? Zamijekala je glavom.

– Bobby, Scott i Arlo su se složili da Miguelu ništa ne kažu jer je koncert tako blizu, a ako Miguel sazna- Dan je rekao:

– Martha, što se to tamo događa? Čajnik iza njega je počeo zveckati.

– Bobby je u pravu za Victora. On radi za DEA. Kelly mi je to rekla prije dva mjeseca. Rekla je da su je natjerali da špijunira Ricka. Nije htjela, ali ju je Victor natjerao.

Victor mu nije pravo ime, ono je Vincent Hooper. Kelly je rekla da pokušavaju ščepati Miguela, a za to koriste Ricka

– Na zvuk zatvaranja automobilskih vratiju Martha je ustala i odšetala do vrata, gledajući prema dnevnoj sobi.

– Nije ništa, rekao je Dan.

– Vрати se i sjedni. Duboko je udahнула, a onda ga pogledala.

– Jesi li znao za Kelly? Ne djeluješ iznenađeno.

– Nedavno sam saznao, rekao je.

– Kako?

– Nije važno. što je s Rickom? Martha se vratila za šank.

– Bila sam Kellyna najbolja prijateljica, a nekome se morala povjeriti. Prošlog ljeta su je uhitili zbog posjedovanja heroína. Kad ste počeli hodati htjela ti je sve ispričati – njeno hapšenje, DEA, Miguel, Rick – ali ja sam joj rekla ne, zar si poludjela? Nisam te poznavala, ali sam znala da si Rickov odvjetnik, pa sam joj rekla, Kelly ako mu kažeš odmah će odjuriti Ricku i onda će Miguel saznati. To bi bilo grozno. Tako ona nije ništa rekla, a nisam ni ja. Samo smo čekale završetak demo trake i koncert. Ona to nije više mogla trpjeti. Počela je griješiti u sviranju, bila je tako uplašena, ali oni su tražili sve više i više podataka o Ricku. Gonili su je i gonili.

– Stani, rekao je Dan. – Da raščistimo nešto. Ti si rekla Kelly da drži usta zatvorena zato jer si željela ugovor o snimanju?

– To nije bio razlog! – Nisi dozvolila da mi Kelly kaže zato jer nisi htjela sjebati vezu s Miguelom. On financira bend, zar ne? Samo da novci stižu, baš te briga što će biti s tvojim menadžerom. Zurila je u njega poluotvorenih usta, ali odgovora nije bilo.

Uzdahnula je.

– Hoće li zatvoriti Ricka?

– Mogli bi, rekao je Dan. Razmišljao je o sastanku na koji će on i Rick otići u ponedjeljak ujutro, u ured državnog odvjetnika.

Dan će graditi obranu na prijetnjama i iznuđivanju. Nadao se da će time dobiti na vremenu, možda čak uvjeriti Johna Paxtona da ponovo razmisli o oduzimanju kompletne Rickove imovine. Ako Salazar nanjuši tko je Victor i otkaže susret, DEA bi mogla za to okriviti Ricka. Ali sada bi mogao biti srušen DEA-in paravan zbog napuštenih zapažanja jednog rock gitarista. I Martha Cruz zna za to već dva mjeseca, ali ništa nije rekla.

Čajnik je ispuštao duboki zvižduk koji je postajao sve glasniji i viši. Dan je isključio štednjak. Čuo je Marthin tih, isprekidan plačljiv glas.

– Tako sam se bojala.

– Bila si sebična. Podigla je glavu gledajući ga. Vidio je modricu pokraj oka.

– Točno! Sebična. Ja sam sebična drolja jer spavam s Miguelom Salazarom. Misli što hoćeš, nije me briga. Rekao je da će mi pomoći i dopustila sam to. Znao je što želim. Svoju glazbu. To je sve što sam ikada željela. To je sve što imam. Imam svoj glas, svoje ruke – Podigla ih je, čvrste i jake, a prsti puni prstenja i nokti namazani tamno crvenom bojom. – To je ono što imam. To je sve što je Kelly imala. Ne otmjeni fakultet ili novac. Možeš li to možda razumjeti. Gospodine odvjetniče. Ponovo je stavila ruke u krilo. – Kelly i ja smo odlučile da nećemo napraviti ništa što može ugroziti bend. Razmišljale smo o demu, pjesmama za koncert i to je to. Nakon što bi potpisali, sve bi bilo u redu. Tako smo razmišljale. Najednom je postalo gore, a onda prekasno.

Tiho je plakala. Nije jecala, samo su joj suze polako tekle niz obraze. – Kada mi je Kelly rekla da bi Rick trebao biti naš menadžer, rekla sam što? Nikada nije imao bend koji je uspio. Trebamo nekog dobrog. Kelly mi je rekla da zavežem jer ne znam sve. Martha se nasmijala, zatim pročistila grlo. – On nas je održao na hrpi. Kada smo izgubili Billa-E, basistu, a onda Leona, našeg bubnjara, Rick nam nije dao da odustanemo. A onda Kelly. Glas joj je bio čvrst.

– Rick je rekao, Martha, ne možeš sada odustati. Našao nam je novog gitaristu. Znam da nećemo dobiti demo od Victora – nema šanse – no nema veze. Gospodine Friedman iz Capitol Recordsa, možete doći ili ne doći na koncert, a ako ne potpišete s nama, tim gore za vas. Netko hoće. Ali bez Ricka – ja ne poznajem posao.

Što bi mi se dogodilo? Možda je to sebično, ali kao što sam rekla, misli što god hoćeš. Suza joj je kliznula do brade. Točkica svjetla. Zabila je bradu u rame pulovera.

– Što će se dogoditi s njim?

– Još ne znam, Martha, ali nemoj očekivati da i dalje vodi bend. Dan je otrgnuo papirnati ubrus s koluta iznad sudopera.

– Vlada mu želi uzeti sve što ima i bit će sretan ako uspije izbjeći zatvor. Pokušavamo se dogovoriti s tužiteljima. Ništa više ti ne mogu reći. Obrisala je nos. Oči su joj bile natečene i crvene.

– Znam kako mogu pomoći Ricku. Zato sam došla ovamo. Dan ju je pogledao.

– Na što ciljaš? – To je bila Kellyna ideja. Pitao si me zašto se htjela naći s tobom one večeri. Rekla sam ti da ne znam, ali znala sam. Željela je da joj pomogneš pobjeći od Victora. Martha je zašutjela. Ustala je i krenula u dnevnu sobu zastavši pred vratima. Dan je čuo korake na pločniku ispred zgrade.

– Jesu li vrata zaključana? pitala je.

– Jesu. Ne brini. Srce mu je lupalo.

Stajali su ne mičući se. Iznad njih su se zatvorila vrata. Martha je odmahнула. – Samo sam nervozna. – Pričaj mi o Kelly, rekao je Dan.

Martha se okrenula i rekla:

– Imala je snimku na kojoj Victor hladnokrvno nekog ubija. Htjela je otići u Miami Herald s tim ako je ne ostave na miru. To ti je htjela ispričati. Dan je buljio u nju.

– Kakvu snimku? – Pustila je da ju čujem. Prošlo ljetu je bila na zabavi u Groveu, u velikoj kući na jezeru, čiji je vlasnik bio diler drogom – što ona nije znala. Na snimci se čuje zabava i bend i onda sva ta pucnjava i vika. Upala je policija. Policija i DEA. Bila je tamo. Pričala mi je o tome. Rekla je da je bilo strašno. Ljudi su umirali oko nje. Vidjela je Victora kako trči za nekim tipom. Na snimci se čuju glasovi, Stani! Baci pištolj! Na španjolskom je i sigurno je Victor. Tada drugi čovjek kaže, U redu, u redu, nemoj pucati. Onda se čuje bum, bum, bum! Kelly je rekla, Martha, ako kažem Victoru da imam ovo, prestat će me maltretirati. Zato sam mislila da bi to možda sada mogli iskoristiti, znaš? Točno? DEA bi odbacila optužbe. Morali bi.

– Stani. Dan je podigao ruku. Tako je brzo izgovarala riječi da im nije mogao pohvatati smisao.

– Čija je to zabava bila?

– Ne znam čija je to zabava bila. Nekog tipa kojeg je poznavala. Želio je da dođe s bendom tako da on može svirati s njima.

Onda je imala bend koji se zvao Black Mango. U redu? Znači DEA je trebala uhapsiti tog tipa, tako je rekla, no ona nije za to znala. Upali su i ubili tog drugog tipa. Mislim, Victor ga je ubio.

Prvi tip, onaj koji je živio tamo, snimao je bend i kad je policija upala trake su i dalje snimale.

– Kelly je imala snimku racije DEA-e?

– Da. Martha je odmahнула.

– To ti pokušavam reći. Ponovo je pogledala prema dnevnoj sobi.

– Martha-

– Šššš! Podigla je dlan da ga ušutka.

Dan ju je slijedio iza ugla. Vidio je kako brzo hoda prema prozoru, a kožni potplati njenih čizmica nježno su lupkali po drvenom podu. Samo je jedna lampa bila upaljena i svjetlo akvarija.

Zavjese su bile navučene Sve je bilo na svome mjestu i nisu se čuli nikakvi neobični zvukovi izvana, pa ipak je Dan osjetio nemir u prsima. Kao da je Marthin strah – a vidljivo se tresla od straha – pokrenuo sličnu vibraciju u njegovom tijelu.

– Što si čula?

– Auto. Poznajem zvuk Miguelovog auta. Brzo je disala.

– Pogledaj kroz prozor. Dan je stavio koljeno na sofÄu i malo razmaknuo zavjese. Polako je vratio zavjese na mjesto.

– Dobro da sam zakljuÄao vrata, tiho je rekao.

Martha se vrtjela po sobi kao da traži skrovište.

– Neću ga pustiti unutra. Pitat će jesi li ovdje i ja ću reći da nisi. Auto ti je daleko, otići će. Danov je glas bio smiren, ali kada je čuo korake na trijemu počeo je i protiv volje osjećati napetost.

Pobjegla je u njegovu sobu kad se začulo kucanje prvi put.

Pomislio je da će se sakriti u ormar, ali se pojavila trenutak kasnije noseći njegove ključeve i pokušavala osloboditi kopču s prstena.

– Što radiš? Martha je šapnula:

– Nisam bila ovdje. Dođi u marinu. Možemo razgovarati na brodu. Nikada nas neće naći. Skinula je ključeve Bertrama s prstena i dobacila Danu njegove ključeve. Uhvatio ih je u pulover. Martha je potrčala preko dnevne sobe, udarila u zid kuhinje i nestala. Potrčao je za njom i vidio kako se stražnja vrata zatvaraju.

Ponovo se čulo kucanje.

Dan je pogledao u tamno dvorište vidjevši na slabom svjetlu ulične svjetiljke na uglu blijede obrise starog namještaja koje su stanari zgrade rijetko koristili. Linija kanti za smeće nalazila se uzduž željezne ograde. Na desno, na rubu dvorišta Dan je vidio grmove hibiskusa kako se njišu. Debelo su pokrivali niski betonski zid s te strane. Pas je počeo lajati u susjednom stanu. Dan je razmišljao da se povuče dublje u nutra. Mogao se pretvarati da nije kod kuće. No bilo bi pametnije, s obzirom na okolnosti da ode preko zida. Bio je na rubu te odluke kada je ugledao kako je Arlo Pate zakoračio na svjetlo iza ugla.

Poglavlje 34

Miguel Salazar je stajao usred Danove dnevne sobe, polako se okrećući.

Lijeva ruka Arla Patea je zaokružila Danov vrat. Traper jakna ogromnog čovjeka smrdjela je na znoj i motorno ulje. Dan je pokušavao zadržavati pogled na Salazaru.

– Ne znam gdje je ona. Iznosio sam smeće i nisam čuo kucanje. Salazar je otišao u kuhinju i vratio se s dvije šalice.

- Očekujem društvo s gornjega kata, rekao je Dan.
- Moja je susjeda vrlo nervozna žena. Vidjet će vas i zvati policiju. Gurao je dlakavo zapešće ispod svoje brade.
- Puštaj, ne mogu disati. Šalice su pale na pod. Tup. Tup. Jedna ručica je pukla i šalica se otkotrljala. Salazar ju je ritnuo na stranu niskom pletenom kožnom cipelom. Kosa mu je večeras bila raspuštena i padala mu je naprijed kada se nagnuo da pogleda Dana.
- Gdje je?
- Rekao sam ti, nisam je vidio! Salazarove crne oči su se micale naprijed natrag, bjeloočnice su se vidjele ispod šarenica.
- U studiju je izašla na pauzu i nije se vratila. Rick ne zna gdje je. Brine me što joj se sve moglo dogoditi, znaš? Miami. Sama na ulici.
- Ovamo nije došla. Salazar je pogledao prema spavaćoj sobi, izravnao se i krenuo niz hodnik. Arlo je dopustio Danu da ustane, ali je zadržao ruku na njegovom ramenu, mesnati prsti su se ukopali, podlaktica mu je bila gusto pokrivena crvenim dlakama.
- Kelly je umrla ovdje, nije li? Dan ga je pogledao.
- Ruka na njegovom ramenu pojačala je stisak. Mislio je da će mu pući ključna kost. Arlo je rekao:
- Odlučio sam što ću učiniti tipu koji ju je ubio. Izvući ću mu utrobu kroz šupak, zaista polako.
- Natjerati ga da to gleda. Dan je čuo kako metalni prstenovi na zavjesi tuša klize po sipki. Čuo je otvaranje i zatvaranje ormara.
- Arlo, ja nisam ubio Kelly. Pustio je Dana dovoljno da ga može zgrabiti za nadlakticu.
- Dan je bio visok preko metar osamdeset dva, ali je morao pogledati gore da bi vidio Arlovo lice. Izblijedjele obrve su bile blijede hridi iznad blijedo plavih očiju. Sunce mu je kožu pretvorilo u tamno crvenu. Kratki nos mu je bio iskrivljen, posljedica šake ili pивske boce. Ulazi u tridesete. Glup k'o stup.
- Našao sam njeno tijelo, Arlo. Policija zna da sam bio na drugom mjestu kad je ona umrla. Imam svjedoka. Blijede obrve su se spojile.
- Miguel kaže da si to ti učinio.
- Miguel je tip koji tuče tvoje prijatelje. Vidio sam kad je udario Marthu posred lica. Što radi kada nitko ne vidi.

Hoćeš li dopustiti da se i njoj to dogodi? U dubinama tih plavih očiju zatreperio je tračak svjetla.

Dan je čuo polagani, šuplji zvuk peta na drvenom podu. Arlo Pate ga je oslobodio. Salazar se vratio. Podigao je ruku, palac i kažiprst neznatno razmaknuti. Pokazao je Danu što ima. Zasvjetlucalo je srebro. Naušnica.

– Našao sam ovo na katu u tvojoj spavaćoj sobi. Gdje je? Dan je osjetio kako se znoji ispod kose.

– Mislim da je Kellyna. Rekla mi je da je izgubila naušnicu. To mora biti ta. Salazar ju je pogledao. Namrštio se.

– Ne. Ove sam kupio Marthi.

– Mora da ih je posudila Kelly. Danov glas je bio hrapav, usta su mu bila suha kao prašina. Zašto je mislio da može izaći s time na kraj. Trebao je otići preko zida zajedno s Marthom.

Arlo Pate je spustio ruku na Danovo rame, a on je spustio ruku da ublaži bol.

Salazar je rekao:

– Ne volim kada mi se stvari događaju iza leđa.

– Cijenim to, ali nisam vidio Marthu od četvrtka.

– Da. Došla je u tvoj ured. Rekao si da je došla zbog ključeva od broda ali ih nije imala kada sam je pitao gdje su.

– Slučajno ih je ostavila na mom stolu, rekao je Dan.

– Jučer sam ih poslao poštom.

– Volim tu ženu. Volim je. Dan je kimnuo i gurnuo prste Arla Patea.

– Muči me kada ne znam gdje je.

– Siguran sam da se i ona tako osjeća, Miguele. Salazar je spustio naušnicu u džep na prsima svoje jakne i izvadio pištolj. Koraknuo je unatrag i ispružio ruku. Pištolj je bio mali crni, 5,6 mm s prigušivačem.

– Bila je ovdje. Kamo je otišla? Iz čistog animalnog straha Dan se bez razmišljanja bacio na pod i otkotrljao. Iznenadni pokret slomio je pritisak Arla Patea na njegovom ramenu. Vidio je bljesak, čuo zvuk poput pucketanja prstima. Dok je trčao prema vratima vidio je Salazara kako se okreće i cilja prema njemu. Vidio je ruku Arla Patea kako mu skreće pištolj. Iza njih je razbijeni akvarij ispustio vodu s ribama u srebrnoj plimi koja je pljusnula na pod.

Taksist koji je Dana dovezao do Coral Gablesa upitao ga je da li je s njim sve u redu. Dan je kimnuo, dao mu dvadeseticu i rekao mu da pričekava.

Pozvonio je na zvonce na trijemu Elaine McHale. Naslonio se na njega. Nakon jedne minute pomakle su se zavjese, a zatim je čuo otvaranje sigurnosnog zasuna.

– Dane? Mahnuo je taksistu da ode dalje i ušao unutra.

– Moj Bože što se događa? Znojiš se.

– Morao sam trčati kilometar i pol prije nego što sam našao taksi. Nasmijao se još uvijek bez daha, zbog nervoze, a ne iscrpljenosti.

– Sviđaju li ti se brodovi, Elaine? Kako bi ti se dopalo da odemo na vodu večeras?

– Mora da sam poludjela, rekla je Elaine stišćući volan s objema rukama. Leđima jedva da je dodirivala sjedalo.

– Ne, ti si lud.

Dane, ne bi smio razgovarati sa mnom. Ja sam u tužilaštvu.

– Tužilaštvo te skinulo sa slučaja, Elaine. Pogledala ga je. Ulična rasvjeta klizila joj je preko lica.

– Nisam skinuta.'

– Dan joj se nasmiješio.

– Nisam ni ja bio otpušten nakon što sam izgubio slučaj Barrios. Nisam bio otpušten samo su me premjestili na položaj na kojem nisam nikoga mogao osramotiti.

– Čak i da je to istina, zar misliš da bih tako lako promijenila strane?

– Ne, rekao je. – To znači da si čvrsta, dobro bi mi došao sada netko poput tebe. Pogledala je u retrovizor.

– Kako znaš da Miguel Salazar nije u marini i čeka te?

– Tip nije vidovit. Dan je pogledao iza i rekao:

– Kelly mi nikada nije rekla da je bila tamo kada je ubijen Luis Barrios. Prebizarno je da bi bilo istinito. Bila je tamo. Nije ti mogla pričati o tome jer bi onda govorila o DEA-i, a bojala se da ne ode u zatvor.

Vincent Hooper je pobjesnio kada je saznao da je ona doušnik protiv Ricka Robbinsa. Iako u to vrijeme nisam znao u čemu je stvar. Vince je bio u pravu; bilo je riskantno uzeti je za slučaj. Ali takozvana snimka Barrios ne postoji. Elaine je skrenula desno u Coconut Grove, vozeći u smjeru juga s autoceste prema mirnijoj trotračnoj ulici. Ulica je završavala u luci.

– Vince i ja smo razgovarali o tome. Pričali smo o tome jer je to spomenula Kelly Dorff. Vince je bio kod mene kada ju je nazvao. Rekao mi je da je tvrdila kako ima traku na kojoj je snimljeno kako je Luis Barrios ubijen nakon što je bacio oružje. Vince je bio ljut zbog toga, naravno, ali ne zbog toga što je to bila istina.

Rekao je da ne voli da mu prijete doušnici. Dane, priča o raciji je bila u Herald. Zar je nisi čitao?

– Jesam. Nisu spomenuli Hoopera osim da je bio tamo. Nekoliko svjedoka s mjesta događaja je tvrdilo daje DEA pucala bez razloga, ali je to sve zataškano pred istražnom komisijom. Dan ju je pogledao.

– Martha kaže da se Kellyn bend te večeri snimao. Je li to istina? Elaine je nakratko podigla ruke s upravljača. Bila je to gesta prepuštanja sudbini.

– Tamo je bio kasetofon, ali na traci nije bilo ništa osim buke.

– Gdje je sada?

– Vince je rekao da je vjerojatno uništena. Pogledala je na desno i okrenula očima.

– Da, moralo je biti zataškano. Dan se okrenuo u s jedalu.

– Nisi se pitala? Nisi bila znatiželjna?

Što ako je Kelly imala kopiju trake? Možda je netko tamo imao uključeni mali kasetofon. Što onda? John Paxton, tvoj bivši šef, čovjek koji bi trebao nešto reći o tvojoj budućnosti, stat će pred TV kamere u srijedu s državnim odvjetnikom i grupom federalnih agenata, a prvo novinarsko pitanje bude, Je li istina da je vodeći DEA-in agent operacije Manatee počinio ubojstvo? Elaine je mijenjala brzine, ne pogledavši ga.

– Hoćeš li otići Paxtonu i reći? Johne znaš, imala sam mogućnost to provjeriti za tebe, ali iznenađujuće, mislila sam da tu nema ničega. Pretpostavljam, ako želiš vidjeti ured osramoćen, možeš i tako postupiti, ali ti si navodno lojalna osoba. – Željela bih da začepiš, rekla je neuvjerljivo.

– Ti si ljigavi branitelj.

– To je istina, rekao je.

– Ja radim za mog klijenta – koji, ako istina izađe na vidjelo, nije ušao svojevolumno u pranje novca. Miguel Salazar ga je odveo u Everglades jednog sunčanog poslijepodneva i

stavio mu pištolj na potiljak. To je istina, Elaine. Ne, Rick to ne može dokazati, ali sam mi je Paxton ispričao što je Salazar učinio svojoj ženi i njenom ljubavniku. Ah, vidim da si čula priču. Imaš pravo, radim za Ricka Robbinsa. I da. Ako traka dokazuje ono što ja mislim da dokazuje, onda ću ja, na moj ljigavi način, povesti Johna Paxtona na stranu i reći, 'Ovo je ponuda: Vlada odbacuje optužbe protiv mog klijenta, a ja neću ovu traku odnijeti u Miami Herald. Ti i DEA-in nadležni specijalni agent to raspravite, pa mi javi.' – Dan je povukao Elaineinu desnu ruku s upravljača.

– Neću to olako pustiti. Sada jurim na adrenalin. Žao mi je zbog tebe i Hoopera. Nije mi žao Hoopera, jer je on istinski zao gad, ali žalim što sam tebe uvukao u sve to. Volio bih da nisam morao, ali nisam znao kome drugome bih se obratio. Povukla je ruku.

– Želiš izravnati račune, zar ne?

– Misliš, želim s time Hooperu natrljati nos? Imaš li nešto protiv?

– Mislila sam da imaš više stila, rekla je.

– Dakle, pretukli su me i pucali po meni. Hooper i Salazar me mrze iz dna duše. I prilično sam siguran da mi je jedan od njih dvojice smjestio s policijom. Elaine ga je pogledala.

– Zašto to kažeš? Dan je pokazao prstom.

– Skreni lijevo. U subotu u ponoć, u marini je još uvijek bilo dovoljno aktivnosti da ne izgleda napušteno, premda se parkiralište ispraznilo. Bilo je mjesta blizu ulaza na šesti mol. Elaine je zaustavila ispod drveta, gdje su bili zaštićeni od svjetla.

Dan je duboko udahnuo.

– Misliš da je na čamcu? upitala je.

– Nadam se. I nadam se da je sama. Elaine se ogledavala kroz prozore.

Dan je otvorio vrata.

– Hvala na vožnji. Na brodu ima telefon, i nazvat ću te za sat vremena kući.

– Čekaj. Izvukla je ključ, a prsti su joj vidljivo drhtali. – Idem s tobom.

– Ne.

– Da. Ljutito ga je pogledala i izašla iz auta. – Hoću osobno razgovarati s Marthom Cruz. Zgrabila je torbicu i zelenu vunenu jaknu.

Opušteno su šetali natkritom osvjetljenom stazom koja je krivudala uz more dok nisu stigli do ulaznih vrata šestog mola.

Oči su joj streljale naokolo, nisu propuštale ništa. Dan je dotaknuo tirkizno obojane rešetke. Nije bilo prolaza i okolo ni preko.

Elaine je rekla:

– Čekaj tu. Minutu kasnije pojavila se s upraviteljem. Mahnuo je teškim svežnjem ključeva i otključao vrata. Zahvalila mu je i povukla Dana unutra, čvrsto mu uhvativši ruku.

– Pokazala sam mu značku.

– Je li to zakonito?

– Šuti, Dane. Dok je bio dobro osvjetljen, pedesetak metara dug. Dok su žurili prema kraju, žamor i glazba su dopirali s nekih glisera, sportskih čamaca i jedrilica na vezu s obje strane. Bastion je bio na mjestu gdje ga je Dan ostavio prije tjedan dana, konopci su i dalje bili uredno vezani na bitve i zategnuti. Nikakvo svjetlo nije dopiralo iz unutrašnjosti.

– Lijep čamac, rekla je Elaine. Prstima je jače stisnula njegovu ruku.

– Četrnaest metara, rekao je.

– Dva dizel motora od 740 konja. Sonar, radar, dubinomtar. Možeš uloviti ulješuru s tim dizalicama. Pogledala ga je.

– Hoćemo li se ukrcati ili ne? Dan joj je odmaknuo prste, prošao uz bok broda, nagnuo se prema vodi i pokucao na prozor salona. Pričekao je i pokucao ponovo.

Vidio je pomicanje zavjesa, Marthino lice iza stakla. Onda se pojavila njena glava s obiljem uvojaka na vratima salona.

– Hej, uspio si, rekla je.

Poglavlje 35

Prije nego je pokrenuo motore, Dan je primijetio nivo goriva. Prošli je vikend, kad je vodio Josha, gotovo ispraznio spremnike. Najbliža marina s dizel gorivom je bila udaljena osam kilometara u Key Biscayneu i sada je bila zatvorena. Polako su isplovili prema jugu i zaustavili se stotinjak metara od obale na pličini.

Najdalje što se usudio po noći. Na tom području je bilo još brodova; nitko neće primijetiti Bertrama.

Spustio je sidro i privezao konopac za pramčanu bitvu. Bila je bonaca i brod se jedva primjetno ljuljao zbog valova koji je napravio udaljeni gliser. Ušao je unutra. Martha Cruz je skuhala kavu i sad su ona i Elaine sjedile na suprotnim stranama salona, sa šalicama kave u krilu. Marthi nije bilo drago što je Dan doveo saveznog tužitelja, ali Elaine nije pokazivala nikakvu nervozu. Bila je dobra sa svjedocima, sjetio se Dan. Sjeo je u naslonjač, u sredinu, jednako udaljen od žena.

Martha je gotovo doslovno ponovila priču koju je prije ispričala Danu. Ruke su joj drhtale dok je palila cigaretu i svako malo je ustajala i provirila kroz otvorena vrata salona.

Rekla je:

– To je ono što mi je Kelly rekla. Kuća gdje se to dogodilo bila je u vlasništvu tipa iz Meksika, i imao je gomilu gostiju te noći. Kelly je bila tamo sa svojim basistom, Billom-E, i još jednim tipom koji je svirao bubnjeve. Vlasnik je bio gitarist i jednu je sobu pretvorio u studio. Imao je novaca, pa je ugradio prilično dobru opremu. Bili su unutra i svirali kad je počela zabava. Oko deset sati čuli su tresak, onda viku i vriskanje. Pištolji su zapucali. Prestali su svirati i otvorili vrata. Onda opet pucnjava i dim i policija koja je vikala 'Federalni agenti! Lezi dolje! Lezi na pod!' Kelly je odbacila nekoliko jointova koje je imala u džepovima i sklonila se iza pojačala. Mogla je vidjeti predvorje, veliku otvorenu prostoriju i ljude koji su se bacali iza namještaja da se sklone s puta. Onda je neki tip, prijatelj vlasnika, dotrčao iz hodnika s pištoljem. Ne s običnim pištoljem, nego s uzijem ili tako nečim.

Odmah za njim je dotrčao čovjek u jakni s natpisom DEA. Ušli su u zatvoreni stražnji trijem blizu mjesta gdje je Kelly ležala. Ona ih nije mogla vidjeti, ali je čula DEA-inog agenta kako kaže, 'Baci ga, Luis!' Viknuo je na španjolskom da baci pištolj ili će ga raznijeti. Drugi tip je rekao, 'Ne, ne pucaj.' Onda je nazvao agenta comemierda. I onda tri glasna pucnja. Došli su i drugi agenti i jedan je rekao, 'Što si to napravio?' Onda je prvi agent rekao 'Daj mi njegov pištolj.' Onda zvuk rafala i u istom trenutku policajci ulaze u studio, govore Kelly i basistu da legnu licem prema podu. Rekla mi je da je pomislila da će umrijeti. DEA agenti su iščupali

magnetofonsku traku koja se još uvijek vrtjela i odnijeli je sa sobom. Dan je pogledao Elaine McHale, koja je još uvijek, savršeno smirena, slušala Marthu Cruz. Znao je da mora biti užasnuta.

Morala je znati kamo priča vodi: ako je to istina, njen bivši ljubavnik je počinio ubojstvo ne jednom nego dvaput – Luis Barrios i Kelly Dorff.

Martha je nastavila.

– Prije nekoliko mjeseci Kelly je srela tog agenta. Njegovo ime je Vincent Hooper. Skoro ga nije prepoznala jer je pustio bradu. Gotovo se onesvijestila. To je bio isti čovjek.

Isti. Bojala se bilo što reći, ionako joj nitko ne bi vjerovao.

Jednoga dana mi se povjerila. Rekla sam joj neka ništa ne poduzima, neka šuti i čeka da sve završi. Kada uhapsu Miguela, sve će biti u redu. Nismo mogle reći Ricku jer bi onda Miguel saznao. Mogao bi je ubiti, ili Ricka, ili sve nas. DEA je vršila pritisak na nju, a bojala se i agenta Hoopera. Tada se Kelly sjetila izlaza. Sjetila se digitalne audio snimke. Ako se ne razumijete u tonsko snimanje, ne biste to znali. Vlasnikova žena je dala kasetu Kelly koja je nazvala Vincenta Hoopera i rekla mu da više neće biti njegov doušnik. Rekla sam joj da to mora napraviti. Više nije niti mogla svirati – Martha Cruz je prestala pričati, ali su joj tijelo i lice bili napeti. Gledala je ispred sebe. Dim njezine cigarete razdvojio se u dvije niti, zatim spojio, a onda opet razdvojio izlazeći kroz otvorena vrata.

Nakon trenutka Marthina su se usta pomaknula. Ostala su otvorena kao da je vidjela nešto što ju je zbunilo. Nastavila je priču.

– Kelly se toliko bojala da se nije mogla usredotočiti na glazbu.

Rekla sam joj ... natjeraj ih da te ostave na miru. Moraš. Ako ne budeš, izgurat ću te iz benda, kunem se. Mogla sam, iako je to bio njezin bend. Miguel nije želio više ulagati u bend dok ga je ona vodila. Ne znam ako ... da li je njezina smrt moja greška. Ne bih to mogla podnijeti. Možda joj nisam trebala reći da nazove Vincenta Hoopera, ali bend je morao završiti demo. Koncert je sljedeći vikend, Friedman dolazi iz New Yorka i morala sam nešto napraviti. Kao da se

budi, Martha Cruz je pogledala prema cigareti, a zatim se nagnula da je ugasi u praznoj šalici od kave. Čvrsto je prekrížila ruke na prsima.

Kroz vrata salona Dan je mogao vidjeti kako se brod polagano vrtio oko konopca vezanog za pramac, dok se krma njihala više prema jugu s plimom. Nije bilo svjetla, samo mrak.

Čuo je kako je Elaine ustala, okrenuo se i vidio kako prelazi preko na naslonjač. Sjela je na rub, s rukama u krilu. – Martha ...gdje je kasete?

– Razgovaram s vama jer mi je to Dan rekao, ali neću vam dati traku.

– Gdje je? Marthine oči su se okrenule prema Danu.

– U mom studiju.

– Ne. Puhnuo je.

– Tvom studiju ili DEA-inom?

– Mojem. Dan se bolno nasmiješio u Elaineinom smjeru.

– Marthin studio je u Salazarovoj kući. Elaine je rekla:

– Dobro, može li otići po nju? Martha je podigla kosu, otkrivši lijevu stranu lica. Elaine se trgnula. – Miguel mi je to sinoć učinio. Rekao je ... ako me ikada više ulovi s Danom Galindom da će me ubiti. Danas u studiju – Manatee Studiosu – smo se posvadili. Odvukao me u auto i silovao na zadnjem sjedalu. Činio je to i prije, a ja bih obično radila ono što mi kaže poslije toga. Ali ovaj put sam se iskrkala za vrijeme stanke i više se nisam vratila. Plakala je. – Nisam znala, kada sam izlazila danas iz kuće, da se više neću vratiti. Da sam znala uzela bih kasetu, ali sada ne mogu do nje! Elaine joj je stavila ruku na rame.

Dan je rekao:

– Ne. Nećeš više ići tamo. Martha ga je pogledala.

– Ti moraš otići.

– Dan? Zašto bi Dan išao?

– Zato jer je jedini, rekla je Martha.

– Njemu vjerujem. Neće biti teško. Imam ključ od studija.

– Čekaj malo, rekao je Dan.

Martha je prešla preko sobe i pogledala Dana u naslonjaču.

– Nema ograde, samo nekakvo grmlje. Nitko ne prolazi onuda. Unutra drže pse

– Ne dolazi u obzir, rekla je Elaine.

– Neće biti teško. Samo otključa vrata, skine je s police i ode. Dvije žene su se prepirale oko Danove glave. Elaine je rekla:

– Martha jesi li ti osobno preslušala snimku. Martha je oklijevala.

– Pa, ne, ali Kelly mi je rekla što je na njoj.

– Kako onda znaš da nije sve izmislila.

– Izmislila? Vidjela sam kasetu! Dala mi ju je na čuvanje. Dan je rekao:

– Čekajte. To je jednostavno. Martha, samo reci nekoj od sluškinja da ti je donese.

– Baš. Nađi jednu koja nije odana Miguelu. Sve mu govore. Elaine je rekla:

– Ja to moram provjeriti. Mogu okrenuti nekoliko brojeva u ponedjeljak. Dan je rekao:

– U ponedjeljak je prekasno, Elaine. Rick i ja se moramo sastati s Paxtonom u ponedjeljak i dati mu odgovor.

– Tražit ću odgodu.

– Učini to. I reci mu sve o agentu Hooperu kad si već kod toga- Elaine ga je oštro pogledala i otišla do vrata. Naslonila je ruku na okvir i zagledala se van.

Dan je rekao:

– Odbijam poslati Ricka na Salazarovo imanje.

Arla ne možemo poslati. Bobby Doyle je napušenko. što je s onim drugim, basistom? Što je s njim? Martha je rekla:

– Ne. Ti si jedini.

– Zašto?

– Scott to ne može učiniti. Pitat će me zašto. On uvijek postavlja pitanja. Što ću mu reći? Što ako zabrlja? Nije ga briga za Ricka. Tebi vjerujem. Elaine se okrenula s vratiju.

– Ne. Ne Scott Irwin.

– Zašto ne? Danu su trebale dvije sekunde da shvati.

– On je DEA, nije li? Martha je vrisnula:

– Što! Okrenula se i ritnula najbliži predmet, ugrađeni ormarić s televizorom i stereo uređajem.

– On je narkoman! Mogla bih ga ubiti. Što je s koncertom? O, ne. Opet novi basist. Rick će se zasrati. Kako je to moguće? Dan ju je okrenuo.

– Hej. Smiri malo. Sutra će se Miguel sastati s Vincentom Hooperom. DEA će mu ponuditi kofer napunjen novcem. Hooper će biti ozvučen i sve će snimati kamere. Ako Salazar pristane na posao, DEA će ga uhititi na licu

mjesta. Onda ćeš se moći vratiti kući. Ja ću ići s tobom. Martha ga je pogledala, onda kimnula.

– Dobro. To će upaliti.

– Dobro. Hoću da noćas nazoveš Miguela.

– Ne! – Reci mu da si otišla u hotel, da ne brine i da ćeš biti kod kuće sutra navečer. Ne želim da zbog nervoze promaši sastanak. Elaine je odmahнула glavom.

– Hotel? A s kim je, Dane? Ti očito nisi kod kuće. Ako ima očitavanje dolaznih brojeva, a ona ga nazove s broda

– Imaš pravo. Dan je spustio ruke na naslone sa strane.

– Možemo se samo nadati da će sastanak proteći kako je planirano. Martha je rekla:

– Hoće. Kada se radi o poslu, Miguel ne dopušta da ga bilo što omete. Samo je u privatnom životu sjeban. Dolje su bile dvije kabine. Elaine je rekla da će ona i Martha podijeliti jednu s dva ležaja, a Dan može uzeti veliku kabinu. Rekao je da će radije spavati na naslonjaču nego u Salazarovom krevetu.

Našli su hranu u jednom od ormarića: krekeri, juhu, limenku tunjevine. Oko dva ujutro Martha je pošla na spavanje, ostavivši Dana i Elaine sa suđem.

– Neka to Miguel čisti, rekao joj je Dan.

– Smući mi se od boravka na ovom prokletom čamcu. Muka mi je od pomisli da sam ovamo htio dovesti Josha. Gadi mi se disati ovaj zrak. Elaine se okrenula od sudopera s tanjurom punim pjene u ruci.

– Onda izađi van i ohladi se. Dan je izašao na palubu provjeriti drži li sidro, a signalne svjetiljke gore. Nebo je bilo čisto crno i zvjezdano. Svjetlo je izlazilo kroz vrata i prozore salona i obasjavalo vodu na kojoj se lagano ljulj uškalo.

Razmišljao je o tome što im je Martha rekla. Činilo se nevjerojatnim. Nije sumnjao u to da bi Vincent Hooper mogao pucati u nenaoružanog čovjeka, pogotovo ako je to diler i ubojica koji mu je izmaknuo prije godinu dana – Hooperov način izvršavanja zakašnjele, ali dobro zaslužene pravde.

Hodao je prema krmi bočnom stranom, kada je čuo Elaine kako ga zove s mosta. Popeo se po ljestvama i sjeli su na usko sjedalo ispod bijele platnene tende, oko šest metara iznad površine.

Donijela je dvije šalice vrućeg čaja.

– O čemu razmišljaš? pitao je Dan.

Elaine je podigla ovratnik jakne.

– Razmišljam o Vinceu. Pogledala je Dana, smiješeći se.

– Kako tužno ako je istina.

– Ne možeš povjerovati?

– Pretpostavljam da ne želim. Pijuckala je čaj. Para je izlazila iz izolirane plastične šalice.

Dan je stavio noge na ogradu od inoksa.

– Nemoj mi reći da ti je žao što ste prekinuli.

– Ne. Ne mogu to reći. Ali... ne mogu se ... samo pretvarati da se to nikada nije dogodilo. Gledala je Dana.

– Misliš da je ubio Luisa Barriosa, točno? Bi li ti bilo drago da je?

– Ne bih bio iznenađen, ali ne mogu reći da bi mi bilo drago, rekao je Dan. Elainino pametno lice je bilo iskreno, ali ne i naivno. Lagani povjetarac mrsio joj je kratku kosu. Pitao je: “što je sa Vinceom Hooperom i Kelly?”

– Znam da ju je gadno pritiskao. Vjerovao je da mora. Palo mi je na pamet da je Kelly možda izmislila priču. Bila je tamo, naravno, pa je imala svoju verziju onoga što se dogodilo. Recimo da ih je obrnula tako uvjerljivo, čak i u svojoj glavi, da je i sama u njih povjerovala. Onda je uvjerala i Marthu u to. Dan ju je primio za ruku.

– Oh, Elaine. Ne pričamo o tome.

Ne možeš to čak ni zamisliti, zar ne? On nije fin momak. Njezine su se oči raširile.

– Misliš ... da je Vince ubio Kelly Dorff? Ne. Nije mogao. Bio je s Scottom Irwinom.

– Tko je to rekao? – Scott mi je rekao. Dan ga se sjećao: Scott, lažni basist. Plava dopola obrijana kosa s jedne strane glave.

– On ne bi pokrio Vincea?

– Dragi Bože, ne. Mislim da je to napravio Miguel Salazar.

Ako nema Kelly, Martha Cruz postaje glavna zvijezda. Čuo si je večeras. Salazar je opsjednut njome. Mogao je ubiti Kelly i to podvaliti tebi. Policiji je rekao da je bio kod kuće i kartao sa sestrom u vrijeme kada je Kelly ubijena. Ali Scott Irwin mi je rekao da je Salazar izašao iz kuće prije Kelly i znao je kamo će otići. Elaine je slegnula ramenima.

– U svakom slučaju, sutra ćemo znati više, onda kada dobijemo kasetu. Ako postoji. Dan je odložio šalicu. Okrenuo se prema njoj i rekao:

– Potrebno ti je da vjeruješ da Hooper to nije napravio. Još si uvijek zaljubljena u tog kurvinog sina. Zar nisi?

– Ma daj. Ako nisam u stanju isti tren prihvatiti priču Kelly Dorff to nije ništa osobno. S obzirom da te to brine, moja motivacija je da jednostavno otkrijem koliko je ured državnog odvjetnika uvučen u to.

– Nikada ne dopusti osjećajima da te ponesu. Pogledala ga je u oči.

– Obično nije tako. Osim s Vinceom.

Znam što misliš. Možda si u pravu. Sirota Elaine, izgubila je kontrolu.

– Nisam tako mislio, rekao je.

– Oprosti. Znam da nisi. Dan je rekao:

– Reci mi nešto. Htio bih čuti žensku perspektivu. Zašto se pametna djevojka poput Marthe spetljala sa Salazarom? Zbog benda? Zar je tako ambiciozna? Elaine je držala šalicu s obje ruke i otpila gutljaj.

– Dobro.

Evo što ja mislim. Kelly mi je jednom rekla da je Salazar 'vatren', da je zastrašujuć i seksi. To privlači neke žene, hoćeš ili nećeš barem u fazi maštanja. Seks i opasnost. Maštanje ne traje dugo, naravno, ali dok shvate u što su se upustile je već prekasno. Mislim da se Martha u to upustila jer je mislila da će ga iskoristiti.

Ostala je jer ju je uzbuđivao. A onda više nije mogla otići. Seks i opasnost. Dan je pomislio na Vincenta Hoopera, pitajući se je li time privukao Elaine. Rekao je:

– Martha je prilično seksi. Prije nego što je sinoć pucao na mene Salazar je rekao da je voli. Ili, što već podrazumijeva pod tim. Mora da ga izluđuje. Elaine je podigla obrve.

– Zgodna ti je?

– Ne zapravo.

– Ma sviđa ti se.

– Pa ... teoretski. Mislim, ne bih razmišljao, za ozbiljno da spavam s takvom djevojkom, ali na neki apstraktan način ona je zgodna, pretpostavljam. Elaine se nasmijala. Njezino lice, obično tako ozbiljno, sjalo je od zadovoljstva. Prestala se smijati uzdahnuvši, štucnula je i zahihotala, a onda se ponovo nasmijala. Rekla je:

– Ti si nevjerojatan. – Seksi i opasni Daniel Galindo.

– Pa – Spustila je šalicu i nagnula se smijući, a zatim

obrisala oči rukavom jakne. Pogledala ga je i ugrizla se za donju usnicu.

Nasmiješio se.

– Hvala ti Elaine.

– Žao mi je, samo ... cijela je ova noć bila luda.

Uzdahnula je i namrštila se. –

– Zašto me tako gledaš?

– Upravo me pogodilo. Otkad te poznajem, svih ovih godina, nikada ti nisam rekao kako si lijepa.

– Ma, molim te. Pogledala je nebo. Trepavice su joj stvarale sjenu na obrazima.

Dan se nagnuo i poljubio je. Zagrlio ju je i ponovo je poljubio. Vunena jakna je bila mekana i topla.

Povukla se.

– Oh, moj Bože. Pogledao ju je.

– To je tako uvjerljivo.

– Ne nisam tako mislila. Mislila sam... ne, ti si vrlo privlačan, Dane. Uvijek sam to mislila. I... volim biti s tobom, ali molim te.

Nakon potpunog debakla s oženjenim čovjekom, ne mogu to ponoviti. Neću.

– Elaine – Uhvatio ju je za ruku.

– Neću se vratiti Lisi.

– Rekao si da se vraćaš.

– Pa ... ne vraćam se. Poljubio joj je ruku.

– Siguran si?

– Jesam. Ona jednostavno nije tip žene koja bi me odvušla na plesni podij u pretrpanom baru i osramotila me tražeći bend da mi svira 'Happy Birthday'.

– Razumijem. A to je ono što želiš? Ustao je i podigao je sa sjedala. Nije se protivila. Poljubio ju je u čelo, zatim joj je nosom prošao po kosi, upijajući čisti svježi miris. Osjetio je da mu krv kola tijelom tako brzo da je ostajao bez daha.

Bezuspješno natezanje s Lisom. Pokušali su stvoriti nešto čega nema.

Poljubio je svaki kutak Elaineinih usana, razmaknuo ih i ušao jezikom. Jednako mu je uzvratila i spustila ruke niz njegova leđa kako bi mu priljubila bokove. Ne, odlučio je, ovdje neće biti nikakvih problema.

Poglavlje 36

Pripremajući Manatee Studios, DEA je napravila novu kontrolnu sobu. Stara je bila previše skućena da bi se u nju mogla smjestiti sofisticirana oprema za snimanje koju je tražio Rick Robbins. Htio je najbolju kvalitetu za snimanje Mayhemovog dema.

DEA je pokrila troškove.

Sada, u dva i trideset popodne, Vincent Hooper je stajao u sredini prostora koji je vrlo brzo bio sveden na dva puta četiri metra gologa betona. Tonski snimatelj i njegovi ljudi tovarili su opremu na teretna kolica, kako bi je vratili otkuda su je već posudili.

Vincent će morati napisati izvještaj o svemu tome. Koliko je novaca potrošeno kao i rezultate troškova. Rezultat je, u ovom slučaju, bio nula. Ne baš sasvim nula, jer su uhvatili Ricka Robbinsa.

Razmišljajući o Robbinsu, s njegovim Tumsima, nervoznim smijehom i zgužvanom jaknom od tvida, Vincent bi radije izabrao čistu nulu.

Vincent je nekoliko minuta prije vremena, stigao u Veneziu, mondano okupljalište ljubitelja tjestenine i merlota na Las Olas aveniji u centru Fort Lauderdalea. Vincent je odjenuo svoju odjeću Victora Ramireza, svileni sako, nabrane sportske hlače i zlatni nakit.

U aktovci je držao 200 000 dolara u gotovini, a ostatak svote je – recimo – bio u prtljažniku porschea Carrera Turbo parkiranog iza restorana. Nosio je skriveni mikrofon. Unutra je bilo šest DEA-inih agenata i četiri zamjenika šerifa okruga Broward, spremnih obaviti uhićenje. U 12.45 Vincent je mobitelom nazvao Ricka Robbinsa. Robbins mu je rekao da ne zna što se dogodilo, ali čim sazna će ga nazvati. Vincent je smireno rekao ne, sam će se snaći.

Djevojka u Salazarovoj kući mu je rekla, Lo siento, el señor Salazar estdfuera delpais. Van zemlje. Gdje? No se, señor. Kliznuo im je kroz prste.

– Vince, što ćemo s snimkama? Trebala je sekunda dok je shvatio pitanje. Vincent se osvrnuo. Snimatelj, Willy Silva, držao je kartonsku kutiju punu magnetofonskih kolutova, kasete i plastičnih kutijica.

– A što s njima? Vincent je upitao.

– Te je trake bend oblikovao više od dva tjedna. Imam tu također i neke mikseve i gotovu demo snimku. Sinoć sam je dovršio. Willy je izvukao kasetu u prozirnoj plastičnoj kutiji.

– Ne želim se razmetati, ali obzirom da sam morao nasnimavati novog basista, novog bubnjara i novog gitarista, ova traka zvuči sjajno. Vincent mu je uzeo kasetu i okrenuo je. Na etiketi je pisalo Mayhem Demo, Manatee Studios, WSilva, tonski snimatelj. Kasetu je bila tamno sive boje i neuobičajenih dimenzija.

– Manja je od normalnih.

– To je digitalna kasetu, rekao je Willy. Ispružio je ruku da je uzme natrag.

– Što ćete učiniti s njom?

– Ne mogu ti je ostaviti. Možda ćemo je trebati kao dokaz.

Sve ove trake će ostati u našem skladištu dok nam državni odvjetnik ne kaže što da radimo s njima. Vincent je glavom pokazao prema kutijama nagomilanim u kut.

– Stavi je tamo, za sada. Izraz na licu Willyja Silve izgledao je kao da mu je Vincent rekao da ostavi novorođenog sina u snijegu.

– Dobro ... daj da napravim kopiju, rekao je.

– Žao mi je. Slušaj me. Potraži me za nekoliko mjeseci, dat ću ti odgovor. Ne brini, neće se izgubiti.

– Trebao bi napraviti kopiju za sebe, Vince. Ovaj demo bi mogao postati vrijedan jednog dana.

– Ne zanima me, Willy. Dva DEA agenta su bili na ljestvama skidajući žice i zvučnike. Vincent je zapalio cigaretu i promatrao.

Sinoć je nazvao Elaine. Nije odgovorila. Ili nije željela odgovoriti. Reći će joj ... nešto. Nije znao što. Vjerovao je, istinski, da Elaine razumije kakav život vodi. Stvari koje je morao raditi jer nije bilo nikoga osim njega da ih napravi. Nije se osjećao izdanim, samo razočaranim. Mislio je da je snažnija.

Vincent je primijetio kako jedan od agenata pokazuje prema vratima i smije se. Ostali su zviždali.

Scott Irwin je tamo stajao i cerekao se. Raširio je ruke i naklonio se, a onda mahnuo da se stišaju. Obrijao je glavu. Plava kosa je nestala, kao i poderane traperice i majica. Došao je do Vincenta da porazgovaraju.

– Zgodno, rekao je Vincent.

– Sviđa ti se? Izgledam kao Bobby Doyle. Daj mi cigaretu. Izvukao je jednu iz Vincentove kutije i posudio njegov upaljač.

– Smola sa Salazarom, rekao je. – Ima li državni odvjetnik nešto za reći? Uobičajeno. Pokupio je foru od federalaca. 'Jesam li ti rekao', takve stvari. Scott Irwin je zatvorio upaljač i povukao dim. Ispuhnuo ga je i pogledao Vincenta.

– Što ćeš sad? To je zapravo značilo što ćeš napraviti ako ti daju uredski posao. Vincent nije znao što će napraviti. Ponestalo mu je ideja.

Znao je da treba otići. Otići u ured i početi pisati izvješća. Bio je umoran. Zbog razgovora s tim kincem osjetio se starim. Vince Hooper je bio ganjao Pabla Escobara po krovovima Galija dok je Irwin još bio na akademiji.

– Sada? Moramo pokupiti dvadesetak dilera, a počinjemo noćas.

– Mislio sam u srijedu.

– Ne. Razgovarao sam s Johnom Paxtonom. Kaže da to obavimo. Salazar nije došao, vjerojatno nas je nanjušio. To znači da bi uskoro i drugi mogli početi bježati. Iako bi Salazar još uvijek mogao biti tu negdje. Skoknut ćemo do njega večeras i vidjeti. Vincent je ponovo pogledao glavu Scotta Irwina i nasmijao se.

– Isuse. Svi smo se već pomalo priviknuli na punk frizuru.

– Pretpostavljam da od koncert neće biti ništa.

– Mayhem neće biti tamo. Bend je mrtav, od sinoć. Za trenutak ću ti sve ispričati o tome. Gdje je Willy Silva? Želio bih nabaviti demo ili kopiju. Moji rockerski dani.

– Traka je tamo preko u jednoj od kutija. Vincent je pokazao glavom prema hrpi.

– Willy ga također želi. Rekao sam mu da ga trebamo kao dokaz, no samo ti napravi kopiju. Ne za javnu upotrebu.

– Hvala. Scott Irwin je gledao kako ljudi utovaruju miks pult na teretna kolica.

– Martha Cruz je otišla. Nestala je. Nigdje je nisam mogao pronaći. Niti Dana Galinda. Vincent je povukao dim i nije ništa rekao. Scott je volio razvezati priče. Stvarao je od njih TV akcijske drame.

– Prijeđi na stvar, možeš li?

– Sinoć za vrijeme stanke Martha je otišla u zahod i nije se više vratila. Salazar je bio tamo i počeo je postavljati pitanja. Gdje je Martha? Nitko nije znao. Onda je otišao i poveo Arla Patea sa sobom. Odlučio sam ih pratiti. Izgubio sam ih, ali su krenuli prema jugu, pa sam slijedeći predosjećaj obišao Galindov stan. Auto mu je bio ispred, kao i Salazarov. Nakon nekoliko minuta, Salazar i Arlo su izašli i nestali. Imao sam dvije mogućnosti, vidjeti kamo će ili provjeriti stan. Ušao sam unutra. Stražnja vrata su bila otključana. Galinda nije bilo. Vidio sam vodu i ribice po cijelom podu. Staklo na akvariju je bilo razbijeno. Odjeća mu je bila po cijeloj sobi, pobacana u kutije. Izgleda da je otišao u žurbi.

– S Marthom?

– To je moja pretpostavka. Kada sam vidio Marthu jučer, primijetio sam da ima modricu na licu. Povala me u stranu i rekla mi da je Salazar prebio noć prije, i da se više ne vraća k njemu. Rekao bih da je otišla k Galindu. Prije nego što je otišla rekla mi je da Bobby Doyle misli kako je Victor Ramirez policajac za narkotike.

Ja sam rekao, 'da, rekao mi je to, ali nemoj reći Miguelu.' Rekla je da neće, da mu ionako ništa ne govori. Scott je okrenuo leđa sobi i otresao pepeo na goli betonski pod.

– Martha je rekla da će nešto propasti i da će Rick biti uhićen.

Ja sam rekao, 'Nema šanse. Martha, što da radimo?' Rekla je da ne brinem jer ona ima način kojim će spasiti bend. Gnjavio sam je da mi kaže više o tome, ali nije htjela. Glas Scotta Irwina je prešao gotovo u mrmljanje, pa se Vincent morao napregnuti da bilo što čuje od metalnog zvuka rastavljanja kontrolne sobe. Čupali su aluminijski nosač da dođu do žica ispod poda.

– Zvao sam Ricka jutros. Rekao sam, 'Rick, što se događa?

Martha je nestala. što je s bendom?' Rekao je, 'Žao mi je, čovječe, Mayhem je prošlost.' Govorio je kako je to jako loše i tako bliže i tako dalje, hvala i do viđenja. Pitao sam ga, 'Rick, gdje je Martha?' Rekao mi je da se ne brinem, da je dobro. Zatim je spustio slušalicu. Vincent ga je pogledao.

– Imaš li kakvu ideju? Kolica i miks pult kretali su se prema vratima. Kotači su cviljeli i njihov je zvuk odjekivao u praznini prostorijama.

– Razmišljao sam o traci o kojoj je Kelly pričala. Vincent je ponovo osjetio težinu koja ga je pritiskala.

– Scotte, nema trake. Rekao sam ti to. Scott je bacio cigaretu na pod i stao na nju. Imao je crne kožne cipele sa teškim džonovima.

– U redu, Vince. Vincent je rekao:

– Izgleda da Salazar proganja Galinda. Mogao bi mi uštedjeti trud. Mislio sam da je Galindo otipkao Salazaru, ali više nisam siguran.

– Ne, narko radar Bobbya Doylea te je pokazao, Hooperu.

– Stvarno? Kako to da nije provalio i tebe?

– Zato što sam povukao dimove kada mi je Bobby dodao joint.

– Jako smiješno. Smeće se već bilo nakupilo na podu, a agenti su sišli sa ljestava i počeli namatati žice na kolut.

Poglavlje 37

Čekala je da Dan progovori dok je stajao i promatrao ostatke svog akvarija. To je morao biti lijep akvarij. Bočne i zadnja strana su još uvijek bile čitave, tako da je sve skupa izgledalo poput pozornice. Šum je dolazio iz male crne kutijice koja je uzaludno ispuhivala zrak kroz prozirnu plastičnu cijev. Nazubljeni komadi stakla pričvršćeni u kutovima su visjeli nadolje, a morska je trava ostala prebačena preko ruba, tjerana prolivenom vodom.

Mrtve oči malih prugastih riba zurile su u strop.

Dan je isključio pumpu, čučnuo i počeo skupljati mrtve ribe dižući ih za rep i stavljajući ih u posudu. Uspravio se i odnio posudu u zahod. Elaine je čula opetovano puštanje vode.

Dovezli su se do Danovog stana da bi se on presvukao u crne hlače i morsko plavu vestu. Šetat će se po mraku po Salazarovom posjedu i ako je netko slučajno kod kuće, manje je vjerojatno da će ga vidjeti dok otključava vrata Marthine sobe za vježbanje ako se stopi sa sjenama.

Poslijepodnevni telefonski poziv im je dao do znanja da se on i Martha neće samo tako dovesti do kuće i uzeti

kasetu u pol bijela dana. Salazar bi mogao biti tamo. Elaine je nazvala Johna Paxtona i pitala da li ga je DEA pritvorila. Paxton je odgovorio da se Salazar nije pojavio na sastanku s Victorom Ramirezom.

– DEA je bijesna. Znaju da ga je netko upozorio, ali nisu sigurni tko. Usput, jesi li se čula s Danom Galindom u posljednjih dvadeset i četiri sata?

– Ne, Johne, nisam. Što se događa?

– Izgleda da je nestao s Marthom Cruz. DEA ih ne može naći.

Vince Hooper ima neka pitanja za njega. Elaine mu je rekla da će nazvati agenta Hoopera istog trenutka kada se čuje s Danom, iako ne može zamisliti zašto bi je trebao nazvati. Onda je pitala:

– Gdje je Miguel Salazar?

– Njegovo osoblje iz kuće tvrdi da se vratio u Ekvador, ali možda lažu. Laži. Osjetivši slabost, spustila je slušalicu i obrisala vlažan dlan o nogavicu traperica. Sada joj je posao u pitanju. Ako ne nabave Barriosovu kasetu, mogla bi dobiti otkaz i to nije sve. Mogla bi biti kazneno gonjena za sudjelovanje u provali.

Elaine je pogledala na sat: 6.15 poslijepodne. Smračit će se za jedan sat. Naslonjena u naslonjaču, pogledala je kroz prorez u zavjesama. Dan je već pomaknuo svoj automobil iz ugla, a Martha je odvezla svoj; ostavit će ga na parkiralištu blizu Elainine kuće. Potekla je voda u umivaoniku.

– Dane? Trebali bismo krenuti. Izašao je brišući ruke.

– Drugi put ću nabaviti neprobojni akvarij, rekao je.

Na kuhinjskom stolu u Elaininoj kući je Martha Cruz raširila kartu okruga Broward i pokazivala Elaine put. Dan će ponijeti Marthin daljinski otvarač za vrata, što će im omogućiti ulazak u Lakewood Estates i Isles of Lakewood.

Dan je pogledao kartu podbočenih ruku. Elaine je pratila prstom prilaznu cestu do Isles of Lakewooda. To je bila uska cesta više nalik na most dug nekoliko stotina metara, s vodom sa strana, a krajem na zemljištu nepravilnog oblika u sredini jezera. Cesta je radila petlju, a zemljište je bilo dovoljno veliko za najviše šest uobičajeno velikih posjeda. Salazarov je bio jedan od njih. Sjećala se kako se izolirano činio kad ga je promatrala iz osmatračnice.

Sjećala se visokoga krova od crvenog crijepa, teniskog igrališta i bazena, dva jutra travnjaka koji se koso spuštao

do male bijele pješčane plaže, opuštenog jedra nasukanog katamarana, sretne djece koja su trčala po terasi. Južno su bile odvojene odaje za goste, pretvorene u studio za Marthu Cruz.

– Cesta je uska, primijetila je Elaine.

– Gdje možemo parkirati?

– Napravi krug po petlji, rekla je Martha, pokazujući put prstom. – Ostavit ćeš nas kraj neizgrađene parcele, otprilike ovdje, pa idemo ravno u studio

– Mi? Dan je odmahnuo glavom.

Još uvijek naslonjena na laktove, Martha je podigla pogled, namrštila se. Crna kosa joj je bila spletena i uklonila je sav nakit.

– Idem s tobom.

– Rick je moj klijent; ja ću to obaviti. Ne želim te tamo. Moglo bi biti opasno.

– Miguel čak ni nije kod kuće. Elaine je upitala:

– Što je s Arlom Pateom? Dan je odgovorio:

– Ponijet ću odrezak koji ću mu baciti. Za to mi neće trebati više od pet minuta. Vidio sam kuću. Ti i Martha se parkirajte na cesti pokraj prazne parcele. Vratit ću se pješke, uskočiti u auto i odlazimo.

– Kako ćeš znati koja je prava kasete? Martha je sjedila, prekriženih ruku.

– Kelly nije napisala 'DEA racija' na njoj. Tamo ima gomila kasete, i samo ja znam gdje je prava. Kad bih ti i rekla, mogao bi pokupiti krivu, a vraćati se nećemo. Umišljena kuja, Elaine je pomislila.

Danovo je lice bilo stegnuto od bijesa. Ili možda straha. Znao je u što se upušta. Martha nije imala pojma. Unatoč tome, bila je u pravu.

– Dane, ona ima pravo. Gledao je u Marthu Cruz.

– Ako je Miguel kod kuće, kidamo. Jasno? Kasete nije vrijedna naših života, štogod bilo na njoj.

– On nije kod kuće, uvjeravala ih je.

– Kad ste ti i Elaine otišli, nazvala sam kući i uvjerala se

– Oh, moj Bože. Uređaj za ispis brojeva, rekla je Elaine.

– Zvala sam iz govornice, Elaine. Gledaj, ja nisam glupa.

Vjeruj mi, ja znam što je Miguel. Vidjela sam kad je ustrijelio Leona Davilu. Oboje su je pogledali.

– To je bilo na terasi na drugom katu. Miguel je pogodio Leona u prsa s tri metka i on je pao u jacuzzi. Miguel ne zna

da sam to vidjela. Izašla sam iz jacuzzija, ali sam se vratila vidjeti što Leon ima za reći. Bio je Miguelov kurir, dostavio je nešto gotovine.

Arlo je bio gore, popravljao je vodovodne instalacije i on je također to vidio. Nisam ga pitala, ali sam prilično uvjerena da je Arlo zakopao Leonovo tijelo tamo gdje proširuju jezero. Arlo je tamo radio na bageru.

– Zašto je Miguel ubio Leona? upitao je Dan.

– Pa, u biti, na stranu činjenica da je Leon bio na kokainu i time postao nepouzdan, vidio me je голу i pri tome bio bezobrazan. To vam govori koliko je kokaina uzeo. Iznenadilo me je kada ga je Miguel ubio. Mislila sam da će ga poslati natrag u Ekvador.

Možda je – sada kad razmislim o tome – Miguel to učinio zbog onoga što sam mu ja rekla o Leonu. Da će uništiti bend i da nikada nećemo potpisati ugovor o snimanju s njim u grupi – što je bilo posve istinito.

– Dan je zurio u nju.

– Leon je umro zbog toga što si rekla? Nasmiješila se.

– Šteta što se Leonu to dogodilo, ali to nije bila moja greška.

– Ne, nisi ti pucala u Leona. Očekivala si da se Miguel za to pobrine. Zar se nisi već uvjerila u to što je sve u stanju napraviti radi tebe? Pretvorio je gostinsku kuću u studio, kupio ti nove klavijature. Plaćao svima u bendu. Dao ti je auto, nakit, odjeću. Ne, pusti me da završim. Što si željela više od svega, Martha? Željela si biti zvijezda. Kada je došao trenutak da izabereš između najbolje prijateljice i karijere, hej, šteta za Kelly Dorff.

– To je laž! Nikada mu nisam rekla da se riješi Kelly! Martha je ustala stisnutih šaka.

– Siguran sam da mu nisi rekla, 'Miguele, ubij Kelly za mene.' Ali što si rekla? Sjećam se da smo prošle nedjelje ujutro bili na terasi Miguelove kuće. Bio sam donio kutiju s Kellynim stvarima.

Miguel nije bio baš sretan što je ona u gostima. Tada si rekla u njegovoj prisutnosti da se bojiš kako će Kelly uništiti koncert. Kako bi željela da nije u bendu. Koliko si to još puta rekla Miguelu? A možda si se prošle nedjelje suzdržavala više nego inače jer sam ja bio tamo? Martha se nasmijala, kratkim začuđenim grohotom.

– Misliš da sam joj željela smrt ?

– Tebi je još trebala za koncert, ali je Miguel bio nestrpljiv.

Sva sreća da je Rick našao novog gitaristu. Zatrčala se prema njemu vrišteći. Dan je odbio njezine šake, okrenuo je i zgrabio oko struka. Podignutim nogama je ritnula kuhinjsku stolicu.

Elaine se hitro maknula s puta.

– Martha! Prestani! Opustila se i zaplakala.

– On to nije učinio. Bio je na katu sa sestrom. Dan ju je pustio i Martha se stropoštala natrag u stolicu.

Elaine je rekla:

– Ne, Scott Irwin je vidio da je Miguel otišao malo prije Kelly. I znao je kamo je naumila, točno? Mogao je stići prije, pričekati je da otključa rezervnim ključem i uđe, a onda je napucati Danovom podvodnom puškom. Mrzio je Dana. Zašto mu ne bi pokušao smjestiti Kellyno ubojstvo?

– Kelly je bila moja najbolja prijateljica. Martha je uzela maramicu koju joj je Elaine dala, ali je i dalje imala pognutu glavu. Kosa joj se napola raspustila i zakrivala joj lice.

Nakon jedne minute pogledala je Dana.

– Želiš li mi još uvijek pomoći?

– Raščistimo jedno, rekao je Dan.

– Otići ću po snimku, ali to ne činim za tebe, Martha. Učinit ću to zbog Ricka. Ako ti pritom imaš koristi, dobro. Ali nije me briga. Elaine je stavila ruku na Marthino rame.

– Porazgovarat ću s Danom na minutu. Odmah ćemo se vratiti. Povukla ga je za ruku.

U spavaćoj sobi, zatvorila je vrata i naslonila se na njih.

– Nikada nisam vidjela tako savršen par. Ta je djevojka bezobzirna koliko i Salazar. Otvorila je noćni ormarić pokraj bračnog kreveta.

– Željela bih da poneseš ovo. Dodala mu je revolver Smith & Wesson .38 u smeđoj kožnoj futroli za pojas.

– Hoćeš da s time ubijem Marthu?

– Budi ozbiljan. Elaine je otvorila bubanj, izbacila metke, vratila bubanj natrag i pritisnula okidač.

– Ne vadi ga ako ne misliš pucati. Drži ga s obje ispružene ruke, polako pritisci

– Nisam znao da si tako opasna koka, rekao je Dan.

– Hvala, ali ako me uhvate u oružanoj provali, bit ću u ozbiljnoj nevolji.

– Da, a ako je Salazar kod kuće, ubit će te pa ćeš

potpuno izbjeci zatvor.

– Daj mi revolver. Ubacio ga je u futrolu i vratio u noćni ormarić.

Bacila mu je ruke oko vrata.

– Molim te, Dane. Znam da želiš pomoći klijentu, ali nemoj riskirati za njega. Ni za mene također.

Sve što sam napravila sama sam izabrala, i s time ću živjeti. Čvrsto ju je zagrlio.

– Bit ću oprezan. Vozeći u Lakewood Estates, Elaine je mogla vidjeti zgrade country kluba, s desne strane pokraj praznog parkirališta, zatim tamnu površinu tu i tamo obilježenu nepravilnim pješćanim rupama golf terena. Stražarska kućica je bila ravno naprijed, zauzevši otočić koji je dijelio cestu. Odlisles of Lakewooda su ih dijelila još četiri kilometra. Martha je sjedila na suvozačkom sjedalu, Dan otraga. Martha je držala daljinski otvarač u svom automobilu, ali ga je ponijela sa sobom. Kada su se približili stražarskoj kućici pritisnula je gumb. Elaine je usporila. Marthin palac se micao gore dolje, ali je pritiskala bez rezultata. Prugasta rampa se nije dizala.

– Dovraga! Moj bože! Ponovo su promijenili pristupnu šifru! Elaine je brzo uskočila:

– Imam ja značku.

– Ne. Danova ruka je uhvatila za rame.

– Samo prođi i reci stražaru da si pogrešno skrenula.

Vratili su se natrag i parkirali ispred country kluba. Martha je rekla:

– Žao mi je. Elaine je uzdahnula.

– Što sad?

– Možemo pješke ući, rekla je Martha.

– Dane, bio si u Salazarovoj kući. Što misliš?

– Riskantno je, rekao je.

– Možemo zaobići vrata, ali pristup sljedećima je vrlo uzak i jezero je s obje strane. Mogli bi nas primijetiti.

Martha je rekla:

– Moramo pokušati!

– Nema načina za ulazak, rekla je Elaine.

Vozila je polako po neasfaltiranoj cesti zapadno od Lakewood Villagea. S lijeve im je strane bila močvara koju su isušivali kako bi mogli sagraditi još kuća. S istočne

strane, široki je kanal štitio Isles of Lakewood gdje je većina kuća još bila nenastanjena. Martha je tražila smjerokaze. Oblačno nebo sakrilo je mjesec.

Isključivši farove, Elaine je parkirala iza korovom obraslog brežuljka zemlje koja je gurnuta na stranu kada se probijala cesta.

Martha je rekla da ovdje ne dolazi nitko osim klinaca koji puše travu. Građevinski otpad bio je razbačan uokolo – dvadesetolitarske kante s bojom, stara drvena građa, nešto iskrivljenih greda. U travi su se čuli cvrčci.

Dan im je objasnio, kada cesta bude završena, dugačka će hrpa zemlje biti navezena da sakrije naselje od pogleda vozača. Još ništa nije bilo posađeno, samo korov, goli kamen i crno blato Evergladesa, isušeno u finu prašinu.

Popeli su se do vrha brežuljka, Dan je uhvatio Elaine za ruku kada je skoro skliznula natraške na rahloj zemlji. S druge strane jezera, na udaljenosti od stotinjak metara ispred njih pružao se Isles of Lakewood gdje većina gradilišta još nije bilo završeno.

Slabo svjetlo je sjalo iz radničke kućice, privremene metalne zgrade. Bilo je nešto spremnika s gorivom za bager koji je lijeno sjedio, zaspali brontosaurus s ogromnim željeznim vjedrom u koje je Elaine mogla parkirati auto. Nešto dalje iza praznih gradilišta i iznad drveća vidjeli su se krovovi već izgrađenih kuća. Martha je pokazala Salazarovu kuću. Vidjelo se jedno ili dva svjetla na gornjim prozorima; ispod toga se nije vidjelo ništa.

– Moj je studio na ovoj strani, rekla je Martha.

– Vrata su okrenuta prema kući, ali između je drveće tako da nas nitko ne može vidjeti. Psi su noću u garaži. Slijedeći Danove upute, Elaine se odvezla do najbližeg trgovačkog centra. Naručio je prenosni hladnjak od stiropora, crne plastične vreće da prekriju njegovu bjelinu, dva tanina ručnika i nepropusnu kutiju za traku. Dan i Martha će prenijeti svoju odjeću preko i tamo se ponovo obući.

Martha je skočila s kosine i sjela na kamen kako bi izula čizmice i skinula crne traperice i pulover. Nije imala ništa ispod. Ubacila je odjeću u hladnjak, podigla ruke iznad glave i micala se kao da pleše.

Elaine je drhtala, više od nervoze nego od hladnoće. Dan se okrenuo natrag i pogledao je. Bio je samo sjena na slaboj svjetlosti iz radničke nastambe. – Vraćamo se za deset minuta.

* * *

Na krovu je Arlo Pate buljio prema jugu, u tamu. Vidio je vrhove stabala, zatim bijelo, korovom obraslo prazno gradilište i iza njega stotinjak metara dalje na rubu jezera kran bagera. Prije pet minuta je vidio svjetla automobila kako se kreću makadamskim putem. Onda su nestala.

Uglavnom su to bili srednjoškolci koji puše travu ili se ševe ili rade što i on, a to je bilo ispijanje piva, ali bila je nedjelja navečer.

Nije bio običaj tulumariti u Lakewood Villageu večer prije škole.

Zaboravio bi na to i otvorio još jedno pivo ali je ugledao sjene na vrhu brda. Nije mogao točno procijeniti koliko ih je. Dvije ili tri. Tko god da su bili, prilazili su niz strminu.

Kada je vidio da netko ulazi u vodu ustao je i nastavio promatrati. Plivati po ovom vremenu. Petnaest stupnjeva. Moraju biti ili napušeni ili ludi ili nešto namjeravaju. Ako krenu ovamo vjerojatno bi to trebao spomenuti Miguelu.

Ona je vrisnula ulazeći u vodu i Dan ju je ušutkao. Energično je protrljala gole ruke, a onda je utonula u vodu do ramena.

Gurajući hladnjak, Dan je glatko i tiho zaplivao jezerom. Martha je iza njega plivala psećim stilom.

Stjenovito dno je imalo oštar pad i nestajalo je u tmuni. Čelični zubi vjedra bagera ostavili su duboke utore oko pola metra razdvojene duž obale, kao da je čudovišna mačka brusila pandže na tlu. Dok je živio u Lakewoodu, Dan je često čuo u daljini glasni štropot i zveket strojeva dok su grizli put do novog dijela naselja, podižući tone razmravljenog kamenja stvarajući jezero na jednoj, a brdašca na drugoj strani.

Dan je došao je do obale, izbjegavši svjetlo iz radničke kućice, sakrio se u sjenu jaružala, izgrebene, crveno bijele mašine koja je ležala na zardalim čeličnim gusjenicama visokim do njegove glave.

Brzo se obrisao i pomogao Marthi da izađe iz vode.

Okrenuo joj je leđa da joj omogući malo privatnosti, iako je bilo previše mračno da bi išta vidio. Pogledao je na drugu stranu prema Elaine, ali je mogao vidjeti jedino dugačak nazubljeni brijeg udaljen stotinjak metara.

Kada se Martha obukla brzo je rekla:

– Idemo. Dan ju je povukao natrag.

– Čekaj. Ja idem prvi. Kada vidim da je sve u redu, dva puta ću bljesnuti baterijskom lampicom. Birao je put kroz tamu uz pomoć svjetlosti zvijezda. Znao je da je iza građevinske zone prazno područje, zatim Salazarov posjed, označen živicom. Prići će kući bočno. Jezero i bazen s desne strane, ulica na lijevoj. Pronaći će rupu u živici, odšetati pedesetak metara do gostinske kuće. Martha je imala ključ. Ona će otvoriti dok on čuva stražu. Pronaći će kasetu, zaključati vrata i vratiti se istim putem natrag.

Zastavši pokraj gomile granja i stare drvene građe, Dan se okrenuo i signalizirao. Martha je pretrčala preko čistine i stala pokraj njega, ubrzano dišući. Otišao je do drveta, a ona ga je slijedila. Na granici Salazarovog posjeda čučnuli su iza živice. Dan je rekao:

– Pričekaj ovdje. Martha je kimnula.

Koraknuo je na travnjak i ugledao Miguela Salazara naslonjenog na ogradu terase. Brzo se povukao i legao na tlo. Ostani dolje. Miguel je tu.

– Što? Ne bi trebao biti – Na terasi je. Izgubimo se odavde.

– Vratit će se unutra, prošaptala je.

Dan je pokazao prstom i rekao. – Istim putem kojim si došla.

Odmah.

– Ne, pričekajmo. Sćućuren, povukao ju je za ruku. Martha je preko njegovog ramena pogledala prema kući.

– A što s kasetom?

– Zaboravi prokletu kasetu. Dan ju je još čvršće uhvatio. U tom trenutku čuo je bat teških koraka s desne strane.

– Bježimo preko jezera. Gurnuo je Marthu i otišla je.

Arlo Pate je banuo iz grmlja s baterijom u ruci. Dan je zabio rame u Pateov želudac i div je zaljuljavši se odstupio korak unatrag. Zraka svjetla opisala je divlji luk kroz granje iznad njihovih glava. Dan ga je odvlačio dalje od jezera.

Znajući da može trčati brže, nadao se da će Martha već biti prijeko u trenutku kada on bude skočio u vodu. Prošao je

pokraj nekih palmi obojenih zelenim i ružičastim svjetlom malih vrtnih lampi, a onda je čuo udar zrna u jednu od njih.

Dan je zaronio iza niskog zidića koji je okruživao cvjetnjak i spojio se s njegovom sjenom. Svjetlost zvijezda odražavala se u srebrnastome mlazu vode u fontani. Čuo je tihe, mrmljajuće glasove, a potom šuštanje lišća. Kada je snop svjetla kliznuo preko ruba gdje je ležao, skočio je i potrčao prema jezeru, spotaknuo se preko palog palminog lista u mraku, zatim se ponovo podigao na noge. Vidio je kran jaružala i skrenuo prema njemu.

Arlo Pate je viknuo:

– Ovuda! Dan se osvrnuo i vidio Patea pedeset metara iza sebe. Izbio je na čistinu i ubrzao. Sada ga je osvjetljavalo svjetlo iz radničke nastambe. Malo ispred njega, s lijeve strane grumenčići zemlje odskočili su u zrak, a on je čuo fijuk odbijenog zrna. Povukavši vestu preko glave trčao je prema bageru. U njegovoj sjeni jezero je bilo potpuno crno i lako je mogao izaći iz dometa pištolja.

Bacio se u vodu. U dijelu sekunde leta napunio je pluća zrakom i zaronio. Hladnoća ga je udarila u gola prsa poput šamara.

Ronit će u cik cak liniji, izranjati po zrak svaki put na neočekivanome mjestu, zatim ponovo zaroniti, kretati se uporno prema suprotnoj obali.

Ništa se nije vidjelo, ali Dan je mogao izmjeriti dubinu pomoću promjena u pritisku na njegove uši. Držao se na oko metar i pol dubine. Izašao je po zrak pa ponovo zaronio. Kada je izronio po drugi put, metak je udario u vodu pet centimetara od njegove glave. Potonuo je.

Dok je jednolično kružio rukama, zatvorio je oči i dopustio tijelu da se opusti. Polako je brojao. Snagom volje je smanjivao broj otkucaja srca. Iznenada je shvatio da je zaboravio pogledati pravac. Pustio je da potone prema dnu. Nagib će mu pokazati kojim pravcem treba ići. Pluća su mu već gorjela očajnički željna zraka.

Spustio je stopalo na stijenu. Čudno, izgleda da je stijena vibrirala. Kroz očne kapke ugledao je titranje svjetla i pogledao gore da bi vidio mirno blještavo svjetlo kao da je svanulo. U istom trenutku je čuo brundanje motora. Izronio je i udahnuo.

Bager se kotrljao prema naprijed na svojim ogromnim gusjenicama, reflektora uperenih na Dana. Čuo je cviljenje metala i nagnuvši glavu unazad pogledao prema gore.

Vjedro se podizalo, ljuljajući se iznad njega. Na trenutak zbunjen, Dan je mogao jedino zuriti u nju. Onda su sajle otpustile i stvar je pala kao u usporenom filmu, tone čelika. Dan se preokrenuo i zaplivaao prema dnu. Mogao je osjetiti udar vode i pritisak kad je vjedro prošlo vodoravno iznad njega, kao da je mala riba koju manijakalni div pokušava uloviti u mrežu. Plivao je naslijepo, dezorijentiran. Zveket i grmljavina bili su prigušeni i on je mogao pretpostaviti gdje je površina samo po igri svjetla na njoj.

Ako izroni Salazar će ga s lakoćom skinuti. Pošto su strah i ubrzano lupajuće srce potrošili kisik, Dan je stisnuo zube. Smotavši se, izgubivši snagu, osjetio je kako mu voda ulazi u usta.

Pomislio je na Josha. I na Elaine koja je prestravljena čekala na drugoj obali, nemoćna. Radije bi umro u oceanu, gdje je voda čista i slobodna, a ne u ovoj ružnoj tamnoj vodi s neprivlačnim kamenim dnom, pokrivenim muljem.

Iznad njega svjetla su se njihala po površini vode. I jezivi zveket i grmljavina ponovo su se začuli. Onda je osjetio kako se miče naprijed, vrteći se kao list u oluku. Činilo mu se da se metalni pod podiže pod njim. Zrak mu je udario u lice i on je udahnuo, kašljući i grcajući.

Dan je kliznuo na dno ogromne metalne posude, krhotine i kamenje pod golim leđima. Vidio je tamno nebo iznad sebe, debele lance od kojih su se tri spajala na jaku sajlu. Vjedro se podizalo, a voda je curila kroz utore i rupe. Dan je pogledao kroz jednu od njih i vidio svjetla Lakewood Villagea. Otkotrljavši se tri metra do drugog kraja, mogao je vidjeti odbлесак mjesecine na staklu Elaineinog automobila. Ona je bila izgubljena među sjenama.

Žlica se približila zemlji. Sada je bilo prekasno za iskakanje.

Dan je ugledao Miguela Salazara petnaest metara ispod sebe, s obje ruke na pištolju, mirno je ciljao. Dan je vidio bljesak, čuo udarac metka o žlicu. Idući je pogodio lanac i stvorio iskre. Prigušivač je bio nepotreban uz škripu motora i udaranje zupčanika.

Ponovo je pogledao dolje i ugledao vitku figuru u crnom koja je stajala iza radničke kućice – Martha Cruz. Skupila je ruke oko usta i viknula. Salazar se okrenuo. Spustio je pištolj na stranu i mahnuo ljevicom, znak nezadovoljstva. Vikali su jedno na drugo.

Dan je puzao po podu vjedra, koji se pomaknuo u manje opasan nagib. Usta su joj zijevala prema bageru, i čelični zubi su svjetlucali na svjetlu reflektora. Dohvatio se ruba i pogledao dolje. Salazar je pokazivao prema vjedru. Martha je nestrpljivo odmahivala glavom, pletenica joj se ljuljala. Onda je Salazar podigao pištolj ciljajući ravno u nju. Marthine ruke su se podigle, pomirljive, molećive.

Dan je vrisnuo:

– Ne! U istom trenutku sajle su zacviljele i vjedro je propalo ispod njega. Zgrabio je rub i držao se. Silazak je bio brz, no malo prije nego što je udarilo u zemlju vjedro je usporilo. Sa zaglušujućim treskom metala stražnji dio je prvi udario, a zatim prednji. Dah mu je bio izbijen iz pluća.

Podigao se drhtavim rukama.

Kada je shvatio što vidi između dva čelična zuba, zaljuljao se natraške i pao uz bočnu stranicu. Miguel Salazar je ležao s licem prema gore, zarobljen ispod vjedra. Rub ga je zahvatio na pola torza, prsa, ruke i glava su mu bili vidljivi. Zubi su držali podignut prednji rub pa Salazar nije bio momentalno zdrobljen. Prednji dio njegove bijele košulje bio je žarko crven. S užasom koji mu je blistao iz očiju Salazar je pokušavao podići ogromnu težinu koja ga je pritisnula. Krv mu je briznula iz usta i nosa.

Omlohavio je. Glava mu je pala na tlo. Motor bagera prestao je grmjeti. Dan je čuo posljednji hropac iz Salazarovih pluća.

Martha Cruz je zavrištala i onda se sve stišalo.

Arlo Pate je sklizno niz ljestve što vode iz kabine i potrčao prema njoj, a teške su mu čizme udarale komadiće kamenja. Prije nego što je Dan mogao zavikali da je upozori, Pate je podigao Marthu kao da je dijete. Tapšao ju je po leđima, a ona je zabila lice u njegovu traper jaknu.

Danu je trebalo nekoliko sekundi da ustane. Držeći se za rub vjedra, uspio je ostati na nogama. Čuo je teške jecaje Arla Patea, poput startera motora kamiona koji neće upaliti. Dan je polako krenuo prema njima. Pate je pogledao preko Marthine glave u Dana.

– Oprosti, čovječe. Kada sam vidio da cilja u Marthu, shvatio sam da si na njezinoj strani. Još uvijek držeći Marthu na ramenu, skinuo je bandanu i obrisao lice.

– Osjećam se loše. Već sam i prije dopustio da je povrijedi. Stvarno se osjećam loše. Elainin uzbuđeni glas dopirao je s druge strane. Dan je došao do obale i skupio ruke na ustima.

– Salazar je mrtav. Mi smo dobro. Gledajući uokolo Dan je primijetio svoj pulover i krenuo ga obući. S hlača mu se još cijedilo, a čarape su mu šuštale od vode u cipelama. Tijelo mu se treslo od hladnoće.

Arlo Pate je nježno spustio Marthu na noge. Otrčala je i zgrabila Dana za ruku. '

– Ajmo uzeti kasetu. Bilo je grančica u njezinoj zamršenoj kosi, a lice joj je bilo zaprljano i iscrtano suzama.

Znao je da će otići po kasetu ma što on rekao.

– Dobro, odlično. Izbjegavajući prednji dio vjedra, Dan je rekao Arlu da bi ga trebao podići s Miguelovog tijela i onda ugasiti reflektore.

Arlo je uhvatio Dana za rukav. –

Hoće li me uhititi? Dan je zastao. Svi će biti ispitani. Trajat će do jutra. On će morati objasniti zašto su on i Martha došli ovamo, što su tražili i zašto. Rekao je:

– Neće te uhititi. Evo što se dogodilo. Mi smo došli po Marthine klavijature. Doplivali smo jer se ona bojala Miguela. Miguel nas je vidio, pokušao nas je ubiti i ti si spasio naše živote. Dobro?

– Naravno. Dan je potapšao Arla po ramenu i otišao do ruba vode.

– Elaine!

Odmah se vraćam. Mogao je vidjeti pokret s druge strane obale.

– To si i prošli put rekao!

Poglavlje 39

U svom studiju Martha je otvorila ormar i prekapala po kutiji dok je Dan stajao pokraj otvorenih vratiju. Prstima je češljao kosu, vadeći komadiće šljunka. Ispod pulovera ga je pekla koža od ogrebotina.

Martha je govorila:

– Nadam se da policija neće uzeti sve ovo.

Zaplijeniti to ili tako nešto. Nemam račune, ali je moje. To mi je Miguel kupio. Objasnila je Danu kako bi teško bilo nabaviti nove klavijature koje su bile Korg Trinity vrijedne gotovo 5 000 dolara.

Plus ostatak: kompjutorska podrška, mikseta, mikrofoni, zvučnici, pojačala, slušalice

– Znaš što? rekao je Dan.

– Nije me briga. Martha je skrenula pogled s kutija. “što je tvoj problem? Da mu je bila na dohvat ruke možda bi je ošamario.

– Moj problem. Dakle, nakon što sam se gotovo utopio, pucali su na mene, onda sam vidio čovjeka zdrobljenog poput žohara, ja jednostavno ne mogu pojmiti kako teško može biti nabaviti tvoje jebene klavijature! Na trenutak se zagledala u njega, a onda se vratila kasetama.

– Što misliš? Je li Miguel ubio Kelly zbog tebe? Jedini odgovor je bilo zveckanje plastike.

– Tvoja najbolja prijateljica, sjećaš se nje? Djevojka koja je platila cijenu tvojih ambicija. Martha je držala kasetu i onda je dobacila Danu.

Uhvatio je jednom rukom, sivu kasetu u prozirnoj plastičnoj kutijici. Na naljepnici je pisalo ZABAVA.

Kada je progovorila, glas joj je podrhtavao.

– Po to smo došli.

Već sam oplakala Kelly. Sada je Miguel mrtav. Možda misliš da ga nisam nikada voljela, ali si u krivu. Progurala se pokraj Dana.

– Idem po neke stvari u sobu. Šutke su hodali stazom od cigala, složenih u oblik riblje kosti, do terase, a put su im osvjetljavale male svjetiljke koje su stvarale bazene svjetla. Martha je raspustila kosu, i dok su prošli vrata i ušli u dnevni boravak već je rasčešljala kosu u uobičajeni tamni oblak uvojaka. Dan ju je promatrao, mješavinom očaranosti i gađenja, nije mogao odlučiti da li obožava ili mrzi Marthu Cruz.

– Ovdje je tako tiho. Glas joj je odzvanjao od mramornog poda i visokih prozora.

– Svi su otišli u Guayaquil, tako mi je Arlo rekao. Miguel je trebao otići sutra. Martha je odkaskala stepenicama.

– Nemoj dugo, rekao je Dan.

– Htio bih da me Arlo odveze do Elaininog auta, da joj dam kasetu prije nego što stigne policija. Martha se

okrenula na stepenicama i pogledala ga.

– Dati je Elaine? Pa ona radi za DEA.

– Ne, ona je savezni tužitelj, rekao je Dan, – i ja joj vjerujem. Martha se spustila niz stepenice.

– Oni žele strpati Ricka u zatvor.

– Rick je moj klijent. O tome ću ja brinuti.

– Dobro, on je moj menadžer. Nemoj biti glup.

– A ti nemoj biti takva kuja. Prije nego što se snašao, Martha je zgrabila kasetu.

– To je moje, da znaš. Dan joj je zgrabio zapešće i odlijepio prste s kasete. Lagano ju je gurnuo prema stepenicama.

– Požuri se. Ne želim više čuti ni glasa. Glasno kucanje na vratima prekinulo ih je i oboje su pogledali u tom pravcu. Kucanje je preraslo u duboko lupanje.

U isto vrijeme glas je povikao:

– Otvorite! Federalni agenti! Vrata su poletjela unatrag i ušli su naoružani ljudi, desetak njih ili čak i više. Slova DEA bila su im ispisana poput amblema na gornjoj lijevoj strani tamnih jakni na patent zatvarače. Martha je skočila unatrag i zavrištala.

Jedan od njih se zaderao na nju:

– Gdje je Miguel Salazar? Vincent Hooper je ugledao Dana, prešao preko dnevne sobe i uperio u njega pištolj s obje ruke.

– Lezi na pod s rukama iza glave. Ostali su se razbježali po stepenicama i unutrašnjosti kuće.

– Rekao sam, lezi! Hooper je usmjerio pištolj prema Danovim prsima.

Prije nego što je Dan mogao odgovoriti, Martha je jurnula ispred njega, zgrabila kasetu i potrčala prema terasi. Drugi ju je agent slijedio. Obrijao je glavu, no Dan ga je prepoznao – Scott Irwin.

Shvatio je što se događa. Koristeći hapšenje Miguela Salazara kao paravan, došli su po kasetu Barrios.

Pogledavši iza, Martha je raširila oči, posrnula i stala.

– Scotte!

Ti kurvin sine! Udarila ga je u goljenicu čizmom. Kada je Hooper na trenutak skrenuo pozornost na partnera, Dan ga je udario laktom u glavu. Martha je otrčala na terasu, a Irwin za njom. Dan ih je slijedio. Čuo je pucanj iza sebe,

vidio komade stakla kako lete s vrata na terasu i padaju u bazen. Prešao je preko stakla i potrčao prema ogradi. Uhvatio se za nju rukama, preskočio je i pao na debelu travu kotrljajući se.

Malo ispred njega bio je Irwin, a ispred njega Martha Cruz.

Nestali su među drvećem. Dok je pretrčavao tratinu Dan se osvrnuo unatrag i vidio Hoopera kako prebacuje nogu preko ograde.

Dan je bio u prednosti; znao je kamo Martha ide.

Probio se kroz živicu i potrčao preko nenastanjenog dijela moleći da ne padne na neravno tlo. Ispred sebe je čuo korake i pucketanje grančica. Tada je Martha zavrištala. Dan je ugledao bager čije su se boje jedva vidjele zbog slabog svjetla iz kućice.

Kran je lebdio visoko iznad bagera, a masivno vjedro je ležalo na zemlji obavijeno gomilom labavih lanaca.

Na stražnjem dijelu bagera iza čeličnih gusjenica, Scott Irwin je dostigao Marthu Cruz. Zgrabio ju je za kosu i zavitlao na zemlju. Sagnuo se da joj iščupa nešto iz ruku, a ona se obavila oko tog predmeta.

Irwin nije primijetio Dana koji se približavao prednjem dijelu vjedra. Pištolj je ležao na zemlji pokraj tijela Miguela Salazara.

Dan ga je napipao u tami, podigao ga i došuljao se do stražnje strane bagera. Irwin je bio nagnut nad Marthom.

– Daj mi jebenu kasetu! Udario ju je u rebra.

Stojeći odmah iza njega, Dan je zaurlao:

– Imam pištolj! Makni se od nje. Viknuo je prema drugoj strani jezera:

– Elaine! Zovi policiju! Ako je i odgovorila nije ju čuo. Irwin se ukočio na mjestu, klečeći na jednom koljenu.

Martha je bila smotana, napola skrivena njegovim tijelom.

Irwin je polako okrenuo glavu. Dan je koraknuo na svjetlo tako da ga Irwin može vidjeti. Obojica su teško disala. Ponovo je viknuo:

– Pusti je! Učini to ili pucam. Čuo je kako mu glas puca.

Cijev pištolja bila je udaljena jedan metar od Irwinove sljepoočice.

Dan je vidio kraj prigušivača kako podrhtava.

– Pucat ćeš mi u glavu? Irwin je rekao hladnokrvno.
– Jesi li ikada ubio čovjeka, Galindo?
– Martha, daj mu kasetu.
– Ne! Ubij ga!
– Daj mu prokletu kasetu! Martha je zajecala. Irwin ju je još uvijek držao za kosu.

– Ako povučeš obarač završit ćeš u zatvoru zbog ubojstva. Danovi su mišići titrali.

– Neću te ubiti. Pogodit ću te u dupe.

A sada je pusti. Kao da se pokorio, Scott Irwin se pomaknuo unatrag. Tada je desnom rukom posegnuo u otvorenu jaknu i cijev pištolja je bljesnula na svjetlu. Prislonio je pištolj Marthi pod bradu. Završtala je i ritnula se. Povukao ju je za kosu da je ušutka.

Dan je povikao:

– Ako želiš kasetu, uzmi je!

– Baci pištolj ili ću joj raznijeli jebenu glavu! Nečiji su se koraci približavali. Težak bat. Dan se molio da je to Arlo Pate.

Vincent Hooper se požurio na čistinu. Kada je stao, Dan ga je čuo kako diše. Svjetlo mu se vidjelo u očima. Čučnuvši uperio je pištolj prema Irwinu, pa prema Danu. Cijev pištolja se ponovo pomaknula prema naprijed, a onda prema natrag. Viknuo je:

– Irwine!

– Ovdje sam! Galindo me ima na nišanu. Skini ga! Dan je viknuo:

– Ako želiš kasetu, možeš je uzeti. Martha, daj mu je! Hooper je kružio sa strane, tražeći mjesto s kojeg bi ih sve vidio.

– Što imaš, Galindo? 5.6 mm? Nije neko oružje. Mogao bi promašiti. Mogu te raznijeti prije nego što opališ drugi metak.

– Martha! Za ime Božje daj mu kasetu! Nespretno je bacila traku prema Vincentu Hooperu. Vrijeme je stalo. Kasetu je pala na zemlju između njih i ispala iz kutije.

S pištoljem još uvijek uperenim u Dana, Vincent Hooper je skrenuo pogled prema onome što je bacila.

– Što je to?

– Barrios! Irwin je urliknuo:

– Galindo! Baci pištolj ili ću raznijeti kurvu! Hooper je pogledao Scotta Irwina, na trenutak zbunjeno zatreptavši

očima. U tom trenutku Dan je shvatio da je samo jedan od agenata došao po kasetu. Dvije su mu se činjenice naglo pojavile u pamćenju takvom snagom da je gotovo zateturao. U džepu Kelly Dorff je nađen njegov rezervni ključ. Susjed je čuo vrisak iz stana.

– Irwine! Danov glas zaparao je tamu.

– Ti si ubio Kelly Dorff s mojom podvodnom puškom! To si bio ti!

– Pukao je, Vince. Ubij ga!

– Slušaj me! Dan se polako pomaknuo lijevo, zadržavajući Scotta Irwina između sebe i Hoopera.

– Kelly je imala moj rezervni ključ u džepu kada je ubijena. Vrata su bila zaključana. Tko god da ju je ubio, izašao je van na glavni ulaz i zalupio vratima, ali nije mogao okrenuti sigurnosni zasun. Hooper je poravnao svoju četrdesetpeticu s Danovim srcem.

– Posljednja opomena! Galindo! Dan je cijedio riječi kroz grlo stisnuto od straha.

– Otvorila je vrata nekome kome je vjerovala. Znam to jer je susjeda čula vrisak iz stana. Vrisak, zatim lomljava akvarija. Ubojica nije nasilno ušao.

Imao je vremena pokupiti podvodnu pušku, možda ju je i pitao, 'Hej, što je to?' Kada je naciljao prema njoj, znala je zbog čega je došao. Vrisnula je. U padu je povukla akvarij.

– Ušutkaj ga, lud je! Dan je pogledao Irwina, zatim Hoopera, koji mu se približavao, zatvarajući prazninu.

– Kome bi Kelly otvorila vrata? Miguelu Salazaru ne bi. Ni tebi. Beskrajno se bojala DEA-e. Kome onda?

Svom prijatelju iz benda. Istom čovjeku koji je napustio Salazarovu kuću nekoliko minuta nakon nje te večeri. Scott Irwin je znao kamo je krenula. Danove su se ruke toliko tresle da ga je jedva držao s obje ruke.

Irwin je okrenuo glavu kako bi slijedio Dana koji je polako kružio. Sjene su se pomicale po zemlji.

Hooperov glas je bio dubok i hladan.

– Spusti pištolj. Nitko neće nastradati. Neću pucati ako spustiš pištolj.

– Oh, Isuse, Dan se gušio. Bacio je pištolj sa strane, očekujući udar metka u prsa.

– Pričaj mi.

– Vince, što dovraga

– Šuti, rekao je Irwinu. Tamnim je očima još uvijek

gledao Dana.

– Pričaj mi.

– Mislio sam da si to ti mogao učiniti, Hooperu. Imao si razloga – da ušutkaš Kelly u vezi Luisa Barriosa. Tvrdila je da si ga hladnokrvno ubio. Ali ne vjerujem da si ubio Kelly, niti da si poslao Scotta da to učini. To bi bilo kukavički. Ti si kurvin sin, Hooperu, ali nisi kukavica. Trenutno tvoj prijatelj ima pištolj uperen u djevojčinu glavu. Jesi li to primijetio? Hoćeš li mu dopustiti da ubije nenaoružanog civila?

– Vince, za ime Božje! Skinu ga. On je ološ. Radi za dilere.

– Jesi li znao da je Scott Irwin ubio Kelly? Dan je govorio sve brže.

– Nije mi jasno. Elaine McHale kaže da ima alibi. Navodno je bio s tobom. Jesi li ga pokrio? Znam da bi lagao za člana svoje ekipe, ali ne vjerujem da bi lagao da zaštitiš ubojicu. Irwin se zavrtio na koljenu prema Danu. Cijev njegovog pištolja se pomaknula. Gotovo istovremeno su se pojavila dva bljeska i dva glasna pucnja. Irwin se divlje trgnuo. Pokleknuo i nespretno se srušio. Martha Cruz je pobjegla četveronoške.

Spremivši pištolj u futrolu, Vincent Hooper je u trku doviknuo Danu.

– Ti! Ostani tamo. Spustio se pokraj Irwina i rastvorio mu jaknu.

– Oh, moj Bože. Iz tame su se čuli glasovi drugih agenata koji su čuli pucnjavu. Baterijski snopovi su plesali po drveću.

Hooper je vikao da netko pozove helikopter za prvu pomoć. Irwin je dahtao:

– Zašto ... si

– Zato jer je bio nenaoružan! Hooper je strgnuo jaknu i futrolu, zatim crni pulover koji je pritisnuo na Irwinov bok.

Jedan od agenata je bacio Dana na pod i stao mu na šiju.

– Nisam ja pucao! vikao je Dan.

– Začepi! Dan je podigao glavu kako bi vidio kroz noge ljudi koji su muvali oko njega. Jedan od agenata je otkrio Salazarovo tijelo i svjetiljke su se usmjerile prema tamo. Poznate traperice i tenisice projurile su kroz gomilu, zastale, a zatim krenule prema Danu.

Izvrnuvši glavu Dan je mogao vidjeti Elaine McHale. Rekla je ljudima da ga puste. Elaine ga je uspravila, uhvativši ga za ruku.

– Pokazala sam značku na ulazu i došla. Jesi li dobro? Promatrala ga je. Dan je rekao da je dobro, zatim je izvukao iz gužve, dovoljno daleko da ih ne mogu čuti i ispričao joj događaje.

Zažmirila je na trenutak. Preko ramena je pogledala Vincenta Hoopera i otišla do njega. Dan ju je slijedio nekoliko koraka iza.

Hooper je držao Irwinovu glavu u krilu.

– Hej, uspjeh ćeš. Nemoj se predati. Hajde, Scotte.

Elaine je čučnula.

– Scotte? Možeš li me vidjeti? Ja sam, Elaine McHale. Njegove oči su se okrenule prema njoj.

– Jesi li ubio Kelly Dorff? Hooper je bijesno pogledao Elaine, ženu koja se ovim pitanjem svrstala na protivničku stranu.

– Da. Prošaptao je.

– On, moj Bože, Hooper je zaroktao.

– Rekao mi je da treba alibi zbog propuštenog sastanka s policajcem za narkotike iz Miamijsa.

Elaine ga je pogledala, a onda se nagnula prema Irwinu.

– Jesi li rekao agentu Hooperu što si učinio?

– Ne.

– Ostavi ga ne miru, Elaine. Irwin je jedva pomičući usne rekao.

– Htjela je naškoditi agenciji i razotkriti operaciju.

Morao sam. Hooper je pogledao oko sebe i zaurao:

– Gdje je prokleta hitna? Scott Irwin ga je slabašno stisnuo za ruku da mu privuče pažnju.

– Vince ... htio sam ... Galinda. Kao ti ... i Barriosa. Ti si ga ustrijelio. Priljavog dilera. Svi su oni isti.

– Ne. Ne. Barrios je imao pištolj. Rekao sam ti.

– Ali... bacio ga je. Kelly mi je rekla ... da je to snimljeno na kaseti. Disanje mu se ubrzalo. – Oh, Bože, boli. Vince

– Dobro, Scotte. Dobro. Ubio sam ga. Morao sam, kao što si ti rekao. Drži se prijatelju, sve će biti u redu.

Helikopter se brzo približavao, helikopter šerifa okruga Broward, reflektori su šarali tлом, uhvativši kran bagera. Svjetla su se zaustavila na ljudima oko Scotta Irwina. Bio je prikovan u kupki zaslijepljujuće bjeline.

Dan je osjetio vrtlog zraka. Kosa mu je vijorila, a agentova jakna je lepetala. Digla se prašina, a osušeni korov i smeće letjeli su uokolo. Helikopter je sletio malo dalje i dva su bolničara iskočila van sa svojom opremom.

Scott Irwin je još uvijek gledao gore. Bilo mu je prašine na očima, ali nije treptao. Dan se pomaknuo kako bi bolničari mogli proći. Vidio je da Elaine razgovara s Vincentom Hooperom držeći ruku na njegovoj podlaktici. Razgovor se nije mogao čuti zbog buke helikoptera. Još uvijek je radio, spreman uzletjeti. Elaine je došla do Dana.

Kratka kosa joj je bila raščupana.

– Rekla sam Vinceu da odlazimo. Kasnije te mogu kontaktirati. Gdje je kasete?

– Martha ju je bacila Hooperu. Nije ju podigao s poda. Ne znam gdje je sada. Pogledala ga je.

– Moram je predati u državno odvjetništvo. Dan je rekao:

– Žao mi je Elaine. To je za Ricka.

– Kao federalni službenik, zahtijevam traku.

– Nemam je. Uzdahnula je i pogledala oko sebe.

– Dakle, gdje je onda?

– Martha ju je vjerojatno pokupila. Bila je tu prije minutu. Dan je prošao pokraj gomile kako bi imao bolji pogled. Marthe Cruz nije bilo na vidiku.

Poglavlje 40

Preko vozačkog sjedala Elaine je pogledala Dana.

Jasno joj je vidio lice osvijetljeno cestovnom rasvjetom i svjetlima automobila koji su im dolazili u susret.

– Dobro sam, rekao je.

– Imaš modricu na čelu, rekla je.

– Imam modrice posvuda. Što možeš kasnije i provjeriti, ako želiš. Pomilovao ju je po obrazu. Žučkasti sjaj učinio je da Elainine oči izgledaju veće.

– Hvala ti što si me izvukla odande. Zgrabila ga je za ruku.

– Nikada se nisam tako preplašila, gledajući te u onoj posudi. Očekujući da se otvori i da te vidim kako padaš. Znajući da Miguel Salazar čeka, a iza njega Scott! Dan je pitao:

– Što si navela Hooperu kao razlog ulaska u Salazarovu kuću?

– Istinu – da ti je Martha željela dati snimku o Barriosu. Vince nikada nije vjerovao da postoji. Očajnički je želi čuti.

– To sigurno. Elaine ga je ponovo pogledala.

– Shvati nešto. Vince vjeruje, zaista vjeruje, da je Luis Barrios prvi pucao. Sada se pita je li mu se moglo samo pričiniti da Barrios puca u njega. Bilo je toliko buke i zbrke, a osim toga morao je priznati da je mrzio tipa. Stavila je ruku na Danovu.

– To što pričam o Vinceu ne znači da ga želim opravdati. Dan je ugledao zelene međudržavne putokaze koji su nabrajali ulice koje vode prema centru Miamijsa.

– Želiš li reći da je to što je Hooper ubio Luisa Barriosa bio nesretni slučaj. Ili previd.

Ne slažem se. To se Hooperu ne može dogoditi. Trebala si vidjeti koliko samokontrole je imao večeras. Irwin je vrištao, ja sam se skoro onesvijestio, a on je bio čvrst kao stijena. Dan se nasmijao u nevjerici.

– Raznio je svog vlastitog partnera. Ubio ga je bez oklijevanja. Da nije bilo Hoopera, bio bih mrtav. Elaine je uhvatila Dana za ruku.

– Pretpostavljam da i on cijeni ironiju svega toga kao i ti. Dan je pitao:

– Zašto je to Scott Irwin napravio? Rekao je da bi Kelly mogla uništiti operaciju. To nije razlog za ubojstvo.

– Ne, vjerojatno je to učinio za Vincea. Dan ju je pogledao.

– Oh, nije to ono što misliš. Scott je bio odan Vinceu. Mnogi mlađi agenti ga obožavaju, ali Scott je shvaćao ozbiljno sve što bi Vince rekao. 'Mi smo posljednja linija obrane, jedini s mudima' i takve stvari. Scott je vjerovao da bi Kelly Dorff mogla uništiti Vincenta Hoopera, a to je značilo uništenje svega što je plemenito i hrabro. Sigurna sam da bi Scott dao sve da može biti poput Vincea. Kratko vrijeme Elaine je bila izgubljen u svojim mislima. Tada je rekla:

– Jednog dana će Vince shvatiti da je pomogao Scottu Irwinu da postane to što je postao. Nosit će tu krivnju sve dok bude živ.

– Drago mi je čuti da tip ima srca, rekao je Dan.

– Što će tvoj ured učiniti po pitanju Ricka Robbinsa?

– Stvarno ne znam. Nisam više na slučaju.
– Reci mi onda svoje mišljenje. Agent koji je radio na slučaju ubio je povjerljivog doušnika i pokušao ubiti odvjetnika obrane.

Čovjek, protiv kojeg ste htjeli da Rick Robbins svjedoči, sada je mrtav. Kako bi Rick mogao biti optužen? Koja bi ga porota osudila?

– Dane, ne mogu o tome razgovarati.
– U redu. Pokazao je prema njezinom mobitelu.
– Mogu li ga upotrijebiti?
– Zašto? – Da naručim pizzu. Kad ga je Elaine pogledala, Dan je rekao:

– Htio bih nazvati svog klijenta. Upravo mi je palo na pamet – a trebao sam se toga već ranije sjetiti – da racija kod Salazara nije bila zbog toga da se dođe do snimke – to je bio plan Scotta Irwina.

DEA je htjela Salazara. To znači da je noćas čistka i da bi Rick mogao biti na popisu. Dan je čekao Elainein odgovor.

– Ne znam, iskreno mu je rekla.
– Trebam pronaći Ricka. Mora se skloniti do sutra dok ne porazgovaram s Johnom Paxtonom i uvjerim ga da ne podiže optužnicu. Dakle, mogu li koristiti tvoj telefon? Rukom mu je pokazala da to učini.

Dan je okrenuo Rickov broj kod kuće. Javila se Sandy.

– Sandy, ovdje Dan. Daj mi Ricka. Neko je vrijeme slušao, a onda se pozdravio i isključio telefon. Vratio ga je na stalak.

– Što je bilo? upitala je Elaine.
– Čovjek se ne predaje. Rickova žena mi je rekla da večeras vodi Joela Friedmana na večeru i da će ga pokušati nagovoriti na posebnu audiciju za Marthu Cruz. Dodao je:

– Friedman je lovac na talente Capitol Recordsa. Bi li ti bilo teško proći kroz Miami Beach? Večeraju u Delanou. Elaine je zurila u njega.

– Ovakav ćeš ići u Delano? Pulover ti je rastrgan i hlače su ti još mokre. – Delano je vrlo otmjeno mjesto. Ne moraš ući unutra. Samo se zaustavi, vratit ću se za minutu. Još uvijek ga je gledala.

– Nikada ti ne vjerujem kada to kažeš. Hotel je bio na Ocean Driveu, uza sam Atlantik. Dan je pokazao prema ulazu na čuvano parkiralište, koje se pružalo do trijema

okruženog visokom živicom.

Čuvar parkirališta pogledao je Elainin ford zatim Dana i dvoumio se da li da preuzme ključeve.

Pokazala mu je značku.

Predvorje je bilo golo, osim avangardnih dijelova namještaja razbacanih tu i tamo, crvene i grimizne boje na tankim crnim metalnim nogama. Podovi su bili drveni, stropovi visoki, a široka vrata na izlazu otvorena prema Atlantiku. Dugačke i prozirne bijele ploče lelujale su na povjetarcu koji je prolazio kroz zgradu.

Dan se odmah uputio otraga, kroz predvorje, zatim kroz salon sa slabo osvijetljenim nišama odvojenim sa zavjesama. Ljudi su odvajali pogled od vinskih čaša i koktela, buljeći u Dana i Elaine dok su prolazili. Šef sale im se ispriječio na putu.

– Gospodine, mogu li vam pomoći? Elaine je pokazala svoju značku i čovjek se rasplinuo.

Bar se pretvarao u salu za jelo. Ricka nije bilo. Dan je nastavio hodati kroz širom otvorena vrata. Terasa se nalazila ispod bijelog platnenog baldahina, stolovi su bili obučeni u bijelo, a konobari su nosili bijele sakoe. Stražnji vrt Delanoa sa živicom šišanom u raznim oblicima i dugim, plitkim bazenom, protezao se do oceana, završavajući s bijelom drvenom ogradom. Uske staze bile su načičkane ljudima koji su šetkali i držali pića.

Elaine ih je vidjela prije Dana i pokazala mu ih. U niši, sjedne strane prekrivenoj s vinovom lozom, sjedilo je troje ljudi. Jednog muškarca nije poznavao. Drugi je bio Rick Robbins. Treća osoba u dugačkoj uskoj haljini i kosom u crnom oblaku bila je Martha Cruz. Pušila je cigaretu.

Dan je na trenutak stao, fokusirajući sliku. Martha Cruz i Rick Robbins. Prije dva sata bila je prekrivena blatom i cvileći molila da je DEA ne ubije.

– Eno Marthe, Elaine je rekla začuđeno.

– Kako je dospjela ovamo?

– Ona je snalažljiva djevojka, rekao je Dan. Brzo je sišao niz stepenice terase i krenuo putem pokraj bazena.

Arlo Pate mu je stao na put. Bio je naslonjen na palmino stablo, nekoliko metara od društva i Dan ga nije primijetio.

Dan je rekao:

– Trebam razgovarati s Rickom.

– Žao mi je čovječe. Martha i ja smo upravo stigli. I ona treba razgovarati s gospodinom Friedmanom.

– Arlo, ostavi me nekoliko minuta s Rickom, a onda odlazim.

– Da, dobro, moraš pričekati. Ispružio je ruku i teškim prstima je lagano dotakao Danova prsa.

U istom trenutku Rick je pogledao oko sebe. Zagledao se u Dana i nastavio razgovor s čovjekom uz sebe. Rick je ustao, a Martha je ostala sjediti. Usta su joj bila jarko crvena, a srebro joj je svjetlucalo s dugog vrata. Prinijela je cigaretu ustima i okrenula se svom pratiocu.

Elaine je dotakla Danovo rame.

– Sjest ću ovdje dok razgovaraš sa svojim klijentom. Krenula je prema terasi.

Dan je rekao Arlu:

– Možemo li Rick i ja nakratko popričati?

– Da, naravno. Rick je uhvatio Dana za lakat, vodeći ga dalje prema stražnjoj ogradi. Dan je mogao čuti udaranje oceana iza nje.

– Što se dovraga događa? Rick se cerio.

– Hej, kakvo iznenađenje. Otkud ti? Mislim, Martha mi je ispričala sve o tvom posjetu Miguelovoj kući. Bilo je sigurno prilično gadno, točno? Znaš, onaj tip preko puta nas? To je Joel Friedman i razgovara s Marthom o ugovoru. Imamo ga, Dane. Dan je gledao u Marthu Cruz. Naslonila se rukama na mali stol, smijući se nečemu što je Friedman rekao. Friedman je bio u ranim četrdesetima, blijed i punašan, u trapericama i žučkastoj jakni djelovao je dotjerano. Tek sada je Dan primijetio što je bilo na stolu – čudna sprava slična kasetofonu. Maknuo je Rickovu ruku s lakta i brzo krenuo prema Marthi Cruz.

Čuo je Rickove korake iza sebe.

– Dane! Pričekaj! Razgovaraju o poslu. Rick ga je povukao za ruku.

– Hej, slušaj, nazvat ću te sutra. Dan je pogledao prema Marthi Cruz.

– Što je ovo? Pogledala je Ricka, a onda Dana.

Dan je pritisnuo gumb za izbacivanje kasete. Vratašca su se polako otvorila i pokazala se siva kasete, manja od običnih. Na naljepnici je pisalo zabava.

Zatvorio je vratašca i pritisnuo play. Zvukovi zabave. Smijeh. Glasovi u pozadini. Zatim se iz malih zvučnika

začula rock glazba. Mayhem.

Joel Friedman je odložio piće i promatrao.

– Tko je ovaj tip?

– Moj odvjetnik. Ne obraćajte pažnju na njega. Rick je ugasio glazbu i odvuкао Dana za nekoliko metara.

– Slušaj me. Ovo je njena šansa. Morala je to napraviti. Nismo imali demo.

– Morali ste napraviti što?

– Rickov nervozni smijeh se pomiješao s mekim žamorom iz pozadine i šumom mora.

– Znaš. Nabaviti snimku. To je s njihove zabave od prošlog tjedna u South Beachu. Djevojke su to snimile u slučaju da ne dobijemo demo snimku od Manatee Studiosa. Stvarno si trebao doći na zabavu. Bio je to odličan nastup. Dan je buljio u Marthu, pa u Ricka, koji je i dalje pričao.

– Friedmanu se sviđa. Znao sam da hoće. Naći ćemo novog basistu – možeš li vjerovati da je Scott iz DEA-e? Arlo će bubnjati, Bobby također ide s nama.

– Martha me uvalila zbog snimke sa zabave, Dan je rekao tupo.

Rick je rekao:

– Hej, ne biraj sredstvo, točno?

– Gdje je Barriosova snimka? Zavrtjelo mu se u glavi.

– Je li ti Martha pričala o Barriosovoj traci?

– Pa ... je. U stvari nikad nije postojala. Kelly je to izmislila.

Morala je skinuti DEA-u s grbače. Počelo je dobivati smisao. Dan je uspio smireno razgovarati.

– Dobro, Martha je čula za Barriosov slučaj od tebe i Kelly. Iskoristila je nepostojeću snimku kako bi me pridobila da odem s njom u Salazarovu kuću – je li ovo do sada točno? Rick je kimnuo.

– Zato jer se nije mogla sama vratiti da uzme kasetu koju su ona i Kelly napravile na zabavi u South Beachu. Točno? Dva puta su na mene pucali, gotovo me utopio jebeni bager i samo Božjom milošću sada ovdje stojim.

– Dane, nismo imali pojma da je Miguel kod kuće, kunem se.

Zatim DEA

– Mi. Misliš li reći da si joj pomogao u ovome?

– Rick je oklijevao, a zatim rekao:

– Bila je to moja posljednja šansa za posao s velikom kompanijom. Mislio sam da ću ići u zatvor, ali ako mogu učiniti još tu jednu stvar, makar mi sve oduzeli – Nasmijao se. – No ispalo je dobro. Zar nije? Bili ste super.

Spasili ste mi život, čovječe. Sada mi ništa ne mogu. Gledaj. Imali su pokvarene agente DEA-e posvuda. Sutra, pred onim, kako se ono zove, Paxtonom u državno odvjetničkom uredu, želim da kažeš da se ne osjećam krivim. Pusti da mi sude, da vidimo što će dobiti. Dan je zgrabio Ricka za revere i pretresao ga.

– Znao si. Znao si u što me šalješ.

– Nije trebao biti kod kuće! – Nije trebao biti? Dan je urlao, a ljudi u blizini su se raštrkali.

– Gotovo su me ubili! Mogao sam poginuti, ti glupi kurvin sine. Arlo Pate je otkvačio Danove prste s prednjice Rickove jakne.

– Ali nisi, zar ne?

Bilo je nešto vremena da sve dogovori, no u lipnju, s Joshom koji je bio na ljetnim praznicima, otišao je u ribolov blizu Islamorade na tjedan dana. Dan je ukrcao stari šestometarski Mako na prikolicu, a preko noći su spavali u motelu, što Joshu nije smetalo. Bio je sve tamniji od sunca i naučio je kako baratati s novim štapom i koloturom koji mu je Dan kupio. Dan nije nabavio nove podvodne puške i sumnjao je da ikada hoće. On i Josh su ulovili nekoliko tropskih riba u mrežu koje će Dan ponijeti sa sobom u Miami i staviti ih u novi akvarij.

Josh je trenutno spavao, a Dan je ležao na kraju mola iza motela, gledajući prema jugu u prostranu tamu oceana.

Još uvijek nije mogao povjerovati da je ovdje, živ, zahvaljujući Vincentu Hooperu, koji je otišao u Južnu Ameriku, iako nije bilo jasno u koju zemlju, boriti se u nekoj drugoj bici. U neku gdje moralna podloga nije bila tako bodljikava, ako takvo mjesto uopće postoji.

Ono što ga je još više iznenadilo bilo je kako je lako odustao od izleta do Cat Caya. Dan se nije osjećao poražen, daleko od toga. Dovoljno mu je bilo to što je bio s Joshom, što su lovili ribe i pekli ih na roštilju u dvorištu motela. Znao je da će se to ostvariti i mogao je točno odrediti

trenutak u kojem je to postalo jasno: onda kada je bio ispod te crne vode u jezeru, kada je pipajući tražio put kroz mulj, siguran da više nikada neće ugledati dnevnu svjetlost.

Pozvao je Elaine da pođe s njim i Joshom, stvarno to misleći, no ona je odbila. Vi dečki idite. Čekat će ga dok se ne vrati.

Elaine je još uvijek imala posao za što je rekla da je pravo čudo. Novine su je hvalile. Pomoćnica državnog odvjetnika pomogla je uhititi DEA-inog ubojicu. Bio je to podnaslov spektakularne priče o uspješnom hapšenju dvanaest članova kartela Guayaquil. Teško da su je mogli otpustiti nakon toga.

Sjedeći, Dan je pritisnuo svjetlo na ronilačkom satu: 11.36.

Ako se vrati natrag u sobu, vidjet će Marthu Cruz na Saturday Night Liveu – motel je imao kablovsku televiziju, no Rick je obećao da će mu poslati video spot.

Dan je ponovo legao i sklopio ruke ispod glave. Sjetio se očevog broda, malene kočice koja se koristila za škamparenje ili u sezoni, za lov na jastoge. Običavali su ići južno od Marathona, prema zalasku sunca zimi, odlazeći brodom izvan sjaja grada na horizontu, činilo im se kao do pola puta do Kube. Isključili bi sve osim crvenih i zelenih pozicijskih svjetiljki, ali su vidjeli jedan drugoga uz pomoć svjetla zvijezda dok su stavljali mamce na udice i bacali ih u more. Nisu imali radio. Bili su samo točkica u oceanu, tako daleko da čak i da su signalizirali nešto nitko ne bi primijetio, no Dan nikada nije osjetio ni najmanji trag straha. Vidio je zvijezde kako izlaze iz mora i kližu im iznad glava. A u dubinama noći nazirao se blijedo žuti sjaj prema istoku, sjaj blijedog duha, mjesečevog srpa.

